

Giới thiệu Vú Nuôi Của Rồng

Thể loại: huyền huyền, dị giới, xuyên không, 18+

Có thể nói hần ta là một kẻ thất bại, hoàn toàn thất bại. Cũng bởi từ khi sinh ra, trên khuôn mặt hần đã xuất hiện một cái bớt màu đỏ rất là quái dị, người trong làng nói hần là do quỷ vật đầu thai mà thành. Một gã thầy bói đi ngang qua làng cũng phán hần như vậy, lão còn nói sau khi hần lớn lên sẽ mang tai họa đến cho dân làng. Thế là cả làng quyết định tẩy chay gia đình hần, bắt cha mẹ hần từ bỏ hần. Cha mẹ hần vì sợ mà bỏ hần vào trong cái nôi rồi thả cho trôi sông.

Hần may mắn được một gia đình chài cá ven sông vớt lên mà nuôi nấng. Khi hần lên năm tuổi, cha hần vì cứu hần mà bị chó cắn chết. Sau đó chừng ba năm, mẹ hần cũng vì hần mà bị người ta đánh chết. Hần vì cái chết của cha mẹ hần mà bị dân làng chài đuổi đi, hần lại lang thang khắp nơi, làm rất nhiều việc. Thậm chí, có lúc hần còn bị đói đến năm ngày mà không có thứ gì để cho vào bụng. Một bà lão vì thương xót hần mà cho hần một cái mẩu bánh mì, hần rất cảm động vì sự thương xót đó. Nhưng hai hôm sau, đột nhiên người nhà bà lão lại chạy đến tìm hần. Bọn họ nói hần là họa sát tinh, là quỷ vật. Hần không hiểu tại sao mọi người lại đối xử với hần như vậy. Cái chết của bà lão thì liên quan gì đến hần. Hần không biết tại sao tất cả những điều tồi tệ nhất cứ đổ ập lên đầu hần.

Và rồi hần xuyên qua, xuyên đến một cái thế giới khác. Một cái thế giới mà ở đó có ma pháp, có kỳ sĩ, có long tộc, có công chúa, có hoàng tử,... Nhưng tất cả những điều đó không thể làm cho hần lo lắng, vì hần là cha của một con rồng. Một con thần long trong truyền thuyết. Con hần là thần long, hần muốn có yêu sủng, có mỹ nữ, có công chúa, các người ai dám cản. Người dám cản ư, ta gọi con ta ra đập chết người.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: A Khờ

Hần ta là một kẻ thất bại, hoàn toàn thất bại. Khi sinh ra, trên khuôn mặt hần đã xuất hiện một cái bớt màu đỏ rất là quái dị, người trong làng nói hần là do quỷ vật đầu thai mà thành. Một gã thầy bói đi ngang qua làng cũng phán hần như vậy, lão còn nói sau khi hần lớn lên sẽ mang tai họa đến cho dân làng. Thế là cả làng quyết định tẩy chay gia đình hần, bắt cha mẹ hần từ bỏ hần. Cha mẹ hần vì sợ mà bỏ hần vào trong cái nôi rồi thả cho trôi sông.

Hần may mắn được một gia đình chài cá ven sông vớt lên mà nuôi nấng. Khi hần lên năm tuổi, cha hần vì cứu hần mà bị chó cắn chết. Sau đó chừng ba năm, mẹ hần cũng vì hần mà bị người ta đánh chết. Hần vì cái chết của cha mẹ hần mà bị dân làng chài đuổi đi, hần lại lang thang khắp nơi, làm rất nhiều việc. Thậm chí, có lúc hần còn bị đói đến năm ngày mà không có thứ gì cho vào bụng. Một bà lão vì thương xót hần mà cho hần một cái mẩu bánh mì, hần rất cảm động vì sự thương xót đó. Nhưng hai hôm sau, đột nhiên người nhà bà lão lại chạy đến tìm hần. Bọn họ nói hần là họa sát tinh, là quỷ vật. Hần không hiểu tại sao mọi người lại đối xử với hần như vậy. Cái chết của bà lão thì liên quan gì đến hần. Hần không biết tại sao tất cả những điều tồi tệ nhất cứ đổ ập lên đầu hần.

Cứ như vậy, hần đã sống hơn hai mươi năm lang thang khắp các làng mạc, thôn trấn. Đôi lúc hần bị người khác chửi rủa, bị đánh đập, bị coi thường. Nhưng hần cũng dần quen với chuyện đó, hần coi đó như là một lẽ đương nhiên của cuộc đời này. Hần, một đứa con hoang của quỷ vật.

Cho đến một ngày, trời mưa rất to, to đến nỗi không có mấy ai hứng thú đi ra đường. Hần thì nằm trong một cái miếu đổ nát mà nghĩ ngợi lung tung. Hần ao ước giá như ngay lúc này có một ả đàn bà nào đó ở bên cạnh hần lúc này để cho hần ôm ấp thì sướng biết mấy. Hần nghĩ đến cái ả chủ cửa hàng tiệm bánh ở đầu ngõ, cái tiệm mà hần rất hay lên vào trộm một vài cái để ăn đỡ đói trong lúc không kiếm ăn được. Cái ả mập ú, mướt mướt đó vậy mà trông rất dễ thương. ả có mấy lần bắt được hần ăn trộm bánh của ả, nhưng mà ả không có đánh hần, mắng hần như cái con mụ cửa hàng thịt. Cái con mụ góa phụ vừa lùn, vừa mập đó thật đúng là một con cạp cái. Chắc có lẽ lão chồng của mụ cũng bị mụ ăn mất rồi cũng nên. Hần mấy lần bị mụ cầm chổi đập cho mấy trận thừa sống thiếu chết, mặc dù là hần chẳng lấy thứ gì của mụ. Mụ có lẽ là ả đàn bà mà hần ghét nhất cho đến lúc này.

Hần đang nghĩ bâng quơ như vậy, đột nhiên nghe có tiếng bước chân người chạy vô. Giọng một gã đàn ông trung niên:

- Hừ, cái thời tiết quái quỷ gì thế không biết, thật là ...

Hần chửi thề mấy câu xong lại quay đầu nói:

- Nhược Lan, người không có bị ướt chỗ nào đó chứ?

Một cái giọng nói thiếu phụ ỏng ẹo có ý trách hờn, nói:

- Cái người này, thiệt là nha! Người biết là ta đã có chồng rồi, mà còn dụ ta ra ngoài lúc trời mưa gió thế này nữa.

Rồi ả ưỡn cái bộ ngực căng tròn, no sữa đang dính sát lớp áo mỏng tanh vì nước mưa ra trước mặt cái trung niên kia, thì thào nói:

- Người xem, đồ ta ước hết rồi nè! Người thấy ta làm sao mà trở về nhà được đây?

Gã trung niên kia nghe thế thì cười lên khà khà, vuốt hai cái ria mép, nói:

- Thì là ... cứ ở đây một đêm với ta thì có sao đâu này.

Hắn nói xong thì ôm lấy cái eo của ả ôm vào trong lòng ngực, tiếng nước miếng nuốt ực xuống cổ. Lúc này, bọn họ cũng không hề hay biết là còn có người ở trong miếu. Mà tiếng xột xoạt còi đồ mỗi lúc một nhanh. Hai cái dâm phụ dâm phụ bắt đầu thờ lên những tiếng hỗn hĩnh.

Gã vốn dĩ còn nghĩ là mình đang nằm mơ, nào ngờ lại gặp cái tình cảnh như thế này. Một đôi dâm phụ dâm phụ đang lỏa thể ở trước mặt, lại sắp làm ra cái chuyện kinh thiên địa nghĩa gì nữa rồi. Hắn biết ở cái thế giới này, chuyện này mà lộ ra ngoài thì sẽ bị xử tội chết. Hắn đành phải nằm im mà chờ cho qua hết chuyện, nếu không may mà bị phát hiện ra, không biết là chuyện sẽ như thế nào nữa. Hắn tức giận chửi trong bụng:

- Khốn nạn thật! Thường ngày ta còn tưởng ả đoan trang thế nào, hóa ra ả với mẹ ả là cùng một ruột. Chồng ả vừa mới chết được có ba ngày, ả lại đi ngủ với thằng khác. Đúng là cái loại đàn bà trácnett.

Hắn càng là tức giận khi nghĩ đến mẹ của ả, một con mụ độc ác ti tiện. Mà ả thì không biết có phải là do chính cha ả sinh ra hay không nữa. Mấy năm trước hắn có gặp qua cha ả, so với hắn thì có lẽ xem thuận mắt hơn một chút. Một cái vợ chồng như vậy sao có thể sinh ra một con ả có thân hình và khuôn mặt đẹp đẽ như vậy.

- Có lẽ nào là ...

Hắn nghĩ như vậy thì khúc khích cười trong bụng. Nào ngờ là tên trung niên đó nghe thấy, hắn vội quay đầu lại quát:

- Là người nào?

-

Hắn sợ hết hồn, vội nín bật. Đợi một lúc không thấy có tiếng trả lời, gã trung niên vội vàng mặc lại quần áo, tay cầm một con dao găm đi vào bên trong chỗ thờ tự. Gã thanh niên mặt bốt lại càng sợ hết hồn, thường ngày hắn vốn bị kẻ khác ức hiếp nên là đã quen bị đòn, nhưng mà lần này hắn cảm thấy cái này không phải là chuyện đùa. Hắn nhìn ánh mắt gã trung niên có hai cái ria mép nhếch lên, bên trong ẩn chứa một luồng sát khí rất đáng sợ.

- Hắn ... hắn không phải người thường.

Gã thanh niên kinh hoàng kêu lên trong bụng. Hắn nào biết cái gã trung niên trước mặt hắn là một tên sát thủ, chuyên lẩn lộn trên giang hồ bằng việc giết chóc mà kiếm cơm. Gã vừa nãy nghe thấy tiếng động liền là biết ngay có kẻ đang ở trong này. Gã biết, chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài được, dù là kẻ nào thì cũng chỉ có con đường chết. Cái ả đó là người nào chứ? Chồng ả là em trai của lão đại hắn, hắn dám để chuyện này lộ ra bên ngoài được sao? Hắn không muốn chết một cách nhục nhã như vậy, cho nên là kẻ này phải giết, hắn nhất định phải chết.

Ngoài trời mưa càng lúc càng lớn, trong miếu lại là một cái tràng cảnh vô cùng kỳ dị. Một ả đàn bà đang đứng nép vào một góc cửa, hai tay ôm chặt lấy trước người run lên lay bẩy. Còn một gã đàn ông thì tay cầm dao găm lăm le nhìn về phía gã thanh niên trước mặt. Một cái thanh niên chừng hai lăm, hai sáu tuổi, trên mặt có một cái bốt đồ kéo dài từ đuôi mắt bên trái đến dưới cằm. Gã thanh niên đang quỳ dưới đất, thân người run rẩy nói:

- Đại gia, xin người tha mạng cho ta! Chuyện vừa rồi ta thật ra chẳng thấy gì hết, chỉ là ta đang nằm ngủ nghe thấy tiếng động nên giật mình tỉnh dậy mà thôi.

Gã trung niên vẫn đứng y nguyên tại chỗ, hừ lạnh nói:

- Vừa rồi là ngươi nằm ngủ thật sao?

- Dạ, đúng như vậy nha! - Gã thanh niên vừa quỳ dưới đất, vừa gật đầu lia lịa nói.

Nhưng thật ra trong lòng gã lại mắng to:

- Con mẹ nó! Chuyện của các người thì có liên quan quái gì đến ta. Các người thông gian thì thông gian, sao lại chọn đúng chỗ ta đang ngủ làm gì kia chứ? Ngươi thực nghĩ là ta ngu ngốc đến nỗi chuyện này ra ngoài sao? Ngươi không giết ta, kẻ khác cũng tìm đến giết ta.

Hắn đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên cảm giác có một cái gì đó lạnh lạnh đang đâm vào trước ngực mình. Một cái con dao cắm phập vào trong lòng ngực, máu chảy ra ướt đầm cả nền đá. Rồi một cái giọng lạnh lùng vang lên trong tai hắn:

- Hừ, ta tin ngươi làm quái gì chứ? Chỉ cần ngươi chết thì chuyện này cũng coi như không có bị lộ ra ngoài, việc gì phải dài dòng như vậy chứ. Chỉ là ta không muốn tốn sức với cái tên khốn kiếp như ngươi mà thôi.

Gã trung niên vừa nói, vừa đá vào cái xác. ả đàn bà thấy một tràng cảnh như vậy, thì chạy tới bên cạnh hắn, ôm lấy tay hắn, cười nói:

- Ngươi xem, ngươi giết người như vậy, sao mà ta có thể qua đêm ở chỗ này được chứ?

Nghe ả tình nhân nói như vậy hắn liền cười lên ha hả rồi bế ả đi vào gian trong, miệng không ngừng nói:

- Tiểu tình nhân, ngươi nói xem có phải là ta cần phải giúp ngươi làm ấm người rồi hay không a!

- Ai da, ta thật là bị người làm cho lạnh chết rồi nha! Người còn không mau làm ấm cái thân thể này a, nếu không là ta không có tha cho người đâu a!

Hai kẻ đùa bỡn qua lại một lúc nhưng mà không hay biết có kẻ đang cười thầm. Gã thanh niên có cái bốt đỏ trên mặt mở mắt ra trừng lớn, miệng không ngừng mắng:

- Con mẹ nó, suýt nữa là lão tử chết rồi! Mau mà trái tim ta lúc sinh ra đã lệch hơn so với người thường một ít, nếu không thì mạng ta xong thật rồi!

Hắn vừa nói vừa nghiêng răng rút con dao ra khỏi người, miệng lại lầm bầm:

- Con mẹ nó, lão tử đã không muốn liên quan gì đến bọn người, vậy mà cái đôi dâm phụ dâm phụ này lại có ý muốn giết ta diệt khẩu. Được lắm, cái con tiện nhân kia. Lúc này không phải là người có ý cản đường, lão tử cũng không có bị bắt lại. Đã vậy, hôm nay ta phải tiễn bọn người lên đường mới được.

Hắn nghĩ vậy, nên là xách con dao đi vào gian trong. Một gã đàn ông đang cố gắn hi hục trên bụng một ả đàn bà lẳng lơ. Tiếng rên rỉ của ả lọt vào trong tai hắn chẳng khác nào tiếng kêu của mấy con lợn cái đang động đực. Tên trung niên đang hưng phấn đột nhiên cảnh giác quay người lại. Cảnh tượng trước mắt không khỏi làm hắn khiếp sợ. Từ trước đến giờ hắn giết qua người cũng chưa từng thấy cảnh tượng nào kỳ dị như vậy. Kẻ mà hắn nghĩ là đã chết đang đứng sau lưng hắn, cầm một con dao đầy máu mà nhìn hắn cười. Nụ cười này rơi vào trong mắt của hắn chẳng khác nào nụ cười của quỷ thần.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Rơi vào hang rồng

Ả đàn bà lẳng lơ đang rên rỉ không ngừng, thấy gã đàn ông đang ra sức thì ả càng siết chặt hơn. Hai chân ả kẹp chặt làm gã không cách nào thoát ra được. Tên thanh niên có cái bốt đỏ càng hưng tợn nhào tới. Hắn biết, chỉ cần mình chậm một chút thôi, chắc chắn sẽ bị tên đàn ông trước mặt trở mình mà tiếp tục giết ngược lại hắn. Con dao nhọn cắm thẳng từ sau ót xuyên qua cuốn họng. Tên đàn ông trung niên có miệng mà không thể nói, hai tay hắn ôm chặt lấy cuốn họng, nhuộm đầy máu tươi.

Ả đang lén đỉnh, đột nhiên thấy máu tươi từ cuốn họng gã nhân tình tuôn ra, kèm theo một mùi tanh nồng khó ngửi thì không khỏi hoảng sợ. ả càng hoảng sợ cơ thể càng co giật mãnh liệt. Thân dưới của tuôn ra như suối trong lúc gã nhân tình nằm trên vũng máu chết không nhắm mắt. ả lúc này mới nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của tên thanh niên nửa mặt mang một cái bốt đỏ nhìn mình. ả hốt hoảng kéo lê cái thân hình trần trụi của mình lùi về phía sau một pho tượng phật đã bị đổ nát. Mặt ả lúc này khi đỏ khi xanh vô cùng quái dị. ả biết, mạng ả hôm nay sắp xong rồi.

- A Khò, mong người nghĩ đến thường ngày ta vẫn đối tốt với người, xin người hãy bỏ qua cho ta lần này đi. Chuyện ngày hôm nay ta nhất định sẽ không nói đi ra ngoài, chỉ cần người muốn... người muốn thứ gì ta cũng chiều người.

Theo ả nghĩ, chỉ cần ả xuống nước cái tên A Khò này cũng không có làm liều mà giết ả, dù sao thường ngày hắn vẫn hay lén nhìn ả tắm, chắc là hắn cũng muốn cái thân thể xinh đẹp này của ả. Chỉ cần ả chiều hắn, hắn nhất định sẽ bỏ qua cho ả. ả nghĩ vậy nên càng liếc mắt đưa tình với hắn, làm cho hắn không khỏi có chút buồn nôn. ả đàn bà này muốn dùng cái thân dơ bẩn của ả để dụ dỗ hắn sao, hắn chẳng thèm. Con dao nhuộm đầy máu tươi vẫn đang chảy xuống tí tách. Ngoài mưa vẫn đổ rất to, tiếng sấm chớp không ngừng đánh xuống âm âm. Tiếng trời gầm rú như tiếng nổi giận của trời đất. A Khò vùng con dao đâm xuống, ả đàn bà kinh hãi la lên thất thanh. Nhưng cái cảm giác đau đớn không có xảy ra trên người ả, mà cái gã thanh niên tên A Khò cũng biến mất không thấy đâu nữa. Trong cái miếu đổ nát này ngoài ả với cái xác đầy máu của gã nhân tình, nào còn có ai đâu? ả có cảm giác như mình vừa mới gặp một con ác mộng, một con ác mộng vô cùng khủng khiếp.

Kể từ bây giờ, ở cái thế giới này sẽ không còn một ai nhìn thấy một tên quái thai trên mặt mang một cái bốt đỏ, tên là A Khò nữa. Bởi vì lúc hắn có ý định giết ả dâm phụ, một tia sét từ trên bầu trời theo ánh dao mà đâm thẳng xuống làm hắn biến mất ngay tại chỗ. Hắn không biết, hắn giết một ả đàn bà lẳng lơ như vậy cũng bị trời phạt hay sao? Hắn không cam tâm, hắn rất không cam tâm. Hắn muốn hét lên thật lớn, nhưng hắn bất lực phát hiện ra rằng âm thanh vừa đưa lên đến cuốn họng liền không cách nào phát ra được nữa.

Bịch...

Âm thanh rơi xuống đất làm cho hắn tỉnh lại. A Khò hắn, vậy mà chưa chết. Cái cảm giác bị đau này lần đầu tiên làm hắn cảm giác thật hưng phấn. Hắn cố gắng xoay người để trở mình. Trên tay hắn rõ ràng vẫn đang cầm con dao dính đầy máu tươi, trên thân con dao vẫn còn lưu lại những tia điện chạy ngang dọc. Hắn cứ ngỡ mình đang nằm thấy ác mộng vậy. Hắn thật sự còn chưa có chết.

Cảnh vật xung quanh là một mảng đất trống với những tảng đá lồi chỏm, nằm cách đó không xa là một cái hang rất lớn. Cái hang này so với một ngọn núi nhỏ cũng không khác biệt gì lắm. A Khò không thể nào nhận ra được nơi này là nơi nào. Trong cái thị trấn nhỏ ven biển này làm gì có cái chỗ nào đặc biệt như thế. Hắn càng nghĩ, càng cảm thấy đầu có chút đau nhức. Vậy là hắn thôi, không có nghĩ nữa.

Ục... ục...

Bụng hắn kêu lên vì đói. Hắn đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy nơi nào có thể tìm được thức ăn cả. Hắn lại xoay người nhìn cái động lớn ở trước mặt. Hắn nghĩ, hay là mình cứ đi vào đó xem sao? Vậy là hắn cứ thế mà đi vào bên trong. Cái động này tuy lớn thật, nhưng bên trong có chút tối, hơi

nóng phả ra từ các vách đá làm hân khó chịu. Nơi này rộng như thế chẳng lẽ thật sự không có thứ gì có thể cho hân ăn. Trong lòng hân nghĩ thế nên hân cứ đi vào mỗi lúc một sâu hơn. Đến cuối cùng, hân dừng lại ở trước một cái hồ nhام tương vô cùng lớn. Cái hồ này phải rộng tới vài mẫu, sức nóng của nó phả ra thật là kinh khủng. Hân có cảm giác, mình chỉ cần bước thêm một bước nữa là có thể bị sức nóng của hồ nhام tương này đốt thành tro bụi. Hân quả thật là đói đến mệt lả. Hân buồn bực ngồi bệt xuống đất, cách xa hồ nhام tương chừng hơn một trăm trượng, rồi mới an tâm nhắm mắt ngủ một giấc thật ngon lành. Cái bụng của hân thỉnh thoảng lại kêu to, nhưng hân bây giờ cũng mặc kệ. Với hân ngủ mới là thượng sách.

Trời bắt đầu sáng, A Khờ mệt mỏi vươn vai đứng dậy. Lúc này ánh sáng mặt trời chiếu vào bên trong, hân mới có thể trông thấy được đầy đủ cảnh tượng trước mắt. Hân thấy chỗ mình đang nằm ngủ không phải là mặt đất bình thường, giống như là hân đang nằm trên một khúc xương to nào đó. Đợi đến khi hân quan sát kỹ càng thì mới phát hiện, hóa ra là hân đang nằm trên bộ xương của một con rắn rất dài. Mà hân tự hỏi, trên đời này còn có một con rắn dài như thế này sao? Con rắn này lúc còn sống thân hình của nó chắc to bằng cả một tòa thành bình thường chứ chẳng đùa? Nhưng cái đầu của con rắn này cũng rất là kỳ, cái đầu này nhìn rất là quen mắt, giống như là một cái con vật gì đó thường được khắc trên mấy cái cột đình.

- Đúng rồi, đây là một con rồng! Bộ xương của một con rồng! – Hân mừng rỡ mà la lên.

Do vui mừng quá nên là hân té ngay xuống đất. Từ trên cái độ cao đó ngã xuống, hân có cảm tưởng như vài khúc xương của mình muốn gãy rời ra. May mà nơi này mặt đất không có cứng rắn như hân nghĩ, nếu không e rằng lần này hân chết rất là oan ức. Tay hân có cảm giác đang sờ vào một vật gì đó. Một cái vật hình tròn rất to lớn, hân còn cảm nhận được tiếng tim đập và nhịp thở đều đặn được phát ra từ nó. Hân cúi đầu nhìn xuống mới biết là mình đang ôm lấy một cái quả trứng, một cái quả trứng khổng lồ. Quả trứng này so với đầu hân còn cảm thấy muốn to hơn. Hân không làm cách nào có thể tưởng tượng được sáng sớm thức dậy thì phát hiện mình nằm trên một bộ xương rồng, bây giờ lại nhìn thấy một cái quả trứng đang vẫn còn sống. Hân nghĩ cũng không dám nghĩ đến chuyện này:

- Chẳng lẽ là... đây là... đây là một quả trứng rồng trong truyền thuyết hay sao?

Hân cảm tưởng rằng mình đang thật sự nằm mộng, một giấc mộng rất hoang đường. Nhưng giấc mộng này có hoang đường hay không, câu trả lời đã ở ngay trước mắt hân. Một cái hình ảnh hư ảo của một con kim long đang hiện ra trước mắt làm cho hân nhìn đến ngây dại. Một thứ thanh âm cổ xưa của một nữ nhân phát ra từ bên trong cái hư ảnh kia là cho hân choáng tỉnh:

- Nhân loại, quả trứng ở trước mặt ngươi là đứa con trước lúc lâm chung do ta sinh ra. Vì trải qua một thời gian dài nó bị chôn vùi ở chỗ này nên sinh cơ cũng gần như hao đến gần hết. Ngươi là người hợp duyên với nó, ta phát hiện được trên người ngươi có một cỗ thân thiết không thể diễn tả được. Thời gian của ta đã không còn nhiều, cho nên ta hy vọng ngươi nghe và hiểu những gì ta nói ra. Ta muốn ngươi thay ta chăm sóc lấy đứa nhỏ này. Để đổi lại điều đó, ta sẽ ban tặng cho ngươi một giọt long huyết cuối cùng trong người ta. Ngươi có được giọt long huyết này, ngươi sẽ thoát khỏi phạm thân, tiến vào con đường tu luyện sau này. Ngươi hãy nhớ, tên của nó là Long Dận. Sau này khi nó trưởng thành, ta hy vọng ngươi sẽ đưa nó trở về nhận tồ quy tông.

Nói đến đây cái bóng hình hư ảo đột nhiên tan biến mất, rồi xâm nhập vào trong cơ thể của A Khờ. Một giọng nói lạnh đậm mà uy nghiêm xâm nhập vào trong tâm thần của hân:

- Để đảm bảo cho sự an toàn của đứa nhỏ này, ta sẽ truyền cho ngươi một bộ công pháp của long tộc, có tên là Thần long phụ thể. Chỉ cần lúc nguy cấp, ngươi cứ theo khẩu quyết ta truyền lại cho ngươi mà niệm là được. Ngoài ra, ta bắt ngươi phải cùng con ta ký khế ước cộng sinh. Chỉ cần ngươi sau này không làm điều gì bất lợi đến nó, thì ngươi vẫn sẽ được an toàn. Đợi khi trứng nở, ngươi có thể rời đi khỏi nơi này.

Cái giọng nói đến đây không còn nghe thấy nữa, mà trong đầu A Khờ hân lại có thêm một bộ công pháp đặc thù mà cái long hồn kia vừa mới nói qua. A Khờ lúc này cũng không có tâm trí để mà kiểm tra lại cái gì là công pháp, hân chỉ có ngồi ngây ngốc nhìn quả trứng đến thất thần. Đây thật sự là một quả trứng rồng sao? Liệu nó có thật sự nở ra một con rồng con hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Sự ra đời của một con rồng

A Khờ ngây người như thế suốt ba ngày ba đêm cũng không có rời đi nửa bước. Hân chờ, chờ đợi tận mắt nhìn thấy quá trình được sinh ra của một con rồng. Nhưng sự chờ đợi của hân quả thật chẳng được đền đáp chút nào. Ngoài những tiếng nhịp tim đập đều đều minh chứng cho sự sống của một sinh linh sắp được ra đời, quả trứng quả thật chẳng có một chút phản ứng nào. Hân lại ngốc thêm mấy ngày nữa. Đến ngày thứ chín, hân trong lòng đã bắt đầu nản.

- Chẳng lẽ cái con rồng cái đó đã lừa ta?

Hân càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực.

- A Khờ ơi A Khờ, ngươi quả đúng là một thằng ngốc! Ngay cả một con rồng chết rồi cũng có thể lừa được ngươi!

Hân cảm thán, rồi chán nản đứng dậy. Tiếng xương cốt kêu lên lách cắc, làm hân phải duỗi cái lưng mệt mỏi của mình mà ngáp dài. Tính ra, từ cái ngày rơi vào cái hang rồng này đến nay hân cũng chưa ăn qua một thứ gì. Nhưng lạ một điều là, cơ thể hân lại rất khỏe mạnh, giống như là có một luồng sức

mạnh nào đó đang cải tạo cơ thể của hắn. Nghĩ đến đó hắn không khỏi cảm thấy ngứa ngáy chân tay, hắn vung ra một quyền nện thẳng lên cái vách tường bằng đá ngay bên cạnh.

Àm!

Một cái hốc sâu một tắc, vừa bằng cái nắm đấm của A Khờ hằn lên trên vách đá. Hắn không thể tin vào mắt mình mà đưa tay lên dụi dụi liên hồi.

- Đây là vách đá a, từ khi nào nó lại mềm đến như vậy?

Nếu có người khác ở đây mà nghe hắn nói như vậy chắc chắn sẽ mắng hắn, mắng hắn là cái tên không có mắt. Cái vách đó mà hắn dám kêu mềm, vậy không biết cái thứ gì hắn mới có thể coi là cứng đấy, thật là doạ người a. Hắn còn chưa kịp vui mừng mặt đất dưới chân đột nhiên chấn động mạnh, đất đá từ trên các vách tường bắt đầu rơi xuống. Hắn hoảng quá mà la lên:

- Ông trời ơi, ông đừng có đùa với ta như vậy chứ?

Hắn nghĩ cũng không dám nghĩ nhiều, liền lao nhanh ra khỏi cửa hang mà cầm đầu chạy. Hắn chạy chừng nửa đường đột nhiên sức nhớ đến một chuyện rất quan trọng nên vội vàng quay ngược trở vào trong. Nhìn thấy quả trứng vẫn còn nguyên vẹn ở cạnh hồ nham tương, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhớ không nhầm thì cái long hồn kia mấy ngày trước đã bắt hắn ký cái gì khế ước với quả trứng này. Hắn không biết là cái khế ước đó có hiệu quả thế nào, nhưng dù sao nó cũng liên quan đến tính mạng của hắn. Cho nên, dù cho hắn thêm mấy cái lá gan nữa hắn cũng không dám lấy ra đùa. Hắn cẩn thận ôm quả trứng vào trong lòng ngực rồi chạy trở ngược ra ngoài. Hắn cảm nhận được một sự liên kết máu thịt vô cùng kỳ lạ với quả trứng. Đường như sắp có một sinh mạng chuẩn bị phá vỏ mà đón chào cái thế giới đầy tươi đẹp này.

A Khờ không có nghĩ nhiều như vậy, hắn vừa ôm quả trứng vừa cầm đầu mà chạy. Nếu lúc này hắn có thể nhìn thấy chính bản thân mình, hắn chắc chắn sẽ rất kinh ngạc. Vì tốc độ của hắn đã nhanh hơn thường ngày gấp mười mấy lần. Cửa hang hoàn toàn sụp đổ, A Khờ người dính đầy bùn đất ôm trong lòng quả trứng lăn tròn xuống một cái khe đá. Trên người hắn đã có thêm rất nhiều vết thương, hầu như vết thương trên người hắn đều do các mảnh đá vỡ sắc nhọn cắt đứt. Hắn lúc này dù có bị thương cũng chẳng nở buông quả trứng rỗng ở trong lòng ngực ra ngoài.

Grao... Grao...

Tiếng gầm gừ như muốn chấn nổ cả một ngọn đồi. A Khờ ngược mắt nhìn lên trời cao mà người như còng lại. Thứ hắn nhìn thấy là hai con quái vật khổng lồ, so với bộ xương rỗng ở trong hang động dù có kém đôi chút, nhưng cũng chẳng kém đến bao nhiêu. Hai con đã thú đang đánh nhau vô cùng ác liệt. Máu trên người chúng làm cho đất đá xung quanh liên tục bị bốc hơi. A Khờ đứng nhìn mà ngây cả người.

Một con hồ màu trắng mang trên người một đôi cánh lớn màu vàng đang cố giờ cao móng vuốt của mình chụp lên một trong chín cái đầu rắn của con quái vật thân rùa. Chín cái đầu rắn ngay lập tức phun ra chín luồng âm khí màu xanh bám lên cái móng vuốt đầy sắc lạnh. Con hồ trắng mấy lần ăn phải thiệt thòi từ đòn công kích như vừa rồi nên nó ngay lập tức vỗ cánh bay lên, một luồng âm sát từ đôi cánh của nó cũng đánh xuống làm cho một trong chín cái đầu rắn bị cắt đứt. Mất một cái đầu, con rùa cũng không có phản ứng gì lớn. Bởi vì chỉ ngay tức khắc một cái đầu rắn khác lại mọc lên đứng ngay vị trí cũ. Con hồ trắng cũng biết là không có cách nào giết chết được đối thủ của nó. Nên nó gầm lên một tiếng lớn, phóng thích ra một đòn công kích bằng tinh thần làm cho con rùa bỗng nhiên khựng lại. Đúng lúc này, con hồ lao nhanh xuống hai chân chụp lấy hai cái đầu rắn, còn miệng thì cắn một cái khác. Bị tập kích bất ngờ, con rùa lúng túng lùi lại phía sau.

A Khờ đang ở gần đó, mặt đất bị chấn động làm cho hắn không khỏi lăn thêm mấy vòng. Hai con quái vật đánh nhau đến sức đầu mẻ trán cũng không có để ý đến một tiểu nhân vật như hắn. Ba cái đầu bị phá hư, sáu cái đầu còn lại ngay lập tức cấn lên trên thân của con hồ. Hai cái cánh của nó cũng bị cấn nát một phần. Tinh thể giăng co như vậy kéo dài suốt ba ngày liền. Đến cuối cùng, cả hai con quái vật đều bị thương nặng mà rời đi. A Khờ thở ra một hơi nhẹ nhõm. Ba ngày này, quả thật hắn bị "hành" đến khổ sở. Hai con quái vật đánh nhau, còn hắn thì đứng ngoài chịu trận. Hắn muốn trốn cũng trốn không nổi, vì xung quanh đã bị hai con thú cày nát không ra hình thù. A Khờ hắn cũng không phát hiện phương hướng đi mà đi.

Tình trạng quả trứng càng lúc càng bất ổn. A Khờ có thể cảm nhận được một luồng sức sống mãnh liệt của nó truyền đến tâm trí hắn. Con rồng nhỏ dường như rất muốn phá vỏ mà ra, đáng tiếc là nó không đủ sức để làm điều đó. A Khờ không có phương pháp giúp đỡ nó, nên chỉ âm thầm cầu nguyện trong lòng. Không biết là do lời cầu nguyện của hắn linh nghiệm, hay là do sự cố gắng của con rồng nhỏ mà cái vỏ trứng bắt đầu xuất hiện vết nứt. Mới đầu chỉ có một vết rạn nhỏ, sau một lúc vết rạn được mở rộng ra thêm một ít. Chừng qua nửa ngày, cái vỏ trứng đã nứt ra như một cái mạng nhện.

Cuối cùng, cái vỏ bị nứt làm đôi, một thứ chất dịch màu huyết hồng bao bọc lấy một con rồng nhỏ chừng hai bàn tay người lớn. A Khờ không khỏi nhìn nó mà mỉm cười. Con rồng nhỏ dường như không để ý đến hắn, miệng nó có chút há ra rồi đánh ực một cái, chất dịch bao bọc bên ngoài bị nó nuốt gọn xuống bụng. Cảm giác như, cơ thể của nó có thể dài ra thêm một ít.

A Khờ thử đưa tay vuốt lên lớp lân giáp trên người của con rồng nhỏ. Nó dường như cảm nhận được sự thân thiết của hắn nên là không có phản đối, thậm chí còn cố ý dụi dụi cái đầu nhỏ nhắn của mình vào trong lòng bàn tay hắn. Trong tiềm thức của nó, sinh vật đầu tiên mà nó nhìn thấy thì chính là cha mẹ của nó. Huống hồ, trong người A Khờ còn có một giọt máu rồng do mẹ của nó ban tặng. Chính vì vậy, con rồng nhỏ mới cho rằng A Khờ là mẹ của nó. Cũng chính vì sự hiểu lầm tai hại này mà A Khờ bất đắc dĩ trở thành "vú nuôi" của một con rồng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ma hạch

Ừn... ực...

Cái bụng đói của hắn không hiểu sao lúc này lại kêu to đến tận. Hắn xấu hổ mà gãi gãi đầu rồi nhìn nó cười. Con rồng nhỏ dường như cũng hiểu được suy nghĩ của hắn, nên nó khẽ uống người bay đi. Hắn kinh hãi vội vàng chạy theo nó. Nhưng dù hắn có cố sức đến như thế nào cũng không có cách nào bắt kịp. Đôi mắt hắn mờ tròn mà trở lên nhìn. Một con tiểu kim long to chừng nắm tay người lớn đang quấn nhau với một con thỏ lông đỏ, phải to hơn nó sắp hai lần.

Khè... khè...

Con rồng nhỏ khạc ra một mồi lửa đốt trụi lớp lông đỏ của con thỏ. Một mùi thịt khét lẹt xông thẳng vào mũi làm hắn cảm thấy khó chịu. Con rồng nhỏ dùng lấy hai cái chân trước của mình kẹp vào người con thỏ rồi ném qua cho hắn. Hắn nhìn miếng thịt cháy đen trước mắt, mặt không khỏi xám lại:

-Như thế này làm sao mà ăn?

Con rồng nhỏ vẻ mặt đầy ỷ khuất nhìn hắn. Hắn không khỏi thương yêu mà vuốt ve lấy cái đầu nhỏ của nó, rồi dịu giọng lại nhắc nhở:

- Tiểu Long ngoan! Người lớn sau không cần phải phun lửa ra giết nó, chỉ cần bắt sống về đây cho ta là được!

Con rồng nhỏ làm ra vẻ hiểu ý, nó dụi dụi cái đầu nhỏ của mình vào trong tay hắn, rồi vui vẻ uốn người bay đi một lần nữa. Hắn cũng không dám lơ là để lại nó một mình trong chỗ đã lĩnh này. Đặc biệt là quanh đây lại còn sự xuất hiện của hai con quái thú rất đáng sợ. Lần này Tiểu Long cũng không làm hắn thất vọng, chỉ thấy nó lượn một vòng trong chân đã kẹp về một con thỏ lông đỏ khác. Loại dã thú này cũng không phải là mấy loài phạm thú mà A Khờ từng thấy qua, đây là một loài ma thú cấp thấp, chỉ sinh sống lân cận ở những khu vực núi lửa hoạt động. Hắn không biết, nên là vừa thấy con thỏ được Tiểu Long vứt bỏ xuống đất liền xách ra chỗ gần bờ suối mà mần thịt. Con thỏ vốn dĩ chỉ vì bị Tiểu Long dọa sợ mà ngất đi, khi nó phát hiện mình bị một tên phạm nhân nắm trên tay thì liền dùng sức mà vụt chạy mất. A Khờ bị bất ngờ nên là không có kịp phòng bị. Con thỏ chạy xông làm hắn cảm thấy vô cùng mất mặt. Hắn tức giận mà lầm rầm niệm chú ngữ ở trong miệng. Một luồng long khí từ trong người hắn bộc phát ra ngoài, dọa cho con thỏ nhỏ sợ hãi vỡ mật chết ngay tại chỗ. Hắn vui vẻ mà chạy tới xách tai con thỏ cầm trên tay:

- Ha ha, quả nhiên là con rồng cái đồ không có lửa ta! Không ngờ môn bí pháp của nó lại lợi hại đến như vậy!

Con rồng nhỏ đang bay tới cảm nhận được khí tức trên người hắn không khỏi làm sợ run lên. Nó chui vào một hốc cây gần đó mà cuộn tròn lại, rồi ngóc đầu ra len lén nhìn hắn. Trong tâm hồn bé nhỏ của nó hiện lên một cái ý nghĩ vô cùng kiên định:

-Mụ mụ của ta thật lợi hại! Sau này lớn lên ta cũng nhất định phải lợi hại như vậy mới được!

A Khờ mới lần đầu sử dụng bí pháp, hắn không biết cách thu phát tự nhiên nên là sau khi bí pháp được thu hồi sắc mặt hắn cũng trở nên tái nhợt, cơ thể bắt đầu rơi vào trạng thái suy yếu tạm thời. Cũng may là trong người hắn còn một giọt long huyết còn chưa hoàn toàn bị phân hóa, nên quá trình suy yếu cũng chỉ diễn ra trong chốc lát, sắc mặt hắn cũng bắt đầu biến chuyển hồng hào trở lại. Hắn thâm nhủ trong lòng:

- Nguy hiểm thật, món “đồ chơi” này cũng thật là phiền phức, lần sau ta phải hạn chế dùng nó mới được.

Ừc... ực...

Cái bụng hắn lúc này lại bắt đầu sôi lên. Hắn ngay lập tức vứt bỏ mấy cái suy nghĩ lung tung trong đầu mà chạy nhanh ra suối làm thịt thỏ đem về. Chỉ trong chốc lát mùi thịt nướng đã lan tỏa ra xung quanh, con rồng nhỏ còn đang rụt rè nấp ở trong hốc cây lúc này cũng bị mùi hương hấp dẫn mà chạy ra ngoài. Hắn vừa thấy cái vẻ mặt tham ăn của nó thì không khỏi buồn cười:

- Người đói rồi sao?

Con rồng nhỏ khẽ gật gật cái đầu rồi dụi vào lòng bàn tay của hắn làm nũng. Hắn gỡ nhẹ lên đầu nó, sau đó xé nguyên một cái đùi thỏ đặt lên một cái lá chuối đưa cho nó. Nó vui vẻ cạ cạ người vào tay hắn, rồi nhanh chóng lao tới há cái miệng ra nuốt ực một phát. Nguyên một cái đùi thỏ so với đầu của nó còn to hơn một chút, không hiểu làm cách nào mà bị nó nuốt gọn vào trong bụng. Nó vừa nuốt xong một cái đùi thỏ, ánh mắt lại chăm chú nhìn lên phần thịt trên tay của hắn. Hắn không khỏi trợn ngược mắt lên nhìn nó. Rồi bất đắc dĩ ném nguyên cả nửa thân con thỏ đưa cho nó, hắn chỉ tự chữa lại cho mình một cái đùi thỏ vừa đủ một bàn tay. Sau khi đánh chén no nê, con rồng nhỏ nằm ườn bụng ra đất mà đánh ợ mấy cái liên hồi. Hắn nhìn cái bụng đang cân phồng của nó không khỏi liếc mắt mắng:

- Tiểu tử nguoi đúng là cái loại con mắt to hơn cái bụng!

Nó không biết mấy câu mắng chửi của hắn có ý nghĩa gì. Nó chỉ cảm thấy cuộc đời nó sau này sẽ rất là hạnh phúc. Vì sau này, mỗi ngày nó đều có món ngon để ăn. A Khờ mà biết ý nghĩ trong lòng của nó, hẳn chắc chắn sẽ mắng chết nó.

Khò... khò...

Tiếng ngáy đều đều của con rồng nhỏ làm cho cảnh rừng càng thêm u tịch. A Khờ ngã người nằm ngay bên cạnh, ánh mắt nhìn nó có chút yêu thích:

- Nếu ta có thể vô ưu vô lo như nguoi vậy thì tốt biết mấy. Thế giới này dường như không còn là thế giới mà ta đã từng sinh sống nữa. Ta không biết con

đường phía trước phải đi như thế nào. Chỉ có thể chờ đợi đến lúc nguoi trưởng thành thì có lẽ mọi thứ sẽ được giải đáp. Trước lúc đó, chúng ta có thể bình yên mà sống qua ngày như thế này cũng tốt rồi.

Mấy ngày sau đó, A Khò dẫn theo Tiểu Long đi lang thang ở trong rừng, vừa săn ma thú, vừa làm quen với cuộc sống hiện tại. Thời gian chậm rãi trôi qua, Tiểu Long mỗi ngày một lớn thêm ra. Còn A Khò hẳn thì mỗi ngày một vất vả hơn. Xem ra công việc làm bảo mẫu này cũng chẳng dễ làm chút nào. Tính đến hiện tại, hẳn và Tiểu Long ngây ngốc trong chốn hoang lâm dã lĩnh này cũng đã gần một năm thời gian. Trong khoảng thời gian này, Tiểu Long từ một quả trứng mới được sinh ra đã trưởng thành dài hơn một trượng, thân hình cũng trở nên mập mạp hơn rất nhiều. Đặc biệt là khẩu phần ăn của nó lại càng thêm lớn. A Khò nhìn con lợn rừng so với hẳn còn muốn to hơn một chút mới vừa được con rồng nhỏ đem về thì không khỏi mắng:

- Con đây đã là con thứ ba trong ngày rồi đó! Nguoi có phải là đói đến phát ngốc luôn rồi hay không? Từng này thức ăn làm sao nguoi có thể tiêu hóa cho hết được chứ?

Hắn miệng thì mắng như vậy, nhưng tay chân lại rất nhanh nhẹn. Chỉ cần chưa đến một khắc thời gian thịt của con lợn rừng đã bị phân thành từng khối rất rõ ràng. Con rồng nhỏ khe khẽ dụi dụi cái đầu đã to hơn nắm tay người lớn của nó vào chân hẳn, rồi trong miệng nó nhả ra một viên đá màu huyết hồng hình lục giác. Hẳn nhìn mãi cũng không biết đó là vật gì mới lấy làm lạ mà hỏi nó:

- Đây là thứ gì? Sao từ trước giờ ta chưa thấy qua?

Con rồng nhỏ lắc lắc cái đầu, nó cũng không biết đây là thứ gì. Nó chỉ biết thứ này đối với nó rất là quan trọng. Thứ này là vật mà nó đã tìm thấy được bên cạnh thi thể của một con ma thú trong lúc truy đuổi theo mấy con yêu trư. Nó không rõ cái xác ma thú này cấp bậc như thế nào, nhưng xung quanh cái xác hơn một dặm không có bất kỳ một con ma thú nào dám lại vãng đến gần, khí tức trên cái xác cũng làm nó có chút cảm giác bất an. Khi lấy được viên đá, nó rất muốn trực tiếp nuốt xuống bụng. Nhưng nó nghĩ vật này rất có thể có tác dụng đối với “mụ mụ” của nó, nên nó mới quyết định đem về hỏi hẳn. Thấy ánh mắt của nó nhìn viên đá hình lục giác mà không nở rời ra, hẳn làm sao còn không hiểu tính khí của con rồng nhỏ này. Hẳn khẽ gõ lên đầu nó rồi mắng:

- Tên tiểu tử nhà nguoi nghĩ thật tốt a, ta cần thứ này làm gì? Nguoi cần thì cứ lấy mà dùng đi, đưa cho ta thì ta vứt đi đấy!

Thấy động tác của hẳn con rồng nhỏ không khỏi hoảng sợ mà lao tới ngậm lấy viên đá vào trong miệng, rồi đánh ực một cái nuốt gọn xuống bụng. Hẳn không khỏi trợn ngược mắt lên nhìn nó.

- Thứ này không phải là thịt cá nha, nguoi nuốt vào như vậy không phải là có chuyện gì rồi đó chứ?

Con rồng nhỏ lắc lắc cái đầu mà không có trả lời. Nó im lặng nằm bẹp xuống đất, cái miệng ngáp ngáp, đôi mắt lim dim như muốn buồn ngủ. A Khò sợ nó xảy ra chuyện nên là cố gắng ngồi đó mà trông chừng. Hẳn thấy hơi thở của nó bắt đầu trở nên đều đều, biết đây chỉ là triệu chứng ăn no buồn ngủ của nó nên hẳn cũng có chút an tâm. Hẳn thấy chỗ này cũng tương đối an toàn nên để nó nằm đó một mình, rồi hẳn vác theo mấy khối thịt lợn đi ra phía bờ suối rửa sạch. Mùi thịt nướng lại bốc lên nghi ngút, con rồng nhỏ dường như cũng cảm nhận thấy mùi thịt thơm lừng xông vào mũi. Chỉ có điều lần này nó lại lười biếng hừ nhẹ rồi ngủ thiếp đi. A Khò có cảm giác hơi chút tê nhạt. Hẳn vừa đem một khối thịt lợn nhét vào trong miệng, vừa lăm bằm một mình:

- Ăn mấy món thịt này càng lúc cảm thấy có chút là lạ, hình như vẫn là cứ thiếu thiếu thứ gì đó. Phải chi lúc này có một bình rượu ở chỗ này để nhâm nhi thì ngon phải biết.

Hẳn đang mường tượng ra một cái mỹ cảnh thật đẹp, đột nhiên một tiếng động nhẹ làm hẳn cảm thấy buồn bực:

- Hừ, mấy con thỏ nhỏ chết tiệt này thật là không biết điều. Bọn bây nghĩ rằng lão tử không mần thịt được bây chắc!

Hẳn hừ hừ trong miệng rồi ném ngay miếng thịt đang nhai dở xuống đất, lao nhanh vào trong bụi cây mà chụp tới. Thứ hẳn chụp phải lần này cảm giác không giống như mọi khi. Cái cảm giác như là hẳn chụp lấy một vật gì đó vừa tròn lại vừa mịn, nơi tay còn có cảm giác âm âm. Hẳn vô ý thức mà rút tay trở về. Một đôi mắt ngọc to tròn nhìn lên khuôn mặt của hẳn. Giọng nằng nịu ốt phát ra từ trong cái miệng khô cằn:

- Cứu...

Rồi nàng ngã khụy xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tiêu Lãng

Nhìn thấy cô gái sắc mặt tái nhợt, khắp mình mẩy toàn là vết thương. A Khò vội bế nàng đặt cẩn thận gần chỗ Tiểu Long đang nằm ngủ, rồi lấy ra một cái túi nước được làm từ da thú kê vào miệng cho nàng uống. Hẳn thấy môi nàng hơi nấp máy thì lấy làm mừng mà cố sức dốc ngược túi nước xuống. Nàng bị hẳn làm cho ho lên sặc sụa. Đôi mắt nàng lơ mơ mở ra, trong vô thức nàng đưa tay che ở trước ngực, rồi cảnh giác nhìn gã đàn ông có cái bốt đỏ như cái đầu rồng ở trước mặt. Nàng thấy tay hẳn vẫn còn giữ túi nước thì hơi có chút xấu hổ, miệng nói khe khẽ:

- Cảm ơn!

Cái cười mỉm chỉ xuất hiện trên gương mặt hốc hác, gầy còm của nàng không khỏi làm cho hắn có chút đồng cảm. Hắn nhớ lại lúc trước, hoàn cảnh của hắn có khi còn tệ hơn là so với nàng hiện tại.

Ừc... Ừc...

Cái bụng đói meo của nàng người thấy mùi thịt nướng thơm phức không khỏi kêu lên những thứ âm thanh đáng xấu hổ. Nàng đỏ mặt cúi gầm xuống đất, không dám ngẩng lên mà nhìn hắn. Một que thịt béo ngậy đầy mỡ không biết từ khi nào được dúi vào tay nàng. Nàng không khỏi hé hé mắt lên nhìn hắn. Một khuôn mặt tươi cười đầy rạng rỡ nhìn thẳng vào mắt nàng, làm nàng xấu hổ lại gục mặt xuống đất. Hắn thấy nàng như vậy cũng không dám trêu chọc nữa.

- Ở đây ta còn rất nhiều thịt, nàng cứ từ từ mà ăn. Ta không có ác ý, nên nàng không cần phải lo lắng.

Nàng hơi ngẩng đầu lên nhìn hắn một chút, rồi lại nhanh chóng quay mặt đi nói lí nhí ở trong miệng:

- Cảm ơn!

Hắn không muốn làm nàng xấu hổ nên không để ý đến nàng nữa, mà đi sang chỗ nướng thịt ngồi ngây ngốc một mình. Trong lòng hắn lúc này lẫn lẫn gợn vài con sóng nhỏ. Hắn thi thoảng nghiêng nghiêng cái đầu nhìn về phía nàng. Trong vô tình ánh mắt của cả hai chạm nhau một thoáng. Nàng như con thỏ sợ hãi đem hai tay kéo chặt đầu xuống hai đầu gối. Vành tai của nàng không ngừng đỏ ửng. Hắn nhìn nàng càng lúc càng thuận mắt. Bàn tay thô ráp của hắn nâng lấy khuôn mặt của nàng mà nhìn chăm chú. Nàng hai mắt nhắm nghiền không dám nhìn thẳng. Hắn tùy ý đưa tay gạt đi những loạn tóc rối đang che mắt hơn nửa khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Nàng mỉm cười mỗi nhưng cũng không có phản ứng gì. Mặt nàng lại càng thêm đỏ.

- Nàng thật đẹp!

Câu nói thì thâm bên tai của hắn làm nàng có chút đưa mắt lên ngược nhìn. Nàng có thể cảm nhận trong lời nói của hắn hoàn toàn không có chút đùa bỡn hay khinh miệt nào. Thậm chí nàng còn có thể cảm nhận được sự chân thành và si mê của hắn. Đôi mắt to tròn của nàng nhìn đến không khỏi làm cho hắn cười như ngây dại.

Không biết trời xui đất khiến thế nào, môi nàng lại hướng về phía hắn đặt nhẹ xuống. Làm hắn có cảm tưởng như một luồng điện từ trên môi nàng chạy dọc khắp thân thể khiến cho nhiệt khí trong người trở nên nhộn nhạo. Giọt long huyết trong người hắn cũng bắt đầu phân tán ra khắp kỳ kinh bát mạch. Một luồng sức mạnh không thể không chế làm hắn cảm thấy thống khổ đến tột đỉnh. Miệng hắn không ngừng ngâm vang tiếng rống vang vọng lên tận chín khoảng trời không.

Kính hãi và khiếp sợ. Nàng phát hiện ra bản thân mình trở nên thật nhỏ bé. Hơi thở gấp gáp của hắn đang tiến gần về phía nàng. Nhưng nàng chỉ có thể bất lực mà nhìn từng mảnh quần áo của mình bị đôi bàn tay thô bỉ kéo xuống vớt dưới đất. Rồi một vật thể nóng hổi, to lớn trực tiếp xông thẳng vào trong cảm địa, làm nàng đau đớn cắn mạnh đến nỗi môi dưới bật máu ra ngoài. Hơi thở đàn ông phả vào người làm nàng như muốn điên cuồng gào thét, rên rỉ. Nhưng một chút lí trí còn sót lại nói cho nàng biết tuyệt đối không thể khuất nhục.

Hắn thấy vết máu từ nơi tiếp xúc tư mật với nàng không khỏi có chút ngẩn ngơ mà thương tiếc. Hắn rất muốn rời khỏi người nàng, thương yêu mà ôm lấy nàng một lần. Đáng tiếc, cơ thể hắn lúc này không cách nào kiểm soát được. Hắn biết hôm nay nếu không gặp được nàng, hắn rất có thể sẽ nỗ lực lên mà chết. Trong lòng hắn lúc này chỉ có thể phát ra một vạn tám ngàn câu chửi rủa dành cho cái long hồn đã truyền long huyết cho hắn.

Hừ... hừ...

Tiếng rên nhẹ kèm theo đôi mắt ướt át của nàng nhìn chăm chăm càng làm cho máu huyết trong người hắn như muốn bốc cháy. Hắn gầm rống lao đến như một con thú hoang động tình. Trải qua vô số lần hoan hỉ, hắn bất giác rung mình một cái rồi cúi người ngã sấp lên thân thể nàng. Nước mắt nàng chạm vào mặt làm hắn đau buốt đến xé lòng. Hắn cố gắng nhom người đứng dậy, nhìn lên bầu trời đêm vô tận rồi thở dài. Có thể với hắn đêm này sẽ rất dài.

Hắn ngồi tĩnh tọa cho đến khi trời sáng. Trên người hắn lúc này chỉ mặc độc mỗi một cái quần dài làm từ da thú. Còn mấy cái áo khoác của hắn đều đã đắp trên người của nàng. Hắn cẩn thận phát hiện ra cơ thể có biến chuyển rất lớn. Lúc trước, hắn đối mặt với ma thú đa phần đều là bỏ chạy. Hôm nay xem chừng hắn có thể dễ dàng đập chết một con trư yêu dễ như việc làm thịt một con thỏ con vậy. Hắn nghĩ như thế cũng không biết là nên vui hay nên buồn. Hắn thấy nàng hơi hơi có ý xoay người, nhưng lại không dám cử động mạnh. Lại thấy vài giọt sương đêm đọng lại trên áo làm cho nàng lạnh run lên. Hắn không khỏi đắn đo mà đứng dậy đi đến bên cạnh nàng. Nàng như con chim nhỏ sợ cành cong, vừa nhìn thấy hắn liền cuộn tròn lại không dám động đậy. Hắn nhìn nàng, rồi nhìn sang con rồng nhỏ vẫn còn đang ngái ngủ chưa chịu dậy. Hắn lay hoay trong đầu rồi lặng lẽ bước về phía bìa rừng. Lần này hắn đi cũng không quá lâu, chỉ chừng hơn nửa khắc đã xách theo hai con thỏ béo mập đem về. Trên vai hắn còn vác thêm một túi vỏ cây chứa đầy hoa quả.

Nàng lén lút nhìn về phía hắn, lại nhìn thấy một con rồng nằm ngủ cách đó không xa thì bất giác lui về phía gốc cây ngôi thu lu một chỗ. Chỉ đến khi thấy hắn đem con xao định đâm chết một con thỏ mới kinh hãi la lên thất thanh:

- Đừng, đừng giết nó!

Hắn không hiểu tại sao nàng lại ngăn cản hắn giết chúng. Nhưng vì không nỡ thấy nàng đau khổ nên hắn cũng thả chúng ra ngoài. Hai con thỏ thoát chết trong gang tấc không khỏi vui mừng mà chạy biến vào trong rừng. Hắn nhìn theo chúng một lát rồi mới xách túi hoa quả đi đến chỗ nàng. Nàng thấy hắn

đi đến thì có ý định muốn tránh, nhưng vừa mới nhích thân nàng đã thấy đau buốt đến chẳng đứng dậy nổi. Nàng bắt lực mở to đôi mắt màu nâu xám ra nhìn hắn.

Hắn không dám đ-ng chạm vào cơ thể nàng, chỉ có thể ngồi cách nàng một khoảng rồi đem túi hoa quả ra đặt ở giữa. Hắn lấy trước một quả cho vào miệng nhai rôm rốp, vừa cười vừa nói:

- Sáng nay ta tính nướng thịt thỏ cho nàng ăn để lấy lại sức, mà nàng không cho ta giết chúng nên chỉ có thể ăn số hoa quả này lót dạ đỡ vậy.
- Không, ta không muốn! Xin người sau này đừng có giết thỏ nữa được không?

Hắn thấy nàng đột nhiên phản ứng gay gắt như vậy thì không khỏi hiếu kỳ mà hỏi:

- Tại sao vậy?

Nàng ngạc nhiên nhìn vào hắn, rồi như có chút gì đó bất an trong lòng nên nàng vội lắc đầu nói:

- Không, không có gì.

Hắn càng nghi hoặc càng hỏi gấp:

- Thật sao?

Nàng lúng túng không biết phải trả lời như thế nào, đành phải làm liều kéo lấy tay hắn đặt ở một chỗ mềm mềm, tròn tròn lại mượt mà như lớp lông thỏ vậy. Hôm qua trong lúc điên cuồng hắn cũng không có để ý đến chỗ dị dạng trên cơ thể nàng. Thấy nàng kéo tay về vị trí cũ, mắh đồ bùng mà cúi gằm xuống đất. Hắn có chút nóng đầu mà liều mạng kéo nàng ôm ở trong ngực. Hơi thở của nàng có chút gấp gáp và hoảng loạn. Hắn sợ nàng trốn tránh nên vội an ủi nàng:

- Nàng đừng sợ! Sau này dù nàng có biến thành hình dạng như thế nào ta cũng sẽ thương yêu nàng, chăm sóc và bảo vệ nàng suốt đời!

Lần đầu nghe những lời đường mật như thế làm cho lòng nàng có chút ngọt ngào. Nhưng nghĩ đến tình cảnh hôm qua, nàng không khỏi rùng mình mà muốn trốn tránh khỏi vòng tay của hắn. Hắn cố giữ chặt nàng trong lòng:

- Xin lỗi!

Lời xin lỗi của hắn làm cho nàng phải cố ngược mắt lên mà nhìn, vừa chạm vào ánh mắt hắn nàng liền cúi gập đầu xuống. Lời nói lí nhí ở trong miệng:

- Ta... ta không phải là nhân tộc, ta là yêu tộc! Một yêu tộc thấp kém và hèn mọn, không có một chút địa vị nào. Một người như ngài vừa là nhân tộc vừa mang máu huyết của long tộc, địa vị cao quý. Một người như ta có thể được ngài để mắt đến đã là một vinh dự vô cùng to lớn rồi! Ta không dám tèo cao!

Lời nói của nàng mang theo mùi vị đầy chua chát và cay đắng. Hắn lúc này mới biết, thì ra cái thế giới này còn rất nhiều điều mà hắn chưa tiếp xúc đến. Hắn rất muốn ngay lập tức hỏi nàng thêm nhiều chuyện hơn nữa. Nhưng nghĩ đến cảm xúc hiện tại của nàng nên hắn cũng không vội. Hắn đem nàng gối lên đùi, rồi yêu thương hôn nhẹ lên trán nàng. Nhìn thấy nàng tuy còn dụt rè, nhưng cũng không quá mức sợ hãi. Nên hắn mới yên tâm mà thở ra.

- Từ hôm nay nàng chính thức là thê tử của A Khò ta, sau này ta sẽ không để cho nàng bị người khác ức hiếp nữa. Ta nhất định sẽ bảo vệ tốt cho nàng!

Nàng khe khẽ chớp mắt nhìn hắn, rồi lẩm nhẩm cái tên của hắn ở trong miệng. Hắn có chút xấu hổ nhìn nàng:

- Cái... cái tên này có phải... có phải hơi chút không tốt đúng không?

Nàng không có trả lời, mà chỉ tùm tùm cười trong miệng. Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt giảo hoạt cùng tinh nghịch của nàng, hắn không khỏi có chút cười rộ lên, rồi giả mặt ngầu ra dọa:

- Dám cười ta sao? Ta phải trừng trị nàng mới được.

Hai cái tay của hắn không ngừng chọc vào những nơi nhạy cảm trên người làm cho nàng cười đến độ muốn khóc. Thấy hắn vẫn không có ý dừng lại, nàng đành xuống nước mà lớn tiếng gọi:

- Tiêu Lăng biết lỗi rồi, xin tướng công tha mạng a!

Hắn lúc này mới buông tay đất ý thì thảm bên tai nàng:

- Vừa rồi nàng mới gọi ta là cái gì?

Nàng mở to đôi mắt lên mà nhìn hắn. Miệng khẽ lặp lại:

- Tướng công!

Hắn chưa bao giờ cảm nhận được một lời nói nào lại nghe hay đến như vậy. Hắn trong bất giác hôn lên má nàng, rồi gọi lớn:

- Thê từ, ta yêu nàng!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tiểu Long lột xác

Môi hắn không khỏi tham lam cắn nhẹ lên môi nàng, làm cho nàng bất giác rung mình muốn tránh né, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn nhắm mắt thưởng thức mùi vị ngọt ngào của hạnh phúc. Kể từ bây giờ, nàng biết mình khó mà thoát khỏi ma trảo của hắn. Đôi mắt nàng khẽ nhắm lại. Hắn thấy thế không khỏi luyến tiếc mà rồi đi cánh môi xinh đẹp của nàng, rồi âu yếm xoa nhẹ lên má nàng:

- Còn đau lắm không?

Nghĩ đến cái hình ảnh điên dại hôm qua, nàng không khỏi đỏ mặt mà liếc mắt nhìn hắn. Hắn biết nàng không có thật sự tức giận như vẻ bề ngoài thể hiện nên trêu ghẹo làm nàng thờ đến không đều.

Chỉ có con rồng nhỏ là vẫn chậm rãi thờ ra từng nhịp đều đặn. Nó dường như đang ngủ rất say sưa. A Khờ cũng không dám bỏ nó lại một mình. Hắn vát và tìm một cái thân cây chắc chắn ở gần đấy rồi làm một nơi trú tạm bên trên. Ngồi nhà cây được hắn bện chặt từ các nhánh cây chắc khỏe cùng với rất nhiều dây mây quấn chặt. Hắn còn cẩn thận đem da thú bọc ở bên ngoài. Hắn kiểm tra một cách kỹ lưỡng rồi mới đặt Tiểu Lăng lên một cái sọt tre, dùng một sợi dây lớn mà kéo nàng lên trên. Còn hắn thì thủ ở một bên canh chừng cho Tiểu Long.

Hắn ngồi đó suốt một đêm cũng chẳng thấy chút mệt mỏi chút nào. Cơ thể hắn sau một lần biến đổi đã muốn cứng hơn cả sắt đá thông thường. Chỉ cần hắn có thể thu nạp không khí từ bên ngoài vào trong cơ thể, rồi vận chuyển nó đi qua các đường kinh mạch. Cuối cùng để chúng tụ hội lại chỗ đan điền tạo thành một cái vòng xoáy nhỏ thì có thể giúp hắn cảm nhận được sự khoáng khoái đến lạ thường. Hắn cũng không biết những thứ này là từ đâu mà có, tất thấy đều là do bản năng trong cơ thể hắn tự tu tập lấy.

Ngồi thiền một đêm như vậy không khỏi có chút buồn chán, hắn đứng dậy vờn vai thét một tiếng dài. Tiểu Lăng cả một đêm mệt mỏi nằm ngủ nghe tiếng thét của hắn cũng giật mình tỉnh giấc. Mắt của hắn bây giờ có thể nhìn được rất xa, âm thanh trong khoảng nghìn trượng xung quanh hắn đều có thể nghe đến rất rõ ràng. Vừa nghe thấy tiếng sột xoạt từ trên cây phát ra, hắn liền biết là do tiếng thét của mình đánh thức nàng dậy. Hắn vội vàng nhảy toát lên cây, chui vào trong nhà nhỏ mà nhìn nàng mỉm cười:

- Nương tử, nàng đã đói bụng chưa?

Nàng mỉm cười, ánh mắt ngọt ngào nhìn hắn. Hắn hôn chụt lên má nàng, rồi bế nàng nhảy xuống dưới đất. Cành cây cao tới hơn chục trượng nhưng hắn nhảy vẫn rất gọn gàng. Tiểu Long vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, hắn cũng không muốn làm phiền nó, nên dẫn theo Tiểu Lăng cùng đi ra suối bắt cá. Hắn và nàng đang nghịch nước đột nhiên nghe thấy có tiếng va chạm. Những âm thanh này còn có một khoảng cách khá xa, Tiểu Lăng đương nhiên là không có nghe thấy. Ánh mắt hắn có chút đề phòng, kéo theo nàng quay trở về vị trí của Tiểu Long đang nằm.

- Nàng ở lại đây chờ ta, nếu có gì gặp nguy hiểm thì lập tức trốn đi để một mình ta ứng phó được rồi.

Hắn dẫn dò nàng một cách cẩn thận làm nàng có chút lo lắng mà kéo cánh tay của hắn. Nàng đang muốn nói cái gì đó, nhưng nhìn vào ánh mắt của hắn lại do dự không dám mở lời. Hắn biết nàng muốn đi cùng, nên hắn hôn lên trán nàng, rồi cười:

- Ta không sao, nàng đừng có lo! Giúp ta ở lại canh chừng Tiểu Long. Ta xem nó hôm nay rất có thể sẽ tỉnh lại, nên nàng hãy giúp ta chăm sóc nó. Ta sẽ đi nhanh về nhanh nên nàng đừng sợ!

Hắn nói rồi liền nhảy một cái đã đi xa hơn chục trượng. Nhấp nhò thêm mấy lần nữa hắn đã đi xa ra khỏi tầm mắt của nàng. Đến lúc này, nàng chỉ còn cách là ngồi ngây ngốc một chỗ mà đợi hắn. Tiếng náo động mỗi lúc một lớn. Ở khoảng cách hơn một dặm, A Khờ vẫn có thể nghe rõ tiếng kim thiết va chạm phát ra âm thanh leng keng cùng với tiếng người không ngừng hô hào chửi bới. Một giọng đàn ông hét lớn:

- Khốn kiếp, bọn chúng còn dám phản kháng thì cứ giết hết cho ta! Ta không tin là chúng không sợ chết!

A Khờ núp trên một tán cây cách đó gần trăm trượng, nhìn thấy một đám kỵ binh mặc giáp đen đi cùng với một nhóm cung thủ và vài tên mặc áo choàng đen trùm đầu vây quanh một nhóm người có hình thù kỳ lạ. Bọn họ có nửa thân trên là nhân loại, còn nửa thân dưới là một cái đuôi rắn rất lớn. Bọn họ hình như là đám xà nhân mà Tiểu Lăng từng kể với hắn. Nhóm xà nhân này tất cả đều mang theo chiến giáp và vũ khí. Chỉ có bốn nữ nhân đi bên cạnh cô gái khoác áo choàng màu đỏ, mặc kim giáp là tay không tác sắc. Mà mục tiêu của đám người công kích là nhóm năm nữ nhân được bảo vệ bên trong.

- Các người là ai, tại sao lại mai phục ở chỗ này? - Giọng nữ nhân mặc kim giáp nói lớn.

- Ha ha, bọn ta là ai chỉ cần đêm nay người chịu khó hầu hạ cho mấy huynh đệ chúng ta liền sẽ biết ngay thôi!

- To gan, ngươi dám vô lễ với tướng quân ta sẽ cắt cái lưỡi của ngươi. - Một dừng sĩ xà nhân cầm chiến phù nhảy tới hét lớn.

Tên đầu lĩnh cầm trên tay thương lớn tức giận quát:

- Ngươi là cái thá gì mà dám lên tiếng ở chỗ này!

Cây thương trong tay hấn nhanh như tia chớp đâm thẳng tới. Dừng sĩ xà nhân còn chưa kịp hét lên một tiếng đã bị mũi thương đâm thủng yết hầu, chết ngay tại chỗ. Nữ xà nhân mặc kim giáp kinh hãi hô lên:

- Kỵ sĩ cấp đại tông sư?

Tên đầu lĩnh không khỏi liếc mắt nhìn nàng, miệng cười nham nhở nói:

- Xem như ngươi cũng biết nhìn hàng đó!

- Nói, rốt cuộc các ngươi là ai? Tại sao lại xâm nhập vào lãnh địa xà tộc của chúng ta?

Nàng lúc này đã bắt đầu có chút gấp. Phía bên nàng ngoài một mình nàng có thực lực ngang bằng với hấn, đa số thuộc hạ cấp bậc đều không cao. Mà xem chừng đám người kia không chỉ có một mình tên này là cấp bậc đại tông sư. Nàng có thể quan sát thấy gã pháp sư dẫn đầu nhóm năm tên ma pháp sư cấp bậc cũng tương tự. Bốn tên cung thủ còn lại cũng không biết là còn có tên nào có cấp bậc như vậy hay là không. Lần này nàng xuất hành ra ngoài chỉ là tùy tiện làm việc. Nàng cũng không nghĩ đến lại có kẻ dám xâm nhập vào trong lãnh địa của Bạch Linh xà tộc nàng đánh lén. Nàng biết hôm nay mình khó thoát khỏi một mệnh, nên bắt đầu đi kéo theo một nữ xà nhân ở bên cạnh dặn dò:

- Xà Linh, ngươi đem theo vật này trở lại trong tộc. Ta nghi ngờ trong tộc có kẻ phản bội. Nếu đến lúc tình thế nguy cấp, ngươi hãy đem vật này đi đến thánh địa giao cho mấy vị thánh nữ đại nhân. Nhớ, vật này tuyệt đối không thể để rơi vào tay người ngoài.

Vật nàng lấy ra là một cái túi thơm của nữ nhân. Cái túi thơm này bên ngoài hình dáng tương đối bình thường, không biết bên trong nó chứa đựng thứ gì mật gì mà lại quan trọng đến như vậy. Xà Linh hai tay không khỏi run cầm lấy nó, rồi một cỗ lực lượng khổng lồ đem nàng ném đi rất xa. Không biết là vô tình hay là cố ý mà hướng đi của Xà Linh lại nhắm ngay vị trí của A Khờ đang ẩn nấp.

Tuy giọng nói của xà nữ nhân mặc kim giáp không quá lớn, nhưng cũng vừa đủ lọt vào trong tai của mấy tên sát thủ. Tên đầu lĩnh của nhóm kỵ binh hai mắt mở lớn mà kêu to:

- Nhanh, nhanh đuổi theo con tiện nhân kia!

Hai tên hắc giáp kỵ sĩ ở phía sau nghe lệnh của hấn liền thúc ngựa mà đuổi theo. Xà nữ nhân mặc kim giáp ần ần nhếch mép lên cười, rồi nhân cơ hội không ai chú ý mà lên đi mất. Lão ma pháp sư khẽ liếc mắt nhìn nàng, rồi âm thầm tách ra ngoài đuổi theo.

A Khờ đang ngồi trên cây quan sát thấy tình huống không ổn liền muốn bỏ đi. Nhưng hai tên hắc giáp kỵ sĩ đuổi theo rất gấp, mà thiếu nữ xà nhân lại rơi gần ngay vị trí của hấn. Nhìn khuôn mặt còn đang hoảng hốt của nàng, hấn không khỏi thương tiếc lắc đầu:

- Làm người xấu cũng không được dễ dàng a!

Hấn nói rồi nhảy nhanh xuống đưa tay ôm lấy ngang eo nàng, phóng nhanh về hướng khác. Hấn đương nhiên là không ngờ đến nỗi dẫn đám lang sói này chạy về chỗ Tiểu Long và Tiêu Lăng. Hai tên hắc giáp kỵ sĩ thấy sắp bắt được xà nữ đề đem về lập công, nào ngờ nửa đường nhảy ra một cái Lục Vân Tiên cứu Kiều Nguyệt Nga. Hai tên hắc giáp kỵ sĩ không khỏi tức giận mà gầm rú vang trời.

Đột nhiên lúc này bầu trời chợt chuyển sang một màu huyết hồng vô cùng kỳ dị. Một đám mây ngũ sắc trôi nổi ở giữa hư không. Một luồng lực hút vô hình cuộn cuộn cuốn lấy những luồng huyết hồng ở trên bầu trời, rồi mạnh mẽ đổ ập xuống một mảng rừng cây phía dưới. A Khờ nhìn cái phương hướng xảy ra dị tượng không khỏi đứng sững lại:

- Không xong, Tiểu Long và Tiêu Lăng đang ở chỗ đó!

Hấn không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng thay đổi phương hướng mà mang theo thiếu nữ xà nhân chạy như bay.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: A Khờ hóa rồng

Tiêu Lăng ngồi buồn chán tìm mấy nhánh cây vế bầy ở dưới mặt đất, rồi thỉnh thoảng ngược mắt nhìn lên bầu trời khe khẽ thở dài. Nàng suy nghĩ miên mang như vậy được một lúc thì lặng lẽ muốn đứng dậy rồi đi, nhưng chân nàng cứ do dự mãi không chịu bước. Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên xảy ra dị

tượng. Đám mây ngũ sắc tạo thành một cái vòng xoáy không gian, hút lấy vô số huyết quang trên bầu trời. Rồi một chùm sáng tím mạnh mẽ bắn xuống, đánh thẳng về phía Tiểu Long đang nằm ngủ. Nàng đang đứng ở gần đấy nên cũng bị vạ lây. Một luồng sức mạnh vô hình hất văng nàng rơi xuống mặt đất, một vài tia sáng xâm nhập vào trong cơ thể làm cho nàng ngất đi.

Khi A Khò chạy đến thì mặt đất đã là một mớ hỗn độn. Tiểu Long đang nằm ngủ cũng không thấy đâu, chỉ còn mỗi Tiêu Lăng nằm bất tỉnh trong một cái hố đất nhỏ. Hắn vội vàng đặt nữ xà nhân xuống đất, rồi chạy đến bên ôm lấy Tiêu Lăng đi lên. Kiểm tra thấy mạch đập của nàng tuy có chút rối loạn nhưng tính mạng của nàng không có nguy hiểm gì. Lúc này hắn mới an tâm mà thở dài.

Xà nữ nhân lúc này mới hoảng hồn mà tỉnh lại. Nàng vừa nhìn hoàn cảnh xung quanh, vừa quan sát khuôn mặt có chút kỳ dị của gã nam nhân đã cứu mình. Nàng biết hắn là nhân loại tâm tình không khỏi có chút phức tạp. Hai tên hắc giáp kỵ sĩ đuổi theo phía sau cũng vừa kịp tới.

Ré... eeeee... giữ...

Tiếng rống ngấm trên bầu trời làm cho hai tên hắc giáp kỵ sĩ sợ hãi đến run lên lập cập. Đám kỵ binh đuổi theo phía sau cũng lớn tiếng la to:

-Rống, là một con rống vàng!

A Khò ngược mắt nhìn lên bầu trời, miệng nở một nụ cười đầy thâm ý. Con rống vàng kia không phải là Tiểu Long thì còn là ai. Nó hưng phấn bay lượn trên bầu trời mà kêu lên ầm ĩ. Đám người phía dưới bị cho nó dọa sợ, ai nấy đều phải bị tai ôm đầu mà kêu la. Nó khinh bỉ liếc mắt nhìn bọn chúng, rồi uốn người lượn vòng ở trên đầu của A Khò. Nữ xà nhân đứng ngay bên cạnh không khỏi hốt hoảng muốn lùi lại. Mà lúc này A Khò đã kịp kéo tay nàng trở về, áp sát vào trong lòng ngực nói khẽ:

-Đừng sợ, nó là con trai của ta nên sẽ không hại nàng đâu. Nhưng nếu nàng cách xa ta quá thì không bảo đảm được chuyện ngoài ý muốn đâu.

Nghe được cái giọng điệu cười cợt của hắn nàng sao còn không biết là hắn đang cố ý dọa mình. Nhưng cho dù là vậy nàng cũng không dám rời xa hắn nửa bước. Đám hắc giáp kỵ sĩ hết ta nhìn người, người lại nhìn ta mà không dám tiến đến. Tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ binh nét mặt có chút khó coi, hắn ho khè mấy tiếng rồi cẩn thận thúc ngựa chạy lên phía trước chừng chục bước mới đứng lại nói:

-Này người anh, nếu người đã yêu thích nữ nhân xà tộc đó như vậy thì cứ giữ lấy mà dùng. Bọn ta chỉ cần vật mà xà nữ kia đã giao cho nàng. Vật này đối với bọn ta có tác dụng rất lớn, nhưng đối với người anh em cũng chẳng có đáng giá gì. Vật này ở trong tay người cũng chỉ vô dụng mà thôi!

Gã thủ lĩnh nhìn thấy nét mặt A Khò có chút dẫn ra thì lập tức nói thêm vào:

-Người anh em yên tâm, chỉ cần người kêu nàng giao thứ đó ra cho bọn ta, bọn ta nhất định sẽ lấy một cái giá hợp lý để cho người hài lòng.

Nữ xà nhân nghe thế không khỏi giật thót mà tránh khỏi người A Khò, nhưng hắn nào có dễ dàng buông tha cho nàng đến như vậy. Hắn vòng tay ôm lấy eo nàng, rồi bế thốc nàng lên vai, lại lớn tiếng cười ha hả nói:

-Ha ha, nữ nhân này ta muốn mà đồ vật trên người của nàng ta cũng muốn. Các người nếu có bản lĩnh thì cứ xông tới mà cướp đi!

Tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ sĩ cũng không nghĩ đến tình huống lại chuyển biến đến như vậy. Hắn giận dữ mà nghiêng rằng treo treo:

-Người có bản lĩnh thì đứng lại đó cho ta!

-Ha ha, các người có bản lĩnh thì cứ đuổi theo!

A Khò cười lên sáng khoái. Hắn vừa ôm Tiêu Lăng vừa vác mỹ nữ xà nhân ở trên vai mà chạy đi.

Grao... Gừ...

Tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ binh vừa thúc ngựa chạy tới đã bị Tiểu Long nhe răng ra dọa sợ, suýt chút nữa thì ngã té xuống ngựa. Hắn giận quá hóa liều, lệnh cho đang thủ hạ ở phía sau cùng đồng loạt tiến lên. Cây thương trong tay hắn thì nhanh như tia chớp lao thẳng vào bụng của Tiểu Long. May là nó phản ứng kịp thời mà né tránh được chỗ yếu hại. Tuy vậy, mũi thương cũng rạch một đường máu trên lưng của nó. Nó giận dữ mà gầm rống. Hai tên kỵ binh vừa chạy tới liền bị nó há mồm phun ra một mồi lửa thiêu rụi. Hai con chiến mã cũng bị cháy đen không nhận ra được hình hài. Đám kỵ binh ở phía sau ngay lập tức ghìm lại cương ngựa không dám liều mạng xông tới nữa.

Ánh mắt của nó chăm chăm nhìn vào khuôn mặt đang tái nhợt của tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ binh. Khuôn mặt gã có chút già nua, run rẩy. Gã có thể cảm nhận được sự oán hận và giận dữ của nó. Một cái móng vuốt từ trên trời ập xuống, gã kinh hãi phát hiện bản thân không cách nào nhúc nhích được. Miệng gã lắp bắp kêu to:

-Long... long uy... thánh... thánh thú...

Trảo của nó chụp xuống phá nát cái giáp trụ đội ở trên đầu gã. Gã chỉ còn biết nhắm mắt mà đợi mệnh.

Vù...

Một mũi tên đột nhiên bắn tới làm cho nó phải buông tha cho gã mà tránh né. Mấy tên cung thủ xuất hiện cùng với nhóm ma pháp sư đội kín đầu làm cho nó cảm giác có chút không ổn. Dù sao nó cũng chỉ là một con rống nhỏ mới vừa tiến giai, sức mạnh cũng không phát huy được quá một phần trăm. Nó

không muốn cùng đám người này liều mạng. Nó quyết định dứt khoát rời đi. Tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ binh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mà đám người mới tới áp lực cũng được tiêu tan. Gã cung thủ vừa bắn mũi tên giải nguy lên tiếng hỏi:

-Thế nào, vật đó có lấy được hay không?

Tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ binh xấu hổ lắc đầu nói:

-Đã để bọn chúng chạy thoát rồi!

Đúng lúc này, lão già ma pháp sư đuổi theo nữ thủ lĩnh xà nhân cũng chạy tới. Lão nghe như vậy không khỏi thở dài nói:

-À đúng thật là xảo quyệt, lại để ả chạy thoát rồi!

Cả đám người đưa mắt nhìn nhau, rồi bắt lực thở dài mà bỏ đi. A Khò đem theo hai nữ chạy đến một nơi vắng vẻ, rồi lần mò đi vào trong một cái hang núi được che kín bởi vô số dây leo. Bên trong là một động thạch bích với rất nhiều thạch nhũ phản quang các loại màu sắc khác nhau tạo thành một cái động thiên huyền ảo vô cùng đẹp mắt. Chỗ này là do hắn một lần đuổi theo một con chuột núi mà chạy nhầm vào. Hắn dự tính là đợi cho Tiểu Long ngủ dậy sẽ đem Tiêu Lăng cùng với nó vào trú ngụ ở trong này. Không nghĩ đến lúc này lại chạy trốn đến đây.

Hắn để cho xà nữ xuống đất, rồi cẩn thận đem Tiêu Lăng đang hôn mê nằm ở trên một cái giường đá được lót bằng da thú và lá rừng. Xà nữ đứng ở một bên ngây ngốc mà nhìn. Nàng chưa bao giờ thấy qua một nam nhân nào lại chăm sóc nữ nhân của mình chu đáo đến như vậy. Nàng thật muốn chính mình được hắn chăm sóc như vậy. Cái ý nghĩ này vừa chạy thoáng qua đầu làm nàng cảm thấy choáng váng mà lắc đầu quầy quậy. Hắn đang bận chăm sóc cho Tiêu Lăng nên không có quan sát về mặt sống động lúc này của xà nữ.

Tiểu Long lần mò theo mùi vị trên cơ thể của "mụ mụ" nó để lại nên tìm đến chỗ hang động cũng không lâu lắm. Vừa thấy nó trở về A Khò rất là vui vẻ. Nhưng hắn nhìn thấy vết thương ở trên người nó, không hiểu sao trong lòng nổi lên một con giận dữ không cách nào kiểm soát được. Khí thể của hắn đột nhiên bộc phát tạo ra một cái quang cầu màu hoàng kim vô cùng chói mắt. Một cái huyền ảnh hình rồng múa vuốt mà lao thẳng lên trên bầu trời.

A... aaa...

Hắn đau đớn ngửa cổ lên trời kêu lớn. Toàn bộ máu huyết, xương cốt, kinh mạch trong cơ thể hắn liên tục bộc phá ra kim quang. Hắn bây giờ chẳng khác nào một pho tượng được dát vàng. Đôi mắt của hắn cũng phát quang ra ngàn dặm. Một giọng nói yếu ớt, đầy vẻ giận dữ truyền vào trong ý thức của hắn:

-Giết... giết... nhất định phải giết hết tất cả những ai dám làm tổn thương đến con ta... giết... giết... ha ha... giết hết bọn chúng...

Tiếng nói càng lúc càng trở nên điên cuồng, suýt chút nữa làm cho hắn nổ tung lên mà chết. Hắn ôm đầu vừa lăn lộn dưới đất vừa kêu la lên vô cùng đau đớn. Ánh mắt hắn cũng chuyển sang màu huyết quang mà chăm chú nhìn xà nữ đứng run rẩy ở bên cạnh.

-Ha ha, giết... giết... giết...

Hắn như một con mãnh thú điên loạn nhảy nhào tới, làm cho nàng hoảng sợ đến tột đỉnh.

-Á...

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp lại long hồn

Con điên loạn của hắn không chỉ dọa cho xà nữ sợ hãi, mà ngay cả Tiểu Long cũng phải rụt đầu núp dưới một khối thạch nhũ. Cái đầu nhỏ của nó chỉ lộ ra ngoài vừa đủ để hé mắt nhìn. Ánh mắt lăm lăm lét lét của nó hiện lên một tia giao hoạt, cùng với một sự hưng phấn mà ngưỡng mộ không giống như cái vẻ đang chạy trốn vốn có của nó chút nào.

Sau khi lột xác, nó biết được "mụ mụ" của nó hóa ra không phải là mụ mụ như nó nghĩ. Đúng hơn là, nó phải gọi mụ mụ bằng ba ba mới phải đạo. Mà nó là một con rồng ực nên rất ngưỡng mộ vẻ mạnh bạo mà ba ba nó đang thể hiện. Phải biết, long tộc là nơi tôn thờ sức mạnh. Chỉ có những dũng sĩ thật sự mới nhận được sự tôn trọng và kính ngưỡng.

A Khò mà biết được suy nghĩ của nó, hắn rất có thể sẽ đập đầu vô một khối thạch nhũ mà chết. Đáng tiếc, thần trí của hắn lúc này đang rất hỗn loạn. Hai tay hắn siết chặt lấy cổ xà nữ, miệng thì cắn xé lên người của nàng. Cũng may là hắn không có cắn vào da thịt mà chỉ cắn rách lớp y phục ở bên ngoài, nhưng chừng đó cũng đủ dọa cho nàng ngất xỉu.

Nhìn thấy thân thể nửa kín nửa hở, lộ ra một phần tuyết trắng trước mặt, hắn có cảm giác cả người hư thoát giống như là vừa dùng xong phụ thể thuật do cái long hồn truyền thụ. Hắn đổ gục xuống đất, rồi chìm vào trong giấc mộng. Trong mơ màng, hắn thấy mình rơi vào một cái hố đen sâu hun hút. Ở đó

hắn phát hiện có một chùm sáng nhỏ, là hình ảnh mờ ảo của một nữ nhân tóc dài. Khuôn mặt nàng khoan thai thoát tục toát ra một tia khí định thần nhân vô cùng tự tại. Nếu hắn không có nhìn nhầm thì nữ nhân này chính là mẹ của Tiểu Long. Là cái âm hồn bất tán vẫn luôn đeo bám làm phiền hắn. Trong thâm tâm hắn rất muốn mắng nàng một trận, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của bản thân mà chán nản thờ dài:

- Ta như vậy là đã chết rồi ư?

Lời hắn vừa ra khỏi miệng, ánh mắt của nàng đã nhìn đến với mấy phần kinh ngạc. Hắn không khỏi nóng đầu quá to lớn:

- Này, thái độ của ngươi như vậy là có ý gì? Đừng tưởng rằng là mẹ của Tiểu Long thì ta không dám làm gì ngươi. Ta dù sao cũng là một cái người chết, cùng lắm thì ta liều mạng với ngươi!

Thấy hắn hùng hổ dọa người

lao tới, nàng không khỏi mỉa mai cười. Hắn không hiểu nụ cười đó có ý vị như thế nào, nhưng đầu hắn đột nhiên đau nhức đến muốn nổ tung. Lúc này hắn thật sự phát điên lên:

- Khốn kiếp, thì ra là ngươi giờ trò quỷ để hại ta.

Nghĩ đến tình cảnh điên cuồng của mình khi này, còn suýt chút nữa giết chết một cái nữ nhân vô tội; hắn không khỏi gào thét rồi lao tới ôm chặt lấy nàng. Mặt dù nàng chỉ là một cái hư ảnh, nhưng đây là trong ý thức của hắn. Nàng muốn thoát cũng không cách nào thoát được.

- Ngươi... ngươi mau buông ta ra...

Nàng lúc này nào còn cái vẻ khoan thai, thoát tục như lúc ban đầu. Sắc mặt nàng lúc trắng lúc xanh đến là khó coi. Nàng đã dùng hết mọi cách nhưng hắn vẫn không chịu buông tay. Nàng bắt lực đành phải xuống giọng nói:

- Ngươi... ngươi tức giận như vậy làm cái gì. Ta... ta có thể đền bù lại cho ngươi là được chứ gì!

Hắn hơi nói lỏng tay mà liếc xéo nàng:

- Ngươi cũng có thứ tốt để đền bù cho ta hay sao?

Nghe cái giọng điệu mỉa mai, cùng với ánh mắt ti tiện của hắn chăm chăm nhìn lên ngực, nàng không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi găng lấy từng chữ một:

- Ngươi vô sỉ!

Hắn nghe nàng mắng chửi lại rất thần nhiên cười:

- Hừ, ta vô sỉ cũng không bằng nữ nhân ngươi vô sỉ. Ngươi dám tính toán ở trên người ta. Được! Hôm nay, ta không kiếm chút lợi tức ở trên người ngươi thật đúng là uống công làm người.

Hắn nói rồi đem nàng xé ra thành từng mảnh nhỏ. Nhưng ngay lập tức thân thể nàng đã hợp lại làm một. Nàng có ý muốn cười châm chọc hắn, nhưng nhìn ánh mắt của hắn quét lên người. Nàng không khỏi cảm giác như là vừa bị ai đó xé rách y phục, rồi khóa thân đứng đó cho hắn mặt sức thỏa mãn nhìn ngó. Nàng lúc này muốn hận hắn đến thấu tận xương tủy. Nhưng người xưa có câu "sống dưới mái hiên nhà người thì phải khom lưng cúi đầu". Huống hồ nàng đây là đang sống trong ý thức của hắn. Hắn thì đương nhiên là không biết điều đó, hắn cứ nghĩ là mình bị nỏ xác mà chết nên không có kiêng kỵ bất cứ điều gì.

Nàng thật muốn đánh một chưởng cho hắn chết ngay tại chỗ. Có điều làm như vậy nàng cũng không có đường sống. Hắn thấy nàng túng quẫn như vậy thì khoái trá cười tà:

- Khả khả, không nghĩ đến một con mẩu long như ngươi lớn lên lại xinh đẹp đến như vậy. Nếu như ngươi không phải là mẹ của Tiểu Long ta thật muốn kiểm tra xem thân thể ngươi so với nữ nhân bình thường có gì khác biệt hay không.

- Câm miệng! Ngươi còn dám nói chuyện bậy bạ nữa thì coi chừng ta cắt cái lưỡi của ngươi đem cho cá ăn.

Nàng càng tức giận hắn càng nham nhở cười tợn:

- Ha ha, ngươi tức giận rồi sao? Ngươi cứ tức giận đi, miệng của ta ta cứ việc nói thì thế nào, ngươi có thể cắn ta hay sao?

Hắn chỉ là nói đùa không nghĩ tới nàng lại cắn thật. Mặc dù vết cắn không có gây ra đau đớn, nhưng cũng làm cho hắn cảm thấy lạnh lạnh sống lưng. Hình tượng của nàng trong mắt hắn bây giờ chẳng khác nào một con dã thú, thậm chí còn ghê tởm hơn như thế gấp mấy lần. Nhìn về mặt khổ sở của hắn, nàng lần đầu tiên mở miệng cười tươi rồi. Hắn không khỏi nhìn đến ngây ngốc. Nhìn thấy vẻ mặt của hắn thì nàng càng lấy làm đắc ý, khinh khinh cười:

- Hừ, ngươi mà còn có mấy cái ý nghĩ xấu xa ấy ở trong đầu nữa thì đừng có trách ta.

Nàng nói rồi nhẹ nhàng ra dọa. Nhưng hắn lại ngờ nghệch cười đến đáng giận. Nàng nếu không cố kỵ thì đã đập cho hắn một phát bay xa mười vạn tám ngàn dặm luôn rồi.

- Hề hề, tiểu nương tử! Ngươi xem bây giờ ta bị ngươi hại đến chết vô cùng thê thảm. Hay là ngươi đền bù cho ta một chút thiệt hại đi nha!

Nhìn cái mặt hèn mọn, bi ối, vô sỉ của hắc nương thật muốn buồn nôn ngay tại chỗ. Nhưng vì để giữ gìn hình tượng của mình nên là nương đành phải cố nín nhịn xuống. Về mặt có chút buồn bực nói:

- Ta khi nào nói qua là ngươi đã chết mà bắt ta đền bù? Với lại, ngươi lấy cái gì mà đòi ra điều kiện với ta?

- Ta... ta thật chưa chết?

Hắc nương nghe nói xong không khỏi như ngươi mê nói mộng, rồi bình tĩnh đứng bật dậy mà giữ chặt lấy vai nương:

- Ngươi nói lại, là ta vẫn chưa có chết!

- Hừ, ngươi không tin thì thôi!

Thấy nương khẳng định hắc nương lại càng hỏi dồn:

- Vậy đây là nơi nào? Ta làm sao lại ở chỗ này?

Nương hơi nhú mày, không vui nói:

- Nơi này được gọi là thức hải, là nơi giao thoa giữa tinh thần và trí óc của con người. Chỉ có những người tu luyện đến một cái đẳng cấp nhất định mới có thể dùng linh hồn lực mà xâm nhập vào.

Hắc nương đến đầu óc muốn choáng váng:

- Vậy... vậy nơi này là thức hải của ta hay là của ngươi?

- Đương nhiên là của ngươi rồi!

- Ta... ta thế nào lại vào được trong này?

- Là ta đưa ngươi vào.

- Ngươi... ngươi tại sao lại đưa ta vào làm gì? Còn nữa...

Nói đến đây hắc nương không khỏi nhìn nương với ánh mắt đề phòng:

- Tại sao ngươi cũng ở trong thức hải của ta?

Nương bĩu môi khinh thường nói:

- Hừ, không phải lúc đó ta quá suy yếu để tránh bắt trắc nên mới mượn thức hải của ngươi tu luyện một thời gian. Ngươi nghĩ rằng ta lại muốn chui vào cái nơi bẩn thỉu này hay sao?

Lúc này, hắc nương đã hoàn toàn tỉnh ngộ ra:

- Thì ra ngay từ đầu ngươi đã có ý đề phòng ta, tính toán ta. Cái gì long huyết, cái gì phụ thể thuật cũng chỉ là một trò lừa bịp chó má. Đáng lý ra ngay từ đầu ta phải nhận ra điều đó mới phải.

Nói đến đây hai mắt hắc nương đột nhiên chuyển sang đỏ ngầu. Khí thế trên người cũng được kéo lên tới cực đỉnh. Miệng hắc nương bắt đầu gằn lên từng chữ một:

- Ta muốn trả lại tất cả những gì mà ngươi đã ban tặng cho ta.

Nương kinh hãi la lên:

- Diên, ngươi diên thật rồi! Ngươi làm như vậy không những không giết được ta, mà ngay cả thức hải của ngươi cũng sẽ nổ tung. Đến lúc đó nếu ngươi có may mắn sống sót cũng sẽ trở nên ngu ngốc mà thôi.

- Ha ha, ngươi cho rằng điều đó sẽ thật sự xảy ra sao?

Nương không hiểu mà nhìn vào mắt hắc nương. Ở trong đó nương có thể cảm nhận được sự tự tin tuyệt đối. Nương không biết hắc nương tại sao lại có được sự tự tin đến như vậy. Mọi thứ xung quanh nương bắt đầu trở nên tối dần, rồi mọi thứ trở nên mơ hồ đến không còn cảm nhận được gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ma lang

Mọi thứ diễn ra bên trong thức hải của hắn ở bên ngoài đều không ai hay biết. Đến khi hắn tỉnh lại đã thấy một khuôn mặt trẻ con, với cái đầu tròn lóc nhú ra hai cái sừng nhỏ nhìn đến chăm chăm. Hắn với Tiểu Long vốn có quan hệ khế ước nên ngay lập tức liền nhận ra nó.

- Ba ba! Ba ba tỉnh rồi!

Nghe được giọng nói thân thiết mà non nớt của nó hắn không khỏi có chút chột dạ. Nếu nó biết mẹ nó vừa bị hắn "ăn sạch", không hiểu trong lòng nó sẽ có suy nghĩ gì. Tiểu Lăng vừa trông thấy hắn đã nhào vào trong lòng mà lo lắng hỏi:

- Cuối cùng chàng cũng tỉnh lại!

Hắn kinh ngạc không biết là nàng tỉnh lại từ khi nào, nên cẩn thận hỏi:

- Nàng đã tỉnh lại rồi sao, ta vừa mới ngất một chút thôi mà!

Xà nữ vốn đang núp ở sau lưng Tiểu Lăng, đột nhiên mất đi chỗ ẩn nấp nên đành phải lên tiếng nói:

- Ngươi đã nằm ngủ cả tháng nay rồi.

Hắn nghe giọng của nàng thì hướng mắt nhìn đến. Không biết nàng lấy đâu ra một bộ quần áo được làm từ tơ tằm màu hồng nhạt, phối với đường cong trên cơ thể tạo thành một mỹ cảnh rất đẹp mắt. Hắn nhớ không nhầm thì y phục của nàng dường như đã bị hắn xé nát rồi mới phải. Nghĩ đến cảnh tượng đó, mắt hắn không khỏi tham lam mà quét đến những chỗ đường cong tuyệt mỹ trên người nàng. Ánh mắt của hắn nhìn đến làm cho nàng có chút cảm giác rét lạnh. Nàng rất muốn trốn đi, nhưng đáng tiếc tấm chắn duy nhất của nàng giờ đang ở trong lòng của hắn. Hắn lại sợ nàng suy nghĩ lung tung rồi nói mấy điều không hay, nên vội tẩn hắn đánh gãy suy nghĩ của nàng:

- E hèm, ta không ngờ là mình vừa mới nhắm mắt một chút đã là một tháng trôi qua rồi. Không biết trong lúc ta ngủ say ở bên ngoài có chuyện gì xảy ra hay không?

Câu hỏi của hắn quả thật đã làm cho nàng phân tâm, mà nói ra:

- Trong một tháng này ngoài Tiểu Long hay lui tới bên ngoài, ta và Lăng tỷ cũng chỉ quanh quẩn ở trong cái chỗ này nên là không hề hay biết gì.

- Vậy Lăng nhi, nàng tỉnh lại khi nào?

Tiểu Lăng nghe hỏi mới nhớ ra là lúc này mình đang nằm ở trong ngực hắn, nên gấp đến độ rụt đầu về mà chạy trốn.

- Ta... ta tỉnh lại cũng chỉ mới được mấy hôm.

- Vậy nàng thấy trong người chỗ nào không khỏe hay không?

Nghe hắn quan tâm đến nàng cũng quên mất chuyện xấu hổ vừa nãy, mà cười tươi rồi đáp lời:

- Ta không sao!

Hắn nhìn nàng đến mấy lượt mới hỏi lại lần nữa:

- Nàng thật không sao?

Nàng bị hắn nhìn đến có chút đỏ mặt, nhưng vẫn cười rất hạnh phúc. Xà nữ đứng bên cạnh có chút bất mãn lắm nhấm ở trong miệng:

- Dâm tặc vô sỉ!

Âm thanh nàng phát ra tuy nhỏ nhưng Tiểu Lăng đứng ngay bên cạnh nghe rất rõ ràng. Nàng khẽ liếc mắt nhìn xà nữ, rồi lại quan sát sắc mặt của A Khò. Hắn cảm nhận không khí có chút mùi vậy không đứng liền nhanh chân ôm lấy Tiểu Long lớn tiếng nói:

- Tiểu Long, ta dẫn con đi ra ngoài săn ma thú.

Tiểu Long vừa nghe đến liền vui mừng nhảy lên vỗ tay hoan hô:

- Ba ba, ta muốn ăn thịt nướng! Ta muốn ăn thịt nướng!

- Được, được! Ngươi bắt cho ta một con lợn to, ta cho ngươi ăn thịt lợn quay thơm lừng!

- Ba ba, con còn muốn ăn cá nướng nữa, cá nướng ngon!

- Được, được! Vậy người bắt cho ta một con ngư thủy, ta sẽ cho người ăn món cá nướng muối ớt tuyệt hảo hạng.

- Ba ba...

Một cái Tiểu Long không gan không phổi kêu gào, một cái gian xảo A Khờ tung hứng liên hồi. Đến khi hai nàng tìm đến hán đã mang theo Tiểu Long chạy mất bóng. Tiểu Lăng tức tối dậm chân bình bịch:

- Chàng mau đứng lại đó cho ta, ta nói chàng đứng lại đó cho ta!

Bình thường một cái bạch thỏ nữ dịu dàng, ngoan hiền như vậy không nghĩ đến ghen lên thật là đáng sợ. May là A Khờ hăn nhanh chân chạy mất, nếu không không biết hậu quả sẽ kinh khủng đến như thế nào nữa. Xà nữ cứ đứng nhìn ngây như phỗng. Đây là lần đầu tiên nàng thấy qua Tiểu Lăng nổi giận, nhưng nghe ra mùi vị có chút không đúng lắm.

- Hừ, muội nghĩ cũng đừng có nghĩ nữa. Đợi đến khi thật sự làm nữ nhân của hán rồi muội sẽ biết thôi...

Nàng nói đến đó mặt có chút đỏ lên, lại chẳng có giải thích gì thêm. Xà nữ buồn bực nói lí nhí trong miệng:

- Hừ, ai mà thèm làm nữ nhân của hán chứ!

Nhưng nàng vừa nghĩ đến hình ảnh hán điên cuồng cắn rách y phục của mình, nhịp tim có chút trở nên sai nhịp, hai má cũng bắt đầu phơn phớt hồng.

A Khờ dẫn theo Tiểu Long bỏ chạy không biết là bao xa, đến khi có chút thở không đều hán mới chịu dừng lại. Đương nhiên, hán bỏ chạy không phải là sợ Tiểu Lăng nổi giận, mà căn bản đó là bản năng của nam nhân mách bảo cho hán tránh xa phiền phức mà thôi.

- Ba ba, mau lên! Mau lên! Phía trước có đồ ăn, có rất nhiều đồ ăn!

Hán đang một muốn thở không ra hơi, nghe Tiểu Long hối thúc thì nuốt chút nữa muốn học máu té lăn ra đất. Hán đương nhiên biết thức ăn trong miệng nó là thứ gì rồi. Với lại hán đã hứa là sẽ làm đồ ăn cho nó, nên cũng chỉ trợn mắt lên nhìn hơi có ý trách mắng:

- Này, tên tiểu tử nhà người hỏi cái gì mà hỏi? Phải để ta suy nghĩ biện pháp nữa chứ!

Nó bị hán nói lớn tiếng thì tím môi, rung rung nước mắt rồi xoa xoa cái bụng trông rất ủy khuất:

- Ba ba, con đói!

Nhìn vẻ mặt nó hán không khỏi nuốt luôn cục tức vào trong bụng, miệng muốn mắng mà không thể mắng, đành phải xoa đầu nó cười trừ:

- Được rồi, được rồi! Ngoan, để ta đi bắt bọn chúng về làm thịt cho người ăn!

Nó lúc này lại nhảy tót lên vỗ tay hoan hô ầm ĩ. Hán chỉ còn biết trợn tròn mắt bất lực mà ôm theo nó tiếp tục đuổi theo.

Gừ... gừ...

Grao... grao...

Hán còn chưa kịp đi đến nơi Tiểu Long chỉ đã nghe thấy tiếng bày thú gầm gừ. Đợi hán nấp trên một ngọn cây cao nhìn xuống khoảng rừng trống cách đó nghìn trượng thì chỉ còn cách ngoác mồm ra mà nói:

- Đây... đây là thức ăn mà người nói đó sao?

Một bày ma lang hơn trăm con, mỗi con phải to đến cỡ một con bò đực lớn. Cách đó một khoảng đồi cao chừng trăm trượng còn có một đám yêu lang mặc chiến giáp vô cùng bệ vệ. Đây giống như là một đám quý tộc đi săn thú hơn là con mồi để hán bắt về làm thức ăn. Hán muốn nói cái gì đó, nhưng nhìn phía bên trong có một nhóm dã nhân sẫm trở khắp mình những đường vân vết như da báo. Lại có hai nữ nhân nhìn rất thuận mắt. Hán nhận ra hai nàng. Cách đây hơn nửa năm trước hán có gặp qua hai nàng đi ra ngoài săn thú. Vì tranh nhau một con ma trư nuốt chút nữa hán và hai nàng đã đánh nhau. Cũng may lần đó có Tiểu Long đi bên cạnh nên hai nàng mới chịu bỏ đi. Hôm nay tình cờ gặp lại, hán xưa đâu bằng nay nên không khỏi đắc ý mà cười thâm trong bụng. Tiểu Long thấy vẻ mặt đắc ý của hán nó không khỏi gấp mà kéo tay giục:

- Ba ba, mau bắt chúng! Mau bắt chúng!

Hán trợn mắt mà gõ lên cái đầu trọc của nó một cái:

- Tên tiểu tử người có bản lĩnh thì đi xuống đó mà bắt! Ta không có rồi hơi mà đi liều mạng với đám ma lang đó.

Nó bị hán gõ đầu thì khóc rống lên như trời gầm:

- Oa... oa... ba ba đánh người, ba ba đánh người!

Khoảng cách một nghìn trượng mà tiếng rống của nó cũng dọa cho bảy ma lang sợ hãi kêu ầm cả lên. Đám yêu lang cũng ngay lập tức cho ngơoi chạy đến dò xét. Lần này xem chừng bị nó hại thảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Kiếm tiền không khó

Hú... hú... hú...

Một đám yêu lang mặc chiến giáp như dã lang khát máu làm cho A Khờ tê lạnh cả da đầu. Hắn thật sự muốn mắng cho Tiểu Long một trận, nhưng nghĩ đến dù sao nó cũng chỉ là một tiểu hài tử nên hắn đành phải thôi. Hắn biết mình lúc này muốn trốn cũng trốn không được nên dứt khoát nhảy xuống dưới đất, nghênh ngang ngậm một cái lá nhỏ ở trong miệng, vờn vai lười nhát nói:

- Ài, mấy cái tên yêu lang các ngơoi kêu cái gì mà kêu, các ngơoi không biết làm phiền bốn tôn đang nghỉ ngơi thì có hậu quả như thế nào sao?

- Ngơoi... ngơoi là ai?

Một tên thiếu niên mặt trắng dẫn đầu hơn chục tên yêu lang áp úng lên tiếng hỏi. A Khờ liếc mắt nhìn cái ấn ký đầu sói màu bạc của hắn thì có chút giật mình. Hắn thông qua tiêu ký ở trên người bọn chúng biết chúng đều là người của lang tộc.

Theo truyền thuyết xa xưa của lang tộc, vào thời hồng hoang khai thiên tích địa lang tộc là một trong những bộ tộc hùng mạnh nhất trên mảnh lục địa này. Vào thời ấy, lang tộc sảng sinh ra rất nhiều dũng sĩ tài giỏi. Nhưng những cuộc chiến tranh liên tiếp với các bộ tộc hùng mạnh khác như bạch hổ tộc, hùng tộc, ưng tộc làm cho lang tộc cũng dần một suy yếu. Đến cuối cùng, tại thời khắc an nguy nhất của lang tộc một vị anh hùng của họ đã xuất hiện. Người đó được mọi người tôn sùng như một vị thần quân ở trên trời.

Nghe nói rằng, vị thần quân này có một thứ sức mạnh vô cùng phi thường, ông ta có thể nhấc cả một ngọn núi cao nghìn trượng ném xuống đất làm cho đất vỡ tan tành. Ông ta có thể một mình địch lại ngàn quân, giết người trong một cái chớp mắt. Có một lần, vị thần quân này vì cứu công chúa và vua của lang tộc mà đại chiến với cả một binh đoàn tinh nhuệ của địch. Kể từ đó, mọi người tôn kính mà gọi ông ta bằng cái tên Bạch Lang Thần Quân. Qua mấy ngàn năm, thời kỳ huy hoàng nhất của lang tộc cũng đã là chuyện của quá khứ. Nhưng những chiến tích của vị anh hùng lang tộc thì vẫn luôn được lưu truyền một cách rộng rãi và tôn kính.

Và theo truyền thuyết đó kể lại, sức mạnh của Bạch Lang Thần Quân có được là nhờ vào lời chúc phúc của Bạch Lang nữ thần ban cho. Những người nhận được lời chúc phúc của nữ thần đều có được một cái ấn ký màu bạc hình đầu sói ở ngay giữa trán, đó cũng là sự minh chứng cho thân phận của bọn họ. Mấy ngàn năm qua, ngoài Bạch Lang Thần Quân ra hầu như chưa có một ai nhận thêm một lời chúc phúc nào nữa. Có lời đồn đại cho rằng nữ thần của họ đã rời bỏ họ mà đi. Dù vậy, trong mắt của những lang tộc nữ thần là một tồn tại chí cao vô thượng, không một ai dám xúc phạm đến nàng.

Nhớ đến những chuyện xưa cũ, lại nghĩ đến cái huyết ký đầu rồng ở trên mặt A Khờ bất giác nở một nụ cười vô cùng tà ác. Hắn lần trước không phải nhờ đến nó còn không biết bị yêu hồn long mẫu kia tính toán đến chừng nào. Cảm nhận được tâm tình hắn đang dao động, cái huyết ký trên mặt chợt sáng lên một cách kỳ dị.

Tên thiếu niên có cái ấn ký màu bạc đột nhiên đau đớn mà ôm đầu ngã xuống đất. Cái ấn ký trên trán hắn không ngừng dao động liên hồi. Bầu trời đang trong xanh cũng vì thế mà kéo đến rất nhiều mây đen. Mây đen cuộn cuộn chia bầu trời ra thành hai luồng trắng đỏ. Luồng sáng trắng huyền hóa thành một con bạch lang to lớn uy nguy mà xinh đẹp. Còn luồng sáng đỏ lại huyền hóa ra một con huyết long, toàn thân bao phủ bởi huyết vụ, trông nó chẳng khác nào một sinh vật đến từ địa ngục. Con huyết long và con bạch lang vừa xuất hiện liền nhào vô mà thi nhau cắn xé. Cuộc chiến ác liệt đến độ bầu trời cũng bắt đầu rung chuyển, mặt đất không ngừng chấn động. Đến cuối cùng mây đen tan ra, bầu trời lại trở về với màu xanh vốn có của nó. Hai cái hư ảnh cũng tan biến trở về lại trong thân thể của A Khờ và tên thiếu niên lang tộc. Chỉ có điều, A Khờ thì vẫn bình an vô sự mỉm cười, còn tên thiếu niên lang tộc thì thổ huyết ngã xuống đất rồi ngất xỉu. A Khờ liền nhân đó mà nhảy đến kéo tên thiếu niên lang tộc vác lên vai mà biến mất. Mọi chuyện diễn biến quá mức nhanh, không một ai kịp phản ứng. Đợi đến khi bọn họ lao tới, A Khờ đã nhảy lên cành cây nằm vắt chéo chân cười khẩy. Còn tên thiếu niên lang tộc lại không thấy đâu nữa.

Mấy tên yêu lang lúc này mới nhao nhao lên tiếng đòi người. Một tên trong đó ngồi trên lưng con hắc lang to nhất, tay cầm búa lớn nhảy đến trước mặt A Khờ cố ý thị uy. Khuôn mặt hắn có một vết sẹo lớn, cùng với bộ râu quai nón tạo thành một cái hình tượng vô cùng hung ác.

- Tiểu tử, ngơoi mau trả ngơoi lại đây, nếu không thì đừng trách lão tử xé xác ngơoi ra.

- Ha ha, ngơoi là đang dọa ta?

A Khờ cười lớn như thể vừa nghe thấy một chuyện buồn cười nhất trên đời. Hắn khinh bỉ liếc mắt nhìn đám yêu lang trước mặt:

- Cút, các ngơoi chưa đủ tư cách nói chuyện với ta. Mau gọi thủ lĩnh của các ngơoi lại đây cho ta!

- Hừ, người thật khinh người quá đáng!

Tên lang yếu to lớn gầm lên một tiếng, rồi nhảy lên cao đập cây búa xuống đầu A Khờ. Nhưng A Khờ không có ý định tránh né, hắn trực tiếp vùng tay ra chụp lấy cán búa. Rồi đưa chân lên đạp mạnh vào ngực tên yêu lang. Tên yêu lang miệng thổ huyết, rơi xuống mặt đất tạo thành cái hố sâu hơn trượng. Mấy tên yêu lang còn lại đưa mắt nhìn nhau mà không dám tiến lên nửa bước.

Lộp bộp... lộp bộp...

- Hay, hay lắm! Một tên nhân loại nhỏ bé như ngươi thân thủ quả thật cũng không tệ lắm. Xem ra, bốn tướng đi săn chuyển này cũng thu hoạch thật không tệ lắm!

Người lên tiếng vỗ tay là một tên lang yếu trẻ tuổi, tướng mạo có mấy phần tương tự tên thiếu niên khi nãy. Nhưng có điều, tên này bề ngoài uy phong mà nét mặt lại hiện lên mấy phần xảo trá. Xem chừng tên này mới chính là thủ lĩnh thật sự của đám yêu lang này. Mặc dù vậy, A Khờ cũng không để hắn vào trong mắt. Hắn cười lạnh nói:

- Thật sự như vậy sao?

Nói rồi, A Khờ đưa tay lên miệng huyết một tràng dài. Tiểu Long không biết từ đâu cũng theo tên thiếu niên lang tộc lao xuống. Nhìn về mặt có phần ủy khuất của nó, xem chừng là bị "ba ba" cho ăn thiệt thòi không nhỏ. Đang đứng lúc có mấy tên không mắt không mũi để cho nó trút giận, nên nó càng làm to.

Grao... grao... grao... grao...

Tên thủ lĩnh yêu lang nhìn lên bầu mà thảng thốt kêu to:

- Tam muội!

Hắn nói xong mới biết mình lỡ lời nên nín bặt. Nhưng như thế cũng không thoát khỏi tai mắt của A Khờ.

- Khả khả khả, thì ra tên tiểu tử đó là nữ nhân. Hèn gì lúc đó ta cảm thấy ngực hắn có chút to, trên người lại còn có mùi hương của nữ nhân. Chà chà, lần này ra ngoài ta kiếm lời rồi.

Mấy lời lảm bảm của hắn lọt vào trong tai của tên thủ lĩnh yêu lang chẳng khác nào tiếng sét ngang tai. Hắn hốt hoảng mà kêu lên:

- Ngươi... ngươi tính làm gì muội muội của ta?

- Làm gì, ta có làm gì hay sao?

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

- Ta thì có ý gì? Ngươi không thấy là muội muội của ngươi đang ở trên lưng của con rồng đó hay sao? Có ý gì thì ngươi đi mà hỏi nó đấy chứ!

Thấy hắn phui sạch hết trách nhiệm, tên yêu lang thật muốn đem hắn ra đánh một trận. Nhưng cuối cùng hắn cũng đành phải nuốt hận mà xuống nước nói:

- Con rồng đó rõ ràng là do ngươi gọi ra, ngươi nói đi, điều kiện của ngươi thế nào thì bọn ta mới đổi người về được?

A Khờ làm ra bộ dạng rất là khó xử:

- Ai dà, thật ra cái con rồng này là con của một vị bằng hữu gửi nhờ ta trông chừng. Ngươi xem, tính khí của nó hiện tại đang không tốt a! Ngươi nói ta phải làm thế nào bây giờ?

- Cuối cùng thì ngươi muốn cái gì?

Đến lúc này rồi A Khờ cũng không muốn dài dòng nữa. Hắn đưa mắt nhìn đám tù nhân đang bị trói lại ở đằng kia.

- Ngươi giao hai á báo nữ kia cho ta, đồng thời thả đám tù binh kia đi. Với lại, ta cần vài con chiến thú để làm thú cưỡi và một ít vật dụng cần thiết để qua lại. Hiện tại ta đang rất nghèo, không biết giá của một vị thánh sư lang tộc thì đáng giá bao nhiêu đây?

Hắn còn cho rằng mình đã ra giá có chút cao rồi, không nghĩ đến tên thủ lĩnh lang tộc lại sáng khoái mà ném cho hắn một cái túi đựng đồ, nói:

- Bên trong là hai trăm viên tinh linh thạch, và một vạn viên tử linh thạch cùng với hơn một trăm viên ma hạch cấp ba, mười viên ma hạch cấp bốn. Ngoài ra còn có một số chiến giáp và vũ khí khác nữa. Tổng cộng giá trị bên trong cũng gần mười vạn tử linh thạch.

A Khờ mặt dù chưa nhìn thấy qua tử linh thạch nhưng hắn cũng biết được giá trị của nó. Đây là một loại vật phẩm dùng như tiền tệ lưu thông nơi thế tục, bên trong đá có chứa năng lượng thuộc tính ngũ hành khác nhau nên được tu sĩ dùng làm vật tu luyện hoặc khảm nam vào trong vũ khí cần dùng khi chiến đấu. Tùy vào kích thước cũng như sức chứa năng lượng mà tử linh thạch phân chia đơn vị khác nhau. Thường thì một viên tử linh thạch lớn nhất cũng chỉ đủ sức chứa mười lần giá trị năng lượng. Những viên như thế thì được gọi là tử linh thạch đại. Còn tinh linh thạch thì cao cấp hơn như thế rất nhiều. Một viên tinh linh thạch sức chứa năng lượng vô cùng khổng lồ, viên tinh linh thạch nhỏ nhất cũng có thể chứa đựng được giá trị năng lượng gấp mười lần tử

linh thạch đại, tương đương với một trăm viên tử linh thạch loại một đơn vị.

Đột nhiên từ một tên nghèo xơ nghèo xác nhận được một món tài phú kék sù, hắn thật cảm giác như còn có chút đánh giá thấp năng lực kiếm tiền của mình. Hắn là cha của một con rồng, năng lực bản thân lại không tệ vậy thì tại sao hắn lại phải chui nhũi trong cái xó xỉnh này nữa. Hắn có thể làm, làm được rất nhiều thứ. Chỉ cần có năng lực, cái thế giới này sẽ thừa nhận hắn. Hắn càng nghĩ càng cảm thấy vô cùng hưng phấn, rồi không kiềm chế được mà cười phá lên:

- Ha ha, A Khò ta muốn giàu rồi

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nhị nữ song báo

A Khò thu lấy túi trữ vật. Đợi cho đám tù binh được thả đi hắn mới kéo theo hai chị em báo nữ đã bị trói chặt ngồi lên lưng một con ma lang thiết giáp, rồi lững thững huyết sáo bé lấy Tiểu Long mà trở về. Nhìn vẻ ngênh ngang của hắn đám yêu lang không những không ghét bỏ mà còn rất nể phục. Thậm chí có kẻ còn ngưỡng mộ nói:

- Ta cũng muốn nhận nuôi một con rồng.

Hắn không biết là tất cả mọi người đang nhìn hắn với ánh mắt đầy khinh bỉ.

- Người chưa kịp nuôi nó lớn, thức ăn đầu tiên của nó chính là người rồi.

Là kẻ nào đó đã nói với hắn như vậy. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn rất kiên định. Còn tam tiểu thư của lang tộc thì vẫn đứng thẫn thờ nhìn theo bóng lưng A Khò. Người của lang tộc đều không biết nàng bây giờ đã rơi vào ma chướng của tên nhân loại đó rồi.

Hai chị em báo nữ bị buộc trên lưng sói nhìn đứa bé trai hai, ba tuổi là một con rồng hóa thành, lại nhìn sang tên xấu xa ngồi bên cạnh không khỏi trong lòng rét lạnh. Hai nàng coi như ngốc cũng không ngốc đến mức cho rằng hắn cứu hai nàng trở về chỉ để trò chuyện giải khát. Mà với tình hình hiện tại dù hai nàng không bị trói lại, nghĩ cũng không dám nghĩ đến việc chạy trốn. Đến cuối cùng không chịu được không khí lúc này nên một người trong hai nàng lên tiếng nói:

- Tên xấu xa kia, người cuối cùng muốn đưa hai chị em ta đi đâu?

Hai chị em báo nữ mặc dù khuôn mặt tương đồng nhưng dáng vóc cũng có mấy phần khác biệt. Người vừa lên tiếng khuôn ngực đầy đặn mà cân tròn, đôi mắt nóng lạnh thất thường. Nàng là một người tương đối nóng tính. Người còn lại tuy không nóng giận thất thường như vậy, nhưng ánh mắt lại rất kiên định và tàn nhẫn. Trên người nàng có thể cảm nhận được mùi máu tanh đầy dã tính. A Khò lười nói chuyện với hai nàng nên làm lơ lời của nàng hỏi. Hắn đang bận kiểm kê túi trữ vật.

- Ba ba, con đói! - Giọng của Tiểu Long.

- Hi hi, ba ba không phải là đang chuẩn bị hai món thịt quay thơm lừng cho con rồi đó sao? Chỉ cần chờ một chút nữa về nhà ta sẽ làm cho con ăn.

- Thịt, thịt đâu?

Nó nghe thế không khỏi quay đầu đi kiểm. A Khò liền đưa tay chỉ về phía hai chị em báo nữ, nói:

- Đây chứ đâu!

Tiểu Long tuy còn nhỏ nhưng nó cũng không ngốc, thấy hắn cố ý lừa nó nên liền khóc rống lên:

- Không muốn, không muốn! Con muốn ăn thịt heo, thịt heo béo mập, thịt heo rất ngon!

Hai chị em báo nữ nghe hai người nói chuyện sắc mặt trắng xanh bất định. (Hắn không phải là định làm thịt hai chị em này thật đó chứ? Đương nhiên rồi, hắn sẽ "thịt" nhưng không phải là bây giờ) Tâm trạng A Khò hiện tại tâm trạng rất tốt, hắn không quan tâm đến ánh mắt của hai nàng cũng như mấy lời kêu gào của Tiểu Long. Hắn lại tiếp tục lục lọi trong túi trữ vật lấy ra một bộ chiến giáp màu bạch kim vô cùng bắt mắt. Hắn thích ý đem nó mặc ở trên người. Rồi hắn lại cảm ra một thanh kiếm lớn lật qua lật lại một hồi nhưng chỉ lắc đầu đem cất trở lại. Cuối cùng hắn tìm thấy một cây côn dài bằng một sải tay người lớn, bên trên khắc nạm hình một con rồng quấn quanh bằng vàng rất hợp mắt. Hắn sờ nắn nó một hồi mà không nỡ rời tay. Sau đó hắn cẩn thận giắt nó vào sau lưng, hưng phấn nhìn hai chị em báo nữ:

- Thế nào, trông ta có oai phong không?

Cả người hắn lúc này toát ra một luồng hào quang vô cùng sinh động. Hai nàng nhìn đến có chút thất thần, còn Tiểu Long thì thích ý nhảy lên trên vai hắn

hồ to:

- Ba ba oai phong, ba ba oai phong!

- Ha ha, tốt! Tốt! Hôm nay ta sẽ thưởng cho con hai con heo lớn!

- Ba con, ba con!

Nó đưa ba ngón tay béo mồm của mình lên mà reo hò. Hấn lườm mắt nhìn nó, mắng:

- Đồ tham ăn!

Nó lại không gan không phổi cười lên hi hi làm hấn tức muốn điên.

- Được rồi, được rồi! Ba con thì ba con, ta tại sao lại có một đứa con như ngươi vậy chứ!

Tiêu Lăng ngồi ngây ngốc ở trên một khối đá nhỏ đung đưa chân nghịch nước. Còn xà nữ thì ngồi ở một bên buồn chán hỏi:

- Tỷ tỷ, làm sao hai người bọn họ đi ra ngoài lâu như vậy rồi còn chưa có về?

- Thế nào, người ta đi ra ngoài có một chút mà muối đã nhớ như vậy rồi sao?

Ánh mắt Tiêu Lăng nhìn xà nữ đầy thâm ý, làm cho nàng ta mặt có chút không tự nhiên mà băng quơ nói:

- Có tỷ nhớ hấn thì có! Rõ ràng từ lúc hấn đi ra ngoài đến giờ tỷ cứ như người mất hồn vậy còn gì.

Tiêu Lăng rất thân nhiên đáp:

- Đương nhiên rồi, chàng là phu quân của ta mà!

- Nương tử, ta về rồi đây!

Xà nữ còn đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên nghe thấy giọng nói của hấn thì im bật. Còn Tiêu Lăng lại nhẹ nhàng đập lên mặt nước rồi lướt ngang mà đến, không khỏi khiến cho xà nữ ngạc nhiên bật thốt lên:

- Tỷ tỷ thật lợi hại!

Tiêu Lăng cũng không cố ý phô trương dọa người như vậy, chẳng qua là sau lần hôn mê tỉnh dậy trong người nàng xảy ra biến đổi rất lớn. Nàng có thể cảm ứng được rất nhiều nguyên tố phong hệ ở xung quanh mình, bọn chúng giống như là người thân của nàng vậy. Vừa rồi vì quá vui mừng nên nàng chỉ phản ứng theo bản năng mà thôi. Một tiếng hô của xà nữ làm nàng giật mình mà mất đi không chế té nhào xuống đất. Cũng may là hấn nhanh tay nhanh chân chạy vội tới ôm nàng vào trong ngực:

- Ha ha, nương tử của ta quả nhiên là lợi hại nha! Năng lực khống chế phong hệ xem chừng đã đạt đến cấp bậc đại tông sư rồi cũng nên, chỉ là do nàng còn chưa quen nên mới như vậy thôi.

Nàng ngượng ngùng nấp ở trong ngực hấn khẽ trách:

- Không cho chàng được phép cười thiếp!

Hấn không những không nghe nàng nói, mà còn cười lớn rồi hôn lên môi nàng nói:

- Nương tử của ta là giỏi nhất, là thiên hạ đệ nhất nhất mỹ nhân, đệ nhất nhất thiên tài!

Nhìn hấn ba hoa như vậy mấy nữ nhân không khỏi xì cười, nhưng ánh mắt mọi người đều nhìn đến nữ nhân trong ngực hấn mà thầm hâm mộ. Chỉ riêng Tiểu Long là đưa tay che mắt mà kêu loạn cả lên:

- Xấu hổ, xấu hổ! Ba ba xấu hổ!

- Hừ, con nít thì biết cái gì! Đây được gọi là thương yêu, là thương yêu đó có biết không?

Hấn vừa nói vừa hôn thêm hai cái lên hai bên má nàng, làm cho nàng xấu hổ đến độ không biết chỗ nào mà chui vào.

- Con cũng muốn, con cũng muốn!

- Hừ, cái tên phá đám này! Ngươi đi ra chỗ tiểu lang mà chơi đi, đợi ta xong việc ở chỗ này rồi sẽ nướng thịt cho ngươi ăn!

- Ăn thịt, ăn thịt!

Nó vừa nghe nhắc đến đồ ăn thì mặt cứ dài ra. Con tiểu lang ở bên ngoài sợ hãi vội nằm phục xuống dưới đất, không dám ngước mắt mà nhìn nó. Tiểu Lăng cũng nhân cơ hội hần đang nói chuyện với Tiểu Long mà chạy thoát ra ngoài, mặt vẫn còn hồng hào nói:

- Phu quân thật xấu!

Hần nhìn nàng cười hì hì, nói:

- Ta còn cái rất tốt đây này, nàng có muốn hay không?

Nhìn nụ cười nham nhở của hắn, nàng liền nghĩ ngay đến mấy chuyện xấu ở trong đầu hắn mà bỏ chạy ra sau một khối thạch nhũ đứng:

- Không được, chỗ này còn có người nữa đây này!

- Vậy để ta đuổi bọn họ ra ngoài là được chứ gì!

- Hừ, chàng còn ăn nói lung tung nữa thì ta cứ mặc kệ chàng luôn đó!

- Ha ha, xem kia! Rõ ràng là nàng đang nghĩ mấy chuyện lung tung nha! Ta là muốn đưa nàng thứ này đây này!

Hắn lớn tiếng cười to rồi lấy ra một chuỗi vòng cổ được khảm nạm bằng rất nhiều tinh thể màu sắc rực rỡ, bên trong còn ẩn chứa rất nhiều nguyên tố lực thuộc tính khác nhau. Vật này là thứ mà hắn đã cuỗm được ở trên người của tên "thiếu niên" mặt trắng. Đồ vật vừa được hắn đem ra liền làm cho đám nữ nhân ánh mắt sáng lên. Tiểu Lăng cũng không có ngoại lệ. Nàng tròn tròn mắt nhìn hắn:

- Đồ vật như vậy ta mang trên người cũng được sao?

- Có gì là không được chứ, thứ này rất hợp với nàng! Sau này ta sẽ còn cho nàng nhiều thứ tốt hơn thứ này nữa. À phải rồi, lần trước nàng nói nàng còn có một muội muội và một ca ca phải không? Đến lúc đó, ta sẽ lo cho cả gia đình của nàng. Thứ mà thiên hạ này không có được, A Khờ ta nhất định cho nàng hết.

Nghe nhắc đến muội muội và ca ca của mình về mặt Tiểu Lăng có chút thoáng buồn. Nhưng rồi nàng lại tươi cười như chưa hề có việc gì xảy ra:

- Sau này chỉ cần chàng mãi mãi ở bên cạnh ta, không rời bỏ ta. Cho dù chàng có là ai, chàng có làm gì ta vẫn sẽ luôn luôn ở bên cạnh chàng, hầu hạ chàng.

Nàng nói rồi chui vào lòng ngực hắn mà khóc. Nước mắt nàng rơi lên vạt áo, thấm vào trong tim làm hắn đau nhói. Hắn không hiểu nàng vì sao lại khóc, nhưng nước mắt nàng làm hắn thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bí mật của lang tộc

Tiểu Lăng nằm trong ngực hắn khóc rồi thiếp đi từ lúc nào không biết. Hắn nhìn khuôn mặt còn đang vương vấn những giọt u buồn thì vội đưa tay xóa đi. Hắn hôn nhẹ lên mắt nàng, rồi cẩn thận đặt nàng trên giường đá, giọng có chút mềm lại:

- Nàng yên tâm, chỉ cần có ta ở đây không một ai có thể ức hiếp được nàng! A Khờ ta nói được thì nhất định sẽ làm được.

- Ừm..

Trong mơ màng nàng khẽ đáp lời hắn, trên môi lưu lại một nụ cười nhạt. Còn hắn thì vùng tay đập mạnh vào tảng đá bên cạnh như là một lời thề kiên định. Không có bất kỳ một thứ âm thanh nào phát ra nhưng tảng đá đã hóa thành bột mịn mà phân tán đi. Chúng nữ nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều thấm khiếp sợ. Trong lòng các nàng lại càng hâm mộ Tiểu Lăng nhiều hơn. Bởi vì ở trong cái thế giới này có một nam nhân như thế quan tâm, chăm sóc và bảo vệ thì đó chính là một điều hạnh phúc của nữ nhân. Các nàng cũng muốn có một nam nhân như thế. Nhưng một nam nhân như vậy liệu có cần các nàng hay không? Các nàng đang lo lắng, đang sợ hãi; bởi thế giới này thật sự quá tàn nhẫn.

- Này, các nàng nhìn ta như vậy làm cái gì? Còn không mau đi giúp ta thu dọn đồ đạc để chuẩn bị cơm tối!

Ánh mắt hắn nhìn đến làm các nàng sợ chết khiếp.

- Ta đáng sợ đến như vậy sao?

Hắn tự lẩm bẩm trong miệng, rồi không để ý đến các nàng nữa. Tiểu Long thấy hắn vác theo mấy con lợn rừng (ma thú) ra chỗ suối nước thì hớn hờ cười con tiểu lang đuổi theo.

- Ba ba, thịt ngon! Thịt ngon!

Ánh chiều buông xuống màu đỏ thẫm, trong con mơ màng Tiêu Lăng chợt tỉnh lại. Mùi thịt thơm lừng làm cho cái bụng nhỏ của nàng có chút muốn kêu lên biểu tình. Xà nữ không biết từ đâu đi tới mang theo một cái chậu nước ấm, nói:

- Tỷ tỷ đã dậy rồi sao? Để ta giúp tỷ rửa mặt!

Thấy thái độ của xà nữ có chút lạ, Tiêu Lăng hơi lung tung nói:

- Mọii làm cái gì vậy, ta tự làm được rồi!

Tiêu Lăng đang định lấy cái khăn lau mặt nhưng một bàn tay đã nhanh hơn giành lấy. Một khuôn mặt nam nhân có mấy phần tuấn tú lại có mấy phần quý dị với cái bốt đồ che đi một bên mặt. Nụ cười của hắn làm nàng có chút ảm áp ở trong lòng.

- Sau này bọn họ sẽ là thị nữ của nàng, nàng muốn sai khiến thế nào thì tùy ý! Còn bây giờ nàng để ta giúp nàng lau mặt, rồi cùng đi ra ngoài ăn tối. Ta mới vừa nướng xong mấy con thỏ béo ngày...

- Chàng... chàng... chàng lại ăn thịt thỏ sao?

Thấy nàng kêu lên sợ hãi như vậy hắn không khỏi đắc ý mà cười lớn:

- Ha ha, ta chỉ đùa với nàng một chút thôi mà. Nàng có cần phải phản ứng lớn như vậy không?

- Đáng ghét!

Nàng đánh lên ngực hắn. Hắn nhanh tay bắt được tay nàng, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào trong mắt nàng. Hơi thở của hắn phả vào trong mặt làm tim nàng đập loạn. Môi hắn cắn nhẹ vào môi nàng, làm nàng hoảng hốt vội đẩy ra ngoài, thẹn thùng nói:

- Còn có Linh nhi ở đây mà, chàng muốn thì... thì... tối nay ta sẽ cho chàng.

Nàng nói xong câu đó mặt đỏ đến mang tai, rồi vội cúi thấp xuống mà không dám ngẩng đầu lên nhìn người. Miệng thì lầm bầm nói:

- Chàng làm người ta nói ra mấy chuyện thật xấu hổ chết mất!

Hắn thì đắc ý cười lên ha hả nói:

- Có gì mà ngại chứ, chúng ta là vợ chồng cơ mà!

Hắn mặc kệ nàng đang xấu hổ mà ôm lấy eo nàng kéo vào trong lòng, lại cẩn thận đem khăn ngâm vào trong nước ấm nhẹ nhàng lau mặt cho nàng. Xà nữ trong lòng có chút buồn vô cớ, nàng xoay mặt sang chỗ khác rồi hừ lạnh bỏ đi. Hắn đang rất là vui vẻ nên cũng không muốn tính toán với nàng.

Tiểu Long đưa hai tay nâng cái đầu nhỏ của nó lên nhìn mấy cái đùi lợn đã được nướng chín đặt ở trên bàn, miệng không ngừng chớp chớp chảy cả nước miếng. Nhưng ba ba nó chưa cho phép nên nó cũng không dám ăn vụng. Đối với nó việc có đồ ăn ngon ngay trước mặt lại không được ăn là một sự tra tấn cả thể xác lẫn tâm hồn. Nó muốn lao đến ăn hết chúng cho bằng sạch, nhưng vừa nghĩ đến ánh mắt của ba ba nó cảm giác có chút sợ. Nó thấy xà nữ hậm hực đi ra một mình, lại chẳng thấy ba ba nó đâu nên bắt đầu kêu lên loạn xạ:

- Ba ba con đói, con đói!

Âm thanh của nó so ra với tiếng sấm rền còn muốn lớn hơn. A Khờ cùng với Tiêu Lăng vừa đúng lúc đi ra không khỏi lớn tiếng mắng:

- Kêu cái gì mà kêu, chẳng phải ta đã ra rồi hay sao? Một chút kiên nhẫn cũng không có, thật là không có tiền đồ!

Nó bị hắn mắng cho một trận liên mím môi muốn không. A Khờ thừa biết đây là nó đang làm đáng. Nhưng Tiêu Lăng lại quay sang trách hắn:

- Nó dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, chàng việc gì phải lớn tiếng như vậy!

Nàng yêu thương đưa tay ra ôm lấy nó, nó được thể càng khóc ré lên:

- Ba ba nằng Tiểu Long, Tiểu Long muốn khóc! Lăng tỷ tốt, Lăng tỷ tốt! Ba ba xấu, ba ba rất xấu!

Nhìn cái vẻ mặt hơn hờ của nó nấp trong ngực Tiêu Lăng, A Khờ thật muốn kéo nó ra ngoài đánh cho một trận. Nhưng dù sao hắn cũng cần phải giữ hình tượng tốt nha, bạo lực với trẻ nhỏ là không nên a! Hắn hơi lườm nó một chút, rồi nhìn sang chúng nữ nói:

- Còn đứng đó làm gì nữa, mau ăn thôi! Cứ kệ ai khóc lóc kêu la đi, ta thấy thịt lợn này ăn vẫn không ngon bằng thịt thỏ trắng hồng thơm ngon nha!

Tiêu Lăng liếc mắt lườm hắn, rồi đặt Tiểu Long ngồi ở bên cạnh nói:

- Chàng còn nói bậy ta sẽ không thèm để ý đến chàng nữa!

Hắn cười tà nắm lấy tay nàng, thì thầm nói:

- Ta nói là cái thịt thô trắng tinh này a!

Nàng nghe đến có chút muốn nhảy loạn. Hắn thật không biết xấu hổ mà.

- Trước mặt trẻ nhỏ ta không cho phép nàng nói bậy!

Hắn ôm lấy eo nàng cười nói:

- Nàng xem nó ngoài mấy cái móng lợn ra thì còn để ý đến thứ gì nữa chứ!

Chep... chep...

Tiểu Long lúc này quả thật đang rất chăm chú. Nó một tay cầm một cái đuôi lợn, một tay xé lấy mấy miếng thịt lớn bỏ vào trong miệng nhai ngồm ngoàm. Nước mỡ dính hết cả lên người. Xà nữ ngồi gần đó phải dùng khăn tay để lau cho nó. Nó thích ý cười đến híp mắt. Lúc này nó thấy rằng ở với mấy vị tỷ tỷ vẫn là tốt hơn ở với ba ba của nó. Hắn ngoài việc nghiêm khắc với nó ra, chẳng bao giờ chăm sóc nó tí mĩ như mấy vị tỷ tỷ này vậy. Hai báo nữ cũng nhìn đến thích mắt. Hai nàng bình thường rất lạnh lùng, nhưng lần này lại nhiệt tình mà thay phiên xé thịt ra bỏ vào trong tay của nó. Lúc này các nàng cũng quên mất nó là một con rồng.

A Khờ cũng cười rất vui vẻ, hắn không biết đã bao lâu rồi mới cảm nhận được một cái không khí gia đình như thế nữa. Từ ngày cha mẹ nuôi hắn mất đi, hắn ngoài việc lang thang khắp nơi, rồi bị kẻ khác khinh khi đánh đập. Hắn chưa bao giờ cảm nhận được niềm hạnh phúc nhỏ nhoi ấy. Hắn đột nhiên như nhớ ra chuyện gì nên mới quay sang hỏi Tiêu Lăng:

- À phải rồi, hiện tại muội muội và đại ca của nàng đang sống ở chỗ nào? Để ngay mai ta dẫn theo mọi người đến đó gặp mặt.

Nhắc đến chuyện này Tiêu Lăng bất giác run rẩy hai đầu vai. Hắn có thể cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng nàng. Hắn biết có chuyện không tốt, lại nhớ đến hình ảnh lúc hắn mới vừa gặp nàng. Nên lập tức hắn đã có thể suy đoán được một hai:

- Bọn họ chẳng lẽ đã gặp phải chuyện gì rồi?

Nàng lúc này cũng không có giấu giếm nữa, nàng gật đầu nói:

- Hơn một tháng trước, khi ta gặp được chàng là lúc bộ lạc chúng ta bị người ngoài đến tập kích. Rất nhiều tộc nhân của ta bị bọn họ giết hại và bắt đi. Muội muội và ca ca của ta cũng nằm trong số đó. Chỉ có ta là may mắn chạy thoát ra ngoài, bị thương trên người rồi tình cờ gặp được chàng. Mới đầu nhìn thấy chàng ta rất sợ hãi, mãi đến bây giờ ta mới biết chàng không giống như bọn họ.

- Bọn họ, bọn họ là ai?

Nàng lắc đầu nói:

- Ta không biết, chỉ thấy bọn họ ở trên người mang theo tiêu ký của lang tộc, lại có một số người giống như là ma pháp sư nhân loại hay đại loại là một nhóm dong binh nào đó đi săn nô lệ. Nhưng bọn họ hành động lại rất quy cũ, đa số người già yếu và không có năng lực đều bị giết chết. Những người còn lại thì bị bắt sống rồi đóng dấu nô lệ lên trên người. Thiếp may mắn lần đó có việc đi lên rừng hái thuốc nên không bị bắt đi, trong lúc chạy trốn thì gặp phải ma thú tấn công nên mới bị thương.

Xà nữ lúc này cũng nói chen vào:

- Hơn một tháng trước không chỉ bộ tộc của Lăng tỷ bị tấn công, mà mấy bộ tộc lân cận hoặc trong phạm vi khống chế của xà tộc chúng ta đều bị tấn công như vậy. Hầu như là một mẻ hốt gọn hoặc diệt tộc không để lại dấu vết gì.

- Báo tộc chúng ta cũng vậy, lần trước không nhờ người cứu giúp giờ bọn ta cũng thành nô lệ hết rồi!

Hai chị em báo nữ vừa nói vừa liếc mắt sang nhìn A Khờ. Hắn trầm tư suy nghĩ rồi nhìn các nàng nói:

- Xem chừng chuyện này không hề đơn giản như chúng ta nghĩ. Chuyện này ngoài liên quan đến lang tộc ra rất có thể còn liên quan đến một thế lực thần bí nào đó ở sau lưng chương không.

Nói đến đây hắn đột nhiên lại nở một nụ cười rất tà dị:

- Ha ha, nhưng mà không sao! Ta đã có cách cứu người rồi, chỉ cần ca ca và muội muội của nàng còn sống ta nhất định sẽ đem bọn họ bình yên trở ra!

Lời nói kiên định của hắn làm cho Tiêu Lăng trong lòng vô cùng ấm áp. Nàng ghé sát môi của mình hôn phớt lên mặt hắn, rồi mỉm cười nói:

- Ta tin chàng!

Hắn cao hứng cười đến híp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Xâm nhập lang tộc

Sáng sớm ngày hôm sau, A Khờ dẫn dò chúng nữ cẩn thận rồi dẫn theo Tiểu Long cùng với con ma lang chiến thú đi ra ngoài. Hắn trước khi đi còn mặc chiến giáp lên người, vai vác theo cây gậy sắt đi rất là hiên ngang. Nhìn đi nhìn lại chúng nữ vẫn thấy bộ dáng hắn trông rất buồn cười. Hắn phải lờm các nàng mới không cho các nàng cười lớn.

- Hừ, cười cái gì mà cười! Xem ta sau này trừng trị các nàng như thế nào.

Hắn nói rồi kéo hai chị em báo nữ vào trong lòng hôn mỗi người một cái. Còn xà nữ thì bị hắn hôn một lúc mới chịu buông tha:

- Các nàng giờ là người hầu của ta, cũng tức là người hầu của Tiêu Lăng. Ở nhà phải biết nghe lời nàng có biết không? Ta đi khoảng vài ngày sẽ về, các nàng ở nhà mà không nghe lời thì cứ coi chừng ta đấy!

Các nàng bị hắn hôn lên mặt ai nấy đều đỏ ửng, nghe hắn dọa cũng chỉ gật đầu lấy lệ. Trong lòng các nàng đều rõ ràng, hắn ngoài miệng hùng hổ dọa người như vậy nhưng thực chất lại rất ôn nhu và lo lắng cho các nàng. Thấy hắn hài lòng gật đầu rồi ôm lấy Tiêu Lăng hôn tới tấp, sau mới tiêu sái rời đi. Chúng nữ không khỏi nhìn theo bóng lưng hắn mà âm thầm mỉm cười. Vì các nàng biết, sau ngày hôm nay hình bóng của hắn đã in sâu trong lòng của mỗi người.

Con ma lang chiến thú theo lệnh của Tiểu Long mà hướng theo vị trí lang tộc đi tới. Tiểu Long rất thích thú với việc có một tên thuộc hạ nghe lời như thế.

Lần trước, A Khờ thả đi tam tiểu thư lang tộc ngoài mục đích là kiếm chút tiền vốn, hắn còn âm thầm gieo xuống ấn niệm ở trên người nàng. Loại ấn niệm này vừa giống như là một loại huyết khế vừa như một cái ấn ký xâm nhập thẳng vào bên trong thần thức của nàng. Mà một khi người tu luyện chưa đạt tới đẳng cấp thánh sẽ không cách nào đi vào bên trong thần thức mà dỡ bỏ nó. Với lại loại ấn niệm này gieo càng lâu càng khó xóa bỏ. Những thứ này là sau khi hắn đem long hồn của long mẫu giam cầm bên trong huyết ký trên mặt mà có được. Cái huyết ký này cũng thật là kỳ quái, nó không phải là sinh mệnh, cũng không phải là không gian độc lập. Nhưng nó lại có thể thu nhốt linh hồn của kẻ khác, cũng có thể mượn nhờ sức mạnh của linh hồn mà tăng cường sức mạnh cho chủ thể. Nó giống như một con ốc mượn hồn sống nhờ thân thể của hắn vậy.

Lần đó, hắn gieo xuống ấn niệm trên người tam tiểu thư lang tộc cũng là nhờ vào một trận chiến với hồn thú Bạch Lang nữ thần mà thu được một tia linh hồn ấn ký của nàng. Hiện tại một tia linh hồn ấn ký đó cùng với tàn hồn của long mẫu đang bị giam cầm trong cái huyết ký trên mặt của A Khờ. Trong cái "nhà giam" này, ngoại trừ hắn ra không ai có thể nhìn thấy được các nàng, cũng chỉ có hắn cho phép các nàng mới có thể trực tiếp trao đổi được với hắn. Hai nàng bị những sợi dây màu huyết tinh quấn ở trên chân và trên cổ tay. Những sợi dây huyết tinh này nhìn có vẻ rất mỏng manh, nhưng đối với linh hồn lại có sự trói buộc hết sức kinh khủng. Chỉ cần trong đầu các nàng có ý nghĩ phản kháng liền bị nó siết chặt làm cho đau đớn như rơi vào trong hỏa ngục. Các nàng vốn dĩ là tồn tại linh hồn không có thực thể, thường ngày xuất hiện trước mặt người khác đều là tự huyền hóa ra y phục. Nhưng mấy lần phản kháng bị sợi dây huyết tinh thiêu đốt đến không còn một mảnh vải che thân. Cả hai cái thân hình nữ nhân xinh đẹp, gợi cảm cứ như thế lồ lộ ra trước mặt. Lúc này, A Khờ mà có mặt ở đây rất có thể vì nhìn thấy hai khối thân thể này mà dẫn đến dục hỏa công tâm chết ngay tại chỗ. May mắn là, hắn lúc này đang rất bận. Hắn chẳng qua là đang bận ngắm cảnh ở xung quanh mà thôi.

Đoạn đường phía trước bắt đầu xuất hiện một số làng mạc. Đa số những ngôi làng này chỉ là nơi trú ngụ của một số nhóm lang tộc nhỏ. Bọn họ hầu hết sống rất hoang dã, sức chiến đấu cũng vô cùng hạn chế. A Khờ cười trên người chiến thú của lang tộc nên đám dân làng rất sợ hắn. Sức chiến đấu của cả làng gộp lại sợ rằng còn không đối phó nổi một con ma lang cấp hai, huống hồ là loại chiến thú cấp ba như thế này. Đương nhiên bọn họ đều cho rằng người cười loại chiến thú này càng đáng sợ hơn thế gấp nhiều lần. A Khờ cũng không có mấy thiện cảm với đám người này. Hắn tìm đến một chỗ vắng vẻ trong làng rồi bắt đầu đi dò hỏi tin tức. Đám người trong làng nơi hắn dừng chân đều rất cung kính trả lời câu hỏi của hắn. Sau khi biết được một số tin tức trọng yếu, hắn mới âm thầm tính toán.

Theo như một số lời kẻ thu thập được thì đạo gần đây ở lang tộc rất hay xuất hiện một nhóm người thần bí mặc đồ đen dẫn theo nô lệ thu được từ trong tay một số tù trưởng lớn đem đi ra ngoài. Đồng thời, nhóm người thần bí này lại đem theo số lượng lớn vũ khí đến để trao đổi. Các dũng sĩ của lang tộc cũng bắt đầu tụ tập về các bộ tộc trực thuộc để chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh nào đó. Những thứ này thì ở dưới tầng lớp thấp như bọn họ không biết được nội tình rõ ràng cũng là chuyện rất bình thường.

Ngay trong đêm, hắn rời khỏi làng để đi đến tòa thành duy nhất của lang tộc cách chừng hơn hai trăm dặm về hướng bắc. Tòa thành này có tên là Bạch thành, là nơi thờ tự của Bạch Lang nữ thần cũng là nơi tụ tập tín ngưỡng của cả lang tộc. Mấy ngàn năm qua, sau khi Bạch Lang Thần Quân không còn nữa lang tộc đã bắt đầu phân rã thành các bộ tộc lớn khác nhau. Mấy năm gần đây nhờ sự xuất hiện của thánh nữ mà lang tộc mới có chút tiến triển rồi tụ họp lại. Nhưng sự tranh chấp giữa các bộ tộc lớn vẫn là khó tránh khỏi. Mà tòa Bạch thành này lại là nơi tọa lạc duy nhất của thánh nữ.

Cả tòa thành nằm trên một ngọn núi cao mấy nghìn trượng quanh năm bao phủ bởi băng tuyết, xung quanh là tầng tầng lớp lớp các bộ tộc lớn nhỏ khải nhau nằm rải rác bảo hộ ở bên ngoài. Những bộ tộc này đều được phân chia theo cấp bậc và thứ tự rất rõ ràng. Bộ tộc nhỏ nhất thì chia nhau ở các vị trí bên ngoài cùng. Bộ tộc lớn hơn thì xếp ở bên trong với một diện tích rộng hơn gấp ba đến bốn lần. Lớp cuối cùng, cũng là nơi gần tòa thành nhất chính là nơi cư ngụ của bốn bộ tộc lớn nhất lang tộc. Là Thiên Lang tộc, Hắc Lang tộc, Bạch Lang tộc và Vệ Lang tộc. Bốn bộ tộc chia theo ba phương vị khác

nhau mà bố trí xuống. Thiên Lang tộc và Vệ Lang tộc nằm ở phía nam Bạch thành, là một vùng đồng bằng rộng lớn rất thích hợp cho việc canh tác và lưu trữ lương thực. Đường sá lại thuận lợi để thông thương đến các tòa thành của nhân tộc cũng như giáp ranh với một số tộc người và yêu tộc khác ở phía nam. Bạch Lang tộc thì tọa trấn về hướng đông, gần nơi đi qua cửa sông Mê Công nên đất đai màu mỡ, các chiến binh quanh năm không sợ đói rét, cuộc sống so với ba bộ lạc khác có phần sung túc hơn rất nhiều.

Trong số bốn bộ tộc này, thì có lẽ Hắc Lang tộc tọa trấn ở phía tây là bộ tộc có điều kiện khắc nghiệt nhất. Khu vực phía tây địa thế hiểm trở không phù hợp cho việc canh tác, quanh năm lại bị ma thú quấy nhiễu nên cuộc sống của tộc nhân Hắc Lang tộc luôn luôn gặp phải nguy cơ bỏ mạng. Cũng vì thế mỗi tộc nhân của họ đều là những chiến binh dũng cảm. Bọn họ thường tập hợp lại với nhau thành từng nhóm nhỏ, tổ chức các cuộc săn bắt ma thú. Họ lấy thịt ma thú làm thức ăn, lấy ma hạch của chúng để trao đổi vật phẩm. Thậm chí còn có một số tộc nhân tụ tập lại để đánh chiếm các tộc khác ở xung quanh, lấy đồ dùng của họ, bắt họ làm nô lệ bán cho nhân tộc hoặc một số tù trưởng giàu có. Bởi vì cuộc sống như vậy cho nên tộc nhân của Hắc Lang tộc thường rất hiếu chiến và khát máu. Bộ tộc này cũng là bộ tộc thường xuyên gây mâu thuẫn với các bộ tộc khác. Và đối đầu gay gắt nhất phải nói đến Bạch Lang tộc. Có mấy lần hai bên suýt chút nữa là xảy ra chiến tranh. Mấy năm nay Bạch Lang tộc đột nhiên xuất hiện thảnh thơi làm cho hai bộ tộc kia cũng không dám đứng ngoài, buộc phải can thiệp vào. Nên là Hắc Lang tộc không dám can quấy nữa, đành phải thu binh mà về.

Tất cả những chuyện này muốn thu thập cũng không khó nên hắn rất nhanh đã tìm hiểu được. Tình hình trước mắt hắn cũng không dám làm liều mà xông đại đi vào. Xem chừng hắn phải ở lại chỗ này ít hôm để tìm cách len vào bên trong Bạch thành mà liên hệ với tam tiểu thư của Bạch lang tộc. Hắn tìm cho Tiểu Long và con chiến lang một chỗ ẩn thân tương đối an toàn rồi mới bắt đầu ngồi xếp bằng dưới đất. Thấy hắn nhập định Tiểu Long cũng hóa thành long hình nằm ngay bên cạnh với con chiến lang mà canh chừng cho hắn. Hai nữ hồn đang mê mải rên rỉ vì bị tơ huyết quán thân thì đột nhiên cảm nhận được sự dao động của huyết ký mà mờ to mắt ra nhìn. A Kờ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn suýt chút nữa thì chảy máu mũi.

- E hèm! Thật ngại quá, hình như ta tới không đúng lúc thì phải.

Hắn đưa tay lên khịt khịt mũi, ánh mắt một chút cũng không có rời khỏi thân thể của hai nàng.

- Hừ, con mắt của ngươi còn nhìn nữa có tin là ta sẽ lấy nó xuống không?

Long hồn không lên tiếng thì thôi, nàng vừa lên tiếng liền làm hắn cảm thấy vô cùng chán ghét.

- Con bà nó, chỗ này từ khi nào cho phép ngươi lên tiếng hả? Ngươi thật cho rằng ta không dám làm gì ngươi sao?

Hắn đưa tay rút ra một sợi roi tơ huyết rồi tàn nhẫn đánh lên linh hồn của nàng. Hắn vừa đánh vừa lớn tiếng mắng chửi. Còn nàng thì đau đớn rên la vô cùng thảm thiết. Tròng cảnh này quả thật dọa cho một tia tàn hồn của Bạch Lang thân nữ sợ chết khiếp. Nàng chỉ còn cách là nhắm mắt lại mà không dám nhìn. Qua con thịnh nộ, hắn vút sợi roi tơ huyết xuống đất mà nhìn đến nàng chăm chăm.

- Ngươi... ngươi có bản lĩnh thì giết chết ta đi!

Nàng yếu ớt thều thào không ra thành tiếng. Hắn đưa tay nắm lấy cằm nàng, ánh mắt hung ác nói:

- Nếu ngươi không phải là mẹ của Tiểu Long thì ta đã giết chết ngươi từ lâu rồi!

Hắn nói đến đây lại nhớ đến khuôn mặt bé nhỏ của nó, ánh mắt có chút dịu lại:

- Ta thật lòng cũng không muốn làm khó ngươi, sau này chỉ cần ngươi không chống đối ta nữa thì ta sẽ nghĩ cách để cho ngươi phục sinh.

- Thật sao?

Ánh mắt nàng có chút nghi ngờ nhìn hắn.

- Hừ, ngươi không tin thì mặc kệ ngươi! Đến lúc đó ngươi đừng có hối hận là được.

Nghe hắn nói đến đó dù nàng có chút nghi ngờ nhưng cũng không dám can quấy nữa:

- Được, ta sẽ tin ngươi lần này! Nhưng mà...

Nàng nói đến đây mặt đột nhiên có chút đỏ lên:

- Ngươi... ngươi có thể giúp ta hồi phục lại y phục được hay không?

Hắn liếc mắt nhìn nàng:

- Thấy thì cũng đã thấy rồi, nơi này cũng không có người khác nhìn trộm. Ngươi còn xấu hổ cái gì chứ?

- Ngươi...

Hắn thấy nàng sắp giờ tỉnh cũ nên không có chọc tức nàng nữa. Hắn chỉ phất nhẹ tay một cái những sợi tơ huyết trên người hai nàng đều lặn đi đâu không thấy. Tơ huyết vừa rút lui năng lực của hai nàng cũng liền khôi phục được một phần. Ngay lập tức hai nàng đều huyền hóa ra trang phục lên người. Ánh mắt hắn tham lam quét ngang rồi tặc lưỡi tiếc rẻ:

- Chắc chắn, một cái mỹ cảnh như vậy lại bị lấy mất thật là đáng tiếc nha!

- Hừ!

Lần này long hồn chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi chứ không còn dám sinh khí với hắn nữa. Vì các nàng đều hiểu rõ nơi này hắn mới chính là chúa tể. Hắn lúc này cũng thu lại vẻ cợt nhả trên mặt rồi quay sang nói với tia tàn hồn của Bạch Lang thần nữ:

- Ta có việc muốn nhờ người giúp!

Nàng nhìn hắn rồi nhanh chóng gật đầu đồng ý. Hắn hài lòng thu lấy tàn hồn của nàng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mỹ nữ và thích khách

Hắn lợi dụng tàn hồn của Bạch Lang dùng phụ thể thuật xóa đi dấu vết nhân tộc trên người, hóa thân thành một tên lang tướng bề vệ đi lại trong các bộ tộc. Còn Tiểu Long thì cứ thế biến thân thành nhân hình, chỉ cần nó không phát ra long khí thì không ai nhận ra nó là một con rồng. Với lại nó biến thân thành người cũng chỉ là một tiểu hài tử hai ba tuổi, dù người ta có nghi ngờ cũng không nghĩ ra được nó có thể gây ra sóng gió gì.

Hắn đi lại các bộ tộc trong một thời gian ngắn để tìm hiểu thêm về phong tục tập quán của những lang nhân này. Thì ra bọn họ cũng không khác nhân loại là mấy. Chẳng qua bọn họ trong người có chút dã tính và yêu khí nên mới sống tách biệt với loài người, nhưng cũng không có nghĩa là hai tộc loài này không qua lại với nhau. Bọn họ vẫn thường xuyên thông qua các thương đoàn hoặc một số mạo hiểm giả để trao đổi hàng hóa cũng như buôn bán nô lệ. Các chợ nô lệ thường chỉ xuất hiện ở vùng giáp ranh của hai tộc loài. Bởi vì mỗi tộc loài đều nghiêm cấm hành vi buôn bán tộc nhân của mình, nhưng lại không cấm buôn bán tộc nhân của loài khác. Vậy nên việc buôn bán nô lệ cũng trở nên phổ biến, và tạo thành một nguồn thu khổng lồ cho các thương nhân. Cũng chính vì thế những cuộc chiến tranh khác loài vẫn luôn thường xuyên xảy ra. Và nó cũng chính là nguyên nhân hắn xuất hiện ở chỗ này.

Mấy ngày nay Tiểu Long được hắn cho ăn uống thoải mái nên cái thân hình của nó muốn tròn hơn không ít. Nhưng cũng nhờ nó lăn lộn qua lại như vậy mà tin tức thu được cũng rất hữu dụng.

Thì ra, nhóm người thần bí xuất hiện gần đây ở lang tộc là người của một tổ chức thương đoàn cổ tộc. Cổ tộc thương đoàn này là một gia tộc thời thượng cổ đã tồn tại cách đây hơn ba vạn năm về trước. Gia tộc này là một trong tam đại thế gia của giới này, hành tung của bọn họ thường rất thần bí. Bình thường người của thương đoàn cổ tộc rất ít khi qua lại trong giới diện. Không hiểu sao hơn một năm trở lại đây bọn họ lại rất tích cực ra ngoài hoạt động. Thậm chí còn liên lạc với rất nhiều thế lực lớn của các tộc loài khác nhau để trao đổi nô lệ và cung cấp vũ khí cho các cuộc chiến tranh. Mục đích cuối cùng của cổ tộc là gì không ai có thể đoán được, nhưng lợi ích mà cổ tộc đem lại cho các tộc loài là rất lớn. Trước lợi ích cho dù là tộc loài nào rồi cũng sẽ tranh đoạt mà bất chấp hậu quả.

A Khò là người ngoài cuộc nên hắn suy nghĩ thấu đáo hơn nhiều. Những cuộc chiến tranh có thể cung cấp lượng lớn tài nguyên và nô lệ, nhưng hậu quả cuối cùng của nó sẽ đẩy đến sự diệt vong của một số loài làm mất đi sự cân bằng giữa các tộc với nhau. Và các loài yếu kém sẽ phải phụ thuộc vào các loài lớn mạnh hơn. Đó cũng là nguyên nhân tại sao đa số các cuộc chiến tranh chỉ diễn ra trên quy mô nhỏ mà không hoàn toàn mở ra trên diện rộng. Hắn cảm giác như cổ tộc đang cố tình gây ra sự chia rẽ giữa các tộc để tiến hành một đại âm mưu nào đó. Và mục đích cuối cùng của bọn họ là gì thì hắn vẫn không có cách nào mà đoán định được. Rất có thể sau khi gặp nàng hắn sẽ có câu trả lời chính xác cho vấn đề này.

Ở Bạch thành trời về đêm trở nên rất lạnh, những thường nhân và binh sĩ cấp thấp mỗi lần ra ngoài đều phải mặc thêm một lớp áo lông thú ở bên ngoài. Những tu sĩ cấp cao hơn thì vận dụng linh lực tạo thành một lớp cách nhiệt để giảm đi cái lạnh rét của băng tuyết. Tiểu Long vốn dĩ là một con rồng lửa, nó đối với hơi lạnh tương đối khó chịu. Mặc dù nhiệt độ nơi này chẳng hao tổn đến một cọng lông tóc của nó, nhưng nó vẫn cứ thích chui vào trong ngực áo của A Khò mà nằm. Với nhiệt độ này, A Khò cũng chẳng mấy bận tâm, chỉ cần hắn vận chuyển một vòng linh lực liền có thể xua tan đi ngay lập tức. Nhưng vì hắn đang giả trang nên cũng không làm chuyện quá phô trương. Hắn mua một cái áo khoác lông mặc ở trên người rồi đem Tiểu Long bọc ở bên trong đó. Nó thích ý cười đến rất là vui vẻ.

A Khò đi vào Bạch thành tìm một quán trọ để nghỉ lại qua đêm. Bên trong Bạch thành ngoài tòa thánh điện dát vàng được bố trí ở dải đất trung tâm được phòng vệ sâm nghiêm. Phần còn lại ở bên ngoài thì được chia thành các khu vực nhỏ khác nhau để dành cho các tín đồ của các bộ tộc đến hành hương có chỗ trú ngụ.

Bố trí ở trong Bạch thành so với phía bên ngoài cũng không có gì khác mấy. A Khò giả trang thành tướng lĩnh của Bạch Lang tộc nên hắn phải đi về phía đông thành mà tìm chỗ trú chân. Phía đông thành so ra lại sâm uất hơn hai vị trí khác rất nhiều. Nơi đây chủ yếu tập trung tín đồ của Bạch Lang tộc và một số bộ tộc phụ thuộc. Thịnh vượng cũng có vài vị khách của các bộ tộc khác đến thăm. Đương nhiên, ở trong Bạch thành cấm tiết tộc loài khác đi vào nên không khí ở nơi này cũng khá thanh bình. Đa số mọi người đều vào thành lúc trời còn tối, đến sáng sớm ngày hôm sau thì tập trung tại trước cửa thánh điện mà hành lễ. Chỉ những người có địa vị hoặc cấp bậc cao mới có thể tiến vào bên trong thánh điện. A Khò đương nhiên là không có thời gian mà chờ đợi đến sáng mới gặp người. Ngay trong đêm đó hắn cải trang thành một lang nhân thôn dã rồi bí mật len vào bên trong thánh điện.

Bên trong thánh điện được bố trí thành hai lớp phòng ngự vô cùng nghiêm ngặt. Mỗi một lớp phòng ngự đều thay phiên nhau tuần tra không ngừng nghỉ. Thành viên trong đội bảo vệ thánh điện đều do thánh nữ chúc phúc và thánh phong, nên địa vị so với bên ngoài rất cao quý. Mỗi một thành viên trong vệ

đội ngoài việc được huấn luyện nghiêm minh, thực lực mạnh hơn các đồng sĩ bình thường còn là một tín đồ vô cùng trung thành với thánh điện. Mà thánh nữ là đại diện cho nữ thần nên càng được bọn họ tôn sùng.

Với tầng tầng lớp lớp phòng ngự như vậy hẳn muốn lên vào bên trong để gặp người cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Nhưng như thế cũng không có nghĩa là không có cách. Hắc bắt Tiểu Long hóa thành long hình bí mật đưa hắc bay lên trên bầu trời, rồi hạ xuống nóc thánh điện. Ở độ cao mấy nghìn trượng như thế chẳng mấy ai nghĩ là sẽ có kẻ từ trên đó nhảy xuống. Và lại phía trên nóc thánh điện được gia cố rất nhiều tầng pháp thuật cấm chế phòng ngự và bảo động nên muốn từ phía trên đột nhập vào cũng là chuyện không thể nào.

A Khò đã chuẩn bị đầu đó hết rồi, hắc vừa thấy tầng phòng ngự như một cái bình chướng ở trước mặt ngay lập tức gọi ra tàn hồn nữ thần để phá bỏ nó. Nàng được hắc cho ra ngoài, trở về với thánh điện trong lòng rất là vui mừng, nhưng nàng cũng thừa biết là mình không có cách nào chạy trốn khỏi hắc. Huống hồ tàn hồn của nàng đã bị hắc gieo xuống ả niệm, chỉ cần vừa trở về bản thể liền ngay lập tức bị hắc khống chế. Nàng thoáng thất thần một chút liền lấy lại tinh thần mà phá giải tầng tầng lớp lớp cấm chế. Với người khác muốn phá vỡ nó không phải ngày một ngày hai thì không cách nào phá giải được. Nhưng với nàng mấy thứ này chẳng khác nào là giấy mỏng. Nàng chỉ cần hoa tay múa chân chốc lát là đã đem chúng xóa bỏ gần hết. A Khò nhìn nàng tay chân múa may liên tục đến hoa cả mắt, đợi cho tầng cấm chế cuối cùng hoàn toàn phá vỡ hắc mới định thần lại mà tặc lưỡi khen ngợi:

- Nữ nhân càng xinh đẹp lại càng giỏi giang a!

Nàng nhìn hắc mỉm cười rồi lập tức thu hồi về trong huyết ký trên mặt của hắc. Hắc biết nàng trong lòng đang không được thoải mái nên cũng không dám cưỡng ép. Hắc để cho Tiểu Long nấp ở một vị trí bí mật ở gần đó, rồi lẳng lặng theo hướng nóc thánh điện mà lên đi xuống. Thánh điện này vốn dĩ là một tòa kiến trúc hình mái tròn, nên hắc phải đi theo một lối cầu thang hình xoắn ốc, rồi đến một gian sảnh lớn. Bên trong sảnh có đặt một bức tượng nữ nhân vô cùng xinh đẹp và tinh khiết. Khuôn mặt nàng so với dáng vóc của tàn hồn thần nữ hoàn toàn giống nhau như đúc. Đứng bên cạnh tượng thần là một con bạch lang có lông màu trắng tượng trưng cho hóa thân của nữ thần. Phía dưới chân tượng thần là một bức tượng nam nhân một gối quỳ dưới đất, hai tay nâng lên trước mặt thành kính mà cầu khẩn. Đây có lẽ là tượng Bạch Lang Thần Quân mới được thờ tự gần đây.

Hắc còn đang suy tư không biết đây là chỗ nào, thì đột nhiên nhìn thấy một cái bóng đen cũng âm thầm từ trên nóc điện đi xuống. Hai người vô tình chạm mặt, bốn mắt không khỏi nhìn nhau đến ly kỳ.

- Người... người là ai?

Hắc y nhân lên tiếng hỏi. A Khò ngay lập tức nhận ra giọng nói của hắc hóa ra là một nữ nhân. Hắc nhìn nàng cười tà:

- Ta là ai? Vậy người là ai? Tại sao đêm hôm khuya khoắc thế này lại mặc đồ đen lên vào thánh điện? Xem chừng người không phải gian cũng là tặc a!

- Hừ, ta thấy người mới là tặc thì có, một tên thôn dã bình thường thì làm sao mà không hay không biết chạy đến thánh đường vào giờ này làm gì?

- Ha ha! Ta là tặc người cũng là tặc, vậy chúng ta là một đôi tặc nha!

- Ai... ai... ai cùng với người làm tặc?

Nàng bị hắc nói đến có chút gập, lại để lộ ra tính tình thiếu nữ. Hắc thì cười lên rất là vui vẻ. Đúng lúc này, một giọng nói nữ nhân khác gọi đến:

- Xuân Nhi, người trở về rồi đấy à?

Giọng nói thiếu nữ êm dịu, thanh tao kèm theo một chút kiêu mị mà không thô tục. A Khò quay lại, nhìn đến nàng thì có chút ngẩn ra. Hắc cảm thấy trắng trên trời so với nàng còn phải thấy thẹn, hoa dưới đất nhìn nàng còn muốn mở lối cúi đầu. Hắc không hiểu một cái thiếu nữ xinh đẹp đến như vậy tại sao lại thích đi làm một tên tiểu tử mặt trắng làm chi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Thánh điện bị tập kích

Hắc y nhân nghe gọi đến tên liền tháo khăn che mặt xuống. Sau lớp che mặt là một thiếu nữ xinh đẹp, thần thái toát lên một vẻ tinh nghịch và lạnh lợi. Ánh mắt nàng nhìn đến A Khò có chút bất thiện nói:

- Tiểu thư, chúng ta xử lý tên này như thế nào?

Thánh nữ nghe hỏi cũng có ý nhìn đến. Nàng vốn dĩ thông qua ấn ký trên người nên đã nhận ra sự có mặt của hắc từ lâu rồi, nay ở trước mặt người khác nàng cũng không dám tỏ ra có gì bất thường. Nàng nói:

- Kệ hắc đi, hắc chỉ là một tín đồ bình thường do ta gọi tới có việc cần nhờ mà thôi. Người mau đi vào trong thay đổi y phục đi, cẩn thận coi chừng có người nhìn thấy đấy.

Nghe trong lời nói của hai nàng, xem chừng việc này cũng rất thường xuyên xảy ra. A Khờ không hiểu, đường đường là thánh sứ của thần nữ làm sao lại lên la lên lút làm việc giống đạo tặc như vậy. Thấy Xuân Nhi đã đi vào trong, lúc này nàng mới khom người xuống cung kính nói:

- Chủ nhân, nô tì lúc nãy có điều mạo phạm xin người bỏ qua cho!

Nếu có người của lang tộc ở đây nhìn thấy tình cảnh thánh nữ mà bọn họ vẫn luôn tôn kính đang cúi người sợ hãi xưng gọi như vậy trước mặt một người, không biết cảm tưởng của bọn họ như thế nào. (Còn thế nào nữa, thần của các người hẳn còn bất nhót như nô lệ nữa là). A Khờ nhìn đến nàng, rồi bước tới nắm lấy tay nàng, nâng cằm của nàng lên mà nhìn ngắm:

- Hừ, lúc trước biết người xinh đẹp đến vậy ta đã không cho ca ca người chuộc người ra rồi.

Nàng tùy ý mặc kệ cho hắn chạm vào người, chỉ im lặng đứng đó không dám nói thêm điều gì. Hắn nhìn nàng một lúc rồi cũng không muốn lỡ chuyện, mới hỏi:

- Ta tìm người là có chút việc cần hỏi đến, người có thể tìm một chỗ nào đó vừa an toàn vừa kín đáo để nói chuyện được không?

Nàng nhìn thấy thái độ của hắn đối với mình cũng không cho rằng hắn thật sự có việc gì quan trọng đến như vậy. Nàng nghĩ đến chuyện thân thể mình sắp bị một gã nam nhân xa lạ làm cho dơ bẩn mà không cách nào phản kháng được, trong lòng không khỏi cảm giác mất mát. Hắn nhìn nàng chần chừ, xoắn xuýt không chịu đi mới bực dọc nói:

- Sao vậy? Lời ta nói người không nghe thấy hay là sao?

Thấy hắn tức giận như vậy nàng cũng không dám làm phật ý hắn, mới cẩn thận cúi đầu nói:

- Chủ nhân chớ có nóng vội, tiểu nữ cần chuẩn bị một chút tâm lý rồi dẫn người đi ngay.

Nghe giọng điệu nàng nói chuyện hẳn cứ cảm giác có chút gì đó không đúng. Nhưng mà ấn niệm hắn gieo xuống vẫn còn chưa bị phá giải, nàng dù có mưu mô chước quỷ gì cũng không lọt khỏi bàn tay của hắn. Hắn tự tin như vậy nên cũng mặc kệ nàng đi trước dẫn đường. Nàng dẫn hắn rời khỏi thánh đường, đi qua một dãy hành lang, rồi đến một cái hoa viên, đi qua một cây cầu đá bắc trên một cái hồ sen lớn. Trên đường đi vậy mà hắn mặc nhiên không nhìn thấy bất kỳ một tên lính canh nào. Hắn còn cho rằng đây là do bố trí của nàng sắp đặt trước. Nào biết lúc này, nàng cũng cảm thấy lo lắng, nói:

- Chủ nhân, hình như hôm nay thánh điện xảy ra vấn đề rồi. Thường ngày trên đoạn đường này vẫn có một số lính canh đi qua lại để tuần tra. Không hiểu sao lúc này lại không có một người nào ở đây như vậy?

- Chẳng lẽ không phải là do người bố trí xuống?

- Không phải!

Nàng lắc đầu làm hắn càng thêm bất an:

- Vậy thì nguy rồi!

Hắn vừa nói xong không biết từ đâu túa ra rất nhiều dũng sĩ lang tộc mặc chiến giáp vây đến. Nhìn huy hiệu trên chiến giáp là một cái đầu sói màu đen hẳn liền nhận ra ngay đám này là người của Hắc lang tộc. Từ trong đám dũng sĩ Hắc lang tộc đi ra một gã thanh niên dáng người thô kệch, giọng nói ồm ồm như tiếng bò rống:

- Thánh nữ đại nhân, danh xưng này nghe cũng không tệ a!

Hắn nói đến đó về mặt lại có mấy phần ti tiện mà nhìn lên người nàng:

- Nàng nói xem, một nữ nhân xinh như nàng vậy mà lại sống một mình trong một cái cung điện lớn như thế này, có phải là cảm thấy cô đơn lắm không?

Bị ánh mắt hắn nhìn đến nàng có chút chán ghét mà tránh đi. A Khờ thấy tình cảnh trước mặt có chút bất lợi, nhưng nữ nhân của hắn bị người ta nhìn như vậy càng là không nhịn được.

- Con bà nó, đánh thì cứ đánh làm quái gì lại nhìn đến nữ nhân của ta làm chi? Thật cho rằng ta là một cái bù nhìn hay sao?

Đám dũng sĩ Hắc lang tộc ở trước mặt thánh nữ còn có mấy phần kiêng kỵ, nhưng nghe đến có kẻ tự cho mình là nam nhân của nàng thì nhao nhao lên tiếng mắng:

- Hắn là ai mà to gan đến như vậy?

- Cái tên này thật cho mình là Bạch Lang Thần Quân hay là sao?

- Quá hèn hoang, quá khốn nạn! Các anh em xông lên đánh hắn!

- Đúng! Đánh, đánh chết hắn!

Có vài tên lang nhân không nhìn được mà xông lên trước. A Khờ vốn dĩ đến đây chỉ là để hỏi thăm một chút tin tức, không nghĩ lại chạm phải chuyện như thế này. Hắn buồn bực mà nhổ một bãi nước bọt xuống đất:

- Con bà nó, trước mặt nữ nhân của ta mà các người dám mắng ta hay sao? Thật là muốn làm ta tức chết mà.

Hắn vừa nói vừa rút cây côn sắt đeo sẵn ở trên lưng xuống. Hắn lúc trước ăn trộm thức ăn bị cho rượt cắn mà luyện thành một thân bản lĩnh đánh côn "độc nhất vô nhị", nay cũng vừa lúc đem bản lĩnh ra mà dùng. Cây côn sắt trong tay hắn xoay tròn liên hồi, một đầu gây nhanh như tia chớp vụt trúng đầu một tên lang nhân mặc giáp.

Bụp!

Cái đầu của tên lang nhân như khối đậu hũ bị hắn đập nát đến nỗi không nhìn rõ hình hài. Hắn nhìn thấy cảnh tượng này suýt chút nữa la lớn:

- Các người không phải là yếu đến mức như vậy đó chứ?

Bụp! Bụp!

Lại thêm hai tên lang nhân nữa bị hắn một gậy đập chết. Tên thanh niên có gương mặt xấu xí thấy hắn liền ba côn giết chết ba người mà không hao tổn chút lông mao nào không khỏi có chút giật mình. Dù sao đứng sĩ Hắc lang tộc bọn hắn sức chiến đấu mạnh hơn rất nhiều so với những tên cùng cấp khác. Huống hồ đám người này còn là cận vệ dưới trướng của hắn đã được lựa chọn tỉ mỉ đi ra. Xem chừng tên lang nhân nhỏ thó này không thể nào xem thường được. Trong đầu hắn liên tục xoay chuyển ý nghĩ, rồi lệnh cho đám lang nhân đang sôi huyết lao đến phải lui về.

- Vị đứng sĩ này, không biết người xưng hô như thế nào, là người của bộ tộc nào?

Thấy hắn nhúng nhường mà xưng hô như vậy, A Khờ không khỏi đắc ý mà quệt mũi nói:

- Ta tên là Hạo Nam, đứng sĩ của bộ tộc Bạch lang, là vị hôn phu của thánh nữ đại nhân!

Nghe hắn đồng dạng tuyên bố như vậy trước mặt mọi người, dù nàng biết đó không phải là sự thật nhưng trong lòng cũng cảm thấy ảm áp lạ thường. Sự đề phòng của nàng với hắn lại vui đi một nửa. Tên lang tướng nghe hắn tuyên bố đến hùng hồn cũng có chút bán tín bán nghi. Vì theo như tập tục của lang tộc, một khi thánh nữ kết hôn thì vị hôn phu của nàng cũng sẽ được nữ thần ban phúc. Con cái của bọn họ cũng được truyền thừa lại sức mạnh của cha mẹ. Chỉ có điều mấy ngàn năm trước Bạch Lang Thần Quân đột nhiên mất tích, nên hậu nhân của hắn cũng không kịp truyền lại dẫn đến suốt mấy ngàn năm vị trí thánh sư không người kế thừa. Lần này, hắn theo lệnh chúa cha hắn đến đây là để bắt cóc thánh nữ đem về cưới làm vợ, nhằm giữ lấy truyền thừa sau này, chiếm lấy địa vị lớn hơn đồng thời cũng có thể sai khiến được các tộc khác. Ý định của hắn không ngờ đến lại có kẻ phá đám. Chỗ này hắn cũng không dám ở lại lâu.

- Vị đứng sĩ này thật khéo nói đùa, ta là Hắc Tam Lang, con trai của tộc trưởng Hắc Lang. Nếu người có thể giao nộp thánh nữ ra cho bọn ta, bọn ta bảo đảm người sẽ có được địa vị cao quý, muốn mỹ nữ có mỹ nữ, muốn tiền tài có tiền tài.

- Tiền tài ta không thiếu, còn mỹ nữ thì...

Hắn nói đến đó lại nhìn sang thánh nữ xinh đẹp ở bên cạnh:

- Các người có thể tìm cho ta một mỹ nữ giống như nàng được sao?

- Cái này....

Hắn nói đến đó có chút ấp úng, rồi mặt có chút đành đạch:

- Tiểu tử, này giờ coi như ta đã nhường người ba phần rồi. Người còn không biết điều như vậy thì đừng trách ta không nể mặt!

A Khờ thấy hắn thay đổi thái độ nhanh đến như vậy thì không khỏi ôm bụng cười:

- Ha ha, mắc cười quá! Lão tử từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên có kẻ ngang nhiên muốn cướp vợ của người khác mà nói đến hiên ngang như vậy. Ta thật không hiểu đám hắc tộc các người làm sao da mặt sinh ra lại dày đến thế không biết.

Bị hắn mắng chửi một tràng, tên Hắc Tam Lang mặt đen như than đá, nghiêng răng nghiêng lời nói:

- Được, được lắm! Vậy để ta xem xương cốt người so với miệng người cái nào mới cứng hơn.

Hắn nói rồi cời phanh ngực áo để lộ chùm lông ở trước ngực. Từng khối cơ bắp nổi lên cuộn cuộn. Hai tay hắn siết chặt vào nhau kêu lên răng rắc. Cái lưỡi của hắn liếm lấy hai mép, nghe răng ra cười đầy tà ác.

- Lão tử hôm nay muốn nhổ sạch hết răng của người, rút lưỡi người. Xem người còn có cái gì để mà khua môi múa mép nữa.

Hắn tung người nhảy lên cao rồi đánh thạch xuống đất. Cả mặt đất dường như bị chấn động mà rung lên kịch liệt. Ánh mắt A Khờ có chút đại náo:

- Ngươi không phải lại trâu bò như vậy đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngươi bá ta còn bá hơn ngươi

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng hành động của hắn so ra còn muốn nhanh hơn.

Àm!

Cây côn sắt nện thẳng xuống đầu Hắc Tam Lang, cả thân hình hắn bị vùi xuống đất tạo thành một cái hố sâu hun hút. Nhìn thấy cái hố sâu như vậy mà đầu tóc tên này cũng chỉ bị rối lên một chút, lại nửa giọt máu cũng không có rơi ra. Trong khi đó tay của hắn lại có chút tê buốt. A Khò không khỏi chửi đồng lên:

- Con mẹ nó, da ngươi cũng quá dày đi!

Hắc Tam Lang nhảy ra khỏi hố đất rồi phui bụi trên người. Hắn đem cái mũ sắt móp méo cầm trên tay ném đi ra ngoài. Mặt hầm hầm nhìn đến. A Khò không khỏi cười mà mắng to:

- Mẹ nó, vậy mà ta con tưởng đầu ngươi cứng đến thế nào, hóa ra là nhờ vào cái thứ rác rưởi này!

- Chết bầm, ta còn chưa có chuẩn bị xong ngươi lại ra tay đánh lén?

- Hừ, đánh lén thì như thế nào? Chẳng phải ngươi vừa rồi hùng hổ lắm hay sao? Ngươi muốn bá lão tử còn bá hơn ngươi.

Bình! Bịch!

Àm! Âm!

Bị A Khò liên tiếp đánh đến tay chân luống cuống, Hắc Tam Lang vừa lùi vừa tránh né, vừa tức giận mắng:

- Con bà nó, ngươi có dừng tay cho ta hay không? Rõ ràng là ngươi không có nói quy củ.

A Khò khinh thường nhổ một bãi nước bọt nói:

- Mẹ kiếp, quy với chả củ! Lão tử đập chết ngươi rồi ngươi đi xuống dưới đó mà nói quy củ.

Àm! Âm! Đùng! Rầm!

Bị đánh liên tục, Hắc Tam Lang tức giận mà rống lên. Thân thể hắn đột nhiên phồng to, rồi hóa thành một con hắc lang đầu người vô cùng quái dị.

Chuyển biến quá mức nhanh, A Khò không kịp đề phòng nên bị hắn đánh bật ra ngoài, miệng nhả ra một ngụm máu tươi. Thánh nữ đứng phía sau lưng không khỏi che miệng mà kinh hô:

- Cầm thuật! Các ngươi dám dùng cầm thuật ở thánh điện!

Ánh mắt con quái thú nhìn đến nàng, rồi nhe hàm răng hung ác ra cười:

- Khả khả, là các ngươi ép ta dùng đến cầm thuật. Đã vậy thì hôm nay đừng hòng có kẻ nào sống mà ra khỏi chỗ này. Ta sẽ giết tên nam nhân này ngay trước mặt ngươi, rồi sau đó đem ngươi chơi cho đến chết. Để ta xem lúc đó ngươi có còn cao ngạo như thế này hay là sẽ rên rỉ mà cầu xin ta tha thứ.

Nghĩ đến cái cảnh tà ác đó hắn liền đắc ý mà cười to. A Khò khinh bỉ lại nhổ một bãi nước bọt ở trước mặt hắn:

- Hừ, ngươi cho rằng chỉ có mình ngươi là biết cầm thuật hay sao? Ngươi đã muốn chơi vậy để ta chơi cho ngươi biết thế nào mới gọi là cầm thuật thật sự.

Hắn nói xong rồi gọi lớn:

- Long mẫu, ngươi lên cho ta!

Long mẫu đang ngồi thành thoi trong huyết ký, nghe hắn gọi đến thì chu cái miệng nhỏ ra, rồi mới chịu hóa thành long hồn quán chú vào trên người hắn.

Grao!

Hắn ngửa cổ lên trời rống lên một tiếng lớn, ánh mắt chuyển sang màu đỏ thẫm, long uy chỉ khí quán quanh trên người. Long hình từ trên người hắn lại xông thẳng lên trời dọa cho đám đông sĩ lang tộc sợ hãi mà quỳ xuống đất. Tên quái nhân Hắc Tam Lang cũng phải lùi lại mấy bước, miệng lắp bắp hô:

- Long uy, đó chính là long uy!

- Hừ, giờ ngươi biết sợ thì đã muộn rồi!

Àm! Âm!

Quái nhân Hắc Tam Lang bị A Khò đập liên hai gậy. Lần này dù hắn đã dùng đến cấm thuật để biến thân mà trên người cũng không tránh khỏi bị gãy vài cái xương cốt. Hắn không cam lòng mà rống lớn:

- Khốn kiếp, ngươi tưởng có được long uy thì lợi hại lắm sao?

Hắc Tam Lang không thêm để ý thương tích trên người mà trực tiếp nhảy nhào tới. A Khò cũng thu hồi gậy sắt cật vào trong túi đựng đồ. Hai tay nắm vào nhau kêu rôm rốp, hung phấn nói:

- Muốn cật chiến sao! Thật cũng vừa đúng dịp ta đang muốn tìm người luyện tập đây! Nào, tới đây, tới đây nào!

Phải biết A Khò lúc trước còn chưa xuyên qua cái thế giới này, hắn đã từng lăn lộn qua lại trong tầng lớp thấp kém nhất, từng phải chịu rất nhiều tủi nhục. Hắn sống được tới giờ ngoài việc mặt dày hơn so với người khác, hắn còn giỏi nhất là chuyện đánh nhau. Cứ mỗi lần có kẻ lại muốn đánh hắn, hắn sẽ nện cho tên đó một trận như từ.

Hắc Tam Lang sau khi hóa thân thành ma lang thân thể so với trước còn mạnh cứng rắn hơn gấp mười lần, chân tay hắn cũng biến thành những cái vuốt sắc nhọn bốc đầy mùi tử khí. Thấy A Khò bỏ vũ khí mà đánh tay không hắn càng đắc ý cười.

- Muốn cật mạnh với ta sao, để ta xé xác ngươi ra rồi nhai sống.

- Mẹ nó, đám lang nhân các ngươi nói chuyện còn không có câu nào khác hay hơn hay sao? Thật là làm người khác buồn nôn!

Àm!

Trảo của con quái thú đập tới nện lên mặt đất tạo thành năm cái đường rãnh sâu hoắm. A Khò né được công kích của nó thì đắc ý cười:

- Ha ha, xem kia, xem kia! Ngươi ăn chưa no hay sao mà lại chậm chạp quá vậy?

Quái nhân bị châm chọc thì vô cùng tức giận. Nó lao tới vùng cái móng vuốt ra chụp tới, A Khò liền lăn một vòng dưới đất mà tránh được. Hắn cũng không có để cho nó kịp công kích thêm lần nữa, ngay lập tức quyền của hắn nện vào trên lưng nó. Làm cho nó chúi nhủi xuống đất, suýt chút nữa thì nằm dài xuống. Con quái thú phản ứng so với thân thể đồ sộ của nó còn mạnh nhanh hơn trước, nó đẩy hai tay xuống đất tạo thành lực phản chấn mà xoay ngược lại, tung ra một cước đập đến. A Khò không kịp phản ứng nên bị trúng một đòn ngay ngực. Máu trong người trào lên cổ họng, suýt chút nữa thì hắn đã phun nó ra ngoài. Hai lần bị nó đánh trúng A Khò cũng không dám khinh địch nữa. Hắn cẩn thận đánh giá lại đối thủ của mình. Thánh nữ này giờ đứng im lặng, thấy hắn bị thương như vậy thì cố ý nhắc nhở:

- Cấm thuật của hắn chỉ có thể duy trì trong một thời gian ngắn, tác dụng phụ lại rất lớn. Ngươi không cần phải ý mạnh mà đối đầu trực diện với hắn. Chỉ cần ngươi kéo dài một chút thời gian, đợi người của ta đến là được rồi!

Quái nhân bị nói trúng điểm yếu của mình thì tức giận rống lên:

- Khốn kiếp, đợi lâu từ giải quyết xong tên này ta sẽ đến giải quyết luôn ngươi.

Quái nhân biết muốn đánh thắng A Khò chuyện không phải đơn giản như vậy, nhưng nếu cứ để hắn day dưa thì càng không ổn. Cho nên nó càng liều mạng muốn tốc chiến tốc thắng. A Khò không khỏi đắc ý mà đưa ngón tay cái lên khen ngợi nàng.

- Nữ nhân của ta vẫn luôn là tốt nhất!

Lúc đầu nàng còn lãnh đạm, nhưng không hiểu sao từ lúc hắn vì nàng mà liều mạng, trong lòng nàng cảm giác có chút khác. Nghe mấy lời nửa đùa nửa thật của hắn hai má nàng không khỏi có chút phơn phớt hồng. Thấy hai người ở trước mặt mình còn nhìn nhau liếc mắt đưa tình, tên quái nhân càng thêm tức giận mà điên cuồng.

Àm! Âm!

Không khí xung quanh bị quyền phong của một người một quái làm cho chấn động liên hồi. Cả cái đình viện bị đất đá rơi xuống vùi lấp hơn phân nửa. Cây cỏ trong đình cũng bị lật tung bát nháo. Xuân Nhi không biết từ đâu thay một bộ y phục màu hồng phấn chạy tới la to:

- Các ngươi là ai tại sao lại dám xông vào thánh điện?

Sự xuất hiện của nàng làm cho không khí nơi này có chút quý dị. Trong lòng A Khờ thì thầm kêu không ổn. Thánh nữ cũng vội vàng la lên:

- Xuân Nhi, em chạy mau đi!

Nhưng mà có vẻ như mọi chuyện đã chậm. Quái nhân từ trong đồng đất đá chui ra, vẻ mặt đánh ác nhìn nàng. Hắn lắc người một cái, liền ngay lập tức nhảy đến bên cạnh của nàng. Nàng còn chưa kịp kêu lên đã bị hắn chụp lấy cổ họng, không cách nào kêu lên thành tiếng. Cái lưỡi đầy mùi hôi thối của nó liếm lên mặt nàng, rồi nhìn đến thân thể nàng cười rất âm tà:

- Khả khả, không nghĩ đến bên cạnh thánh nữ lại có một nha đầu lớn lên lại xinh đẹp đến như vậy. Ta nhớ không nhầm, thì người chính là thị nữ thân cận nhất của nàng ta phải không?

Nhìn thấy khuôn mặt của quái nhân nàng thật muốn buồn nôn, nhưng vẫn cố cắn răng chờ hắn hơi chút nói tay ra thì kêu to:

- Người muốn giết thì cứ giết đi, đừng có mà bắt lấy ta để uy hiếp đến tiểu thư!

- Xuân Nhi!

Thánh nữ kinh hãi kêu lên. A Khờ cũng âm thầm khen ngợi nàng. Hắn lần này cũng không nghĩ đến một cái nha đầu như nàng cũng có nghĩa khí như vậy. Hắn đương nhiên là không thể nào đứng nhìn một cái cô gái xinh đẹp, đáng yêu như vậy lại rơi vào trong tay một tên quái nhân người không ra người mà không ra ma như thế. Hắn thông qua ý niệm truyền đạt thông tin vào trong cho tàn hồn của Bạch Lang thần nữ:

- Người thấy nàng ta như thế nào? Có phù hợp với yêu cầu của người không? Nếu không thì cũng không cần miễn cưỡng!

Tàn hồn thần nữ không chút đắn đo mà gật đầu nói:

- Tiểu nha đầu đó nhân phẩm cũng không tệ, căn cơ cũng tương đối tốt. Chỉ cần sau này công tử nhớ thực hiện lời hứa của mình thì ta sẽ có hy vọng phục hồi được bảy, tám phần.

- Yên tâm đi, chỉ cần sau này người không phản bội lại ta, ta nhất định sẽ hoàn thành lời hứa của mình!

Hắn nói xong liền thu hồi ý thức trở về. Long hồn của long mẫu đang quán chú lên người hắn cũng lên tiếng nhắc nhở:

- Đây, còn lời hứa của ta thì công tử bao giờ mới có thể thực hiện được? Ta đang làm việc cho công tử rất là chăm chỉ đây này.

Hắn thấy nàng trong ý thức của hắn nỉ non, kiêu mị mềm mại như nước thì không khỏi ớn lạnh nói:

- Người có thể đừng có làm như thế được hay không? Ta thật sự cảm thấy rất là buồn nôn a!

Nàng bị hắn nói như vậy mặt có chút đỏ lên:

- Hừ, ta chỉ đùa với người một chút thôi, người tưởng là thật chắc!

Nhìn nàng có chút tính trẻ con, hắn lại càng cảm thấy không hiểu nàng làm thế nào lại làm mẹ của Tiểu Long được chứ? Hai người trông giống như tỷ muội hơn mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Người vẫn là long mẫu hay là tỷ tỷ?

Thấy hắn nhìn mình có chút nhiều, nàng hơi cúi đầu nói:

- Người lại nghĩ cái gì xấu ở trong đầu rồi phải không?

Hắn nhếch miệng cười:

- Chắc chắn, ta không biết người vẫn là long mẫu hay là tỷ tỷ của nó đây?

Nàng nghe hắn hỏi đến liền đánh thót ở trong lòng, nhưng ngay lập tức mặt không đỏ, tim không run mà cười với hắn:

- Thế nào, tên sắc lang nhà người không phải là đang đánh chủ ý lên người ta đấy chứ?

Nàng cố ý chớp chớp mắt nhìn đến làm cho hắn có chút muốn nổi gai ốc:

- Phi, phi, phi! Cái miệng của ngươi thật thú vị quá đi! Ta mà ngươi cũng có thể so sánh với mấy cái tên lang cầu háo sắc đó được hay sao?

Nghe cái giọng thô lỗ của hân nàng không những không giận mà còn phá lên cười rất là vui vẻ:

- Ha ha, ta thấy giống, rất giống nha!

Hân biết bây giờ nói lý với nàng cũng không có ích gì, chỉ có thể chờ cho Tiểu Long lớn thêm chút nữa thì tìm hiểu cũng không muộn. Nàng nhìn thấy hân đưa ý thức rời đi, tay khẽ đập nhẹ lên ngực mà thở phào nhẹ nhõm:

- Xem chừng hân đã bắt đầu nghi ngờ thân phận của ta rồi, phải sớm ngày tìm cách tách khỏi hân mới được. Đáng tiếc là Tiểu Long hãy còn nhỏ, chưa thể giúp ta trả thù được. Hân là hy vọng của ta, ta tạm thời chưa thể tách ra được. Ta đã đợi ba nghìn năm rồi đợi thêm mấy chục năm nữa có là gì. Lần sau chỉ cần cẩn thận là được!

Những lời thì thầm của nàng đương nhiên là A Khờ không biết được. Hân đang bận quan tâm đến tàn hồn của Bạch Lang nữ thần vừa mới đi ra ngoài. Với một cái linh hồn không có thực thể như nàng, nếu như không phải là người tu luyện về linh hồn thì không cách nào nhận biết được. Nàng phiêu phù giữa hư không như một ngọn gió nhẹ thổi qua làm cho bọn họ chẳng ai hay biết gì. Những ngón tay như những búp măng non bé nhỏ xinh đẹp của nàng chạm đến trên người của Xuân Nhi. Trong khi tên quái nhân Hắc Tam Lang còn đang đắc ý, thì A Khờ cười khẽ nói:

- Thế nào, chẳng phải ngươi nói ta không có quy củ hay sao? Sao giờ ngươi lại là ngươi không giảng quy củ rồi hả? Nếu ngươi là một dũng sĩ của Hắc Lang tộc vĩ đại, vậy thì thả nàng ta ra ngoài mà thi đấu sòng phẳng với ta đi!

Lời của hân không khỏi quá mức hùng hồn, ngay cả đám dũng sĩ Hắc Lang tộc cũng bắt đầu nhìn về phía vị thủ lĩnh của chúng. Hân biết một lời nói của mình không dễ gì thuyết phục được tên quái vật Hắc Tam Lang này. Nhưng hân lại quên mất dũng sĩ lang tộc trọng nhất chính là danh dự và lòng dũng cảm. Nếu một lang nhân mà không có danh dự thì sẽ bị kẻ khác khinh bỉ và sỉ vả, còn lang nhân mà không có lòng dũng cảm thì đó là một kẻ thấp hèn không có địa vị. Chuyện này đối với một thủ lĩnh lang nhân như Hắc Tam Lang là một điều tối kỵ. Một thủ lĩnh mà thiếu đi lòng dũng cảm hoặc là danh dự thì người thủ lĩnh đó không còn tư cách để chỉ huy người của mình nữa, càng không có tư cách để kế thừa ngôi vị tộc trưởng trong tương lai. Hân dù biết có bị mắc mưu của tên "lang nhân" đáng ghét trước mặt, vẫn không dám vứt bỏ danh dự và lòng dũng cảm của mình. Hân gầm gừ lên mấy tiếng rồi ném Xuân Nhi đang mơ hồ qua cho bọn thuộc hạ canh chừng:

- Hừ, ngươi quả nhiên là một tên lang nhân rất đặc biệt. Trên người ngươi ta có thể ngửi thấy mùi vị xảo trá của nhân loại. Ta không hiểu ngươi có phải là một đứa con hoang bị lai tạp giữa nhân loại và lang tộc hay không? Nhưng ngày hôm nay, ta dùng danh dự của mình để trước linh hồn của nữ thần cao quý, ta sẽ đem ngươi xé thành từng mảnh té lên cho người.

Lời nói của hân vô tình đưa ánh mắt của A Khờ nhìn đến chỗ Xuân Nhi. Tàn hồn của nữ thần lúc này cũng xoay mặt nhìn hân. Ánh mắt có chút chán ghét liếc về phía tên quái nhân Hắc Tam Lang. A Khờ không khỏi cười thầm trong bụng:

- Thần của ngươi cũng là nữ nhân của ta a!

Hắc Tam Lang làm sao ngờ rằng thần của hân đã bỏ rơi hân từ lâu rồi. Hân thề thốt thật sự quá thành tâm. Hân sau khi thực hiện xong nghi lễ bái thần, mặt liền lộ ra vẻ đắc chí:

- Ngươi bây giờ đi chết đi!

Hân lần này vậy mà lấy ra một cái chùy lớn nhảy bổ tới. A Khờ kinh hãi phát hiện ra uy lực của một chùy này hân không cách nào mà thừa nhận được.

Àm!

Mặt đất một lần nữa bị nện thành một cái hố sâu tới chục trượng, bụi mù bay đầy trời. A Khờ vừa mới đứng đó đã không thấy đâu nữa. Quái nhân đang lúc đắc ý thì thấy hân nhảy ra khỏi hố hình dáng trông rất chật vật, toàn thân phủ đầy máu tươi. Tên quái nhân có chút trở mắt lên mà nhìn. Một chùy vừa rồi là hân tụ hợp tất cả sức mạnh mà nện xuống. Dù có là ma thú cấp năm gần hóa thánh cũng bị hân nện cho xương cốt gãy rời. Vậy mà cái tên quái thai A Khờ lại chưa chết.

A Khờ ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh dị thường, nhưng trong lòng thì thầm kêu khổ không thôi. Nếu lúc này không phải long hồn của long mẫu tiêu hao toàn bộ sức mạnh của nàng để bảo vệ hân, hân chắc chắn là toi mạng rồi. Thấy hồn thể của nàng mờ nhạt nằm mê mang trong huyết ký, hân có chút đau lòng. Không nghĩ đến, vào thời khắc mấu chốt như vậy mà nàng dám tiêu hao linh hồn lực của mình để cứu hân. Phải biết rằng, phạm nhân có ba hồn bảy vía thì tu sĩ cũng là bảy vía ba hồn. Nhưng hồn vía của phạm nhân thì yếu đuối, không cách nào rời khỏi thể xác được. Còn tu sĩ thì có thể rèn luyện hồn vía đạt đến trình độ nhất định. Nhưng dù thế nào thì nó vẫn là nơi yếu hại nhất, mỗi lần bị tiêu hao thì rất khó hồi phục. Huống hồ long hồn của nàng cũng đã bị tiêu tan không phải là ít. Nay cứu hân lại mất đi một nửa linh hồn lực. E rằng sau này nàng muốn phục hồi lại như cũ cũng là một chuyện hết sức khó khăn. Hân không hiểu, quả thật là không hiểu nàng thường ngày hay chống đối, giờ trở lại gạt hân. Tại sao lại ra tay cứu hân như vậy?

Trong mơ màng, long hồn trôi nổi bất định. Nàng thấy mình rơi vào một cái hang tối tăm đầy những dòng dung nham nóng chảy. Long hồn của nàng cứ như thế không biết đi qua bao nhiêu năm tháng. Cho đến một ngày nàng gặp được một tên nam nhân có cái bớt màu đỏ. Hân nhìn nàng nở một nụ cười rất vô lại. Nàng mỗi lần nhìn thấy nụ cười đó của hân liền muốn đánh cho hân một trận. Nàng rất thích hành hạ hân, chọc phá hân. Nhưng rồi một hôm nàng thấy hân bị người ta đánh đến chết đi sống lại. Trên người hân đầy mùi máu tươi, nụ cười hân cũng trở nên xấu xí vô cùng. Vậy mà, nàng thấy nước mắt mình rơi xuống đất. Đây là lần đầu tiên nàng khóc.

Nàng là công chúa của long tộc, cho dù là mẹ nàng bị người ta giết ngay trước mặt nàng cũng không khóc. Cha nàng bị người ta rút gân, lột da nàng cũng

không khóc. Nàng kiên trì mang theo đứa em nhỏ còn đang trong trứng ngủ say mà chạy trốn. Nàng biết, chỉ cần nàng yếu đuối nàng sẽ gục ngã. Đến khi thân xác nàng bị vùi lấp trong biển dung nham, chỉ còn tồn tại một linh hồn thể nàng vẫn kiên trì chờ đợi, kiên trì tồn tại. Chính hần, cái tên nhân loại không chút huyết thống long tộc, không chút linh lực trên người vậy mà đã làm cho quả trứng rồng cuối cùng được nở ra.

Tháng năm chờ đợi dài đằng đẵng, nàng và hần vô tình gặp nhau, vô tình mà hợp làm một thể. Sâu bên trong tiềm thức của hần ẩn giấu một thứ bí mật nào đó về một thế giới khác. Một nơi từng làm hần khổ đau, nhục nhã. Nhưng hần cũng giống như nàng, hần vẫn kiên trì mà tồn tại. Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ làm hại hần, nàng chỉ muốn trêu đùa, chọc phá hần "một chút" mà thôi. Vậy mà hần đã nổi giận, rồi làm thức tỉnh một thứ sức mạnh không thuộc về thế giới này. Một tồn tại từng rất giống rồng, nhưng không phải rồng. Trong trí nhớ của nàng từng thấy qua một thứ tồn tại tương tự như thế, nhưng dường như chạm phải một điều cấm kỵ nào đó mà làm cho nó bị quên lãng đi.

Nàng nhìn hần nằm ở trước mặt, mắt nàng nhòe đi. Dù hần từng uy hiếp nàng, từng lột sạch đồ trên người nàng để trêu đùa, nhưng nàng vẫn chưa bao giờ hận hần. Nàng không hiểu cảm giác đó là như thế nào, nàng chỉ biết nếu hần chết đi nàng sẽ rất thương tâm. Nàng bây giờ không còn bất kỳ lý do nào để kiên trì nữa. Nàng chỉ muốn hần được sống, nàng không muốn nhìn thấy hần bị ức hiếp. Nàng muốn vì hần làm một chuyện cuối cùng trong đời, nàng dùng tâm hỏa đốt cháy linh hồn. Nàng muốn cùng hần hòa tan làm một thể. Thế giới của nàng bỗng nhiên trở nên tối tăm tịch mịch, hần cũng không còn ở đây nữa.

- Nha đầu ngốc, người việc gì phải làm như thế? Có ta ở đây rồi hần sẽ không sao cả. Người là một công chúa long tộc hy sinh như vậy đáng sao?

Nghe giọng nói từ trong hư vô vọng lại nàng có cảm giác như có thứ gì đó rất quen thuộc. Nhưng nàng không biết giọng nói đó là ai. Nàng trong bất tri bất giác trả lời:

- Đáng, có gì mà không đáng chứ? Dù sao ta cũng là một cái công chúa vong quốc, một long nhân bị chính tộc nhân của mình đuổi giết. Sự tồn tại của ta cũng chỉ để bảo vệ đứa em của ta, vị đế vương tương lai của long tộc, Long Dận mà thôi! Không có hần không có sự tồn tại của nó, không có hần ta không thể nào thay cha mẹ bảo vệ nó. Chỉ cần hần còn sống em trai ta sẽ thay ta trả thù cho cha mẹ. Người nói như thế có đáng hay không?

Một giọng thờ dài có chút tiếc nuối:

- Ài, phải như ta sớm trở về một chút có thể đã không xảy ra chuyện như vậy. Đáng tiếc... đáng tiếc... thật đáng tiếc a! Nếu như vừa rồi người không đốt cháy linh hồn thì ta có thể giúp người phục sinh được rồi. Xem chừng đó cũng là duyên phận của mỗi người a!

Nói xong rồi giọng nói đó cũng tan biến mất, mà long hồn của nàng cũng chìm vào trong giấc ngủ vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đột phá thánh thể

Trở lại với thực tại, A Khờ hai mắt nhắm nghiền mà đứng bất động. Trong lòng hần đang rất hỗn loạn. Từ lúc đến cái thế giới này hần không phải là nhờ đến Tiểu Long cũng là long hồn phụ thể thuật, hần vì thế chưa từng nếm trải qua nguy cơ của sự thất bại.

Lần trước hần xuyên qua đến đây là một lần hần phải đối mặt với tử vong, đối mặt với sự khinh bỉ và ánh mắt mỉa mai của một ả đàn bà. Hần, A Khờ không thể bị kẻ khác đạp dưới chân thêm một lần nào nữa. Hần muốn mạnh mẽ, hần muốn trở thành chiến thần bất bại, tuyệt không khuất phục.

A... A... A...

Khí thể trên người hần đột nhiên tăng mạnh, cả người hần từ máu tươi biến thành huyết vụ. Đôi mắt hần không phải là màu đỏ thẫm như khi nãy mà hóa thành ngọn lửa hùng hực khí thế. Trong mắt hần thể hiện một sự bất khuất chưa từng có. Hần thức tỉnh rồi.

- Ta, chiến thần bất bại Hạo Nam trở về rồi! Ha ha, cuối cùng ta cũng trở về rồi!

Nhìn khí thể của hần tên quái nhân Hắc Tam Lang lần đầu tiên cảm thấy run sợ. Cho dù lúc trước hần mượn long hồn để hóa thành long hình tên quái nhân cũng không kinh hãi đến như vậy. Bởi vì hần nhận ra, lần này A Khờ vậy mà hóa thánh rồi. Một chiến thánh, một chiến thánh chỉ từng tồn tại trong truyền thuyết.

Tên quái nhân cả đời hần chưa bao giờ thấy qua một vị thánh nào tồn tại thật sự, huống hồ là một tên thánh sống đứng ngay trước mặt hần. Ở cái thế giới này cấp bậc tu luyện được chia từ học đồ rồi đến sư, đại sư, tông sư, đại tông sư rồi sau đó mới đến thánh cấp. Mỗi một cấp như vậy còn được chia thành sơ cấp, trung cấp rồi cuối cùng là cao cấp. Hần tu luyện tính ra là đã hơn ba mươi năm, đến bây giờ cũng mới vừa đạt đến đại tông sư sơ cấp. Phải biết rằng tuổi thọ của người tu luyện tuy rằng cao hơn thường nhân, nhưng từ cấp đại tông sư trở xuống tuổi thọ cũng không quá hai trăm tuổi. Hai trăm tuổi, số tuổi không dài cũng không ngắn nhưng có kẻ cả đời cũng không vượt qua được cái tuổi này mà trở thành cát bụi. Hóa thánh không chỉ là làm tăng cường thực lực, mà còn kéo dài tuổi thọ nhiều đến không phải là nhỏ. Tu luyện, người tu luyện không phải là vì địa vị, là danh vọng, là tiền tài, là mỹ nhân hay sao? Nhưng đạt đến rồi mà không có thời gian để hưởng thụ thì ích gì? Hóa thánh rồi người có thể sống đến ngàn năm, thậm chí là vài ngàn năm. Thời gian nhiều như vậy có thể giúp người tiến thêm một bước nữa đạt đến trình độ đại thánh, rồi hóa thần mà tồn tại với vạn vật. Trên thần là đế, trên đế là chí tôn vô thượng, tôn cấp. Hần biết mình năng lực không đủ, thọ mệnh không nhiều. Hần chỉ cầu có thể một lần được gặp thánh, được thánh

chỉ bảo. Cả mấy ngàn năm nay, lang tộc chưa từng sinh ra thêm bất kỳ một vị thánh nào nữa. Cuối cùng, ước nguyện của hần thành rồi. Hần đã được gặp thánh, nhìn thấy người ta hóa thành rồi. Nhưng mà vận mệnh thật trở trêu, vị thánh đang ở trước mặt hần vừa nãy còn là tử địch của hần. Hần đang đối đầu với một vị thánh.

Nhưng mọi chuyện đối với A Khờ càng lúc càng phức tạp. Hần vốn dĩ đang nghĩ cách đối phó với tên quái nhân Hắc Tam Lang, đột nhiên trên mặt cảm thấy bỏng rát khó chịu vô cùng. Ấy vậy mà cái bớt trên mặt hần lại biến mất rồi. Từ đó trong đầu hần lại nhiều ra một cái huyết long đang mở to mắt mà nhìn hần:

- Tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng làm ta thật sự thức tỉnh rồi! Đa tạ ngươi bao lâu nay vì ta mà chịu người đời khinh bỉ, vì ta mà chịu đau khổ. Đa tạ ngươi đã đem ta trở về cái thế giới đầy máu tanh và tươi đẹp này. Bây giờ ngươi nói đi, ngươi có nguyện vọng gì cần thực hiện hay không? Ta nhất định sẽ giúp ngươi thực hiện được!

Hần đang trong lúc u mê, nên cũng không suy nghĩ gì mà trả lời:

- Ta muốn sức mạnh! Một thứ sức mạnh đủ để nghiền ép tên quái nhân trước mặt!

Huyết long tỏ ra rất hào sảng gật đầu đáp ứng:

- Được, vậy để ta giúp ngươi!

Nó nói xong liền tiêu thất biến mất. A Khờ có thể cảm nhận được một luồng khí nóng làm cho máu huyết hần sôi trào lan truyền khắp toàn thân. Xương cốt huyết mạch của hần vốn dĩ từ màu hoàng kim cũng biến thành màu bích ngọc vô cùng lấp lánh. Hần cứ tưởng quá trình này diễn ra sẽ đau đớn như lần trước một lần bị long hồn quán chú vào. Nhưng cơn đau nhức chỉ vừa mới bắt đầu đã tan biến không còn thấy đâu nữa. Trong lúc hần còn đang nghĩ ngờ thì một giọng nói già nua phiêu phù ở trong đầu:

- Tiểu tử, ta đã cho ngươi toàn bộ sức mạnh của phần hồn thể này rồi. Sau này khi con rồng nhỏ kia trưởng thành, ngươi có cơ hội trở về long tộc hãy đi đến long huyết giúp ta một việc. Bên trong long huyết ta còn lưu lại một phần hồn phách và thi thể của ta ở đó. Ngươi giúp ta tìm lại chúng và nghĩ cách khôi phục lại ta thêm một lần nữa. Nhưng ngươi nhớ hãy cẩn thận, cũng hạn chế để cho kẻ khác biết bên cạnh ngươi còn có một con rồng tồn tại. Ở cái thế giới này kẻ thù của cả ta và nó đều rất lợi hại. Mặc dù ta đã giúp ngươi luyện đến thánh thể thuật, nhưng so với những kẻ đó ngươi cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi! Ngươi hãy nhớ kỹ những gì ta dặn ngươi hôm nay! Bây giờ ta phải đi rồi!

Tiếng nói của nó vừa dứt, một luồng ký ức vô cùng khổng lồ mà rời rạc, phân tán hòa vào trong não hải của A Khờ. Đầu hần có chút đau đến phát nổ, nhưng hần biết những thứ này đối với hần rất có lợi ích. Nên là hần phải cắn lấy đầu lưỡi để cho mình tỉnh táo lại.

Trong thánh điện, nơi trang viên của thánh nữ không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh đến lạ thường. Từ lúc A Khờ hóa thánh đến khi hần mở mắt ra nhìn mọi người, thời gian chỉ là một cái khoảnh khắc. Đám lang nhân đều trần trần nhìn nhau mà không biết là nên quỳ xuống hay là chạy trốn. Dù là dũng sĩ mạnh mẽ nhất của lang tộc, đứng đối mặt trước một vị thánh đều phải run rẩy mà kính sợ. Ở tại chỗ này, ngoài thánh nữ và quái nhân Hắc Tam Lang có thực lực đại tông sư ra, cả đám dũng sĩ thực lực cao nhất cũng chỉ là đại sư cao cấp. Với cái thực lực đó của bọn họ, lúc trước A Khờ chỉ cần một gậy là đập chết huống hồ là bây giờ.

Nhưng điều tồi tệ nhất đối với chúng cũng vừa mới bắt đầu. Không biết làm thế nào, nha đầu Xuân Nhi trong tay bọn họ đột nhiên rống lên một tiếng rồi hai tay mở rộng mà hư phù giữa không trung. Cả thân thể và y phục trên người nàng đều tỏa ra hào quang sáng rực cả một mảnh hoang tàn.

- Chuyện... chuyện gì... xảy ra vậy?

Một tên dũng sĩ lang tộc lấp bắp kinh hãi mà kêu lên. Còn tên khác thì ôm đầu la to:

- Điện... điện mất rồi... lại hóa thánh... lại có người hóa thánh nữa rồi!

Đúng lúc này một giọng nói nữ nhân mềm mại, uyển chuyển mà uy nghiêm phát ra từ thân hình mảnh mai với vẻ mặt tinh nghịch của Xuân Nhi:

- Hỡi các tín đồ của ta! Vì các ngươi dám xúc phạm đến uy nghiêm của thánh nữ làm phật ý đến thần linh nên ta buộc phải mượn linh hồn của nàng mà hóa thân hạ phạm. Các ngươi vi phạm lời thề của mình với thánh điện cũng chính là vi phạm lời thề của đẳng thần linh cao quý. Các ngươi có biết tội của mình hay chưa?

Đừng nói là đám dũng sĩ bình thường, ngay cả thánh nữ và Hắc Tam Lang đều kinh hãi mà quỳ rạp xuống đất. Đúng lúc này từ phía ngoài đại điện cũng chạy vào một đám đông binh sĩ mặc giáp chỉnh tề. Bọn họ vừa thấy thần linh hiển uy, không ai dám nói một lời nào mà quỳ rạp xuống. Chỉ có A Khờ là đứng chênh chếch ngay trước mặt nàng, miệng cười rất sáng khoái. Cuối cùng thì, nữ nhân của hần vẫn rất oai phong.

Nữ thần trong thân xác của Xuân Nhi hạ xuống mặt đất, tay điểm vào trên trán của quái nhân Hắc Tam Lang. Cả người hần đều run lên lay bẩy, nhưng cho dù cho thêm hần mười lá gan hần cũng không dám phản kháng lại. Hần lần này định ninh là mình chết chắc rồi, chỉ là nghe nàng nói xong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm:

- Ngươi dám vi phạm lời thề với thánh điện phạm vào trọng tội đáng lý ra ta sẽ xử ngươi tội chết. Nhưng nghĩ đến vừa rồi ngươi thành tâm kính ngưỡng, nên bây giờ ta sẽ lấy đi cấm thuật của ngươi, rút đi năm mươi năm tuổi thọ của ngươi, để cả đời này ngươi không bao giờ còn cơ hội hóa thánh nữa.

Tay nàng điểm một cái, một tia lực lượng từ trên người Hắc Tam Lang bị rút đi thông qua tâm mạch giữa trán của hần, rồi truyền lại trong tay của nàng. Sau đó thì biến mất không thấy nữa. Hắc Tam Lang lúc này cũng hóa trở về nhân hình, khuôn mặt có chút già đi, yếu ớt mà ngã xuống đất. Đợi được

lệnh của "Xuân Nhi" đám thuộc hạ của hắn mới dám đem hắn trở về. Cuối cùng, nàng ra lệnh cho đám vệ binh thu dọn chiến trường rồi gọi người người A Khờ, thánh nữ cùng đi theo. A Khờ không có ý kiến gì, thánh nữ càng lại không có lý do phản đối. Đợi đến khi đi trở vào trong một tầng mật thất "Xuân Nhi" lúc này mới yếu ớt ngã xuống. Cũng may A Khờ rất giỏi quan sát sắc mặt. Vừa nãy hắn thấy nàng vội vã rồi đi liền biết ngay là nàng có chuyện không ổn, nên khi nàng vừa ngã xuống hắn đã đem nàng ôm vào trong lòng mà cẩn thận thăm dò. Tay hắn vừa chạm vào lòng bàn tay của nàng, liền nghe đến một giọng thiếu nữ lạnh lạnh nói:

- Dâm tặc, người mau bỏ tay người ra khỏi người ta mau!

Hắn hơi có chút giật mình mà buông tay ra. Mỹ nhân y trong ngực hắn liền té "bịch" xuống đất, miệng không ngừng xuýt xoa mà mắng:

- Ai ui, cái tên dâm tặc vô lương tâm này! Người không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào hay sao? Tự nhiên lại thả ta ra mạnh như vậy để làm gì? Cái... cái mông của ta cũng bị người làm cho hồng mất rồi! Hu hu, ta bắt đền người đây!

Hắn xem ra cũng là người từng trải, cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như bây giờ. Nàng vừa nãy còn là một nữ thần cao cao tại thượng, giờ lại thành một cái cô nương chanh chua, khó chiều.

- Nàng ta sao rồi?

Nghe hắn hỏi, Xuân Nhi có chút liếc mắt mà lườm hắn:

- Nữ thần của chúng ta một tên nhân loại như người có thể tùy tiện hỏi đến mà được sao?

Thánh nữ đứng bên cạnh lúc này mới kịp phản ứng, nói:

- Xuân Nhi, em không được vô lễ với chủ nhân!

- Hừ, người là thánh nữ việc gì phải xưng hô hắn là chủ nhân? Có phải hắn đã làm gì người rồi phải không? Để ta gọi nữ thần đại nhân ra đánh hắn, bắt hắn lần sau không được vô lễ với người nữa!

Hai hàng lông mày A Khờ lúc này có chút nhíu lại:

- Ta hỏi, nàng ấy sao rồi?

- Người hung dữ với ta như vậy làm gì?

Nhìn thấy ánh mắt của hắn nàng có chút sợ mà chạy ra sau lưng thánh nữ đứng, mắt có chút rung rung như sắp khóc. Hắn lại gắng lên từng chữ:

- Nàng ấy sao rồi?

Xuân Nhi nhìn hắn có chút mím môi, nhưng nàng vẫn cứ cứng đầu mà không chịu nói. Hắn thật sự sắp nổi đóa với nàng. Đúng lúc này một giọng nói mềm mại có chút yếu ớt phát ra từ trong miệng của nàng:

- Xin lỗi, chủ nhân! Là ta không tốt đã để người lo lắng rồi!

Nghe được giọng của nàng hắn có chút không kiềm được mà lao tới ôm "Xuân Nhi" vào trong lòng. Miệng hắn khẽ hôn vào trán của nàng làm cho cả hai linh hồn của "Xuân Nhi" cũng nhảy loạn. Chỉ có một người là đang mắng to:

- Dâm tặc háo sắc, hạ lưu vô sỉ!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bí mật cổ tộc

Buông ra!

Hắn lúc này có chút đau đầu. Mới nãy còn là nữ thần, bây giờ lại biến thành Xuân Nhi.

- Rốt cuộc hai người các người bị làm sao vậy?

Hắn vừa nói vừa quan sát sắc mặt của nàng.

- Dâm tặc háo sắc, hạ lưu vô sỉ! Linh hồn của nữ thần tạm thời không thể xuất hiện được nữa, cũng là tại người cả đây! Không phải tại người làm linh

hồn của nàng bị thương thì đâu có xảy ra có sự này?

- Thế nàng hiện giờ sao rồi?

- Ngủ, nữ thần đang ngủ trong ý thức của ta rồi!

Nàng nói đến đây thì lườm hắn, rồi nhanh chân đá vào chân hắn:

- Ai ui, chân nguoi làm cái gì mà cứng quá vậy? Nữ thần đi rồi sao nguoi còn chưa chịu buông ta ra?

Nhìn cái miệng của nàng vì đau mà chu lại có chút buồn cười. Hắn không những không buông nàng ra mà còn ôm lấy khuôn mặt nàng, rồi đặt lên môi nàng một nụ hôn thật sâu. Nàng bị hắn hôn như vậy trong lòng không khỏi nhảy loạn mà cố thoát ra. Đáng tiếc, với cái thân thể yếu ớt của nàng muốn thoát khỏi tay hắn còn khó hơn cả lên trời. Nàng bắt đầu đi đưa ánh mắt nhìn qua chỗ thánh nữ để cầu cứu. Nhưng thánh nữ lúc này mặt lạnh như băng không chút cảm xúc gì. Giống như thể là chuyện của nguoi thì có liên quan gì đến ta. Nàng uất ức muốn khóc.

- Khóc cái gì mà khóc? Linh hồn của nữ thần vốn là nữ nhân của ta, bây giờ nàng ở trong thể xác của nguoi thì nguoi phải có trách nhiệm thay nàng mà đền bù cho ta chứ?

Nàng vừa mới được hắn buông tha cho cái miệng nhỏ đáng thương của mình, giờ lại nghe hắn nói như vậy thật sự là muốn phát điên. Nàng nhảy nhào vào trong ngực hắn, rồi ra sức ôm lấy cánh tay hắn cắn mạnh.

- Cắn, cắn, cắn! Ta cắn chết nguoi!

Nàng càng giận hắn lại càng thấy thích. Vì trông nàng lúc này lại đáng yêu hơn rất nhiều. Hắn sợ nàng bị thương nên không dám đem linh lực ra hộ thân, nhưng da thịt hắn quá thật quá dày. Nàng cắn đến tê buốt hai hàm răng mà chỉ có thể lưu lại một chút dấu vết ở trên đó. Nàng bắt lực mà đánh loạn xạ lên nguoi hắn:

- Đồ hạ lưu, vô sỉ, háo sắc! Ta đánh chết nguoi, ta đánh chết nguoi!

Thấy nàng bị uất ức như vậy, thánh nữ trong lòng không khỏi có chút chua xót. Nhưng vừa nghĩ đến thân phận của chính mình, nàng cũng chỉ có thể im lặng mà đứng nhìn. A Khò là nguoi như thế nào, hắn làm sao mà nhẫn tâm để nữ nhân trước mặt mình thương tâm. Chẳng qua hắn chỉ muốn đùa vui với nàng một chút, thấy nàng phản ứng lớn như vậy hắn cũng không đành lòng. Hắn ôm nàng vào trong ngực rồi nói khẽ bên tai:

- Ngoan nào, ta chỉ đùa với nàng một chút thôi, đừng có giận như vậy, được không?

Không biết trời xui đất khiến thế nào, nàng lại khẽ "um" một tiếng mà gật đầu. Nàng nói xong mới thấy mình có chút gì đó không đúng, muốn thoát ra khỏi nguoi hắn, lại không nỡ rời chỗ ngực ấm áp của hắn. Trong lòng nàng tự nói với chính mình: "Chỉ một chút thôi, ta chỉ mượn hắn một chút hơi ấm thôi! Sau này ta sẽ tính sổ với hắn sau".

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, cuối cùng nàng ở trong ngực hắn mà ngủ thiếp đi. Hắn cảm nhận được nơi mềm mại của nàng phát ra từng nhịp thở đều đặn, trong lòng có chút ý cười:

- Nữ nhân này, đến ngủ cũng đáng yêu như vậy sao?

Sau khi tìm cho nàng một chỗ để nằm xuống, hắn lúc này mới quay sang chỗ thánh nữ mà nhìn:

- Thế nào, nàng có muốn được ta ôm một cái không?

Mới vừa thấy vẻ ôn nhu của hắn nàng còn có chút động tâm. Bây giờ nhìn đến cái vẻ cười nham nhở của hắn, nàng thật có chút phát rầu: "Nam nhân này là nguoi thể nào vậy? Càng ở gần hắn ta lại càng nhìn không thấu." Nàng thu lại tâm tình rồi cười với hắn:

- Nô tì vốn là nguoi của chủ nhân, chủ nhân có yêu cầu gì nô tì cũng nguyện ý đáp ứng!

- Thật sao?

Hắn cười gian trá mà nhìn đến trên ngực của nàng. Nàng bị nhìn đến mà có chút hoảng, vội đưa hai tay che ở trước ngực, mặt hồng nhuận, cúi thấp đầu xuống nói lí nhí:

- Nếu chủ nhân muốn, nô tì không dám phản đối!

Hắn biết nàng miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, hắn không khỏi đem nàng bế lên giường, ánh mắt nhìn đến có chút dọa nguoi.

- Vậy ta muốn nguoi là nữ nhân của ta có được không?

Nàng ngoài miệng đã từng đáp ứng qua, giờ muốn đổi lại cũng không được. Tâm tình thiếu nữ lúc này nhảy lên như cào cào, nàng không dám nhìn vào mắt hắn. Hai mắt nhắm nghiền miệng khẽ "um" một tiếng. Hắn nghe âm thanh từ miệng nàng phát ra, nguoi có chút nóng lên. Nhưng hắn thật tình đến đây là có chuyện cần làm, dù sao sau này vẫn còn rất nhiều thời gian để hắn bồi dưỡng tình cảm với nàng. Bây giờ, hắn chỉ trêu đùa trên nguoi nàng một chút, rồi nói:

- Ta nghe nói một năm thời gian gần đây người trong tộc của nàng hay thường xuyên qua lại với một cổ tộc thương đoàn nào đó có phải không?

Nàng bị hấn trêu đùa đến thở gấp, thấy hấn hỏi như vậy liền vội vàng chỉnh lý lại y phục mà trả lời:

- Mấy chuyện này đều là người của Hắc tộc làm, người của Bạch tộc bọn thiếp không có tham gia đến. Rất tiếc, trước lợi ích hai tộc Thiên Lang và Vệ Lang cũng đã bắt đầu câu thông với cổ tộc thương đoàn đó rồi. Cha thiếp từng mấy lần phản đối việc này nhưng đều vô dụng cả. Hơn một tháng trước, cha thiếp đột nhiên phát bệnh không thể đi lại được. Nghe được sư nói là ông ấy bị trúng tà thuật, thiếp không tin nên mấy lần ra ngoài tìm hiểu tin tức mà không có kết quả gì. Nếu tình hình cứ tiếp tục như thế này, e rằng lang tộc sẽ xảy ra nội chiến. Người của hắc tộc rất có thể đứng lên nắm quyền. Đến lúc đó, mảnh đất bình yên này sẽ thật sự trở nên hỗn loạn. Bạch hổ tộc ở phương bắc, phượng hoàng tộc ở phương nam, minh xà tộc ở phương tây. Ba thế lực này cùng với lang tộc chắc chắn sẽ xảy ra tranh chấp. Các bộ lạc lớn nhỏ phụ thuộc cũng sẽ bị cuốn vào. Máu tanh mưa gió sẽ nổ ra, nhân tộc ở phía sau thao túng có lẽ là người hưởng lợi nhiều nhất.

Hấn thấy nàng thay đổi cách xưng hô với mình thì có chút ý cười, nhưng nghĩ đến những lời nàng nói hấn lại có chút bồn chồn trong lòng.

- Vậy còn người của long tộc thì như thế nào?

- Long tộc sao?

Nàng nghe hấn nhắc đến long tộc thì trong lòng bất giác có chút run sợ. Nàng nói:

- Long tộc và thần quy tộc vốn là hai đại tộc ở vùng hải ngoại. Bọn họ đều là tồn tại chí cao vô thượng của một giới. Thiếp cho rằng, bọn họ chẳng thêm quan tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này làm gì đâu.

Hấn khẽ gật đầu:

- Ủ, nàng nói cũng không sai!

Hấn ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại thầm cân nhắc. "Với thực lực của ta và Tiểu Long hiện tại, xem chừng sau này phải cẩn thận hành động mới được. Tuy nói long tộc là tộc sống ở vùng đông hải, ít lui tới vùng đất liền nội địa; nhưng dẫu sao bọn họ cũng là chúa tể của một giới chuyện trên trời dưới đất gì mà bọn họ không nắm bắt được". Hấn nghĩ đến đó rồi lại hỏi tiếp:

- Hơn một tháng trước, có một nhóm thổ tộc bị bắt đi. Là người của tộc Bạch thổ, nàng có biết bọn họ được chuyển đi đâu không?

- Bạch thổ tộc, hơn một tháng trước sao?

Nàng nói đến đây thì quay sang nhìn hấn:

- Chẳng muốn hỏi đến bọn họ làm gì? Đám người này hình như đã được bán cho thương đoàn, ngày hôm trước đã chuyển về Hắc Thạch thành rồi.

- Hắc Thạch thành, là tòa thành thị nằm về phía tây nam, là nơi giao nhau giữa địa giới nhân tộc, lang tộc và xà tộc có phải không?

- Đúng rồi, là tòa thành đó! Thiếp được biết, một năm trước thành chủ của tòa thành này đột nhiên mất tích. Sau đó người của cổ tộc đến tiếp quản, rồi nắm giữ luôn tòa thành này.

Hấn nghe đến trong lòng có chút giật mình:

- Một tòa thành thị quan trọng như vậy mà cổ tộc trong vòng một năm có thể trực tiếp thu vào tay được hay sao?

- Chỉ là một tòa thành trì vùng biên có gì là ghê gớm. Hiện tại nhân tộc tổng cộng có mười tám nước, chia ra mười hai nước ở lục địa, sáu nước ở hải ngoại. Mà trong mười tám nước này, nước lớn nhất là Đại Việt quốc, Nam An quốc và Tây Thục quốc. Mà mỗi một quốc gia này lại nằm trong sự chưởng khống của ba đại cổ tộc lớn nhất giới này là Lý gia thương đoàn của Đại Việt quốc, Nguyễn gia thương đoàn của Nam An quốc và Hạ Hầu thương đoàn của Tây Thục quốc. Mỗi một tòa thành trì tuy nói đều thuộc về sự quản lý của một quốc gia, nhưng lại nằm trong sự chưởng khống của cổ tộc thương đoàn. Hoàng đế của một quốc gia căn bản cũng là con cháu của gia tộc lên nắm giữ. Gia tộc nào người đông thế mạnh thì gia tộc đó có quyền hành. Tuy nói cổ tộc từ trước đến giờ không ra ngoài đi lại, nhưng thế lực, vây cánh của bọn họ vẫn thường xuyên lui tới bên ngoài, nắm giữ những nơi hiểm yếu, tin tức quan trọng đem về lại gia tộc. Cho nên việc một tòa thành bị cổ tộc đoạt chủ là chuyện bình thường. Chỉ khi nào tòa thành đó từ trong tay cổ tộc rơi vào tay người khác mới có thể coi là bất bình thường.

Nghe nàng nói tường tận như vậy hấn càng cảm thấy nàng không đơn giản như bề ngoài:

- Xem chừng ta vẫn còn đánh giá thấp nàng a!

Nàng bĩu môi nhìn hấn cười:

- Những thứ này đều là Xuân Nhi thu thập tình báo bên ngoài đem về. Với lại là một thành viên của Bạch tộc, ta không thể cái gì cũng không biết.

Nàng lúc này hơi lộ chút tính tình thiếu nữ, hấn nhìn đến có chút ngốc trẻ:

- Nàng vẫn là cười nhiều một chút thì sẽ đẹp hơn!

- Thật sao?

Mắt nàng mở to lên nhìn hắn. Hắn lúc này nào có chịu được cảm dỗ như vậy:

- Việc chính đã xong, có phải chúng ta vẫn là làm cái việc kia không nhỉ?

Hắn nói xong cũng không đợi cho nàng đồng ý, tay có chút không chịu yên phận mà sờ loạn trên người nàng. Dẫu còn cách một lớp y phục trên người, nàng vẫn cứ cảm thấy có chút nhột nhột khó chịu. Mặt nàng đỏ lên, vội giữ lấy tay của hắn:

- Ta... ta...

Nàng tỉnh nói cái gì đó nhưng sợ làm hắn phật ý mà ấp úng đến nửa ngày cũng không nói hết một câu. Hắn đương nhiên là không chịu buông tha cho nàng. Môi hắn dán chặt lên miệng nàng, hôn đến có chút gấp. Nàng hôn hênh thờ, nhịp tim cũng bắt đầu đập sai. Tay nàng vậy mà không đẩy hắn ra nữa, hắn nhân cơ hội đó ghi chặt nàng xuống giường. Hai tay không thành thật luồn vào trong áo của nàng.

- Ta muốn nàng!

Thứ âm thanh mê hoặc của hắn làm nàng mềm nhũn ra, hai tay bắt tri bắt giác mà ôm lấy cổ hắn. Tiếng nói lí nhí trong miệng:

- Chàng sau này không được phép khi dễ Tiểu Nhu nữa, có được không?

Hắn đương nhiên là ngay lập tức mà gật đầu đồng ý:

- Nương tử, ta đến đây!

Âm thanh dập dềnh của thiếu nữ cùng với hơi thở hỗn hển của nam nhân hòa thành một khúc tình ca bất hủ. Hắn mê mải trong niềm vui sướng, còn nàng thì tận hưởng giây phút từ thiếu nữ chính thức trở thành đàn bà. Cảm giác có chút đau buốt, rồi vui sướng, rồi hạnh phúc. Cả hai ngất ngây trong cơn mê bất tận, mà chẳng hay biết có đôi mắt đang trân trân nhìn hai thân thể nam nữ không mảnh vải che thân cuộn thành một chỗ. Nàng suyết chút nữa thì đã kêu thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nữ nhân tuyệt đối không thể xem thường

Boong... Boong... Boong...

Tiếng chuông thánh điện gõ thành từng nhịp chậm rãi, báo hiệu buổi lễ cầu nguyện trên thánh đường sắp sửa bắt đầu. Tiểu Nhu toàn thân uể oải rút trong ngực A Khò, nàng muốn ngồi dậy để lên lễ đường nhưng ngay chỗ hai chân ẽ buốt, không cách nào nhấc thân lên nổi. Xuân Nhi đành phải lười biếng bước xuống giường mà lau bầu trong miệng:

- Hừ, hai người các người thì anh anh em em sung sướng cả đêm. Còn ta thì bị hai người hành hạ cả đêm không ngủ được. Cũng chỉ tại cái tên háo sắc người, nếu không thì tiểu thư nhà ta làm sao lại làm cái chuyện xấu hổ như vậy được.

Nghe nàng lau bầu, Tiểu Nhu càng thêm xấu hổ không dám rời khỏi giường. Nàng đánh khẽ lên ngực hắn mà mắng:

- Lúc Xuân Nhi thức, có phải chàng đã biết rồi không?

Hắn nhìn nàng cười, rồi làm ra vẻ uể oải, uốn lưng nói:

- Là tại nàng ta không biết xấu hổ nghe lén chuyện riêng tư của người khác, có trách thì trách nàng chứ tại sao lại trách ta?

Nàng thừa biết là hắn đang ba hoa gạt người, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không có biện pháp nào khác ngoài im lặng chịu trận. Xuân Nhi nghe hắn nói đến có lý như vậy thì không khỏi hùng hổ mắng:

- Đồ không biết tốt xấu, rõ ràng là người và tiểu thư làm ra âm thanh to đến như vậy. Ta không muốn nghe cũng nghe không xót một chữ, người còn nói là ta cố ý nghe lén hay sao?

Nàng vừa mắng vừa xắn tay áo lên như thể sắp nhào vô đánh nhau vậy. Hắn nhìn nàng đến buồn cười:

- Thế nào, nói sai còn muốn đánh người hay sao?

- Đúng, ta muốn đánh nguoi đấy! Thế thì đã làm sao nào?

Nàng bị hấn khích đến đỏ mặt tía tai, không kịp đề phòng liền bị hấn lôi trở lại trên giường. Hấn còn cố ý liếm liếm môi ra dọa nàng:

- Chắc, chắc, chắc! Nguoi lớn lên cái mông cũng rất lớn a! Không biết cảm giác đánh lên chỗ đó sẽ như thế nào a!

Lần này thật sự là nàng bị hấn dọa cho chết khiếp. Nàng vừa che chỗ cái mông của mình, vừa kêu lên thất thanh:

- Không được đánh, không được đánh!

Nàng nói xong liền cố hết sức mà vùng dậy, hấn cũng không có ý giữ lại nên để nàng chạy thoát đi. Nàng chạy ra khỏi phòng, chạy đến gần thành đường mặt mây vẫn là tái nhợt, tay không ngừng vỗ vỗ lên ngực nói:

- Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá! Ta suýt chút nữa thì bị hấn...

Nàng nói đến đó lại lắc đầu liên tục:

- Không được, không được! Ta không thể để tiểu thư rơi vào trong tay tên háo sắc đó được! Hấn nhất định sẽ phá hư tiểu thư mất!

Nàng đang chính nghĩa muốn chạy trở về, vừa nhìn thấy hấn từ xa đi đến liền vội vàng co chân mà chạy. Hấn nhìn đến có chút không nói lên lời:

- Không phải chỉ dọa một chút thôi sao? Nguoi làm gì lại sợ ta đến như vậy?

Nàng làm gì còn nghe mấy lời hấn nói:

- Hừ, ta không ngốc để nguoi bắt ta lại mà đánh mông đâu.

Nàng chạy đi rồi hấn cũng đành nhún vai bỏ đi. Hấn vừa đi được mấy bước thì có tiếng thiếu nữ gọi lại:

- Chàng đi chừng nào thì trở lại?

Tiểu Nhu dù thấy khó chịu trong người nhưng nghe đến tình lang vừa mới mặn nồng một đêm lại sắp đi xa, nàng trong lòng không khỏi cảm giác có chút mất mát. Hấn hiểu tâm trạng của nàng nên vội vàng bước lại mà ôn nhu nói:

- Ta cần phải đi cứu người nên không thể ở lại với nàng được. Sau khi cứu được người ta nhất định sẽ đến tìm nàng. Nàng yên tâm, trong người nàng có ấn niệm của ta nếu như nàng có việc gì nguy hiểm ta nhất định sẽ cảm ứng được mà tới cứu nàng. Còn ta đã có Tiểu Long ở bên cạnh, nên nguy hiểm cũng không quá lớn. Nàng chỉ cần nhớ giữ gìn sức khỏe của mình cho thật tốt là được rồi!

Hấn lại ôm nàng vào trong lòng, miệng thì thầm nói:

- Chờ ta trở về chúng ta lại tiếp tục!

Nàng biết hấn cố ý muốn trêu chọc mình, nhưng trong lòng lại cảm giác có chút ấm áp, mặt có chút đỏ lên cười:

- Ừm, ta sẽ đợi chàng!

Hấn nhẹ nhàng hôn lên môi nàng rồi mới rời đi. Hấn đi được một lúc, nha đầu Xuân Nhi không biết núp từ chỗ nào lại len lén chui ra, cẩn thận ngó quanh rồi lên tiếng hỏi:

- Hấn đi thật rồi sao?

- Thế nào, không nữa sao?

Thấy ánh mắt của tiểu thư nhìn đến chằm chằm, nàng vội rút đầu mà chạy mất. Những chuyện này A Khò không có biết, nếu hấn mà thấy được chắc chắn sẽ chọc nàng đến phát điên mới thôi.

Tiểu Long đang nằm ngủ trong ổ chăn, nghe có tiếng động hai mắt nó liền mở to. Nhìn thấy người đến là ba ba, nó không khỏi mừng rỡ mà nhảy vào trong ngực hấn:

- Ba ba, con sợ!

Hấn nhìn thấy nó như vậy thì trong lòng cảm thấy có chút xấu hổ. Rõ ràng hấn vì một đêm khoái hoạt mà bắt một đứa trẻ con như nó phải đợi đến dài cả cổ. Cũng may nó là một con rồng nên chẳng ai dám tìm đến mà gây chuyện phiền phức. Hấn âu yếm sờ nắn khuôn mặt béo tròn của nó, rồi mới ôn tồn nói:

- Được rồi, Tiểu Long ngoan! Chúng ta trở về thôi! Lần này ta sẽ đưa con đến một chỗ rất thú vị, ở đó ta bảo đảm ngày nào con cũng được ăn ngon. Như vậy con có chịu không?

Nó cứ mỗi lần nghe đến đồ ăn thì y như rằng mọi chuyện trên đời này không còn bất kỳ thứ gì quan trọng hơn thế. Nó vỗ tay mà vui mừng nói:

- Tiểu Long muốn ăn, ăn thật nhiều, thật nhiều!

Tính đến hôm nay, A Khò dẫn theo Tiểu Long đi ra ngoài cũng đã hơn một tuần. Tiêu Lăng và ba nữ ngoài việc nhàm chán chờ đợi hắn trở về, thời gian còn lại cũng chỉ là bàn đến mấy việc nữ nhân thường tình. Tiêu Lăng tính tình vốn ôn nhu, dễ gần nên chúng nữ chẳng mấy chốc mà thân cận với nàng. Trong khi đó Xà Linh là người tí mĩ tính tẻ, lại rất hiểu lòng người. Nên nàng cũng không khó để nói chuyện. Duy chỉ có chị em báo nữ tính tình phóng khoáng, không thích bàn đến mấy chuyện nam nữ mà thường đi ra ngoài săn bắn, tìm thức ăn về cho mọi người.

Nói đến có chút lạ, hôm nay hai chị em báo nữ vừa đi ra ngoài một chút liền trở về. Nhìn sắc mặt hai nàng không có gì khác thường nên không có ai để ý đến. Báo chị tính tình vốn nóng nảy, không ngừng đi đi lại lại quanh trong thạch động. Nàng hết ngó nghiêng ra ngoài, lại tự lẩm bẩm ở trong miệng:

- Sao lâu vậy còn chưa thấy về?

Xà Linh và Tiêu Lăng liếc mắt nhìn nhau. Xà Linh lên tiếng giành nói trước:

- Muội nói là ai trở về?

- Ngoài chủ nhân ra thì còn ai vào đây nữa chứ? Hôm nay hai chị em ta ra ngoài săn thú, em gái ta nói với ta là hôm nay chủ nhân sẽ về. Ta không muốn đến lúc chủ nhân trở về không thấy bọn ta rồi trách phạt, nên ta mới không đi săn thú nữa mà về đợi người.

- Em gái ngươi làm sao biết được chuyện này?

Xà Linh nghi hoặc nhìn đến báo em đang bình tĩnh ngồi trên một khối thạch nhũ tĩnh tọa.

- Đương nhiên là biết rồi, em gái ta có thể dựa vào sự cảm nhận của tự nhiên mà nắm bắt được mọi thứ xảy ra trong vòng trăm dặm. Tuy không thể chính xác cho lắm, nhưng tuyệt đối có thể tin được. Đặc biệt là mùi vị của chủ nhân, em gái ta chắc chắn không nhận nhầm.

Báo em đang tĩnh tọa, mắt lúc này đột nhiên mở ra, cái mũi có chút nhần lại:

- Là mùi vị của nữ nhân lần trước bị chủ nhân bắt được! Ta cảm nhận trên người của chủ nhân có mùi của nàng.

Nàng nói đến đó mắt lại tiếp tục nhắm rồi tĩnh tọa dưỡng thần. A Khò vừa hay cũng về tới nơi. Hắn còn chưa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi ẩm chua nồng nặc trong không khí. Hắn cảm giác có chút chột dạ:

- Không phải là các nàng đã đánh hơi thấy thứ gì rồi đó chứ?

Hắn đi vào, báo chị là người nhìn thấy hắn trước tiên. Nàng hơi khịt khịt mũi ngửi:

- Mùi vị rất thối!

Đến phiên xà nữ cũng tiến lại gần:

- Quả nhiên là rất khó ngửi!

Chỉ có Tiêu Lăng là vẫn ôn nhu đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nói:

- Để ta giúp chàng chuẩn bị y phục mới!

Nàng nói xong cũng lập tức quay đi. Hắn liền bắt lấy tay nàng mà nói:

- Thái độ của các nàng như vậy là sao? Trên người ta có mùi gì khó ngửi lắm à?

Hắn cũng thử đem đồ lên ngửi, nhưng dù hắn có ngửi đến nửa ngày cũng không phân biệt được mùi vị gì. Báo em lần nữa mở mắt ra nhìn hắn, nàng hơi nhú mày nói:

- Là mùi vị của nữ nhân!

- Là mùi nữ nhân sao?

Hắn không hiểu nàng nói vậy là ý gì. Mãi một lúc sau hắn mới hiểu ý của các nàng, mặt mũi liền có chút khó coi:

- Như vậy mà các nàng cũng ngửi ra được sao? Không phải sau này ta ra ngoài sẽ rất thiệt thòi hay sao?

- Hừ, chủ nhân là người không giữ lời hứa! Nói là ra ngoài tìm người giúp Lăng tỷ hóa ra là đi tìm nữ nhân khác! - Báo chị tức tối mà nói thay cho Tiêu Lăng.

Xà nữ cũng nói chen vô:

- Quả thật là không thể chấp nhận được!

Tiêu Lăng không nói lời nào mà xoay người bỏ đi. Hắn biết lần này mình chọc đến phiền toái lớn rồi, nên vội vàng chạy theo mà ôm lấy eo nàng:

- Ta còn chưa nói xong, các nàng gấp cái gì mà gấp? Hôm nay ta trở về là đem tin tức báo cho các nàng biết, người chúng ta cần tìm đang trên đường đi đến Hắc Thạch thành. Chuyến đi lần này hung hiểm khó dò, ta không đảm bảo an toàn cho các nàng hết được. Ta tính chỉ đem theo một mình Tiêu Lăng đi cùng, ba nàng có thể ở tạm tại đây một thời gian rồi ta sẽ về đón các nàng sau. Còn nếu các nàng muốn rời đi thì cứ tùy ý!

Trong lời nói của hắn có chút dứt khoát làm cho các nàng phát hoảng lên. Đặc biệt là Xà Linh, nàng xem như lần trước là trực tiếp bị chủ nhân của mình bán đứng. Bây giờ lại bị A Khờ vứt bỏ, nàng trong lòng không biết loạn đến mức nào:

- Ta không muốn ở lại, ta có thể đi theo ngươi được không?

- Ta cũng không muốn ở lại!

Báo chị cũng lên tiếng. A Khờ nhìn mấy nàng nhìn đến có chút muốn cười. Báo em lúc này hơi nhướng mày nhìn ra phía ngoài:

- Nơi này sắp không ở lâu được nữa rồi!

Nàng lần này nói xong thì nhảy ngay xuống dưới đất mà đứng bên cạnh A Khờ. Như minh chứng cho lời của nàng cả mặt đất đột nhiên chấn động mạnh, rồi tiếng của con ma lang đang canh chừng ở ngoài hang kêu lên thảm thiết.

Bịch!

Cả thân người to lớn của nó bị ném thẳng vào trong động. Tiểu Long lúc này cũng chạy vào kêu lên ầm ỹ:

- Không đánh nữa, không đánh nữa! Ta không muốn đánh nữa!

A Khờ còn chưa kịp chạy đến che chắn cho nó thì một cái bóng lớn ngã rầm đến. Cả một thân hình đồ sộ như một quả núi đổ ập xuống làm hắn suýt chút nữa thì bị chết ngắc. Cũng may thân thể hắn cứng rắn nên mới có thể che chở được cho nó và đám nữ nhân bên cạnh. Lốp bụi đất tan đi, A Khờ liền nhận ra người quen cũ. Hắn không khỏi nhếch mép lên mà cười:

- Cuối cùng cũng gặp lại ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thu phục Kim Sí hổ

Con ma lang chiến thú bị thương nằm dưới đất thờ phỉ phò. Mà con quái thú khổng lồ cũng đang nằm thoi thóp thờ ra từng nhịp gấp gáp. A Khờ không có chần chừ mà nhanh chóng đặt tay lên trán con quái thú thân hổ có cánh. Hắn dùng tinh huyết của mình để gieo xuống ấn niệm trên người nó. Con Kim Sí hổ có ý muốn phản kháng, nhưng nó bất lực phát hiện ra bản thân không có cách nào kháng cự được. Nó gào rống một tiếng thảm thiết, thê lương rồi nằm phục xuống. Chúng nữ nghe tiếng rống của nó thì tò ý đồng cảm, nhưng các nàng cũng không có đi đến giúp nó. Vì các nàng biết, đi theo hắn không phải là cùng đường mặt lộ.

Quá trình gieo xuống ấn niệm cũng mau chóng kết thúc. Từ thân hình khổng lồ như một quả núi nó bắt đầu thu nhỏ dần, đến cuối cùng là một thân thể nữ nhân trần truồng nằm ở dưới đất. A Khờ nhìn đến có chút sững sờ, hắn không nghĩ đến hóa ra con Kim Sí hổ này lại là giống cái. Sau khi nó hóa hình không những thành thực mà còn rất xinh đẹp. Hắn nhìn đến có chút nhiệt hỏa lên não mà trào máu mũi. Phải biết rằng, một con ma thú muốn hóa hình thì phải tu luyện ra được nội đan. Loại nội đan này là tích lũy năng lượng cả đời của nó, ẩn chứa sức mạnh rất lớn và bền vững hơn rất nhiều so với ma hạch. Mà muốn luyện ra nội đan đẳng cấp ma thú phải đạt đến cấp năm trở lên và còn phải cần đến một chút may mắn cùng cơ duyên thì mới có thể hóa thành hình người được. Có những ma thú đã đạt đến thánh cấp nhưng cả đời chúng không cách nào hóa hình thậm chí còn có con không nói được tiếng người.

Chúng nữ thấy cái mặt háo sắc của hắn nhìn đến thân thể trần truồng của Kim Sí hổ một chút cũng không chịu rời. Các nàng không mưu mà hợp đứng ra che chắn ở trước mặt hắn, rồi Tiêu Lăng cúi thấp người xuống đặt tay lên chỗ vết thương trên người Kim Sí hổ, miệng lầm bầm:

- Xin thần vĩ đại hãy ban cho con sức mạnh để cứu chữa thân xác đáng thương này...

Rồi sau đó là một tràng chú ngữ phức tạp hắn nghe đến có chút lù ngù lù ngù. Xà Linh hơi uốn cái đuôi rắn của nàng kéo sát vào người hắn thì thầm:

- Nữ nhân này tướng mạo tuy có chút xinh đẹp, nhưng dù sao nàng ta cũng đã sinh con cho người ta rồi. Vẫn là thân thể ta tốt hơn nàng ta nhiều nha!

Nàng cố ý uốn éo thân thể của mình cọ sát vào tay hắn, mắt thì chớp chớp nhìn. Hắn liếc mắt nhìn cái eo nhỏ gọn của nàng, rồi đưa tay vỗ lên mông nàng cười:

- Chẳng phải lần trước nàng còn muốn chạy trốn ta sao? Bây giờ lại nhịn không được mà dụ dỗ ta à?

Dù nàng da mặt có dày hơn nữa, nhưng nghe mấy lời vô sỉ của hắn cũng phải đỏ mặt mà chạy trốn. Hắn đắc ý cười lên ha hả, Tiêu Lăng vừa mới chữa thương xong cho Kim Sí hồ khẽ đưa mắt nhìn đến. Hắn miệng cứng đờ, tần hần mấy cái mới nói:

- E hèm, ta nghĩ là cần phải hỏi nàng ta mấy việc, các nàng chịu khó tránh qua một bên dùm ta!

Chúng nữ khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn, rồi tự ý tản ra xung quanh. Chỉ có Tiểu Long là vẫn một mực làm "hộ vệ" chạy ở phía sau lưng hắn. Kim Sí hồ vết thương tuy đã lành lặn, nhưng thực lực đã hao tổn quá nửa. Nàng yếu ớt đưa mắt lên nhìn. Trong lòng cảm giác nhìn hắn có chút quen mắt, nhưng nàng cũng không nhớ nổi đã từng gặp hắn ở chỗ nào.

- Thế nào, nhìn ta có chút quen mắt phải không?

Nàng nghe hắn hỏi liền giật mình đứng dậy, rồi quỳ rạp xuống đất:

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!

Hắn không thích nhìn người khác quỳ trước mặt mình, huống hồ còn là một nữ nhân xinh đẹp như vậy. Thấy tay hắn đưa ra đón lấy tay mình, nàng xấu hổ muốn tránh, nhưng rồi lại cắn răng mà để cho hắn đỡ mình đứng dậy.

- Trong người người thấy sao rồi?

Ánh mắt hắn nhìn đến đã mất đi sự cợt nhả thường thấy mà biểu hiện ra một sự quan tâm rất chân thành. Nàng nhìn đến sự thay đổi của hắn có chút phản ứng không kịp. Hắn lại tiếp tục nói:

- Xem chừng vết thương bên ngoài đã không còn đáng ngại nữa, nhưng ta thấy linh lực của người đã hao tổn gần hết. Bên trong người người còn trúng phải nội thương, kinh mạch có mấy chỗ bị tắc nghẽn, xương cốt cũng gãy mấy cái. Chắc không phải vì đánh nhau với một con ma thú cấp ba như con chiến lang của ta mà người lại bị thương như vậy đó chứ?

Nàng nghe hắn nói đến tí mỉ, chi tiết như vậy trong lòng không khỏi nổi lên sự khâm phục. Ban đầu thấy hắn cợt nhả nàng còn tưởng đời này của mình coi như xong rồi, giờ mới biết hóa ra người này ẩn giấu cũng không phải cạn. Nàng khẽ gật đầu rồi cẩn thận kể lại đầu đuôi câu chuyện. Hóa ra cách đây hơn một năm về trước, nàng trong lúc vô tình đi ra ngoài săn mồi thì gặp phải sự công kích của một con quái thú đầu rắn mình rùa, Cửu Xà Thần Quy. Nàng và nó đánh nhau suốt ba ngày ba đêm mà bất phân thắng bại, cuối cùng cả hai bị thương mà lui đi. Thời gian sau đó nàng buộc phải dưỡng thương trong lãnh địa của mình. Nhưng nàng còn phải nuôi nấng hai đứa con nhỏ, nên lâu lâu lại đi ra ngoài để săn ma thú. Nhằm tránh sự chú ý của kẻ thù nàng liền hóa thân thành hình người mà đi lại. Vốn dĩ mọi chuyện cũng không có phiền phức, vì căn bản xung quanh gần đây ma thú cấp cao chỉ có vài con. Mà lãnh thổ của chúng lại ở cách xa nàng rất nhiều.

Có điều chẳng may là, cách đây hơn một tháng trước. Khi nàng đi ra ngoài thì tình cờ gặp phải một con phi ưng vẫn đang lảng vảng gần đó. Con phi ưng này thực lực cũng đã có thể hóa được hình người, sắp sửa hóa thành. Nó bản tính tham lam, háo sắc vừa nhìn thấy nàng liền muốn lao xuống bắt đi. Nơi này vốn đang gần chỗ ở, bên trong còn hai đứa con nhỏ thực lực chỉ đạt tới cấp hai, cấp ba. Nếu như để con phi ưng biết được, chắc chắn nó sẽ làm hại chúng. Thế là nàng liều mạng, vừa đánh vừa dẫn con phi ưng đi ra càng xa càng tốt. Nào ngờ con phi ưng này rất gian xảo. Nó biết nàng cố tình dẫn nó đi ra ngoài, nhưng nó không những không gấp mà còn cố ý dây dưa làm nàng hao tổn linh khí, rồi tìm cách bắt sống. Nàng tính tình quật cường, nào dễ dàng chịu kẻ khác khống chế. Cuối cùng nàng liều mạng, đánh đến trời long đất lở mới thôi. Con phi ưng bị nàng cho ăn thiệt thòi càng cố ý nhắm mấy chỗ yếu hại trên người của nàng mà đánh tới. Đánh tới cuối cùng, nàng bị thương nặng rồi trốn được. Còn con phi ưng cũng bị thương không nhẹ. Nó cứ cách vài ngày dưỡng thương, lại vài ngày đi tìm kiếm. Nàng dù mấy lần lần trốn đều bị nó phát hiện ra.

Cho đến hôm nay, khi nàng tình cờ đi ngang qua chỗ này thì gặp phải con chiến lang và Tiểu Long đang chơi đùa. Nàng cũng không tính gây chuyện thị phi, nhưng nào ngờ con chiến lang vừa thấy nàng tới thì công kích đến. Nàng giận quá mới hóa trở lại ma hình mà đánh nhau với nó. Cho dù nàng đang bị trọng thương nhưng một con chiến lang như nó làm gì là đối thủ của nàng. Chỉ là lúc đó còn có Tiểu Long ở bên cạnh, nên một lang một long đánh cho nàng không kịp trở tay. Thế mới biết, hóa ra cái đứa nhỏ nhìn như vô hại này lại chính là một con tiểu long còn nhỏ. Thực lực nó bình thường nàng còn đánh không lại huống hồ là lúc bị thương. Nàng đánh thương con ma lang chiến thú xong cũng kiệt sức mà ngã xuống. Vừa hay cái tên A Khò nhanh tay nhanh chân đem nàng không chế đi.

A Khò lúc này ánh mắt chuyển dời sang con chiến lang đang được Tiêu Lăng chữa thương nằm ở một góc. Hắn không hiểu, một con chiến lang thực lực như nó nhắm đến một nữ nhân như nàng làm gì? Không phải nó lại mê luyện sắc đẹp của nàng đó chứ?

Tiểu Long không biết lúc nào chạy ra trước mặt Kim Sí hồ, rồi nhìn sang chỗ ba ba của nó. Miệng nó chu lên mà nói:

- Ba ba, tỷ tỷ đẹp! Sói muốn bắt tỷ tỷ cho ba ba! Sói nói ba ba thích tỷ tỷ đẹp!

Lời nói của nó dẫn theo ánh mắt của đám nữ nhân nhìn con chiến lang rồi quay sang nhìn hắn. Hắn dù có mặt dày hơn nữa bị nhiều nữ nhân như vậy nhìn đến cũng có chút xấu hổ, hắn gãi đầu gãi tai nói:

- Đừng nghe mấy lời con nít nói vậy? Ta từ khi nào dạy bọn chúng như vậy chứ? Rõ ràng là chúng tự tiện làm theo ý mình mà thôi!

Hắn nói xong lại làm ra vẻ chính khí lẫm lẫm, nói:

- Chiến lang, ngươi hôm nay tự tiện làm việc không theo mệnh lệnh của ta. Ngươi đã biết tội gì chưa, hôm nay ta sẽ cắt phần ăn của ngươi xuống. Để cho ngươi lần sau không còn dám tự tiện làm việc lung tung nữa!

Hắn ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng lại thêm một câu:

- Tiểu tử, coi như hôm nay cho ngươi ăn chút thiệt thòi, sau này ta sẽ đền bù lại sau!

Con chiến lang bị chủ mắng, dù đang bị thương vẫn rên lên ư ư bất mãn. Chúng nữ nhìn đến mà khúc khích cười, các nàng thừa biết là hắn chỉ giả vờ đóng kịch cho các nàng xem. Nhưng hắn giả vờ lại chẳng giống chút nào. Đương lúc này, giọng cười quái dị vang lên làm mọi người có chút quay đầu lại nhìn. Một tên quái nhân thân người đầu chim đen thui đen thui, vỗ cánh bay lượn từ trên không trung đi vào.

- Ha ha ha, hôm nay Hắc Ung ta thật sự là gặp may a. Không những tìm thấy được nàng mà còn kiếm được mấy cái nữ nhân vô cùng xinh đẹp nữa.

Ánh mắt hắn vừa quét qua các nàng vừa tham lam nói:

- Chà chà, một tiểu bạch thỏ xinh đẹp, còn có song sinh báo nữ, một cái xà nữ mềm dẻo. Ta hôm nay thật phải hưởng thụ hết mấy nàng một lúc thì mới sảng khoái a!

- Ngươi đã nói xong chưa?

Ánh mắt A Khò lúc này như lửa đỏ, tên Hắc Ung này rõ ràng là không để hắn vào trong mắt. Nó còn dám ngang nhiên dùng ánh mắt để tiện đó nhìn lên trên người nữ nhân của hắn. Hôm nay nếu như hắn không cắt bỏ hai cánh của nó, móc cặp mắt của nó hắn tuyệt không hà giận được. Hắc Ung lúc này ánh mắt mới đảo qua trên người A Khò, trong lòng nó có dự cảm không tốt. Nhưng nghĩ đến trên người A Khò không có chút linh lực nào, nên nó càng khinh bỉ cười:

- Cút, một tên người hầu cũng dám ở trước mặt ta lớn tiếng hay sao?

Trước mặt nữ nhân của mình bị người khác mắng, đặc biệt còn là một tên quái nhân vừa dùng ánh mắt ti tiện nhìn trên người các nàng. Hắn thật sự muốn phát điên mà chửi thề:

- Con bà nó, lão tử đập chết con chim đen nhà ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đại chiến Hắc Ung

A Khò bay lên trên không, mang gây ra nện xuống. Hắc Ung liệng một vòng tránh thoát được một gây. Nhưng đám thạch nhũ ở phía sau lưng hắn không được may mắn như vậy. Những cây thạch nhũ cao đến trăm trượng âm âm đổ xuống. Thế mới biết, một gây vừa rồi nếu mà nện trúng trên người Hắc Ung hắn không bị gãy cánh cũng bề xương sườn. Hắc Ung lúc này nào dám khinh thị A Khò nữa.

- Thì ra ngươi mới là người mạnh nhất ở chỗ này?

- Hừ, coi như ngươi may mắn thoát được một gây. Nhưng hôm nay ngươi không có may mắn sống sót mà rời khỏi chỗ này đâu!

- Chỉ dựa vào ngươi?

Hắc Ung ánh mắt đảo qua khinh thường. Tuy hắn biết thực lực của A Khò không thua kém gì mình, nhưng hắn có thể dùng đôi cánh của mình để bay lượn trên không mà không hao tổn linh lực. Nên hắn nghĩ rằng mình sẽ không thua. Chỉ có điều, đó là với người khác mà thôi còn với A Khò thì chưa chắc đã đúng.

A Khò không có ý định đánh nhau một mình với Hắc Ung, vì dù sao hắn cũng không thể mọc cánh mà đuổi theo nó được. Hắn âm thầm truyền ý nghĩ của mình cho Tiểu Long rồi nghênh ngang vác cây gây trên vai cười ha ha:

- Cái con chim đen nhà ngươi thì biết cái gì? Lão tử ở chỗ này đã bố trí thiên la địa võng ra để đợi ngươi nửa ngày nay rồi. Bây giờ ngươi chui đầu vào trong lưới đúng là rất hợp với ý ta. Nào, bây giờ nhận tiếp một gây của ta nữa nào!

A Khò lại nhảy lên nện xuống. Hắc Ung liền vỗ cánh đập mạnh, tạo thành một cái lốc xoáy cuốn đi linh lực của A Khò văng vào trong vách đá.

Ầm!

Cả tòa bích động bị chấn động mạnh, những khối thạch nhũ bị đập gãy mà rơi xuống đất. Cánh của Hắc Ưng lại liên tiếp vỗ ra tạo thành từng lười đao phong vô hình sắc bén. A Khờ mắt sáng, tai tinh nhìn đến rất rõ ràng. Nhưng muốn tránh né hết thấy những thứ đao phong vô hình như vậy không phải là chuyện dễ dàng. Nên hắn không thèm tránh né nữa, mà trực tiếp lao đến ngành kháng. Hắc Ưng hai mắt lóe sáng mừng rỡ, càng thêm đập mạnh cánh đánh tới.

Tiểu Long bí mật từ chỗ ẩn thân hóa thành long hình mà đánh phủ xuống. Miệng nó phun ra long hỏa bao trùm lên người Hắc Ưng. Uy lực của long hỏa không phải là nhỏ. Chỉ là hơi nóng của nó phả ra ngoài đã nung chảy vài khối đá lớn. Hắc Ưng dù bị bất ngờ, nhưng nó là người lão luyện nên kịp thời xoay người đập cánh lui sang một bên, đồng thời phóng ra đao phong mà cắt xén bớt uy lực của long hỏa. Dù vậy, trên người nó vẫn bị cháy xém mấy chỗ bốc lên mùi khét lẹt. Hắc Ưng lúc này mới biết, vừa rồi là A Khờ cố ý dụ nó để tập kích.

Tiểu Long đã hiện thân A Khờ cũng không cần phải che dấu thực lực nữa. Hắn đem linh lực từ trong đan điền thông qua một trăm lẻ tám đường kinh mạch mà vận khởi nó đi khắp thân thể. Một luồng thánh khí tỏa ra bên ngoài tạo thành áp lực đè lên trên người Hắc Ưng. Hắc Ưng lần này mới thật sự là sợ hãi. Nó không nghĩ đến cái tên nhân loại nhìn có vẻ yếu nhược kia lại là một thánh cấp. Lại còn là luyện thể thuật thánh cấp hiếm thấy trong tu luyện giới.

Hắc Ưng ánh mắt đảo quanh. Một bên là một tên thánh cấp tu sĩ, trên đầu lại có một con rồng nhỏ cấp sáu. Nó xem chừng mạng mình lần này xong rồi. Nhưng ánh mắt nó bỗng nhiên sáng lên mà nhìn về phía đám nữ nhân đang ở một góc gần đấy. Nó biết tên nhân loại này rất coi trọng đám nữ nhân, chỉ cần bắt được bọn họ là nó có thể bàn điều kiện để mà thoát thân.

Thấy ánh mắt nó đảo về phía chúng nữ, A Khờ ngay lập tức nhận ra ý đồ của nó. Đáng tiếc là hắn vẫn chậm hơn so với tốc độ của Hắc Ưng. Hắc Ưng gần như là dùng hết tốc lực bình sinh mà lao đến, làm cho chúng nữ hoa dung thất sắc. Mục tiêu của nó lại là Tiểu Lăng. Nó có thể cảm nhận được nữ nhân này có vị trí quan trọng trong lòng A Khờ. Nó thấy tay mình sắp chụp trúng nàng, miệng hơi nhếch lên cười đầy đắc ý. Bỗng nhiên một cái bóng lao ra chắn ở trước mặt, trào của nó vừa đúng chụp trúng cái bóng. Cái bóng ngã xuống mặt đất hiện ra một thân đầy mùi máu tươi.

Người ngã xuống là bảo em, trên mặt nàng vết thương rất sâu, hơn một nửa khuôn mặt hầu như đã bị hủy hết. A Khờ vừa lúc lao tới nhìn thấy cảnh đó không khỏi gào lên giận dữ. Hắn ngay một quyền nện lên trên người Hắc Ưng, chân tung một cước nhắm ngay đầu nó mà phan xuống. Hắc Ưng phản ứng nhanh nhảy nên tránh được mấy chỗ yếu hại, nhưng xương cốt có mấy chỗ suýt chút nữa là gãy vỡ. A Khờ vẫn không có bỏ qua mà liên tiếp quyền đâm chân đá làm cho Hắc Ưng đầu óc rối bời. Tiểu Long lúc này cũng phản ứng lại mà lao tới cầu xé. Kim Sí hồ vừa mới khôi phục một ít linh lực cũng biến thân trở về bản thể đánh tới. Tiểu Lăng thì nhanh chóng dùng pháp thuật cầm giữ tính mạng cho bảo em. Bảo chị lại xách cung lên nhắm ngay hai mắt của Hắc Ưng mà bắn liên hồi. Chỉ còn lại mỗi Xà Linh là không biết làm gì cùng với chiến lang đứng chắn ở trước người Tiểu Lăng mà hộ vệ.

Lúc này Hắc Ưng mới biết, chạm đến nữ nhân của tên nhân loại này thì lãnh hậu quả thảm khốc như thế nào. Một mình nó chống lại hắn đã thấy khó khăn, giờ bị hội đồng vây công. Ngoài bảo chị thực lực yếu kém nhất, con rồng nhỏ với Kim Sí hồ đều có thực lực gần bằng hoặc cao hơn nó. Chỉ chưa tới uống cạn chung trà, cả người Hắc Ưng đã nhuộm đầy máu, hai cánh liền bị phế mất một. Hắc Ưng mạnh nhất chính là tốc độ, nay cánh bị phế thực lực của nó còn không bằng một mình Kim Sí hồ. Chẳng mấy chốc mà nó bị đánh rớt xuống đất, cả người hơi thờ đã gần như cạn kiệt. A Khờ dùng một chân đạp vỡ đầu nó, chỉ để lại một cái xác chim ưng khổng lồ không đầu. Chúng nữ tuy thấy hành động của hắn có chút tàn nhẫn, nhưng nghĩ đến hắn vì một nữ nhân như các nàng mà nổi giận. Lại vì các nàng mà liều mạng. Trong lòng các nàng không khỏi có chút ám áp mà cảm động.

Phải biết rằng ở cái thế giới này, nữ nhân như các nàng chỉ cần không đủ thực lực để tự bảo vệ mình thì sẽ bị kẻ khác khinh bạc mà chà đạp. Đặc biệt là nữ nhân càng xinh đẹp càng có số phận bi thương. Cho dù các nàng có thật sự gặp được một gã đàn ông thật lòng yêu thương các nàng, các nàng cũng không chắc rằng kẻ đó dám vì các nàng mà liều mạng, dám vì các nàng mà hy sinh. Ở cái thế giới này thứ nam nhân cần chính là thực lực và địa vị, nữ nhân đối với họ chẳng qua chỉ là một món đồ dùng để trang trí. Nữ nhân càng xinh đẹp, càng có địa vị thì càng đắt giá.

Các nàng có thể cảm nhận được, A Khờ thường ngày hay thích đùa bỡn các nàng. Nhưng hắn chưa bao giờ khinh bạc hay xem thường các nàng. Nhìn thấy cái cách hắn quan tâm đến mỗi người, các nàng có thể cảm nhận được sự chân thành và yêu thương trong đó. Hắn tuy háo sắc nhưng so ra còn tốt hơn rất nhiều tên nam nhân khác.

A Khờ thấy bảo em gương mặt đầy máu, hơi thở vẫn còn rất yếu ớt. Hắn không khỏi cảm hận mà nghiêng chặt răng, lòng hắn đau như dao cắt. Hắn dứt khoát lấy ra con dao nhỏ đã lâu không dùng đến được giấu ở ống quần, rạch mạnh lên tay một đường máu. Hắn đem máu của mình trực tiếp rót vào trong miệng của nàng. Phải biết rằng, máu mà hắn cho nàng uống chính là tinh huyết của tu sĩ, còn là máu thánh vô cùng quý giá. Mỗi một giọt máu rơi xuống miệng nàng, là một lần sắc mặt của hắn tái đi. Chúng nữ kinh hãi muốn chạy đến ngăn hắn lại, nhưng Tiểu Lăng lắc đầu nói:

- Vô ích thôi, chuyện mà chàng muốn làm các người ngăn được sao? Với lại nếu không dùng máu của chàng thì cả đời này nàng ta không thể nào phục hồi lại như cũ.

Lúc này nhờ nhận được máu của A Khờ truyền vào trong cơ thể, sắc mặt bảo em đã có chút biến chuyển. Máu huyết trên mặt dần dần tiêu tan, thay vào đó là các lớp da mới bắt đầu phục hồi trở lại. Quá trình này diễn ra vô cùng chậm chạp, sắc mặt A Khờ lúc này đã giống như một cái xác ướp, không còn tí huyết sắc nào. Hai mắt bảo em mở trừng lên nhìn hắn, tay nàng cố nhấc lên để ngăn cản hắn lại. Nhưng chỉ có thể bắt lực mà rơi xuống. Nước mắt nàng không khỏi chảy ra thành dòng, miệng nàng thì thảo nói:

- Đừng vì ta mà hao phí nhiều tinh huyết như vậy? Tu vi của chàng sẽ vì đó mà cả đời không thể tăng tiến được, như vậy có đáng sao?

Hắn cố sức đưa tay quệt đi nước mắt trên mặt nàng, miệng khẽ nở một nụ cười vô cùng gượng gượng:

- Vì nàng, hy sinh một chút máu huyết thì đã làm sao? Là tại ta không tốt, không bảo vệ được các nàng, trả giá một chút cũng là xứng đáng.

Vết thương trên mặt nàng nhờ tinh huyết của hắn đã hầu như khôi phục gần hết. Đến lúc này, hắn cũng không gượng gượng nổi nữa mà nằm gục xuống. Tiểu Lăng nhanh chân chạy đến ôm hắn vào trong ngực, miệng không ngừng niệm chú ngữ cầm máu cho hắn. Trong mơ màng hắn cảm nhận được thứ gì

đó mềm mại gói ở dưới đầu, rồi một mùi hương nữ nhân thoang thoảng truyền vào trong mũi. Đôi lúc còn có vài giọt nước ẩm mặn chất rơi xuống mặt. Hấn không khỏi trách mắng:

- Nha đầu Tiêu Lăng này thật ngốc, ta chỉ là hôn mê một lúc thôi chưa chi đã khóc là thế nào? Sau khi tỉnh dậy phải giáo huấn nàng lại mới được.

Hấn nghĩ vậy nên cười rất giảo hoạt. Chúng nữ thấy hấn hôn mê bất tỉnh rồi mà vẫn còn không có bỏ cái tính háo sắc, trong lòng mỗi người đều thầm mắng hấn. Chỉ có Tiêu Lăng là cười đến ngây ngô, nàng đương nhiên biết là hấn nhận ra hơi thở của mình nên mới nghĩ xấu xa như vậy. Nàng không những không có trách hấn, còn say mê đặt lên miệng hấn cái môi thơm nhỏ của mình. Cái mùi vị ngọt ngào này làm cho hấn trong cơn mê muội hồ to sung sướng. Trên đời này, chỉ có nữ nhân Tiêu Lăng này là hiểu hấn nhất. Hấn thật muốn đem nàng ra để xuống đất, chỉ là hấn hiện tại không có cái năng lực đó.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: A Sân, A Si

A Khò tỉnh dậy khi thấy mình gói đầu lên trên thân thể của một nữ nhân. Hấn ngửi thấy mùi hương trên người nàng không giống với Tiêu Lăng thì có chút nghi ngờ. Hấn đưa tay sờ lên trên đùi thấy nó săn chắc hơn nữ nhân bình thường thì biết ngay là một trong hai chị em bảo nữ. Mà tính tình bảo chị còn lâu mới chịu cho hấn cảm giác dịu dàng như vậy. Đây không phải bảo em thì còn là ai nữa?

Nàng cảm nhận được bàn tay thô sần của hấn chạm vào da thịt thì có chút giật mình tỉnh dậy. Nhưng hai chân nàng bị hấn gói lên lâu nên thành ra tê cứng lại. Nàng muốn kéo chân rút về nhưng bị tay hấn giữ chặt. Hấn xoay người đem nàng đè mạnh xuống giường. Ánh mắt hai người chạm vào nhau làm cho tim nàng đập loạn, rồi đỏ mặt mà tránh đi chỗ khác. Nhưng hấn đã ngồi bật dậy đem chân nàng kéo vào trong người, rồi nhẹ nhàng xoa bóp, nói:

- Thế nào, đã đỡ tê hơn chút nào chưa?

Giọng hấn rì rả bên tai làm nàng hoàn hồn trở lại. Nàng lúc này mới biết thì ra là hấn chỉ muốn bóp chân cho mình, nhưng rõ ràng lại cố ý làm lớn như vậy là để dọa nàng. Nàng không hiểu sao lại nhào vào trong lòng hấn nước mắt cứ thế chảy xuống, lần thứ hai nàng khóc trước mặt hấn. Hấn vội đưa tay gạt đi nước mắt trên mặt nàng, rồi xoa đầu nàng cười:

- Nha đầu ngốc, chẳng phải ta đã trở lại rồi sao?

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, cái miệng nhỏ của nàng dán sát vào môi hấn. Hai cánh môi chạm vào nhau làm hấn có chút bất ngờ. Nữ nhân này bình thường lãnh đạm, lại rất ít khi nói chuyện với hấn. Nhưng không nghĩ đến nàng lại có lúc chủ động như vậy. Hấn đương nhiên là không có ngồi im đó như một tên chưa trải chuyện đời như vậy. Miệng hấn ngay lập tức ngậm lấy vành môi của nàng. Cái lưỡi không thành thật của hấn cũng bắt đầu đi vào xâm chiếm hương vị ngọt bên trong.

Cảm nhận được hơi thở của nam nhân đã từng vì mình mà không tiếc tiêu hao tinh huyết, suýt chút nữa tu vi vì thế mà rơi xuống một cảnh giới. Nàng lúc này nào còn cái vẻ lạnh nhạt như ban đầu, mà nhiệt tình đáp trả nụ hôn của hấn. Mùi vị ngọt ngào của ái tình làm nàng trở nên mê luyến không nỡ buông xuống. Hấn cảm nhận được hơi thở của nàng bắt đầu trở nên gấp gáp, dục hỏa trong người hấn cũng không kiềm chế được mà bùng phát. Hấn đem y phục của cả hai thoát ra, rồi nhẹ nhàng tiến sâu vào trong thân thể nàng. Tiếng hừ nhẹ vì lần đầu bị phá rách làm con mãnh thú trong người hấn càng muốn cuồng bạo mà xông đến một cách mãnh liệt. Nhưng lý trí giúp hấn kiềm chế lại, mà nhẹ nhàng thủ thủ bên tai của nàng:

- Thế nào, có đau lắm không?

Nàng lắc đầu rồi mỉm cười nói:

- Nữ nhân báo tộc chúng ta, một khi đã dâng hiến trinh tiết của mình cho nam nhân thì cả đời này sẽ là tài sản của hấn. Ta sau này chính là tài sản của chàng, chàng sẽ không vứt bỏ ta chứ?

Hấn không có trả lời nàng, mà trực tiếp làm cho nàng không thể thở nổi mới chịu dừng lại. Rồi hấn âu yếm vuốt ve mái tóc của nàng, chạm vào những đường vân trên thân thể nàng, chậm rãi nói:

- Từ bây giờ trở đi nàng không chỉ là tài sản của riêng một mình ta, nàng còn là mẹ của con ta, là vợ của A Khò này.

Nàng lúc này đang mệt lã, nghe hấn nói đến mà hạnh phúc ôm chặt lấy. Sau đó lại trực tiếp xoay người mà trèo lên người hấn:

- Bây giờ đến phiên ta!

Sự chủ động và mãnh liệt của nàng làm hấn trở nên hưng phấn dị thường. Thế mới biết, thế gian này chỉ có nữ nhân thật sự động tình mới đem lại cho nam nhân cảm giác khoái hoạt được. Hai người thức dậy từ buổi sáng, mà mãi tới chiều tối mới chịu xuống giường. Cảm nhận ánh mắt chúng nữ nhìn đến có chút kỳ quái, nàng dù bình thường trước mặt mọi người đều tỏ ra lãnh đạm nhưng cũng phải xấu hổ mà cúi mặt nấp phía sau lưng hấn. Hấn tần hấn rồi nhìn mọi người nói:

- E hèm, ta vừa mới tỉnh dậy cảm giác thân thể có chút không được tốt, các nàng có thể giúp ta chuẩn bị vài món thức ăn để bồi bổ được hay không?

- Hừ, cơ thể không tốt mà còn làm chuyện anh em em suốt cả một ngày? Thật đúng là tên bại hoại!

Báo chị đi tới kéo tay báo em sang một bên, miệng thì lầm bầm như thế. Còn Xà Linh thì lướt cái thân hình yếu đuối của mình dán sát vào người hắn, thì thầm nói nhỏ bên tai:

- Lăng tỷ đã kêu đám tỷ muội bọn thiếp chuẩn bị sẵn đồ ăn hết cho chàng rồi. Chàng có muốn ăn liền hay là để ta đem tới?

- Tiêu Lăng, mà nàng ấy đâu rồi? Sao từ nãy giờ ta không thấy nàng? Còn Kim Sí hồ, Tiểu Long và cả con chiến lang nữa? Tất cả bọn họ đi đâu hết rồi?

- Tiêu Lăng tỷ đang làm thức ăn cho chàng ở bên dưới. Còn Kim Sí hồ thì dẫn theo Tiểu Long và chiến lang đi ra ngoài chơi rồi. Nghe nói là nàng ta muốn đem theo hai đứa con của mình đi với chàng. Bọn họ mới đi khoảng một canh giờ, chắc khoảng chiều tối hoặc sáng sớm mai là sẽ về tới. Xem chừng là có người lại muốn gả cho chàng rồi nha?

Hắn đưa tay kéo lấy eo nàng, mắt hơi lườm nàng rồi nở một nụ cười xảo trá hỏi:

- Thế còn nàng thì dự định khi nào sẽ gả cho ta đây?

Nàng nguyệt hấn, rồi lượn lờ nước đôi nói:

- Ngươi ta còn chưa chuẩn bị tâm lý gì đây này, khi nào ta suy nghĩ xong sẽ báo cho chàng biết.

Nàng nói xong liền uốn người chạy đi mất. Hắn thừa biết nàng bề ngoài trông có vẻ lăng lơ, nhưng da mặt lại rất mỏng. Bị hắn chọc phá mấy câu là chạy mất dạng. Hắn thấy hai chị em báo nữ đang to nhỏ với nhau thì nhăm chán đi sang chỗ của Tiêu Lăng. Nàng vẫn đang chăm chỉ đun một nồi canh lớn, bên cạnh thì đem mấy miếng thịt được tẩm ướp cẩn thận rồi nướng kỹ. Mùi vị thức ăn phức tạp làm cho cái bụng của hắn sôi lên ục ục. Hắn từ sau ôm lấy eo nàng cười:

- Nương tử, nàng thật khéo tay nha! Mấy món nàng nấu nhất định sẽ rất ngon!

- Hừm, chàng còn coi ta là thê tử của chàng hay sao? Vừa mới bình phúc đã không chịu giữ gìn sức khỏe, mà còn... mà còn... làm chuyện đó với báo em.

Hắn trơ trẽn cười đến nắc nẻ:

- Nàng ghen sao?

- Hừm, ta chỉ lo cho chàng thôi. Chàng còn cười như vậy nữa thì lần sau ta cứ mặc kệ chàng đấy!

Hắn biết mình nói nữa sẽ làm nàng giận thật, nên mới chuyển sang chuyện khác hỏi:

- À, mà ta như thế đã bao lâu rồi? Chúng ta phải tranh thủ đi đến Hắc Thạch thành kiếm người, nếu không e là sẽ chậm trễ mất!

Nghe hắn nói đến chính sự nét mặt nàng có chút dịu xuống, và bắt đầu lo lắng nói:

- Chàng đã hôn mê ba ngày nay rồi! Nữ nhân bọn ta ngoài Kim Sí hồ ra không còn ai đủ khả năng để đuổi theo đám người đó được, mà chàng thì bị ngất đi như vậy chúng ta cũng không dám tự quyết định. Nên đành phải chờ chàng tỉnh lại rồi mới tính. Ai biết được chàng vừa tỉnh dậy đã làm một lúc tới chiều khiến cho bọn ta không cách nào mà thông báo được.

Nàng càng nói nét mặt càng nhuội lại. Hắn bây giờ mới biết là mình vừa mới làm lỡ mất chuyện đại sự. Khoảng cách ba ngày e rằng đám người thương nhân đó đã đi về đến Hắc Thạch thành rồi. Hắn không khỏi vỗ mạnh lên trên tự mắng lấy:

- Ai da, ta thật hồ đồ quá! Bây giờ phải chờ Tiểu Long cùng với Kim Sí hồ trở về rồi mới tính tiếp được. Hy vọng là không làm lỡ chuyện, nếu không thì ta quả thật là có lỗi với nàng.

Hắn nói đến có chút thương tâm, Tiêu Lăng mềm nhũn người ôm lấy hắn nói:

- Ta không có trách chàng đâu, dù sao cùng vì ta nên báo em mới bị thương. Chàng ra tay cứu nàng cũng là chuyện nên làm, chuyện cứu được đại ca và tam muội hay không thì cứ để cho ông trời định đoạt đi!

Hắn biết nàng là đang cố ý nói cho hắn nghe, chứ thật tâm trong lòng nàng sẽ rất đau khổ. Hắn cố ghi chặt nàng vào lòng mà thầm thì:

- Nàng cứ yên tâm, ta cho dù có phải liều mạng cũng nhất định sẽ cứu ca ca và muội muội của nàng ra. Dù sao bọn họ cũng là anh vợ và em vợ của ta mà!

- Chàng lúc này mà còn thích nói đùa!

Thấy nàng đã vui vẻ cười trở lại hắn càng thích thú trêu chọc. Tiểu Long không biết về nhà từ lúc nào, cái đầu nhỏ thó của nó đang đảo quanh hướng theo mùi thức ăn mà đến. Nó vừa ló đầu ra thì trong thấy hắn đang ôm ấp Tiểu Lăng thân thiết thì kêu lên mừng rỡ:

- Ba ba, ba ba! Long nhi cũng muốn ôm!

Tiểu Lăng vừa nghe thấy tiếng của nó liền giật thót mà cố rút người ra chạy trốn. Nàng còn cố ý nói:

- Ta đang bận rồi, chàng mau đem Tiểu Long đi lên trước đi!

Tiểu Long liền bắt nắn bừa bãi nói:

- Không muốn, không muốn! Ba ba, mụ mụ ôm ôm! Tiểu Long muốn ba ba, mụ mụ ôm!

Nó vẫn thường gọi nàng như thế mỗi khi nó muốn làm nũng. Nàng thật tình không nỡ mà đưa tay ra ôm nó vào lòng rồi cười:

- Mụ mụ bận nấu ăn cho Tiểu Long rồi, Tiểu Long ngoan đi theo ba ba lên chơi với các tỷ tỷ có được hay không? Lát nữa mụ mụ sẽ cho Tiểu Long một phần lớn nhé!

Nó cười lên hi hi rồi gật đầu nhảy qua chỗ ba ba của nó. A Khờ bất đắc dĩ phải đem nó đi ra ngoài. Kim Sí hồ lúc này đang đứng cùng với hai con kim sí hồ con chơi đùa, trông thấy hắn đi tới thì nàng khẽ khom người cung kính nói:

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!

Hai con kim sí hồ con nhìn thấy Tiểu Long ở trên tay hắn thì có chút vui mừng muốn nhảy đến chơi đùa. Nhưng chúng vừa tới gần A Khờ liền nhận thấy áp lực tự nhiên mà chạy trốn ở phía sau lưng nàng. A Khờ khẽ phát tay đem nàng nâng đứng dậy, rồi đưa mắt quan sát hai con kim sí hồ con ở phía sau:

- Hai đứa trẻ này của nàng tên là gì?

Nàng nghe hắn hỏi đến liền cung kính đáp:

- Chúng tên là A Sân, A Si.

Nàng nói xong quay sang ra lệnh cho hai con kim sí hồ con đi ra trước mặt hắn rồi quỳ xuống. Hắn khẽ đưa tay ngăn nàng lại, nói:

- Sau này nàng đi theo ta, hai đứa nó cũng coi như là con của ta. Nàng cứ để cho hai đứa nó đi cùng với Tiểu Long đi. Khi đến Hắc Thạch thành ta sẽ tìm cách làm hai đứa hóa thành hình người, đem thực bọn chúng tặng lên một tầng nữa. Để sau này có việc chúng có thể tự bảo vệ lấy mình.

Nàng không nghĩ ngợi nhiều mà quỳ xuống cảm kích nói:

- Đa tạ chủ nhân!

- Hi hi, ta thấy tỷ sau này nên gọi chàng là phu quân mới đúng a!

Xà Linh lên ra phía sau lưng nhị báo rồi thò cái đầu ra trêu đùa. Kim Sí có chút xấu hổ không dám lên tiếng, chỉ có hắn là cố ý tỏ ra lẫm nhẫm nói:

- Hừ, ta là nói nhận A Sân và A Si làm nghĩa tử, có nói qua là sẽ làm gì mẹ chúng sao? Nàng còn ăn nói linh tinh nữa là cẩn thận với ta đó!

Nàng đương nhiên là không sợ mấy lời dọa suông của hắn. Miệng khẽ chu lên nói:

- Hừ, tâm địa của chàng bọn ta ai mà không biết?

Kim Sí hồ lúc này mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt thất lạc nói:

- Xin chủ nhân đừng để ý đến mấy lời của Xà Linh nói đùa, thuộc hạ tự biết thân phận của mình. Thuộc hạ xin phép được dẫn A Sân, A Si đi sắp xếp lại chỗ ở.

Nàng nói xong liền dẫn hai đứa con của mình bỏ đi. A Khờ và đám nữ nhân đều trở mắt ra nhìn. Hắn nói:

- Ta vừa mới làm điều gì sai sao?

Chúng nữ đều nhìn hắn mà nhún vai cười. Giờ hắn mới biết làm người xấu vẫn dễ dàng hơn làm người tốt rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Quán trọ thần bí

Ánh mặt trời còn chưa lên cao, A Khờ đã ngồi vắt vẻo trên lưng con chiến lang mà vác theo một cái túi vải to đùng, rồi huyt sáo hát vang vô cùng đắc ý:

- Trời cao cao đất cao cao, cây cối cũng cao cao! A... á... a...

Chúng nữ ngồi ở trên lưng Tiểu Long đi ở phía sau nghe hân hât đến phải bịt tai lắc đầu. Chỉ có A Sân và A Si là đắc ý rống lên phụ họa. Hai đứa nó sau khi được A Khờ nhận làm nghĩa tử thì rất thích thú, cứ suốt ngày quẩn quýt lấy hân. Hân đương nhiên là vui vẻ mà thưởng cho chúng rất nhiều đồ tốt. Còn hứa sau khi chúng lớn hân sẽ tìm cho chúng rất nhiều mỹ nữ cưới về làm vợ. Kim Sí nghe xong liền kéo hai đứa con đi sang chỗ khác. Nàng thật sự không biết là nên cười hay nên khóc với cách làm cha của hân.

Hành trình đi đến Hắc Thạch thành trải qua mấy chục vạn dặm, đi qua một số làng mạc và vài tòa thành trấn loại nhỏ. Hành trình kéo dài đường đi lại phức tạp, nên hân bắt buộc chúng nữ phải cải trang thành hình dạng khác, che đi sắc đẹp của các nàng. Có điều nhan sắc của các nàng quá mức ưu tú dù cải trang thế nào vẫn lộ ra vẻ xinh đẹp thường thấy ra ngoài. Chỉ có riêng Xà Linh là không cách nào cải trang được, nên buộc lòng phải hóa thân thành tỷ nữ hầu hạ bên cạnh chúng nữ. Nàng ban đầu rất là bất mãn, nhưng nghe hân dụ ngon dở ngọt một hồi liền nhu thuận gật đầu mà chấp nhận.

Đi chừng một ngày đường, vượt qua mấy chặng đường núi cuối cùng cũng phát hiện ra một tòa thành trấn loại nhỏ nằm cách biệt ở vùng hoang vu, hẻo lánh. Trời đã chập choạng tối nên A Khờ gọi chúng nữ đi xuống, để cho Tiểu Long hóa trở lại thành một đứa trẻ nhỏ được Tiểu Lãng bế ở trên tay. Còn Kim Sí và hai con của nàng vẫn giữ lại thú hình, chỉ có điều là hóa nhỏ lại mà đi theo phía sau. Chúng nữ đương nhiên là ngồi cười trên chiến lang để cho A Khờ đi ở phía sau cùng với ba mẹ con Kim Sí.

- Ta nói, nàng làm sao không chịu hóa thành hình người mà cứ nhất quyết để cái hình dáng này đi lại làm gì? Thật là uổng phí tâm huyết của ta nha!

- Ta trong thân hình này mới có thể chiến đấu được, nếu biến thành nhân hình chẳng phải là mỗi lần hóa thân sẽ rất phiền phức sao?

- Phiền phức? Có gì mà phiền phức chứ?

Hân nói đến đó lại liên tưởng đến lần trước nàng bị hân thu phục. Cái cảnh hương diễm đó thật là thích ý. Hân vừa nghĩ đến đó mà đầu đã nóng ran, suýt chút nữa là máu mũi đã chảy xuống. Hân vội vàng lắc đầu mà nói:

- Không nghĩ, không nghĩ nữa! Nàng đúng là một cái hại người à nha!

Kim Sí dù đang trong hình hài thú thân vẫn có chút nóng mặt nói:

- Là chủ nhân nghĩ lung tung sao còn trách ta?

Đoàn người lúc này đã đi vào trong thành. Cả một tòa thành lớn không thấy một bóng người, đến một tên lính canh cũng không thấy đâu. Nhìn không khí nơi này có chút u ám chúng nữ không khỏi cảnh giác mà đứng gần về phía hân. Hân lúc này tâm thần cũng có chút căng thẳng. "Lẽ nào là một tòa thành ma sao"? Theo như trong một số thư tịch cổ lưu lại, vào mấy vạn năm trước cả giới này bị một chủng tộc ngoại lai ở bên ngoài vũ trụ xa xôi đi đến xâm lấn dẫn đến một cuộc chiến tranh trên quy mô lớn. Một số tòa thành bị huyết tẩy lưu lại thành những tòa thành ma, chất chứa rất nhiều oán niệm và từ khi vô cùng đáng sợ. Hân từ khi đến với thế giới này cũng chưa từng gặp qua những chuyện như vậy, nên trong lòng không khỏi có chút hồi hộp. Bỗng nhiên một giọng nói âm u gọi đến:

- Các vị là đến đây để dừng chân sao?

Một ông lão già nua đang chống gậy mà đứng. Dáng người lão khòm xuống vì tuổi tác, da dẻ lão cũng đã nhăn nheo lại đến độ không nhìn rõ được là lão đang vui hay đang buồn. Đôi mắt lão có chút lóe sáng nhìn đến làm A Khờ không khỏi chú ý mà đề phòng. Hân rõ ràng là không phát hiện được lão đã xuất hiện ở trước mặt như thế nào. Điều đó chứng tỏ thực lực của lão có thể cao hơn hân, hoặc là lão có bí thuật cao minh nào đó để ẩn thân. A Khờ cẩn thận tiến đến che chắn cho chúng nữ ở phía sau lưng, rồi lễ phép cúi người nói:

- Thưa lão tiên bối, chúng tiểu bối là trên đường đi đến Hắc Thạch thành mà lỡ đường dừng ở chốn này. Không biết chỗ này làm sao lại vắng vẻ đến như vậy? Liệu rằng bọn tiểu bối có thể tá túc qua đêm được hay là không?

Nghe hân nói chuyện cẩn thận như vậy lão chỉ khẽ mỉm cười gật đầu, rồi nói:

- Nơi này vốn là tòa thành trống, lại gần với địa bàn của xà nhân. Mà nữ nhân của xà tộc với đế quốc của chúng ta vốn có ân oán từ xưa nên không cần thận liên bị bọn họ tập kích ngay. Vì vậy nơi này càng không có ai đến ở. Lão dù sao tuổi cũng đã già rồi, sống thêm ngày nào hay ngày đó nên mới cá gan mà đến đây mở một cái quán trọ nhỏ. Nếu vị tiểu hữu này và các quý phu nhân đây không chê bai thì có thể ghé chỗ của ta mà nghỉ tạm vậy.

Lão vừa nói vừa như vô tình mà quét ánh mắt nhìn lên chỗ của Xà Linh. Dù ánh mắt lão chỉ thoáng nhìn đến cũng không qua được sự chú ý của A Khờ. Hân đương nhiên là loại bỏ ngay khả năng lão già này đánh cái gì chủ ý lên người của nàng. Ánh mắt lão rõ ràng là nhìn đến Tiểu Long đang nằm ngủ trên tay của Tiểu Lãng đứng ở gần đó. Hân nhìn chúng nữ, ánh mắt có mấy phần do dự. Đúng lúc này đột nhiên lại nghe thấy có tiếng người từ ngoài chạy vào mà la hét:

- Không xong rồi, không xong rồi! Là xà nhân kéo người đến công thành, mọi người mau mau chạy vào thành thôi!

A Khờ lúc này cũng quay lưng lại nhìn. Một đám đàn ông đàn bà ăn mặc giống như là thợ săn chừng hơn chục người vừa chạy vào trong thành vừa la

hết. Có mấy kẻ nhận thấy trong đám người A Khờ có một xà nữ ở bên trong đó thì có chút dừng lại. Lão nhân lúc này dường như rất ấn ý mà lên tiếng nói:

- Các ngươi yên tâm, đây chỉ là khách qua đường muốn ghé vào trong thành tá túc ở chỗ của lão một đêm mà thôi. Xà nữ kia hẳn là người hầu của bọn họ, có người có thể đi vào được rồi!

Bọn người mới đến nghe lão nói như vậy thì liếc mắt nhìn nhau rồi gật đầu nói:

- Vậy thì lão mau cho chúng ta mấy phòng nghỉ tạm qua đêm đi. Chứ bên ngoài đám xà nhân đó đuôi riết quá, bọn ta không dám ở ngoài qua đêm đâu!

Lão lúc này cười lên ha hả nói:

- Các ngươi yên tâm, các ngươi đến chỗ của lão ở chẳng phải cũng cần phải uống nước trà tiền hay sao? Đã là khách của lão, lão đương nhiên là đảm bảo an toàn cho các ngươi rồi!

Lão nói xong thì lẩn vào trong mà đêm mà đi tới, đám người kia cũng nối đuôi theo sau. Nhóm người A Khờ không khỏi nhìn nhau, rồi hần khe nhú mày nói:

- Ta xem ra chuyện này có chút kỳ quái! Ta mấy lần đi qua chỗ của đám xà nhân có bị công kích qua lần nào đâu? Chỉ e là ở chỗ này có điều gì đó khuất tất. Đã như vậy rồi thì cứ theo lời lão mà đến ở đó một đêm thử xem sao. Nơi này đã có ta và Tiểu Long bảo hộ các nàng có thể yên tâm mà ngủ ngon giấc được rồi!

A Khờ dẫn theo nhóm nữ nhân đi theo phía sau ông lão và nhóm thợ săn đi đến một cái nhà gỗ được chia thành ba tầng, bố trí thành rất nhiều phòng ở khác nhau. Nhìn bên ngoài nó có vẻ rất cũ kỹ, nhưng bên trong lại được bố trí một cách tỉ mỉ và trồng rất nhiều loại cây cảnh, thủy đình, thác nước trông rất là sinh động và đẹp mắt. Chúng nữ lần đầu tiên nhìn đến cũng trầm trồ khen ngợi không ngớt. Không biết lão làm sao mà lúc này lại đứng bên cạnh, nói:

- Những thứ này là do cháu gái của lão nhân lúc rảnh rỗi mà làm ra đó, các vị nhìn đến cũng đừng có chê cười cháu gái lão.

- Không có đâu, ta thấy cháu gái lão là người rất khéo tay và tinh mắt. Mọi thứ nàng sắp xếp nhìn thì có vẻ vô cùng đơn giản nhưng bố cục lại rất chặt chẽ và đẹp mắt. Nếu cháu gái lão có thể học thêm trện pháp nữa, e rằng nơi này sẽ bị nàng ta biến thành một cái kỳ trận vô cùng lợi hại.

Xà Linh hiếm khi khen ai, lúc này lại khen đến rất có ý tứ. A Khờ trong lòng đánh động mà giật mình cảnh giác. Ông lão khe khẽ vuốt lấy hàm râu bạc trắng mà cười:

- Vị tiểu cô nương này chỉ là một người hầu mà kiến thức cũng thật phi phàm a! Quả thật là cháu gái của lão có đi theo một vị đại sư để học trện thuật. Nhưng tài trí của nó không bằng người nên chỉ học được một chút da lông của người ta, quả thật là không đáng giá nhắc đến.

Ánh mắt A Khờ lúc này nhìn đến khuôn mặt một người đang núp ở phía trên tầng lầu thứ ba. Bên trên đó chỉ có duy nhất một dãy phòng, mà hầu như không có ai được phép bước lên đó ngoại trừ ông lão chủ quán. Hần nhìn đến nàng chỉ là một cô gái nhỏ chừng mười bốn, mười lăm tuổi. Đôi mắt nàng có chút hứng thú nhìn đến Xà Linh bên dưới, rồi nhìn sang hần nhếch mép cười rất thần bí. Hần không khỏi tự sướng mà quệt mũi cười thầm:

- Lẽ nào mị lực của ta lợi hại như vậy a?

Đúng lúc này ông lão lên tiếng hỏi đến làm đánh gãy suy nghĩ trong lòng hần:

- Vị công tử này và mấy vị phu nhân muốn lấy mấy phòng, có cần chuẩn bị gì không để ta gọi gia nhân chuẩn bị mang đến.

Ánh mắt lão nhìn đến làm cho hần có chút xấu hổ mà cười:

- Cho ta hai phòng đi! Chọn cho ta hai phòng ở ngay cạnh nhau là tiện nhất. Còn thức ăn thì xin làm phiền lão chuẩn bị cho ta ba phần thịt lớn, và một bàn thức ăn ngon là được rồi!

Lão nghe đến thì gật đầu rồi lui đi. Một lúc sau thì có một đứa người làm chạy đến dẫn theo mọi người đi đến chỗ ở của mình. Là hai phòng lớn nằm ở sát vách nhau. A Khờ nhìn đến rất là hài lòng, hần móc ra trong người một viên từ linh thạch đặt vào trong tay tên người làm:

- Ngươi làm tốt lắm! Mau giúp ta chuẩn bị thức ăn đi, sau khi ăn xong ta sẽ thưởng thêm cho ngươi một ít nữa.

Tên tiểu nhị cầm viên từ linh thạch trên tay mà vẻ mặt không chút vui mừng nào, lại còn nhếch miệng nói:

- Người ta nói tiền tài không lộ ra ngoài, ngươi làm như vậy không sợ bọn ta hạ độc mà cướp đồ của ngươi sao?

A Khờ giật mình nhìn lại, lúc này đã không thấy tên người làm đó ở đâu cả, mà chúng nữ cũng không hề nghe thấy những lời vừa rồi. Hần trong lòng không khỏi hiếu kỳ mà cười một mình.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nữ nhân phiền phức

A Khò cùng với chúng nữ sau khi dùng xong bữa tối thì chia vào hai phòng để nghỉ ngơi. Kim Sí trở về nhân hình ở cùng phòng với chúng nữ. Còn hai đứa con của nàng thì sang phòng của A Khò nằm chung với Tiểu Long. Còn hắn thì một mình lên đi ra ngoài, lần đến căn phòng của cô gái nhỏ ở trên tầng thứ ba.

Hắn vừa mới từ phòng bên cạnh mò đến đã nghe thấy tiếng ông lão bình thân nói:

- Vị tiểu hữu này đêm khuya không ở trong phòng nghỉ ngơi lại ra ngoài vào giờ này làm gì?

Hắn biết mình đã bị phát hiện nên không cần giả vờ nữa, mà cười nói:

- Ta chỉ thấy hiếu kỳ một nơi như chỗ này làm sao lại có hai cái nhân vật lợi hại như vậy lẫn trốn đây? Chẳng lẽ đây là một cái hắc điểm sao?

Ông lão khẽ cười, vừa nhấp trà vừa nói:

- Nếu như tiểu hữu gọi đây là hắc điểm thì nó chính là hắc điểm vậy. Còn nếu như tiểu hữu gọi nó là bạch điểm thì nó đương nhiên là bạch điểm rồi!

Lão nói nước đôi như vậy vừa khéo đem câu trả lời giao lại cho hắn. Hắn trong lòng thầm mắng một cái lão hồ ly.

- Ha ha, ta chỉ là hiếu kỳ hỏi vậy thôi, xin lão tiên bối đừng để mấy lời ấy ở trong bụng.

Lão lúc này mới đặt tách trà xuống bàn làm bộ thờ dài nói:

- Ài, bụng ta vốn dĩ không có chứa nhiều thứ như vậy. Nếu tiểu hữu đã có nhã hứng ghé chỗ lão đàm đạo, thì có thể tùy tiện mà kiếm một chỗ ngồi xuống. Lão đây xương cốt đã muốn yếu rồi, e rằng đi lại không tiện.

Lão đã nói đến đây rồi hắn cũng chỉ đành phải mở cửa mà đi vào. Giữa căn phòng đặt một cái bàn nhỏ, phía trên còn có hai cái tách trà vẫn còn đang bốc hơi. Một cái là lão đang uống, còn một cái thì như vừa mới rót ra không lâu nhưng mà chẳng thấy người đâu cả. Có điều làm hắn chú ý nhất chính là tên người hầu lúc này đang ngồi ở bên cạnh lão nói chuyện gì đó vui cười rất là bình thản.

- Ta nói một tên bồi phòng như tiểu huynh đệ làm sao lại kỳ quái như vậy, hóa ra lại là cô nương Xuân Nhi ở chỗ này. Ta thật hiếu kỳ không hiểu, một cô nương xinh đẹp như cô giả cái gì trang mà trốn ở chỗ này làm chi đây?

Lúc này tên người hầu cười lên khanh khách, nói:

- Ta nói công tử vẫn rất tinh mắt khi nhìn nữ nhân nha! Ta giả trang như vậy mà người cũng nhận ra.

Hắn cười mà không cười nói:

- Ta nói, có tên người hầu nào mặt trắng tay trơn, thân hình lại đầy đặn như cô nương hay không? Với lại trên người hắn còn có mùi hương nước hoa lưu lại. Đừng nói là ta, cho dù là người khác cũng nhận ra đây rõ ràng là một cái nữ nhân. Chỉ có điều ta không nghĩ đến lại là cô nương mà thôi.

Nàng bị nói đến có chút xấu hổ, lờm lờm:

- Hừ, không phải là tiểu thư nhờ cậy ta cũng chẳng thèm đến đây để gặp lại người.

- Ồ, Tiểu Nhu cũng biết ta sẽ tới đây sao?

Hắn nói đến đây lại nhìn một già một trẻ trước mặt:

- Ta có chút hiếu kỳ không hiểu, cô nương là người của yêu tộc làm sao lại dám đến đây một mình? Lẽ nào hai người các người có cái gì gọi là hay sao?

Nghe cái kiểu nói lấp lửng của hắn, nàng liền muốn mắng cho hắn một trận. Nhưng thấy ông lão vẫn bình thản uống trà thì nàng mới hơi chút kiềm chế lại, vẻ mặt không mấy gì vui vẻ nói:

- Người nghĩ cũng đừng có nghĩ lung tung, ông ấy là cha của cha ta. Còn ta là con của con ông ấy, người nói xem chúng ta là có quan hệ thế nào?

Hắn vỗ đầu một cái phốc, giả ngu nói:

- Ồ, thế hai người là quan hệ gì?

- Người... người là đang giả ngu hay là cố tình không biết?

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi muốn đánh hấn. Hấn lại nhún vai cười:

- Vậy mẹ cô là lang nhân sao?

Nàng lúc này mới hừ nhẹ, nói:

- Coi như ngươi cũng không có quá ngu!

- Hề hề, tên ta là A Khò a, ta đương nhiên sẽ rất khò nha!

- Xi... iiiii...

Nàng bị hấn chọc cho phải che miệng cười. Mãi một lúc sau mới tức giận nói:

- Ngươi mà khò thì trong thiên hạ này còn có kẻ nào dám tự xưng mình thông minh nữa sao? Ngươi ngay cả tiểu thư cũng lừa được, ta cũng.. Hừ, hừ! Nói tóm lại tên khò nha ngươi rất là đáng ghét, rất hay thích đi lừa người khác.

Nàng nói xong có chút khát nước mà đem chén trà hấn đang cầm trên tay đoạt lấy rồi uống cạn. Hấn nhìn nàng nhìn đến có chút chăm chú. Nàng sẵn giọng nói:

- Thế nào, có phải nhìn ta rất là xinh đẹp hay không?

- Ta chỉ thấy kỳ lạ một điều là, chẳng phải truyền lưu có kể lại rằng nhân yêu kết hợp sau khi sinh con tinh huyết sẽ không thuần, nên là con cái của bọn họ sẽ không tu luyện được pháp thuật hay sao?

Ông lão lúc này mới đặt chén trà xuống bàn, rồi nhìn hai người trẻ tuổi bên cạnh có chút tiểu ý cười:

- Vậy tiểu hữu đã nghe qua chuyện một nhân loại lại mang trong người long huyết, rồi dẫn theo một con rồng đi dạo hay chưa?

Lời lão nói làm cho hấn giật thót, suýt chút nữa đã đứng bật dậy. Xuân Nhi ngồi bên cạnh cũng liếc mắt nhìn đến. Hấn lại giả vờ như không có chuyện gì mà cười lớn:

- Ha ha, lão tiền bối thật biết nói đùa! Mấy chuyện như thế quả thật là ta chưa từng nghe nói qua a!

- Ài, có những chuyện chưa nghe nói đến cũng không có nghĩa là sẽ không có. Đời lão đi qua rất nhiều nơi, gặp được rất nhiều chuyện. Chỉ duy nhất có tiểu hữu là ta nhìn đến có chút không thấu. Phải chăng là ta đã già rồi hay không?

Nghe lão than thở hấn cũng vội than thở theo:

- Ài, thương sinh vốn dĩ mệnh mờ, lòng người tịch tịch cũng là lẽ tự nhiên. Có những thứ lão tiền bối nhìn không rõ ràng không phải là do tiền bối nhìn không thấu đến, mà căn bản là ánh mắt của người quá sâu làm cho những thứ nông cạn cũng trở thành khó hiểu. Đó cũng coi như là lẽ thường tình của tự nhiên!

- Thật thế sao?

Ánh mắt lão đột nhiên sáng như đuốc nhìn đến làm cho hấn suýt chút nữa là đem tách trà trên tay đánh rơi.

- Hà hà hà! Người xem, ta suýt chút nữa thì bị người dọa cho sợ đến nỗi tách trà cũng không cầm vững rồi đây này.

- Xảo trá, người như ngươi mà cũng biết sợ hay sao?

Xuân Nhi hai tay đang chống cằm nhìn sang hấn bĩu môi nói. Hấn thì bị nàng làm cho tức muốn lộn ruột.

- Ta nói, cô nương là cái người có gia giáo, ăn nói sao lại thô lậu như vậy? Ở trước mặt tiền bối như là ông của cô nương đây nếu ta không có chút sợ hãi là đang xem thường người, như vậy chẳng phải ta rất bất kính hay sao?

- Tiểu hữu lại nói sai rồi, ở nơi này hầu hết là dựa vào thực lực để phân định vai thứ. Chỉ có người thân trong nhà mới dùng đến vai vế. Mà hình như ta với tiểu hữu thực lực cũng là đồng giai, hơn nữa lại không có thân thích. Bởi vậy ta với tiểu hữu làm sao có thể phân định trên dưới được đây? Ta nói như vậy có đúng không?

Hấn làm bộ như rất là suy tư, rồi khó khăn liếc qua nhìn Xuân Nhi, lại hơi nhếch miệng cười. Cuối cùng mới làm bộ đứng dậy cung kính nói:

- Người thật tình là chưa nghe Xuân Nhi nói qua chuyện gì sao? Ta với nàng từ trước đã tự đính ước với nhau. Hôm nay ta cố ý đến đây là theo lời nàng mà đến, còn có cả lễ vật làm quà ra mắt người nữa đây.

Hấn nhanh tay lộn một cái lấy ra viên nội đan của Hắc Ưng đặt ở trong tay, rồi cung kính dâng lên trước mặt:

- Người xem, món lễ vật này có thể làm quà ra mắt của cháu rể hay là không?

Hắn động tác và lời nói nhanh đến mức làm cho Xuân Nhi không kịp phản ứng. Đến khi nàng muốn phản ứng lại đã bị cánh tay của hắn kéo vào trong người:

- Hai người chúng ta là thật tâm yêu thương nhau, kính xin tiền bối suy xét cho!

Lão không có nhìn đến viên nội đan ở trong tay của hắn, mà đưa mắt nhìn đến cháu gái của mình. Nàng nhìn thấy trong mắt lão có cái gì đó không đúng, lại sợ nói lời sai lầm sẽ làm cho lão nổi giận mà đánh chết A Khờ. Nàng biết lão thừa sức làm việc đó, còn cái tên ngốc này lại cố ý chọc giận lão. Nàng thật sự hối hận tại sao lại đi đến chỗ này đợi hắn làm cái gì kia chứ.

- Chuyện này là thật sao?

Trong lời nói của lão có ẩn chứa linh lực. Chỉ cần một khi nàng phủ nhận là lão sẽ không buông tha cho hắn. Một tên tiểu tử mới bước chân vào thánh cấp lại dám ở trước mặt lão động tay động chân với cháu gái lão, đây chính là vấy ngược của lão. Trước đây cũng có vài tên không mất, lời nói có chút vô lễ với nàng mà bị lão phế hết linh lực ném đi ra ngoài. Tên A Khờ lần này còn nham nhở ôm nàng ngay trước mặt lão, làm sao mà lão không giận được.

Nàng không dám chần chừ mà ấp úng nói:

- Chuyện này... thật ra là... chuyện này...

Nàng vừa không muốn thừa nhận, lại vừa không muốn ông nội nổi giận. Cứ lúng túng ở giữa nửa ngày mà không biết phải trả lời như thế nào. Đúng lúc này, ông lão đột nhiên lại phá lên cười:

- Ha ha ha, tuổi trẻ, tuổi trẻ vẫn là rất tốt a! Thôi được rồi, nếu như nha đầu này không có phản đối thì ta có thể thay mặt cha nó đồng ý mối hôn sự này. Chỉ có điều, ngươi phải hứa với ta là sau này sẽ chăm sóc tốt cho nó. Đồng thời, ta để ý thấy bên ngươi người còn có rất nhiều nữ nhân, mà xem đám nữ nhân này có quan hệ với ngươi cũng không phải tầm thường. Còn có cả thánh nữ của lang tộc nữa, đứa trẻ này làm người cũng không tệ. Ta không biết ngươi bây giờ và sau này có bao nhiêu nữ nhân, nhưng chỉ cần ta biết ngươi làm chuyện gì tổn thương đến Xuân Nhi thì cho dù ngươi có là long thần ta cũng sẽ đến tìm ngươi để mà tính sổ.

Lão nói xong liền biến thân đi mất. Ngay cả A Khờ cũng không biết lão đi ra bằng cách nào. Hắn có cảm giác như càng tiếp xúc nhiều với thế giới này hắn càng trở nên nhỏ bé hơn. Trong lúc cả hai còn đang đứng thất thần thì cánh cửa phòng một lần nữa được mở ra. Một khuôn mặt thiếu nữ chừng mười bốn, mười lăm tuổi đang mở to mắt nhìn một gã đàn ông đang ôm lấy một gã người hầu vô cùng thân thiết.

- Các ngươi làm sao lại ở trong phòng của ta?

Câu hỏi của nàng đánh vỡ bầu không khí lúc này. A Khờ nhìn thấy ánh mắt quái dị của nàng nhìn đến có chút lấy làm kỳ. Mà Xuân Nhi thì hốt hoảng đẩy hắn ra mà hô lên:

- Cô cô, người làm sao lại đi vào phòng của con?

Thiếu nữ nhìn đến khuôn mặt của tên người hầu, mãi một lúc mới nhận ra người quen mà kinh ngạc hỏi:

- Ô, là Xuân Nhi đó sao? Ngươi làm sao lại thành ra cái bộ dạng này? Còn nữa, sao hai người lại ở trong phòng của ta mà ôm nhau?

Nàng lại hỏi đến làm cho hai người không biết phải trả lời như thế nào. Thì ra căn phòng mà hai người đang đứng đã bị ông lão tráo đổi. Đến khi hai người nhận ra được thì đã có chút trễ.

- Ha ha ha, tên tiểu tử nhà ngươi dám lợi dụng tiểu Xuân Nhi để lừa ta sao? Ta cho tiểu nha đầu kia tới đối phó các ngươi, xem các ngươi làm sao mà trốn thoát đây! Ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Lừa đảo mặt trận pháp sư

A Khờ lúc này mới chú ý đến căn phòng hiện tại được bài trí khác hẳn căn phòng khi nãy. Rõ ràng hắn và Xuân Nhi vẫn còn ở trong phòng của nàng, làm sao lại biến thành một căn phòng khác được chứ? Trừ phi có người đặt đến thần cấp, linh ngộ được không gian pháp tắc mới có thể không hay không biết mà đem hai người di chuyển đến. Nhưng điều đó là không thể nào, tồn tại cấp thần ở một giới này cộng lại cũng không quá chục người, làm gì mà hắn dễ dàng gặp đến như vậy. Còn ông nội của Xuân Nhi càng không có thực lực đó. Vậy thì nguyên nhân là vì cái gì?

- Áo trận của ta, là ai vừa mới phá bỏ?

Nghe cái giọng bất thiện của nàng bây giờ hai người mới biết là chuyện gì xảy ra. Hóa ra từ nãy giờ hai người vẫn là đang ở phong của nàng, nhưng do có ảo trận che giấu nên cả hai không có nhận biết sự khác thường đó. Nghĩ đến đây A Khờ thầm hận trong lòng: "Lão quỷ này thật muốn chơi ta?"

- Là ai mới vừa phá ảo trận của ta?

Nghe cô cô lập lại câu hỏi lần nữa, Xuân Nhi không khỏi có chút gấp. Nàng thừa biết tính tình cô cô của mình cổ quái, một lời không hợp liền sẽ động thủ ngay. Tuy không phải là bị lấy đến tính mạng, nhưng ăn đau khổ là khó tránh khỏi. Xuân Nhi lập tức giải thích:

- Xin cô cô đừng tức giận, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến con!

Tiểu cô cô của nàng nhìn đến rồi hừ lạnh:

- Hừ, với thực lực của ngươi mà cũng muốn phá giải được ảo trận của ta sao?

Nghe cô cô nói như vậy nàng không khỏi có chút xấu hổ mà cúi đầu xuống. Nhưng dù vậy nàng cũng không dám mở miệng chọc giận cô cô của mình. Ánh mắt của tiểu cô cô lúc này mới nhìn đến A Khờ. Lúc này ở khoảng cách gần nàng mới có thể xác định được thực lực của hắn, nhìn đến đây nàng hơi nhíu mày nói:

- Là ngươi làm sao?

Hắn bây giờ có muốn chối cũng chối không được, đành phải giờ ra chiều cũ mà dùng:

- Nếu ta nói phải thì sao, không phải thì thế nào?

Nhưng hắn lại quên mất một câu nói của cổ nhân "có những nữ nhân ngươi tuyệt đối không thể chọc vào". Nàng nghe hắn nói chuyện ngông nghênh như vậy thì nộ khí nổi:

- Được, vậy thì ngươi thử phá tiếp một trận này của ta nữa xem thế nào!

Nàng vung tay lấy ra một bộ trận kỳ, tay bắc tay nam mà phát xuống. Chỉ trong nháy mắt cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn biến đổi. Khung cảnh phía trước mặt hai người là một mảnh rừng núi rậm rạp không thấy đâu không thấy cuối. Nhìn thế nào hắn cũng không thấy đường ra được. Xuân Nhi thì ở bên cạnh hắn mà kéo tay bù lu bù loa nói:

- Không xong rồi, không xong rồi! Lần này ta đã bị ngươi hại thảm rồi. Ngươi không việc gì lại đi chọc cô cô của ta làm chi?

- Ngươi có im đi được không? Đây rõ ràng là một cái nha đầu điên, ta chọc giận tiểu nha đầu này hỏi nào? Là ông nội của ngươi lớn mà không đứng đắn, lại đem phiền phức kéo ở trên đầu của ta.

- Ngươi... ta không cho phép ngươi mắng ông nội và cô cô của ta? Là tại ngươi vô sỉ, dám ở trước mặt ông nội nói mấy lời như vậy. Đã thế còn dám mắng cô cô ta là tiểu nha đầu điên, ngươi có biết cô cô của ta tuổi so ra còn lớn hơn ngươi gấp mấy lần hay không? So với cha ta còn muốn lớn hơn nữa đấy!

- Ô, hóa ra nàng ta không phải là tiểu nha đầu điên mà là một lão bà bà điên hay sao? Trời ơi, ta làm sao lại quen biết ngươi chứ? Cả nhà ngươi đều không có lấy một ai bình thường cả.

- Im miệng!

Nàng càng nghe hắn nói càng không nhẫn nhịn được, tức giận mà đá ngay đúng chỗ giữa hai chân của hắn. Cũng may là hắn phản ứng nhanh nhẹn mà thoát được một kiếp, tay không ngừng giữ lấy chỗ đó mà kêu la:

- Ôi cha mẹ ơi, có con vợ điên muốn giết phu đoạt mệnh! Cứu, mau cứu ta, cứu ta!

Nàng bị hắn chọc tức đến phát gấp:

- Ngươi im miệng, ngươi im miệng cho ta! Ngươi còn dám nói năng lộn xộn nữa ta sẽ liều mạng với ngươi...

Nàng còn chưa nói hết câu đã thấy khuôn mặt của hắn kẻ trong gang tấc:

- Ngươi muốn liều mạng như thế nào?

Nhìn thấy hắn nở nụ cười nham nhở nhìn đến, nàng nào dám lớn tiếng mắng chửi nữa. Nàng uất ức đến độ khóc rống lên:

- Cô cô, mau thả ta ra, mau thả ta ra! Ta không muốn bị nhốt chung với cái tên vô sỉ này! Hu hu... cô cô mau thả ta ra đi mà... Xuân Nhi biết sai rồi... hu hu...

Hắn nhìn nàng khóc đến thương tâm mặt không khỏi nhăn nhó:

- Này, không phải chỉ đùa một chút thôi sao? Có cần phải khóc lớn như vậy không?

Cô cô của nàng đứng ở ngoài đương nhiên là thấy rõ hết tất thấy. Nàng thường ngày rất ít khi mắng người, nhưng cũng phải mở miệng mà mắng một câu:

- Hạ lưu, vô sỉ!

Tay nàng lại đảo một chút, trận kỳ ngay lập tức biến đổi. Cảnh vật xung quanh lần nữa biến thành một tòa miếu cũ kỹ đồ nát. Hắn nhìn đến có chút quen mắt:

- Đây chẳng phải là tòa miếu hoang lần trước ta trú mưa rồi bị đưa đến chỗ này sao?

Lúc này hắn nhìn quanh cũng không thấy Xuân Nhi ở đâu, liền biết là nàng đã được cô cô của mình đưa ra ngoài. Bầu trời bắt đầu đổ xuống cơn mưa, hắn vội vàng chạy vào trong miếu mà trú. Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc trước mắt, trong lòng hắn nổi lên một loại cảm giác vô cùng kỳ dị. Có cái gì đó luyến tiếc, lại có cái gì đó căm phẫn. Hắn căm phẫn vì nơi này từng là nơi hắn bị người ta khinh khi ức hiếp, thậm chí hắn từng một lần bị người ta giết cho chết đi mà sống lại. Hắn hối tiếc, là vì cha mẹ nuôi của hắn vì nuôi dưỡng hắn mà gặp phải khổ hạnh qua đời, hắn thậm chí đến khuôn mặt của họ cũng nhớ không có rõ ràng. Đó có lẽ là thứ nuối tiếc duy nhất ở thế giới này để hắn phải lưu luyến nhớ lại. Những chuỗi ngày tù nhục như là một hình ảnh quay chậm mà tua đi trong ký ức của hắn. Sắc mặt hắn cũng vì thế mà biến đổi theo cảm xúc. Hắn thấy mình sắp nổi điên thì nghe có tiếng cười cợt nhả đi vào:

- Ai ui, là ai thế này?

Một nữ nhân thân hình đầy đặn, quần áo bị trời mưa làm ướt dính sát người lộ ra một lớp nội y màu đỏ ở bên trong cùng với đường cong cơ thể hoàn hảo lộ ra trước mắt. Hắn thấy nàng bước vào thì ánh mắt có chút nhú lại. Cái con đàn bà lăng lợ này suýt chút nữa thì hại chết hắn, may cho à là lúc con dao kia đâm xuống hắn bị sấm chớp cuốn đi mất. Nếu không thì à đã bị hắn dùng dao nhọn xuyên qua ngực rồi. Giờ nhìn lại à trong ánh mắt có chút tiêu ý. Xem ra ông trời vẫn là muốn cho hắn giết chết à thêm một lần nữa à. Hắn đang định rút con dao ở trong người ra thì nghe có tiếng quái âm của đàn ông nói vọng vào.

- Nhược Lan, muội làm sao vẫn còn đứng đó làm gì? Ta nghe bên trong còn có người phải không?

Một gã đàn ông trung niên cao gầy, trên miệng mọc ra hai cái hàm râu cá trê, vừa đi vào vừa đảo mắt nhìn quanh. À Khờ nhìn thấy hắn thì lập tức nổi giận dưng dưng:

- Tên khốn này, lần trước là ngươi suýt chút nữa lấy mạng của ta. Hôm nay gặp ta ở đây coi như là các ngươi xui xẻo rồi!

Hắn vừa nói vừa nhe hàm răng ra dọa, lưỡi lại liếm liếm mép cười khẩy.

- Để ta xem ngươi hôm nay có thể chết được mấy lần!

Con dao nhọn trên tay hắn đâm tới làm cho gã đàn ông trung niên kinh ngạc hô lên:

- Vị tiểu huynh đệ này, ta với ngươi không thù không oán cơ chi vừa thấy mặt là muốn giết người?

- Khả khả, người lão tử muốn giết cần phải hỏi lý do sao?

Thấy gã muốn tránh được mũi dao đâm tới, À Khờ ngay lập tức chuyển hướng mà nhắm ngay đùi của gã quét ngang. Gã dù sao cũng là một tên giết người chuyên nghiệp, dù có bị tập kích bất ngờ phản ứng cũng rất nhanh nhạy. Chẳng mấy chốc mà hai người rượt đuổi nhau như mèo vờn chuột. Chỉ có điều là con chuột này lại rất tinh ranh, hầu như vào đúng thời khắc mấu chốt hắn đều hiểm hiểm né được. À Khờ vốn dĩ chỉ nhờ vào tốc độ và sức mạnh của cơ thể chứ không dùng đến linh lực, nên mới bị kéo dài như vậy. Nhưng đến khi hắn muốn vận dụng một chút linh lực để ép gã đàn ông trung niên vào góc chết, thì mới phát hiện ra là linh lực trong người đã bị ào trận hoàn toàn khống chế, không cách nào phát huy ra được. Giờ hắn mới thấy ào trận này đáng sợ như thế nào, càng thêm kinh hãi lực của tiểu cô cô kia. Vì hắn thừa biết không phải ai cũng có thể phát huy ra được uy lực của trận pháp đạt đến cấp độ ảo diệu như vậy. Khâm phục thì khâm phục, nhưng trong lòng hắn vẫn không ngừng mắng nàng:

- Cái bà điên đó không phải là muốn chơi chết ta đó chứ? Ta không dùng linh lực được thì làm sao giết được tên giết người này đây? Thật đúng là phiền phức mà!

Đã không dùng được linh lực, nên hắn cũng vô pháp dùng các món đồ vật pháp khí khác. Hết cách, hắn đành phải liều mạng hét lớn:

- Tên khốn, ngươi có bản lĩnh thì đừng có chạy thử coi?

- Mẹ nó, ta không có thù oán gì với ngươi mà ngươi cứ đuổi giết theo ta làm gì? Lẽ nào cho rằng lão tử không dám giết ngươi sao?

- Hừ, nói nhiều làm gì? Ngươi có ngon thì đứng lại thử coi!

- Mẹ nó, ngươi tưởng ta ngu hay sao mà đứng lại.

- Ai ui, hai người đàn ông các ngươi làm sao lại vừa gặp mặt là đánh nhau thế kia?

- Câm miệng!

Nghe tiếng ả ngã ngón nói chuyện cả hai người đều quát lên. ả bị mắng mà bù lu bù loa lên kêu khóc:

- Hu hu... Hai người đàn ông các người oai ức hiếp một cái góa phụ như ta. Ta thật là không muốn sống nữa, không muốn sống nữa!

- Mẹ nó, người có cảm miệng ngay không? Có muốn ta một nhát đâm hết người hay là không?

A Khò sẵn giọng mà mắng. Gã đàn ông trung niên nhăm đúng lúc này lao nhanh tới, trong tay giấu lấy một con dao nhọn sáng bóng, miệng khề nhếch lên nhìn ả cười. Nhưng nụ cười của hắn còn chưa kịp tắt, mặt mày không khỏi xám lại. A Khò thừa lúc hai người đá mắt nhìn nhau, hắn đã nhanh tay mà kéo ả lên phía trước, chặn lại hướng con dao của gã đàn ông kia đâm tới. Hắn nhếch mép cười khẩy:

- Hừ, hai người các người tưởng rằng ta dễ mắc mưu như vậy sao?

Đúng lúc này một cái bóng từ đằng sau lao tới nhìn hắn cười cười:

- Thật vậy sao?

Con dao nhọn bắt ngờ đâm xuyên qua, hắn có thể cảm giác được ngay tim mình có chút nhói đau. Hắn cho đến lúc này vẫn không hiểu:

- Làm sao có thể...

Bạn đang đọc truyện *Vú Núi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sinh tử trận

Hắn mơ màng chìm vào trong hỗn loạn. Hắn không hiểu tại sao con dao đó lại có thể đâm xuyên tim của mình. Tên giết người và ả đàn bà lẳng lơ đang ở trước mặt, vậy thì ai là người đâm con dao đó? Hắn tự hỏi mà không tìm được câu trả lời cho chính mình. Những thứ hình ảnh hỗn loạn trong đầu làm cho tâm trí của hắn bắt đầu mê muội dần. Rồi đột nhiên hắn gồng mình quát lớn:

- Không đúng, không đúng! Ta đang bị vây trong ảo trận, làm sao ta có thể chết được! Khốn kiếp, phá cho ta!

Hắn gào rống mà ra sức vận chuyển linh lực thông qua các đường kinh mạch mà truyền vào trong từng thớ cơ bắp.

- A... A Khò ta nhất định không thể chết, tuyệt đối không thể chết! Ha ha ha, ta là bất tử! Ta không thể chết! Phá!

Chỉ một chữ "phá" cuối cùng của hắn ảo trận dường như ngay lập tức bị phá vỡ. Tiểu cô cô bị phản phệ mà phun ra một bùm máu tươi, ánh mắt nàng nhìn hắn không hề tức giận mà còn rất hưng phấn. Nàng lau vội vết máu trên miệng, rồi hé môi ra cười:

- Hi hi, tên tiểu tử này chơi rất vui! Hắn có thể nhanh như vậy phá được ảo trận của ta, lần này ta phải đổi lại trận khác mà áp hắn mới được. Hừ, cô cô ta không thể để mất mặt như vậy được. Đổi trận!

Nàng vừa nói tay vừa phát lệnh kỳ mà chuyển đổi trận pháp. Xuân Nhi chỉ đứng ngoài nhìn mà thấp thỏm không chịu được.

- Không xong rồi, không xong rồi! Hai người này cứ tiếp tục như vậy thì kiểu gì cũng có người bị thương. Cô cô thì không thể bị thương được. Mà hắn thì càng không thể nào. Ta phải làm sao đây, làm sao đây!

Nàng đứng một bên mà gấp như đang ngồi trên đống lửa vậy.

- Sinh tử trận, nhốt cho ta!

- Sinh tử trận... sinh tử trận... Cô cô người thật sự điên rồi sao? Đây là sinh tử trận a, một khi hắn không phá được trận này thì hắn chết chắc rồi. Nhưng nếu hắn phá trận ra ngoài thì tu vi của người cũng sẽ bị phế bỏ a! Đây là người muốn cùng hắn tử chiến hay sao?

Tiểu cô cô vẫn đang chỉ huy lệnh kỳ nên không thể phân tâm được. Đợi đến khi nàng bỏ trận xong xuôi rồi mới quay lại liếc mắt nhìn đứa cháu gái của mình:

- Hừ, người gấp cái gì mà gấp? Đây chỉ là trận pháp mô phỏng thôi, người nghĩ sinh tử trận này dễ bố trí lắm hay sao?

- Nhưng mà...

Nàng định nói nữa liền bị cô cô ngăn lại:

- Không cần lo, ta tự có chừng mực của mình. Chỉ là kiểm chứng thực lực của đứa cháu rể này một chút thôi!

Nghe nói đến đây mặc dù trong lòng đang lo lắng nhưng nàng cũng không khỏi xấu hổ mà nói:

- Ta đây với hần có quan hệ gì đâu, cô cô đừng có nói bậy!

- Hừ, hai người các người còn chưa có quan hệ gì mà đã ôm nhau chặt như vậy ở trong phòng của ta rồi. Chờ người và hần có cái gì thì chẳng phải ta cũng lên chức bà bà rồi sao?

- Cô cô...

Nàng mặt lúc này đỏ đến mang tai. Trong khi đó, A Khờ vừa mới phá xong ảo trận lại đột nhiên thấy mọi thứ xung quanh biến đổi trở về lại lúc ban đầu. Hần thấy mình vẫn đứng ở trong phòng của vị tiểu cô cô kia. Chỉ có điều là căn phòng lúc này lại trống rỗng không có một bóng người. Hần nghi ngờ nhìn quanh, rồi tự lẩm bầm trong miệng:

- Trận pháp phá xong rồi tại sao lại không thấy người ở đây nhỉ?

Hần đang định bước ra khỏi phòng, đột nhiên linh cảm nói cho hần biết phía trước có nguy hiểm nên hần vội vàng rút chân về lại. Vừa kịp lúc cả căn phòng lần nữa biến mất, mà thay vào đó là một cái đồ hình bát quái bao trùm xung quanh. Khoảng không trước mặt hần cũng biến thành hai màu trắng đen vô cùng quái dị. Hần lúc này mới biết thì ra là mình vẫn còn bị vây trong trận.

- Không phải chứ? Cái bà điên này thật muốn đùa chết ta sao? Ta với người vốn không thù không oán a! Người làm ơn đừng có chơi đùa kiểu này chứ!

Đúng lúc này giọng nói của nàng vang lên nhắc nhở hần:

- Tiểu tử thú, dưới chân người chính là bát quái trận đồ do ta lập ra, trận này có tên là sinh tử trận. Ta lấy bốn phương tám hướng tạo thành mười hai phương vị, tương đương với mười một cửa tử và một cửa sinh. Người muốn phá trận này thì cần phải trong thời gian ngắn nhất tìm cho được cửa sinh mà đi ra. Còn nếu không người mà đi nhầm vào cửa tử thì ta cũng không biết hậu quả là như thế nào đâu. Với thực lực của người mà nói, ta nghĩ chắc là không có nguy hiểm gì đến tính mạng đâu. Nhưng có vài thứ, hoặc là vài bộ phận trên cơ thể của người mất đi thì cũng rất có thể. Đến lúc đó người cũng đừng có trách ta, có trách thì trách vận mệnh của người có chút kém mà thôi.

Hần nghe đến có chút muốn nhảy ra ngoài mà đem nàng ta ra lột hết quần áo, rồi đánh nát cái mông của nàng cho hả giận.

- Đây là người chơi cái gì trò a? Ta có thể không phá trận mà đi ra được hay không?

- Hừ, người nghĩ cũng đừng nghĩ! Nếu người không phá được trận thì cứ ngồi ở trong đó mà đợi đi! Dù sao ta vẫn còn rất nhiều ma hạch và từ linh thạch, có thể duy trì trận pháp này thêm vài hôm nữa.

- Vài hôm là mấy hôm?

- À, để ta tính xem nào... à... ừ... đại khái là khoảng một tháng hay một năm gì đó. Dù sao ta có rất nhiều thời gian. Người có thể ở trong đó mà từ từ nghiên cứu cũng được.

Hần lúc này chỉ muốn hét lớn:

- Con bà nó, lão tử liều mạng với người!

Nhưng lại nghĩ đến hoàn cảnh của mình hiện tại, hần phải đành nhỏ nhẹ xuống nước nói:

- Tiền bối, người đại nhân có đại lượng. Ta có sai phạm gì xin người bỏ qua cho ta một lần có được không? Ta nhất định sẽ bồi thường cho tiền bối đầy đủ. Chỉ cần tiền bối thả ta ra ngoài là tốt rồi!

- Hừ, người nghĩ trên người người thì có thứ gì đáng giá chứ? Người cứ ở trong đó mà từ từ suy nghĩ đi, ta đi tìm chỗ ngủ đây!

Nàng nói xong liền im lặng không tiếp tục nói nữa, chỉ tội cho hần bị vây trong trận mà ngó đông ngó tây không nghĩ ra một chút biện pháp gì. Hần đi đi lại lại xung quanh vòng tròn nhưng lại không dám xông bậy. Hần nghĩ cũng không nghĩ ra cách nên đành phải ngồi xuống nhắm mắt mà tĩnh tọa. Trong lúc tĩnh tọa tâm thần hần chìm vào trong một cái đồ hình bát quái màu đen trắng. Hần nhìn thấy trong đồ hình có hai tên A Khờ một đen và một trắng đang đánh nhau rất quyết liệt. Tên A Khờ màu trắng là biểu hiện của sự sống, còn tên A Khờ màu đen là biểu hiện của vật chết. Cả hai đều dùng phương pháp liều mạng mà tranh thắng thua. Có mấy lần tên A Khờ màu trắng đánh giết được tên A Khờ màu đen nhưng chỉ chốc lát tên A Khờ màu đen lại hồi phục như cũ. Mà tên A Khờ màu trắng càng đánh càng suy yếu rõ rệt. A Khờ đang nhắm mắt tĩnh tọa, đột nhiên hai mắt mở bừng mà đứng dậy.

- Đứng rồi, trong sinh có tử, trong tử có sinh. Nếu người bắt tử, ta cũng bắt tử thì người lấy gì mà giết ta! Ha ha ha, A Khờ ta là bất tử, thân ta là bất diệt! Các người không thể giết ta chết được!

Xuân Nhi đứng bên ngoài thấy hần đột nhiên đang ngồi tĩnh tọa lại đứng lên kêu gào điên loạn như vậy thì lo lắng nói:

- Cô cô, hần không phải là gặp vấn đề gì rồi chứ? Có khi nào...

Tiểu cô cô ánh mắt khẽ nhủ lại, nét mặt nàng không vui không buồn nói:

- Ngươi còn nói là không có gì với hần, làm sao lại lo lắng cho hần như vậy?

Thấy nàng lại tính nói cái gì, cô cô liền phát tay nói:

- Yên tâm đi, hần lần này xem như nhân họa đắc phúc! Trận này nếu hần có thể phá được, con đường tu luyện phía trước của hần sẽ rộng mở ra rất nhiều. Tương lai rất có thể, hần chính là chí tôn vô thượng của một giới này. Tâm trí của người này rất cứng cỏi, trên đời này không có thứ gì có thể ngăn cản hần được. Chỉ có điều hần hoa tâm có chút lớn a!

Nàng có ý thờ dài mà quay sang nhìn đến cháu gái của mình. Xuân Nhi không khỏi bấu môi mà lẩm bẩm trong miệng:

- Hần hoa tâm thì có liên quan gì đến ta chứ!

A Khờ nhìn trận đồ ở trước mặt, hần không còn chần chừ lựa chọn nữa. Mà trực tiếp đi thẳng về một hướng, hần không quan tâm đến liệu đó có phải là cửa sinh hay là cửa tử. Hần chỉ bước đến đó và vùng mạnh quyền xuống quát lớn:

- Đến đây đi, ta bắt tử các ngươi cũng đừng hòng bắt ta tử! Giết!

Ầm, ầm!

Quyền đầu nện xuống là cho cả không gian trở nên chấn động mãnh liệt. Vô số tử ảnh lao ra hướng về phía hần mà đánh tới. Mỗi một quyền của hần đều triệt triệt để để mà tiêu trừ hết tất thấy. Đến cuối cùng thứ hiện ra trước mặt hần là hai khuôn mặt của nữ nhân nhìn đến có chút kỳ. Một người thì trở mặt lên mà nhìn như thể hần là một con quái vật vậy. Trong khi đó, một người thì nhìn hần mỉm cười rất quái dị. Hần nhìn thấy tiểu cô nương trước mắt, miệng liền hừ hừ lên mấy tiếng:

- Bà nương điên, ngươi thật sự muốn đánh nhau với ta thật hay sao?

- Hừ, ta đánh không lại ngươi!

Nàng nói xong thì thu nụ cười bí ẩn của mình lại, rồi phát tay bảo:

- Hai người các ngươi đi ra khỏi phòng của ta nhanh đi! Ta không có thời gian để tiếp chuyện với các ngươi đâu!

Đến khi ra khỏi phòng rồi mà Xuân Nhi vẫn còn chưa hoàn hồn lại, nàng lâu lâu lẩm bẩm ở trong miệng:

- Làm sao có thể, hần làm sao có thể lợi hại như vậy được chứ?

- Ngươi đang lẩm bẩm cái gì trong miệng vậy?

Nghe A Khờ hỏi đến nàng mới giật mình lắc đầu nói:

- Không có gì... không có gì...

Rồi sau đó nàng chạy biến mất dạng. Hần nhìn về phía bóng lưng của nàng mà nhủ mảy:

- Lần nào gặp ta ngươi cũng chạy nhanh như vậy làm gì?

Hai người đi khỏi rồi, cánh cửa phòng của cô cô một lần nữa được đẩy đi vào. Lúc này giọng của nàng lười biếng nói:

- Lão đầu tử, kết quả như vậy đã làm lão hài lòng hay chưa?

- Ha ha, ta chờ đợi ở đây đã mười năm rồi! Cuối cùng cũng có thể tìm ra hần, người có thể sai sử được rồng. Đứa con của tạo hóa! Ha ha ha!

- Hừ, với thực lực của hần hiện tại còn chưa đủ để ta để vào mắt. Lúc này chỉ là một chút trò chơi nhỏ thôi, muốn đối đầu với bọn họ thực lực của hần ít nhất cũng phải đạt tới thần cấp. Còn hiện tại hần chẳng qua chỉ là một con chót thí nhỏ thôi, không đáng giá nhắc đến!

- Nhược Tử a, Nhược Tử! Nha đầu ngươi cũng thật là nhỏ nhen, thua hần có một trận mà đã suy nghĩ như vậy rồi sao?

- Hừ, ta thêm vào!

Nàng bấu môi, tính tình lúc này có chút trẻ con muốn giận dỗi. Khuôn mặt già nua của lão nhìn nàng đến có chút thâm ý cười. Lão không phải là cha của nàng thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hắc Kỳ doanh binh đoàn

Sự kiện ở quán trọ chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm trong hành trình đầy thử thách của A Khò ở cái thế giới này. Con đường ở phía trước của hắn còn rất dài và rất nhiều kỳ ngộ cũng như trắc trở đang đợi chờ.

Ngay sáng sớm ngày hôm sau, A Khò cùng chúng nữ thẳng hướng Hắc Thạch thành mà đi. Nhưng hành trình lần này của hắn lại nhiều thêm một người. Xuân Nhi từ đêm hôm đó vẫn không ngừng lèo đèo theo phía sau lưng. Nàng lấy rất nhiều lý do như là vì nhiệm vụ của tiểu thư giao phó, hay đại loại như ở đó nàng có rất nhiều người quen, có thể sẽ nhanh chóng giúp hắn tìm thấy người mà hắn muốn tìm. Nói tóm lại là dù hắn có đuổi nàng đi nàng cũng sẽ không buông tha cho hắn. Mặc dù nàng lúc nào cũng giữ một khoảng cách an toàn với hắn, nhưng chúng nữ đều cho rằng nàng đã nhập vào trong "ma chướng" của hắn rồi thì dừng hòng mà thoát ra được.

A Khò dĩ nhiên là không ngại rước thêm một cái phiền phức, vì dù sao trong người nàng vẫn còn lưu lại tàn hồn của thần nữ Bạch Lang. Nếu như trên đường đi có gặp chuyện gì bất trắc hắn sẽ có thêm một trợ thủ đắc lực nữa. Đương nhiên những chuyện này hắn chỉ để ở trong lòng mà không nói ra ngoài miệng. Thứ nhất, hắn là cái người nghèo mạt rệp nhưng lại rất ưa sĩ diện. Thứ hai, một con bài tẩy lợi hại như vậy hắn không việc gì phải nói ra cho mọi người chú ý. Thứ ba, cái này hình như hắn còn chưa có nghĩ ra.

Xuân Nhi cười một con bạch lang (đương nhiên đây chỉ là một loại chiến thú cấp ba của bạch lang tộc, không có liên quan gì đến thần nữ cả) đi theo bên cạnh thấy hắn cứ hết nhìn sang mình lại quay mặt sang chỗ khác cười một mình. Nàng có chút chột dạ trong lòng, lại có chút tức giận muốn nằng người:

- Này, này! Cái đầu đầu hũ thối nhà ngươi lại suy nghĩ cái chuyện mờ ám gì mà cứ cười một mình như vậy? Ngươi có tin là ta đã ngươi xuống đất luôn không?

Bình thường mấy nữ nhân đi theo hắn đều không có ai nói chuyện với hắn kiểu như vậy, mà cái nữ nhân từ đâu nhảy đến này cứ quẩn lấy hắn rồi đòi đánh, đòi đá. Các nàng thấy rất khó chịu trong lòng, đặc biệt là xà nữ và báo chị là hai người khó chịu nhất. Báo chị thì nóng giận nói:

- Hừ, ngươi là ai mà dám nói chuyện với chồng của ta như vậy?

Xuân Nhi liếc mắt nhìn nàng, rồi hiểu kỳ hỏi:

- Ngươi vẫn còn là thân xử nữ, từ khi nào lại là vợ của hắn!

Báo chị không những không xấu hổ, mà còn lớn tiếng nói:

- Em gái ta đã gả cho hắn rồi, ta đương nhiên cũng muốn gả cho hắn. Ngươi có ý kiến gì sao?

- Đúng vậy, chủ nhân muốn lấy ai thì lấy, nhưng ta có thể bảo đảm rằng chủ nhân sẽ không bao giờ lấy ngươi.

- Cái gì, hắn dám không lấy ta sao? Ta sẽ... ta sẽ...

Thấy ánh mắt mọi người nhìn đến nàng không khỏi xấu hổ mà đĩnh chính lại:

- Các ngươi nhìn cái gì mà nhìn, ý ta nói là dù hắn có muốn lấy ta ta cũng không thèm để ý đến hắn. Cha ta dù sao cũng là một thánh kỵ sĩ, ông nội ta là pháp sư cấp bảy. Cô cô của ta còn là một kỳ tài trận pháp sư. Các ngươi nghĩ ta có thể lấy hắn được sao?

Báo em từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, nghe nàng ta nói như vậy mới mỉm cười hỏi:

- Nếu đã như vậy tiểu thư theo những kẻ thấp hèn như chúng ta đây làm cái gì? Không phải như thế sẽ làm mất hết thân phận của ngươi hay sao?

Nàng nghe hỏi đến thì cứng lưỡi, ấp úng nói:

- Thì ta... thì ta đi theo để bảo vệ hắn! Đúng, đúng chính là ta muốn đi theo bảo vệ hắn!

Nàng nói đến đây thì hưng phấn đứng dậy vỗ tay. Động tác của nàng quá đột ngột nên suýt chút nữa là rơi khỏi lưng ngựa thú rớt xuống đất. Cũng may là thân thủ của nàng nhanh nhạy nên không gây ra trò cười cho mọi người. Nhưng báo chị liền không bỏ qua cơ hội đó mà mỉa mai nàng:

- Hừ, cười mà thú đứng còn không vững mà đòi muốn đi theo bảo vệ người ta, đúng là chuyên cười!

- Thì... thì... thì...

Thấy các nàng cứ tranh nhau ta một câu ngươi một câu như vậy A Khò hơi cảm thấy nhức đầu. Bây giờ hắn mới biết cứ không phải lấy nhiều vợ là tốt, suốt ngày mà nghe bọn họ tranh nhau như vậy hắn không bị các nàng làm cho tức chết thì cũng bị làm cho điên khùng mà chết.

- Các nàng có thể dừng được chưa?

Nghe hấn gắt gồng nói chuyện các nàng đều ngay lập tức không lên tiếng nữa. Nhưng Xuân Nhi thì âm ỉ nói:

- Nữ nhân của người ưc hiếp ta!

Hấn nhìn nàng vẻ mặt rất bình thản, nói:

- Vậy thì người đừng đi theo ta nữa là được chứ gì?

- Không được!

Nàng ngay lập tức nhảy dựng lên. Hấn hơi nhìn nàng một chút, lại lạnh nhạt nói:

- Vậy thì ta hết cách rồi!

Hấn nói đến đó lại quay mặt đi chỗ khác, còn cố tình ngồi xếp bằng trên lưng ma lang để tĩnh tọa.

- Nếu như ta làm nữ nhân của người thì thế nào?

Nàng đột nhiên hỏi đến làm cho tất cả mọi người đều mở to mắt mà nhìn, chỉ có hấn là làm như không có chuyện gì, đương nhiên nói:

- Nếu như vậy thì ta có thể suy nghĩ lại!

Hấn nói xong lại nhắm mắt ngồi thiền, đến một cái liếc mắt hấn cũng chẳng thèm. Nàng vừa tức giận, vừa xấu hổ nói:

- Hừ, ta chẳng qua là muốn thử lòng của người một chút mà thôi. Người nghĩ cũng đừng có nghĩ đến.

Nàng hậm hực vùng roi đánh mạnh lên người con bạch lang làm cho nó đau đớn kêu rống lên mà chạy đi. Thấy nàng một thân một mình lại bỏ đi như vậy, chúng nữ không khỏi bốn mắt nhìn nhau. Tiêu Lăng lo lắng nói:

- Hay là chàng đuổi theo nàng ta đi, dù sao nàng ta thực lực cũng chỉ đạt tới trung cấp tông sư đi một mình như vậy e rằng sẽ không an toàn.

Hấn lúc này mới cười xòa nói:

- Nàng yên tâm đi, nàng ta cũng không có đi xa đâu. Với lại từ đây đến Hắc Thạch thành cũng không có kẻ nào dám đến gần nàng ta.

Hấn đương nhiên là không có đem chuyện tàn hồn thần nữ nói ra, mà làm một bộ mặt thần thần bí bí khiến chúng nữ vô cùng sốt ruột.

- Khi nào đến lúc rồi các nàng sẽ biết!

Hấn nói xong lại xếp bằng như cũ. Các nàng biết hấn đang cố tình làm khó nên không ai hỏi đến nữa. Quả thật đúng như lời hấn vừa nói, Xuân Nhi chỉ đi trước một đoạn liền cố ý đứng chờ. Hấn làm như không quen không biết mà đi thẳng qua. Chúng nữ cũng chẳng thèm nhìn đến mà đi theo. Chỉ có Tiểu Long đang nằm ngủ là ngáy lên khò khò. Nàng thấy mọi người lơ mình đi như vậy trong lòng cảm giác rất là khó chịu:

- Này, các người làm như vậy là có ý gì? Các người dám khinh thường ta sao?

Nàng đang nói đột nhiên im bất lại. Tiểu Long đang ngủ trong lòng của Tiêu Lăng cũng mở to mắt ra nhìn. A Sân và A Si đang chờ theo chúng nữ ánh mắt căng thẳng đề phòng. Đến khi mẹ chúng đi ở phía sau đưa cánh ra vuốt nhẹ lên đầu chúng, chúng mới bình tĩnh trở lại. Chỉ có A Khò là ánh mắt có chút nheo lại, rồi lặng lẽ ra hiệu cho mọi người dừng ở phía sau:

- Các vị bằng hữu là người ở đâu đến sao lại muốn chặn đường của ta?

Một gã đàn ông mắt xéch, để râu quai nón, có bộ mặt hung ác nhe răng ra cười:

- Bọn ta là người của đoàn trưởng Hắc Kỳ doanh binh đoàn, là binh đoàn thiện chiến số một của Đại Việt quốc. Các người là người từ ngoài đến, lại mang theo rất nhiều tạp chủng không hợp cách, không thể tiến vào trong địa phận của Đại Việt quốc. Một là người để đám người đi bên cạnh ở lại, hai là nộp tiền chuộc mỗi người một trăm vạn từ linh thạch. Súng thú thì mỗi con mười vạn tinh linh thạch. Vị chi hết thấy là một trăm vạn tinh linh thạch, số lẻ không tính đến. Người có ý kiến gì hay không?

Đoàn kỵ binh này mặc thuần một màu đen, thú cưỡi cũng mặc giáp đen. Trên ngực trái mỗi người đều có đeo một cái quân huy hình đầu ma thú màu đen. Tên đang đứng nói chuyện đeo cái quân huy hình đầu ma thú hổ sư, là một loại ma thú cao cấp. Bên trên đầu ma thú hổ sư là một cái ngôi sao màu đỏ, biểu tượng cho cấp bậc của hấn. Đám kỵ binh ở phía sau toàn bộ đều đeo quân huy hình ma lang cấp hai, cấp ba. Phía bên trên quân huy cũng được gắn thêm hình ngôi sao màu đỏ. Có kẻ thì chỉ có một sao, có kẻ gắn tới năm sao. Đa số mấy tên kỵ sĩ đầu sói năm sao đều xếp ở sau lưng tên thủ lĩnh có quân huy đầu hổ sư một sao. Tổng cộng hết thấy có một trăm bốn mươi bốn tên, chia thành mười hai đội, mỗi đội có mười hai tên. Và cộng thêm tên thủ lĩnh này nữa là một trăm bốn mươi lăm tên. Thực lực cao nhất là tên thủ lĩnh có cái quân huy đầu hổ sư một sao, cấp bậc đại tông sư cao cấp. Và cấp thấp nhất là cấp tông sư sơ cấp.

A Khò giả vờ lẩm nhẩm trong miệng, rồi nói:

- Vị đại nhân này người có tính nhâm hay không? Chúng ta tổng cộng có bảy người, mỗi người một trăm tứ linh thạch, đổi ra tính linh thạch thì chỉ tốn có bảy vạn, cộng với sáu con thú cưỡi nữa thì cũng chỉ có sáu mươi bảy vạn tính linh thạch. Làm sao người lại nói là một trăm vạn cho được?

Tên thủ lĩnh hơi nhếch bộ râu lên hơi hơi nhảm tính, rồi xua tay nói:

- Ta nói một trăm vạn tức là một trăm vạn! Ngươi nói nhiều như vậy làm gì? Cuối cùng ngươi là giao người hay là giao tính linh thạch, ngươi mau quyết định nhanh đi! Lão gia không có thời gian mà đợi ngươi lồi thoi đâu!

A Khờ hần làm người xưa nay nếu bị ngươi ta tính ở trên đầu một cái hần phải trả lại gấp mười lần. Đám người này rõ ràng là vừa ăn cướp vừa la làng. Có cái chuyện nào đi qua biên giới vào thành lại nộp nhiều tính linh thạch như vậy? Dù hần có đủ linh thạch để trả, hần cũng nhất quyết không có đưa cho đám giặc phi này.

- Nếu như ta không giao người, cũng không đưa linh thạch thì các ngươi làm thế nào?

Tên thủ lĩnh hai mắt tròn to, ria mép thì dựng ngược nói lớn:

- Vậy thì ngươi để mạng lại là được rồi!

- Thật vậy sao?

A Khờ nham hiểm cười rồi nhảy khỏi người chiến lang mà lao đến. Khí thế trên người hần đột nhiên tăng mạnh, áp cho tên thủ lĩnh mặt đen thò đến không đều. Hần bây giờ mới biết, thì ra mình đâm phải đinh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Làm tặc không bằng cướp, cướp không bằng lưu manh

Đùng thấy rằng hần bình thường cười cợt như vậy mà nghĩ rằng hần mềm yếu. Dù lúc trước hần có bị người ta đánh đến gần chết, hần cũng phải quay lại cắn cho kẻ đó một miếng. Huống hồ thực lực của hần hiện tại hơn xa đám người tự xưng là binh đoàn thiện chiến số một đế quốc.

A Khờ cố ý dùng khí thế trên người để chế trụ, làm cho tên thủ lĩnh Hắc Kỳ doanh binh đoàn bị nghiền ép không cách nào nhúc nhích được. Rồi sau đó hần vùng quyền lên đánh. Trước tình thế nguy cấp, tên thủ lĩnh Hắc Kỳ doanh binh đoàn buộc lòng phải cắn đầu lưỡi mà cưỡng ép phá giải uy áp của thánh thể. Sau đó, hần ngay lập tức nhảy xuống ngựa để né đi.

Àm!

Con chiến mã bị một quyền nện cho nát xương. Tên thủ lĩnh Hắc Kỳ doanh binh đoàn cảm giác rét lạnh trong lòng. Biết được thực lực của A Khờ hần cũng không dám liều mạng nữa, mà hét lớn ra lệnh cho đám thuộc hạ ở phía sau:

- Bầy trợn!

Đám binh sĩ nhanh chóng di chuyển đội hình rất chỉnh tề, rồi chia thành ba lớp hàng ngang. Lớp thứ nhất vừa chạy tới gần liền rẽ ra thành hai hướng vòng về phía sau lưng A Khờ. Lớp thứ hai tiến đến khoảng cách mười trượng mới bắt đầu rẽ ra. Hai lớp đầu tiên vừa dứt đội hình ở lớp thứ ba đã ập tới. Hai đội kỵ binh trong bốn đội kỵ binh ở lớp thứ ba như hai mũi tên sắc nhọn xuyên thủng đến. Những mũi thương mang theo linh lực liên tiếp đâm trúng lên người A Khờ. Hần tai mắt lạnh lẽo nên tránh được hầu hết đợt công kích thứ nhất. Chỉ có vài chỗ bị thương đâm trúng nhưng không ảnh hưởng gì nhiều. Đến đợt công kích thứ hai hần bắt đầu cảm thấy da đầu có chút tê dại.

Àm! Âm! Âm!

Vô số các loại công kích bằng pháp thuật như hỏa cầu, băng đạn cao cấp lao đến như vũ bão. Kèm theo đó là hai lớp kỵ binh ở sau lưng quay ngược trở lại mà đánh tới. Chúng nữ đứng ở bên ngoài nhìn đến có chút nhịn không được mà muốn lao lên liều mạng. Nhưng Xuân Nhi lúc này lại đưa tay ra ngăn lại. Ánh mắt của nàng mang theo vẻ lạnh lùng và băng lãnh khác hẳn với ánh mắt lúc này. Chúng nữ nhìn đến ánh mắt của nàng đều có cảm giác như chìm vào trong một cái hồ băng sâu không thấy đáy. Đến cả Kim Sí có thực lực cao nhất hay là báo em thân bí cũng không dám nhìn trực diện vào đó. Nàng lúc này mới chậm rãi nói:

- Các ngươi cứ yên tâm, hần tuyệt đối không có vấn đề gì đâu!

Nghe giọng nói của nàng không hiểu sao chúng nữ lại có cảm giác rất yên tâm, mặc dù không ai biết nàng lấy đâu ra sự tự tin lớn như vậy. Lúc này người đứng trước mặt các nàng vốn dĩ không còn là Xuân Nhi nữa. Linh hồn của Xuân Nhi thì đang ngồi ừ ừ ở một góc nào đó trong ý thức của mình. Nàng buồn bực nói:

- Nữ thần đại nhân, người nói xem liệu hần có bị làm sao không? Hay là người để ta ra giúp hần một tay đi?

Nàng tự hỏi rồi tự tìm câu trả lời cho chính mình, vì lúc này tàn hồn của nữ thần không muốn phân tâm nói chuyện với nàng. Đợt công kích thứ hai vừa dứt, đợt công kích thứ ba, thứ tư lại đến. Mỗi đợt công kích lại cách nhau vừa vặn chưa đến một cái chớp mắt, liên miên bất tuyệt hết lớp này lên lớp khác. A Khò trên người đã bắt đầu xuất hiện vài vết thương, hần nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

- Mẹ nó, các ngươi thật nghĩ ta không có cách phá trận hay sao?

Hần rút từ sau lưng cây gậy sắt ra, rồi cầm ở trên tay nhếch mép cười:

- Ta hôm nay muốn nhìn xem là các ngươi cứng hay gậy của ta cứng.

Hần vừa nói dứt lời đợt công kích tiếp theo đã đến. Lần này người dẫn đầu là tên thủ lĩnh vừa nãy bị đánh chết mất thú cười. Hần không biết kiếm đâu ra một con thú hình thù rất buồn cười. Nếu nói nó là thú cười thì cũng coi như tạm được, nhưng kêu nó là chiến mã thì quá là không phù hợp. Vì thân hình của nó còn muốn béo mập hơn Tiểu Long nhi lúc này, chân của nó thì lại ngắn cùn. Nhưng không biết là nó ăn thứ gì lại chạy so với chiến mã còn muốn nhanh hơn rất nhiều.

- Tiểu tử, hôm nay Trương A Ngưu ta không giết được ngươi, thế không làm được!

A Khò nhìn hần không nhìn được mà cười lớn, rồi vỗ tay nói:

- Ha ha, tốt! Ta là đang muốn ngươi làm sao giết được ta đây này?

Mười trọng.

Năm trọng.

Ba trọng.

Một trọng cuối cùng. A Khò nhắm khoảng cách vừa đủ thì nện gậy xuống. Đám kỵ binh đang chạy nhanh đột ngột bị khí thế của một gậy đập xuống cũng không kịp né tránh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một đội kỵ bị mười hai người, bị ba gậy liên tiếp đập xuống làm cho ngựa ngã người đổ, cảnh tượng vô cùng thảm thiết. Cả một đội kỵ binh đã hoàn toàn bị tiêu diệt. Tên thủ lĩnh lúc này cũng vừa chạy tới trong phạm vi công kích của A Khò, hần chứng kiến một mảng như vậy thì liền xoay người chạy đi.

Ầm! Ầm! Ầm!

Lại thêm mấy tiếng chấn động mạnh nữa, cả mặt đất dường như bị lún sâu xuống hơn chục trọng. Mấy đội kỵ binh liên tiếp bị chôn vùi trong đất. Lúc này đây, bên trong bộ chiến giáp màu đen mặt mũi tên thủ lĩnh tái xanh như tàu lá, trên lưng hần mồ hôi đã tuôn ra như mưa. A Khò nhảy lên, vác theo gậy sắt chặn ngay trước mặt làm hần sợ đến độ tay chân run lên lập bập. Hần dù là cảnh giới thực lực cách A Khò có một tầng thứ, và đã từng trải qua không biết bao nhiêu mùi máu tanh. Nhưng hần cũng chưa từng gặp qua một tên nào lại bá đạo như "ma thần" ở trước mặt.

- Thế nào, ngươi không phải là đang muốn giết ta sao? Sao giờ lại muốn quay đi mà chạy thế này? Ta với ngươi còn chưa có đánh đã tay nha!

Hần nhìn nụ cười của A Khò mà giống như là nhìn thấy một bộ mặt tà ác của quỷ dữ vậy. Hần lúc này rơi vào tuyệt vọng mà ngã khụy một gối xuống đất:

- Đại nhân, là ta có mắt mà không biết núi cao, phạm phải người của ngài. Xin ngài hay bỏ qua cho ta, ta ở nhà còn có mẹ già con thơ. Thế tử còn sắp sanh em bé, gia cảnh vô cùng khó khăn.

A Khò nhìn hần nước ngắn nước dài, kể lẽ một tràng như vậy thì liền mắng to:

- Câm miệng, lão tử hôm nay nếu thực lực không đủ có phải là bị đám các ngươi cướp sạch, hiếp sạch rồi hay không? Ngươi nếu muốn sống thì ngay lập tức giao ra cho ta một tia linh hồn để ta gieo xuống ấn niệm, nếu không thì ta một gậy đập chết! Mẹ nó, ngươi làm cướp cũng không có chút sáng tạo nào. Câu đó lão tử đã học thuộc lâu từ khi lọt bụng mẹ rồi!

Hần vừa nói vừa gờ gẩy lên đòi đánh. A Ngưu mặt mày tái mét, vội vàng đem một tia linh hồn giao ra cho hần. Sau khi gieo xuống ấn niệm đâu đấy, A Khò mới đá cho hần một đá, rồi lớn tiếng quát:

- Tất cả các ngươi nghe đây, tên nào là đội trưởng năm sao thì toàn bộ bước lên phía trước đứng. Tên nào dưới năm sao thì lui lại cho ta.

A Khò thấy mười một tên đội trưởng đang lui thủ đi ra thì quát:

- Mẹ nó, còn một tên nữa đâu? Mau chui ra đây cho ta! Ngươi mà còn giả chết nữa thì để ta tiễn ngươi thêm một gậy nữa vậy.

Ngay lập tức từ trong hố sâu, một gã mặt mày xanh mét nhảy ra, hô lớn:

- Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng! Ta ra, ta ra rồi!

- Mẹ nó, người ra thì cứ việc ra, kêu to lên như vậy làm gì? Người tưởng ta điếc sao?

Bịch!

A Khò sẵn chân đạp cho hắn một cái chũm xuống đất, sau đó lại lớn tiếng nói:

- Tất cả mười hai người các người đều giao một tia linh hồn ra đây! Đồng thời mỗi tên đều đem hết linh thạch ở trong người cho ta!

Nhận được mệnh lệnh của hắn, mười hai tên đội trưởng hơi do dự một chút; nhưng khi thấy hắn liếc đến liền ngay lập tức làm theo. Trương A Ngu đang đứng một bên thấy ánh mắt hắn nhìn đến liền không chút do dự mà lôi hết đồ đạc ở trong người ra. Nhìn mấy đồng linh thạch lớn nhỏ ở trước mặt, A Khò lười biếng nói:

- Gom hết chúng vào một chỗ, rồi giao lại cho mấy vị phu nhân của ta cất giữ. Còn đám người còn lại mỗi người giao ra cho ta năm ngàn tinh linh thạch, thiếu một viên thì ta đập một gậy!

Đám binh sĩ nghe đến liền mặt mày xanh như tàu lá chuối. A Ngu đứng ở một bên liền chần chừ nói:

- Đại nhân...

- Nói!

- Ta...

A Ngu đang muốn nói bị khí thế của hắn dọa đến nửa lời cũng nói không ra khỏi miệng. Một tên đội trưởng ở gần đó liền quỳ xuống:

- Đại nhân, anh em bọn họ trên người mỗi người nhiều nhất cũng chỉ được vài vạn từ linh thạch. Đừng nói là năm ngàn tinh linh thạch, cho dù là năm trăm viên bọn họ cũng kiếm không đủ. Xin đại nhân giơ cao đánh khẽ mà tha cho mấy huynh đệ bọn họ!

A Khò nghe đến liền quát:

- Mẹ nó, vậy mà lúc này các người mở miệng ra liền hô một trăm vạn tinh linh thạch! Các người ăn cướp cũng thật quá không có lương tâm!

Ánh mắt hắn lại vô ý, hữu ý mà rơi trên người A Ngu. A Ngu lúc này mặt mày sinh động nhìn đến rất buồn cười. A Khò lại nhìn tên đội trưởng quỳ ở dưới đất. Tên này thực lực cũng đã đạt đến cấp bậc đại tông sư sơ cấp, thực lực có thể dùng được. Chỉ tiếc là khuôn mặt hắn có chút khó coi, một vết sẹo từ giữa trán kéo dài xuống tận cằm bên phải làm cho vẻ tao nhã trên khuôn mặt biến thành một bộ quái dạng không hợp cách. A Khò nhận thấy tên này so ra với tên thủ lĩnh còn có rất nhiều chỗ dùng, tương lai có thể trở thành tâm phúc của hắn. Nên hắn nhìn đến rồi khẽ gật đầu hỏi:

- Người tên là gì?

- Thừa đại nhân, thuộc hạ tên là Trương Tuấn, là nghĩa đệ của Ngu đại ca.

Trương Tuấn cung kính trả lời làm cho hắn tương đối hài lòng. A Khò lại nhìn đám binh sĩ xung quanh, rồi lớn tiếng ra lệnh:

- Nếu các người đã không đủ tinh linh thạch, vậy thì sau này cứ đi theo ta kiếm linh thạch rồi trả ta dần dần. Còn tên nào có đủ linh thạch rồi thì đem lên đây, các người có thể đi được rồi!

Đám binh sĩ đều đứng im một chỗ, không tên nào nhúc nhích tiến lên hay là rời đi. Trương A Ngu lúc này mới dẫn đầu mười hai tên đội trưởng quỳ dưới đất nói:

- Đại nhân, xin người thu nạp bọn họ! Sau này bọn họ sẽ vì đại nhân mà vào sinh ra tử, quyết không để ngài thất vọng đâu!

Hơn một trăm binh sĩ lúc này cũng đồng loạt quỳ xuống:

- Chúng thuộc hạ nguyện vì đại nhân vào sinh ra tử, quyết không hai lời! Xin đại nhân thu nạp chúng thuộc hạ!

A Khò hai mắt mở to, rồi mắng lớn:

- Mẹ nó, đây là các người nháo cái gì sự? Ta đem theo nhiều người như vậy để làm cái gì?

Hắn đang tính phát tay thu lấy linh thạch rồi đuổi bọn họ đi, nhưng Xuân Nhi bước đi tới. Một mùi hương thơm nhẹ trên người nàng vào trên người hắn, làm tâm tính của hắn có chút dịu lại:

- Chủ nhân, sau này người còn có rất nhiều việc cần phải làm. Thuộc hạ thấy đám người này được huấn luyện rất tốt, chỉ cần bồi dưỡng thêm một thời

gian nữa là có thể dùng được rất nhiều chuyện. Chủ nhân người cũng không phải lúc nào cũng phải chạy đây chạy đó mà làm hết việc này đến việc khác. Như vậy thì người sẽ rất là mệt!

Nàng vừa nói vừa cố tình đứng ở phía sau lưng mà bóp vai cho hắn, làm cho hắn cảm giác rất là thư sướng. Hắn cười lên ha ha, rồi nói:

- Được, ta nghe lời của nàng sẽ thu nhận bọn họ. Các người đứng dậy hết cả đi!

Nhận được lệnh của hắn, cả một đám người đồng thanh hô:

- Chúng thuộc hạ tham kiến đại nhân!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bước đầu xây dựng lực lượng

A Khò từ nhỏ đến lớn hầu hết thời gian đều là độc lai độc vãn thành tính. Kể từ khi đi đến thế giới này, hắn hết mang theo Tiểu Long bên người lại rước thêm Tiểu Lăng và mấy nữ nhân bầu bên cạnh. Nay lại có thêm hơn trăm tên thuộc hạ, điều này ở thế giới trước kia của hắn dù có nghĩ hắn cũng không dám nghĩ đến. Nhưng đối với hắn nhiều thêm một người là lại nhiều thêm một phần trách nhiệm. Hắn không thể cứ như trước kia muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm. Hắn bây giờ làm một chuyện nhỏ nhặt cũng cần phải đắn đo xem chuyện đó có gây điều gì bất lợi cho những người ở bên cạnh hắn hay không. Chỉ nghĩ đến nhiều đó hắn đã bắt đầu thấy buồn bực. Đường như hiểu được tâm trạng của hắn, "Xuân Nhi" đứng bên cạnh thì thầm:

- Chủ nhân, không phải người đang muốn tìm người hay sao? Ta thấy hay là việc này cứ giao cho bọn họ làm đi! Dù sao nhiều người vẫn tốt hơn là một người.

Hai mắt hắn lúc này bỗng sáng lên, hắn vỗ mạnh lên trán rồi kêu lớn:

- Ô ha, sao chuyện này ta lại không nghĩ ra nhỉ? Ha ha, nữ nhân tốt! Nàng thật sự là nữ nhân tốt a!

Hắn nói rồi đem "Xuân Nhi" ôm ở trong ngực, hôn liên tiếp năm sáu cái lên mặt nàng, còn tham lam cắn nhẹ lên môi thơm của nàng:

- Từ nay về sau, ta muốn nàng phải thường xuyên ở bên cạnh giúp đỡ ta.

Hắn nói đến đó lại nhỏ giọng nói tiếp:

- Người tốt nhất là thường xuyên chiếm giữ cái thân thể này đi, nữ nhân kia rất là phiền phức! Người thì ta rất thích!

Hắn nói xong còn cố ý bóp nhẹ vào mông nàng, cười lên ha ha đắc ý. "Xuân Nhi" hai má đỏ hồng khe khẽ cười. Từ khi biết hắn tới giờ đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn vui vẻ như vậy. Tâm tình nàng lúc này cũng tương đối phức tạp. Một mặt là thân thể này vốn dĩ không phải của nàng, một mặt nàng lại có cảm giác bắt đầu muốn được ở bên cạnh hắn nhiều thêm một chút. Nàng đã sống không biết bao nhiêu là năm tháng, người đầu tiên làm nàng cười là hắn, người khiến nàng cảm thấy nhói đau cũng chính là hắn. Quan trọng hơn là, nàng tin tưởng hắn một ngày nào đó sẽ đem nàng phục sinh sống trở lại. Mà không phải mượn nhờ thân xác của kẻ khác. Trong khi đó, Xuân Nhi thật thì ngồi ở một góc trong ý thức của chính mình miệt mài không ngớt:

- Hạ lưu, vô sỉ, bỉ ổi, khốn nạn! Hắn... hắn dám hôn vào môi của ta... lại còn... lại còn... chạm vào chỗ đó. Hắn thật là đáng kinh tởm! Nữ thần đại nhân, người nhất định phải lấy lại công đạo cho ta. Ta muốn đánh gãy tay hắn, đá què chân hắn. Xem hắn lần sau còn dám làm như thế với ta hay là không?

Nàng gọi nhưng mà nữ thần đại nhân của nàng lúc này tâm tư đã như muốn bay lên tận chín tầng mây.

- Nữ thần đại nhân, nữ thần đại nhân! Người có nghe ta nói gì hay không? Nữ thần đại nhân...

Mặc nàng có cố gắng gào thét thế nào, nữ thần đại nhân của nàng vẫn không chịu rời khỏi ngực của hắn, khuôn mặt lúc đây đã tan đi mấy phần băng lãnh, mà nụ cười có chút ấm áp và thỏa mãn. A Khò rất muốn cùng nàng anh anh em em một hồi, nhưng hắn nghĩ tới trước mặt nhiều người như vậy e rằng không tiện. Nên có chút tiếc nuối rời khỏi cánh môi ngọt ngào của nàng, rồi lên giọng nói:

- Ừm, Trương Tuấn! Người lại đây, ta có nhiệm vụ giao cho người!

Trương Tuấn nghe hắn gọi đến liền chạy gấp đến, quỳ gối dưới đất nói:

- Thuộc hạ tham kiến đại nhân!

A Khò phát tay nói:

- Sau này ở trước mặt ta không cần phải quỳ, cứ đứng dậy nói chuyện là được rồi!

- Chuyện này...

- Hừ?

Thấy hấn do dự A Khò liền tròn mắt nói:

- Thế nào? Lòi ta nói người không nghe thấy hay sao?

- Dạ, thuộc hạ không dám!

Trương Tuấn lúc này vội vàng đứng bật dậy, nghiêm chỉnh đứng ở một bên. A Khò hài lòng vỗ lấy vai hấn cười:

- Tốt, thuộc hạ của ta sau này đều phải có chí khí như vậy. Không thể lúc nào cũng tùy tiện quỳ gối trước mặt người khác được.

Hấn nói xong lại quay mắt nhìn bốn phía:

- Các người đã nghe hết những lời của ta vừa nói hay không?

Một đám thuộc hạ đều đứng nghiêm túc chỉnh tề đồng thanh hô:

- Dạ!

Hấn rất hài lòng mà vỗ tay lộp bộp. Đợi không khí lắng xuống hấn mới tiếp tục quay sang Trương Tuấn dặn dò:

- Được rồi, bây giờ ta có nhiệm vụ giao cho người và các huynh đệ của người làm. Ta muốn người dẫn theo người đi vào bên trong Hắc Thạch thành thu thập tin tức về một nhóm lớn nô lệ mới được chuyển đến vào thành cách đây mấy hôm trước. Đồng thời tìm giúp ta hai cái người này!

Hấn nói xong thì rút trong người ra hai bức tranh vẽ chân dung đại ca và tam muội của Tiêu Lăng. Trương Tuấn cẩn thận đem hai cuộn tranh cất ở trong người, rồi cẩn thận nói:

- Đại nhân còn có việc gì cần giao phó nữa hay không?

A Khò lúc này mới móc tiếp một túi lớn đựng linh thạch khi nãy thu được, rồi giao vào trong tay Trương Tuấn, nói:

- Số linh thạch này ta giao lại cho các người! Có mấy huynh đệ bị đánh thương khi vào thành thì mua thêm thuốc mà chữa thương. Số linh thạch còn dư ra thì chia đều cho mỗi người. Các người có nhu cầu gì thì cứ tùy tiện mà chi tiêu. Chỉ cần làm việc có hiệu quả thì một chút hao tổn này với ta chẳng sao cả. Nhớ, các người trong thời gian nhanh nhất phải tìm cho ra hai người này. Sau đó thì đi đến gặp ta để họp mặt. Ta sẽ thông qua tiêu ký và A Ngu thông báo cho các người biết vị trí của ta. Còn bây giờ các người đi làm việc đi!

- Dạ, thuộc hạ trong thời gian sớm nhất sẽ báo tin tức về cho đại nhân!

Trương Tuấn lui ra rồi dẫn theo một đám người khí thế khấn trương rồi đi, Trương A Ngu cũng nhanh chân chạy theo. A Khò liền quát:

- A Ngu, người đi đâu đó?

Bị gọi đến, hấn có chút giận mình mà lung ta lúng túng trả lời:

- Ta... đại nhân... thuộc hạ...

- Ta có nói qua cho người đi theo hay sao?

- Dạ... cái này... thuộc hạ...

A Khò ánh mắt liếc hấn, rồi chuyển sang đám thuộc hạ đang chần chừ đứng đợi:

- Ta quên nói cho các người chuyện này, từ bây giờ trở đi Trương Tuấn sẽ là phó thủ lĩnh của các người. Còn đại ca của hấn, A Ngu sau này sẽ theo ta làm việc. Xong rồi, các người lui đi!

- Dạ!

Trương Tuấn chấp tay thi lễ, đám thuộc hạ ở phía sau cũng chấp tay theo. Rồi một đoàn người nối đuôi nhau đi mất hút về phía bầu trời xa xăm. A Ngu đứng như trời trồng, miệng không ngừng kêu lớn:

- Một đám không có nghĩ khí! Các người sao dám bỏ mặc ta một mình ở lại chỗ này chứ hả, ta muốn đi! Ta muốn theo các người a!

Nghe hấn gào thét thảm thiết như vậy, có vài tên thuộc hạ không nhịn được mà quay đầu lại to nhỏ với nhau:

- Xem chừng thủ lĩnh lần này lành ít dữ nhiều rồi!

Trương Tuấn từ sau đi tới, giọng âm lãnh nói:

- Đó không phải là việc của các ngươi! Sau này làm việc cho đại nhân thật tốt đi, đừng có ăn nói lung tung ở sau lưng ngài. Nếu không các ngươi gặp chuyện gì ta cũng không nói giúp được đâu.

Lời của hắn vừa dứt liền nghe thấy tiếng A Ngưu kêu lên thất thanh:

- Aaaaa... Đại nhân tha mạng a!

Đám thuộc hạ nghe đến liền lạnh cả sống lưng:

- Đa tạ phó thống lĩnh đã nhắc nhở! Chúng ta sau này nhất định sẽ không ăn nói linh tinh nữa!

Cả đám liền nhanh chóng mà rời đi, trong lòng chỉ còn biết cầu nguyện cho vị thống lĩnh xấu số của mình.

- Ngươi là cái gì mà là? Ta có ăn thịt ngươi sao?

Giọng A Khò la lớn làm cho A Ngưu miếu máo kêu:

- Đại nhân không ăn thịt ta, nhưng chắc chắn người sẽ không tha cho ta a!

A Khò tức khí đá cho hắn một cái ngã chúi nhủi xuống đất, rồi mắng:

- Ngươi nghĩ ta là người nhỏ mọn như vậy sao? Thật muốn bị ăn đòn hử?

- Ai ui, đại nhân người không thể dịu dàng với thuộc hạ một chút hay sao? Ta dù sao cũng rất mỏng manh yếu ớt a!

A Ngưu lết người ngồi dậy, xoa xoa cái mông vừa bị đá bầm của hắn.

- Hừ, ngươi còn đá nữa có tin là ta sẽ đá nát mông ngươi hay không?

- Nát mông, nát mông!

Tiểu Long đang ở trong ngực Tiêu Lăng nhìn thấy một cảnh như vậy lại không tìm không phổi mà nhảy lên vỗ tay vô cùng thích thú. Tiêu Lăng liền xoa xoa đầu nó có ý trách cứ:

- Tiểu Long ngoan, con sau này không được học theo ba ba con mà đi bắt nạt người khác như vậy nghe không?

Nó bây giờ được Tiêu Lăng cưng chiều nên rất biết nghe lời nàng, nó nghe nàng nói như vậy liền không quấy phá nữa, mà chu cái mỏ lên gật gật đầu nói:

- Xấu, ba ba là người xấu!

A Khò nghe nó nói như vậy liền liếc mắt sang lườm:

- Hừ, cái tên tiểu tử này! Ngươi bây giờ cũng dám chống đối ba ba của ngươi sao? Được lắm, vậy thì từ đây về sau ta không cho phép ngươi ôm vợ của ta nữa. Ngươi mau qua đây cho ta?

Tiểu Long bị hắn dọa cho muốn khóc rống lên mà ôm chặt lấy cổ Tiêu Lăng, rồi lắc đầu ngầy ngậy:

- Không muốn, không muốn!

Thấy hắn hùng hổ dọa người như vậy, Tiêu Lăng cũng có chút gấp. Nàng nói:

- Chàng muốn làm gì?

- Hừ, ta phải quản giáo tên tiểu tử này lại mới được. Không thể để nó theo các nàng học hư được!

- Hừ, có chàng hư thì có! Ta không cho chàng đem nó đi đâu hết!

Tiêu Lăng làm mặt hung dữ hếch hàm lên nhìn hắn chằm chằm. Hắn thì nhìn nàng tủm tỉm cười. Nàng nhìn đến có chút chột dạ, vội giao Tiểu Long lại cho hắn, rồi nói:

- Chàng mà dám ức hiếp nó, ta sẽ phạt chàng không được phép chạm vào người ta nữa!

- Thật sao?

Nàng gật đầu khẳng định:

- Đương nhiên là thật!

- Ha ha, vậy thì báo em, nàng qua đây cho ta ôm một cái!

Báo em trợn mắt lên nhìn hấn rồi mắng:

- Hạ lưu!

Hấn ánh mắt vừa xoay qua báo chị, báo chị liền mắng:

- Hảo sắc!

- Vô sỉ! - Xà Linh cũng lên tiếng mắng.

Hấn thấy chỉ có Kim Sí là không có mắng hấn thì đắc ý nhào tới. Nhưng hấn còn chưa tới nơi thì nàng đã hóa lại trở về bản thể, ánh mắt có chút trên chọc nhìn đến. Hấn tức đến muốn lộn ruột, lại nghe có tiếng người cười khúc khích thì quay sang nhìn. Thì ra là Xuân Nhi đang đứng đó che miệng cười khúc khích, lấy đó làm vui vẻ. Hấn hơi trợn tròn mắt lên nhìn nàng, thì đã nghe tiếng nàng mắng:

- Tên hạ lưu vô sỉ nhà ngươi, hôm nay ta không đánh gãy tay ngươi, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!

Nàng hùng hổ xoắn tay áo lên mà lao tới. A Khờ hấn biết lúc này tàn hồn của nữ thân đã lui xuống, trả lại thân thể cho chính chủ nên là vội co giò lên mà chạy. Còn Trương A Ngưu thì hai mắt mở to nhìn đến có chút muốn nôn tròng mắt:

- Đây là nữ nhân của đại nhân sao? Thật là khủng khiếp!

Hấn nghĩ đến mà da đầu đã muốn tê buốt. Tiểu Long lúc này lại rất vui vẻ nhảy lên vỗ tay reo hò:

- Vui quá, vui quá!

Trong khi đó A Khờ vừa chạy vừa kêu to:

- Bà nương thúi, ta có chọc gì ngươi mà người đòi đánh ta?

- Ngươi không chọc gì ta tại sao lại vừa thấy mặt ta liền chột dạ bỏ chạy?

- Ngươi là cái bà nương không nói lý, ta đứng lại cho ngươi đánh sao?

- Chứ không phải là ngươi vừa mới... vừa mới bóp mông của ta nên mới có tật giật mình mà chạy trốn hay sao?

- Hừ mông ngươi lép xẹp như vậy ta thèm mà động vào?

- Ngươi nói cái gì?

Nàng tức khí mà hét lớn. A Khờ cũng kêu to lên:

- Ta nói mông của ngươi nhỏ, là rất nhỏ đó biết không?

- Ngươi có gan thì đừng có chạy! Ngươi dám nói mông ai nhỏ chứ hả? Ngươi có ngon thì sờ lại lần nữa xem, ta chắc chắn là so với mông ngươi còn muốn to hơn!

- Hừ, nhưng so với mấy nữ nhân của ta đều muốn nhỏ hơn gấp mấy lần!

Nàng nghe hấn nói vậy thì đảo mắt quan sát mông của người khác, ánh mắt đột nhiên sáng lên nói:

- Nhưng Xà Linh mông còn muốn nhỏ hơn ta!

Xà Linh bị nàng ngó đến trong lòng thầm mắng:

- Vô sỉ!

A Khờ cũng liếc mắt nhìn qua hơi gật gật đầu xác minh, rồi lắc đầu nói:

- Nhưng nàng ta không phải là nữ nhân của ta, làm sao có thể so sánh được. Ta nói ngươi mông nhỏ vẫn là mông nhỏ a!

Nàng lúc này mới tức khí nói:

- Người làm sao không sờ lại lần nữa xem đầu, móng ta không có nhỏ a!

Hắn liền lắc đầu lia lịa:

- Hừ, người tính dùng mỹ nhân kế mê hoạt ta sao? Ta không dễ bị lừa như vậy đâu. Ta nói rồi, người là cái đồ móng nhỏ! Ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đối mặt nguy cơ

Hắc Thạch thành khoảng cách chỉ còn hơn trăm dặm, Tiêu Lăng suốt trên đoạn đường này rất ít khi nói chuyện với mọi người. A Khờ biết là nàng đang lo lắng cho hai người thân của mình, nên hắn thường hay chú ý quan tâm đến nàng. Hắn cố ý hỏi han nàng rất nhiều thứ rồi còn pha trò để chọc cho nàng cười. Vì vậy mà chẳng mấy chốc đoạn đường hơn trăm dặm đã gần ngay trước mắt.

Cách chừng mười dặm nhìn về phía nam, xa xa trên những rừng cây cổ thụ đâm thủng tầng mây, là một bức tường thành như ẩn như hiện vào trong bầu trời. A Khờ mất tinh hơn người thường gấp mấy lần, nên hắn nhìn rất rõ ràng khối kiến trúc đồ sộ đó. Một bức tường thành được đúc hoàn toàn từ một loại đá đen vô cùng chắc chắn. Loại đá này có tên là hắc thạch, có lẽ vậy nên tòa thành này cũng được đặt tên theo như thế. Loại hắc thạch này thường tạo thành những khối lớn, cứng hơn so với cả tinh thiết (một trong những nguyên liệu để chế tạo vũ khí ở các quốc gia dị giới, nó có độ cứng và sức bền hơn sắc thép bình thường gấp cả trăm lần). Bởi vì hắc thạch bình thường kích thước rất lớn nên rất khó khai thác, không nghĩ rằng cả một khối kiến trúc lớn như vậy lại hoàn toàn được đúc bằng loại đá này.

A Khờ có thể ước lượng được bức tường thành trước mặt phải cao chừng ba, bốn trăm trượng, dài có khi đến mấy trăm dặm. Cả một tòa thành lớn như vậy không hiểu sao lại có thể dễ dàng bị cô tộc chiếm làm của riêng. Vậy chỉ có thể nói rằng thực lực của cô tộc, Lý gia mạnh đến rất khó tưởng tượng. A Khờ càng nghĩ đến, vấn đề lại càng phức tạp. Nhưng hắn không thể vì thế mà lui lại phía sau. Thứ nhất, hai người họ một là anh vợ, một là em vợ. Mà Tiêu Lăng ở trong lòng hắn tuyệt đối có một vị trí không nhỏ hơn cha mẹ nuôi và Tiêu Long. Vì vậy hắn nhất định phải cứu hai người cho bằng được. Thứ hai, hắn cảm nhận thấy một ngày nào đó hắn với cô tộc, thậm chí là rất nhiều thế lực lớn của thế giới này sẽ xảy ra tranh chấp hoặc là xung đột với nhau. Điều đó chẳng qua chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Đã như vậy hắn cũng không cần phải e dè bọn họ làm gì nữa. Nhưng với thực lực của hắn hiện tại chỉ xem như là tương đối mạnh mà thôi. So với một cô tộc đã tồn tại hằng mấy vạn năm hắn chẳng qua chỉ là một cá nhân vượt trội hơn người thường một chút. Hắn muốn tồn tại, hắn chỉ có thể mạnh hơn mà thôi.

Hắn thầm tính nhẩm trong đầu, nếu như thực lực của cô tộc mạnh như vậy thì chỉ còn cách đưa ra điều kiện hoặc là len lén giao dịch để đổi người. Chỉ cần bọn họ an toàn trở về dù phải đánh đổi bất cứ giá nào hắn cũng sẽ không hối tiếc. Nếu trong tình huống xấu nhất là phải đổi đầu trực tiếp với người của Lý gia, hắn cũng phải liều lĩnh một lần để cướp người về cho bằng được. Hắn thầm nghĩ như vậy nên trong vô thức bóp chặt lấy hai bàn tay. Tiêu Lăng đang giữ chặt tay hắn nên mọi chuyển biến trên người hắn nàng đều hiểu rất rõ ràng. Nhưng ngay lúc này nàng lại không muốn phá vỡ quyết tâm của hắn, mà nhẹ nhàng gục đầu vào vai hắn khẽ khẽ mỉm cười. Có thể nói đây là nụ cười hạnh phúc nhất từ trước đến nay của nàng. Biết làm sao được, càng ở gần hắn nàng càng không cách nào rời hắn được nửa bước. Nàng biết hắn không phải là hạng người tầm thường chịu sự quản chế của kẻ khác. Có một ngày nào đó hắn sẽ bay cao lên chín tầng trời, chường quân cả một bầu trời không vô tận. Đến lúc đó, có thể nàng sẽ không còn ở bên cạnh để nghe hắn nói chuyện mây trời chuyện đầu đường xó chợ nào đó. Hay là nghe hắn kể mấy câu chuyện cười thô tục rồi ôm bụng cười nức nẻ. Hắn trong mắt người khác là vô sĩ, là háo sắc; nhưng trong mắt nàng hắn chính là một đại anh hùng. Hắn dám vì nàng xông thẳng vào trong thánh điện của lang tộc tìm người. Hắn lại vì nàng mà lặn lội suốt mấy vạn dặm đường để cứu hai người mà hắn chưa bao giờ gặp mặt một lần. Chỉ là, hai người họ là người thân của nàng nên hắn phải liều mạng cứu ra. Chỉ là, nàng là vợ hắn nên hắn không thể cứ bỏ mặc mọi chuyện khiến nàng thương tâm. Một nam nhân như vậy, liệu rằng có đáng để cho nàng yêu thương hắn cả đời hay không?

A Khờ thấy nàng gục đầu vào vai hắn mỉm cười, hắn cũng không biết suy nghĩ trong lòng nàng nên làm ra bộ mặt vô lại mà cười trừ:

- Vợ, sau khi ta cứu ra anh rể với lại em vợ rồi, nàng có phải là nên sinh cho ta một vài đứa nhỏ hay không?

Tiêu Lăng biết hắn đang có ý xấu, nhưng vẫn vui vẻ gật đầu nói:

- Sau khi xong việc, chàng muốn ta sinh mấy đứa thì ta sẽ sinh cho chàng mấy đứa. Chỉ sợ đến lúc đó chàng chơi ta già yếu xấu xí rồi lại không muốn ta nữa đâu.

- Ai nói!

Hắn ngay lập tức cắn lấy tai nàng, nói:

- Vợ ta là người đẹp nhất trên khắp thế gian này, cho dù nàng có sinh cho ta một chục đứa nhỏ thì nàng vẫn sẽ rất đẹp!

- Nếu như ta xấu đi thì sao?

- Vậy thì ta lại cũng làm mặt xấu để sống với nàng, như vậy được không?

- Phi... chàng tự xem lại chàng đi! Bây giờ chàng có chỗ nào đẹp để mà làm xấu đâu chứ? Chàng mà còn làm xấu nữa thì ai dám nhìn thấy mặt chàng?
- Hừ... hừ... nàng dám chê ta xấu hả? Vậy mà lần trước có ai khóc nức nở kêu rằng ta rất đẹp trai nha!
- Không có, tuyệt đối không có đâu!

Nàng nghĩ đến mấy lời nói trong lúc hai người thân mật lại bị hắn nói ra thì vô cùng xấu hổ cúi sát vào ngực hắn, cắn nhẹ mấy cái.

- Chàng đúng là không có đúng đắn, mấy chuyện xấu hổ như vậy cũng nói ra ngoài cho được. Thật là...

Hắn thừa biết là nàng da mặt mỏng, cũng không dám tiếp tục trêu đùa nữa, mới nói:

- Phía trước đã là Hắc Thạch thành rồi, chúng ta mau chóng vào bên trong thành để nghỉ ngơi và chờ tin tức của đám người Trương Tuấn luôn một thể.

Mấy nữ nhân từ nãy giờ nhìn lên tòa thành ánh mắt rất thích thú, vốn dĩ chỉ đợi nghe câu này của hắn là chạy ngay vào trong thành. Đặc biệt là hai chị em báo nữ và ba mẹ con Kim Sí quen sống ở nơi hoang dã nên đây là lần đầu tiên bọn họ trông thấy được một tòa thành lớn đến như vậy. Còn Tiểu Long thì cứ nhảy lên nhảy xuống, ngoái đầu nhìn trái nhìn phải rất là vui mắt. Chỉ khổ cho A Ngưu, hắn bị nó lôi đầu kéo tai thúc dục chạy ở đằng trước mà không biết mệt.

Cổng thành sừng sững trước mặt, một gã đầu lĩnh mặc kim giáp đang quát tháo mấy tên thuộc hạ thấy nhóm người của A Khờ đi đến thì liếc mắt qua nhóm ngó rồi lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Nhìn ánh mắt bất thiện của hắn A Khờ hai hàng lông mày khẽ nhíu lại. Nhưng nghĩ đến thực lực của gã A Khờ có chút cảm giác chán chát trong lòng. Chỉ là một tên canh cửa thôi nhưng thực lực cũng đã đạt đến sơ cấp đại tông sư, không hiểu là mấy tên người nhà họ Lý này dư thừa người hay sao lại phái một tên cao cấp như vậy đi nhận cái chức này. Nhìn thanh kiếm và tấm huy hiệu trên ngực áo A Khờ đoán biết gã là một tên kiếm sĩ. Hắn thấy nhóm người A Khờ không để ý lời nói của mình, lại ngó nghiêng xung quanh, thì tức giận quát:

- Mẹ nó, các ngươi là người ở nơi thôn dã mới xuống núi hay sao mà nhìn cái gì nhìn hoài vậy? Các ngươi lại dám không để lời của ta ở trong tai hay sao?
- Ai ui, cái tên thô鄙 này! Ngươi làm sao biết bọn ta là người ở vùng thôn dã mới đến đây hả? Ngươi thật là thông minh nha!

Nghe mấy lời của báo chí, gã như muốn điên lên, rút kiếm ra quát lớn:

- Mẹ nó, các ngươi nghĩ rằng lão tử dễ chọc giận lắm hay sao? Hôm nay lão tử phải róc da, lột xương các ngươi ra mới hả giận được!

A Ngưu từ nãy giờ vẫn đành đứng ngoài hằm hằm nhìn đến, đúng lúc này thấy gã đầu lĩnh rút kiếm xông đến liền nhảy bổ vào mắng:

- Con mẹ nó, lão tử đang ngựa tay ngựa chân đây ngươi có gan thì nhào vô! Ta không đập chết cái tên giữ cửa nhà ngươi thì ta sau này không lấy tên A Ngưu nữa.

Đột nhiên có một tên mặt đen sì vác cây thương lớn đâm xộc tới, tên đầu lĩnh cũng chẳng chịu kém cạnh mà xoay vòng thanh kiếm lớn ở trong tay chém mạnh xuống. Để bảo vệ an toàn cho chúng nữ, A Khờ liền nhảy lên phía trước mà chắn cho các nàng.

Ầm! Ầm!

Đùng!

Rầm!

Hai thanh vũ khí chạm vào nhau tạo thành dư chấn chấn động cả một mảng trời không. Mấy tên lính canh cổng bị hất văng ra phía sau cửa thành mà ngã chổng vó. Chỉ có đám nữ nhân đứng ở phía sau lưng của A Khờ là vẫn bình yên vô sự. Còn Tiểu Long thì đang rất hưng phấn nhảy qua nhảy lại ở trên đầu hai người kêu to:

- Đánh, đánh hay quá! Đánh hay quá!

Lúc này đừng nói là tên đầu lĩnh trông cửa, dù là A Ngưu cũng cảm thấy quái dị. Một tiểu hài đồng như nó cứ nhảy qua nhảy lại ở trên đầu của hai người mà không có mấy may bị một chút ảnh hưởng nào. Thậm chí hai người còn có cảm giác như bị một luồng uy áp vô hình nào đó đè lên trên người. Dù cảm giác đó không phải là thực chất nhưng nó cũng làm cho hai người bị áp lực không nhỏ. Tên đầu lĩnh càng đánh càng bắt đầu trở nên rối loạn, dù sao thực lực của hai người cách biệt cũng không phải là nhỏ. Chỉ là A Ngưu vì bị hai cha con A Khờ làm cho tức khí ở trong người không phát tác ra được, hắn mới lấy tên đầu lĩnh này làm bao cát để đâm nện mới dấy dưng lâu như vậy. Đến cuối cùng, một thương của hắn nặng nề đâm xuống buộc tên đầu lĩnh phải nghiêng người qua né tránh. Một chân của hắn nhanh như thiểm điện nhắm ngay đầu tên đầu lĩnh mà đá. Một cước này nếu trúng đầu tên đầu lĩnh e rằng hắn không bị đá bể đầu chết, cũng bị đá cho nửa sống nửa chết. A Khờ đứng bên ngoài đương nhiên là không muốn nhìn thấy một cảnh như vậy, vừa mới vào cửa nhà người ta lại đánh chết người, e rằng không phải là cách làm người của hắn.

Đúng lúc này một giọng nói trầm ổn từ trên không vọng xuống:

- Kẻ nào to gan dám đến Hắc Thạch thành này gây sự?

Rồi một luồng uy áp trực tiếp nhắm đến chỗ vị trí của A Ngu mà phủ xuống. A Ngu bị hất văng ra ngoài, A Khờ cũng ngay lập tức đem hắc cứu về một bên. Tiểu Long lúc này cũng không dám nao loạn mà chạy vào cúi trong lòng ngực của hắc.

Từ trên trời hạ xuống một con chiến thú hoàng kim đại bàng, trên lưng nó là một gã thanh niên mặt mũi đẹp đẽ, mặc một bộ chiến giáp màu bạch kim sáng loáng. Hai mắt hắc sắc nhọn như một mũi tên vô hình nhìn thẳng vào chúng nhân ở phía dưới. Trong mắt hắc, những người ở phía dưới chẳng khác nào con sâu cái kiến. Chỉ khi ánh mắt hắc quét qua trên người A Khờ và Tiểu Long thì hơi nhú lại:

- Thực lực cũng không tệ lắm, nhưng các ngươi đã dám đến Hắc Thạch thành này gây sự thì nhất định phải trả giá cho việc làm của mình!

Hắc vừa dứt lời, cả thân hình dường như bị bao bọc trong kim quang, tỏa ra thánh khí bao trùm cả một tòa thành khổng lồ. Hắc, vậy mà đã đạt đến cao cấp thánh kỵ sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hoàng kim thánh kỵ sĩ

Sự xuất hiện của một hoàng kim thánh kỵ sĩ làm cho nhóm người A Khờ có chút bất an. Nhưng ngược lại thì đám binh sĩ coi thành lại rất hưng phấn. Duy chỉ có tên đầu lĩnh thủ vệ quân là không vui không buồn đứng ở một bên.

A Khờ lúc này lại không muốn vì chút việc nhỏ mà động đến hòa khí hai bên, nên hắc mới bước ra nhún nhường nói:

- Vị công tử này xưng hô thế nào? Tại hạ là Hạo Nam, người thôn dã đang cùng vợ con và vài người hầu xuống núi lịch lãm một chút kiến thức nhân gian. Chỗ lúc này là do tên cận vệ của ta lỡ mồm nên gây ra chuyện không mong muốn, nếu như công tử có thể bỏ qua chuyện này thì tại hạ xin mạn phép được hiểu kính một ít đồ vật thôn dã lên cho công tử người gian.

Hắc chậm rãi lấy ra trong người một cái túi không gian đựng đồ cẩn thận đem đến trước mặt tên hoàng kim thánh kỵ sĩ trẻ tuổi. Nhưng hắc chỉ khẽ liếc mắt nhìn qua liền khinh khinh cười:

- Ngươi cho rằng người của Lý gia chúng ta sẽ vì một chút tài vật này mà bỏ qua cho ngươi dễ dàng như vậy hay sao?

A Khờ thấy hắc nói chuyện không chút khách sáo như vậy trong lòng lấy làm khó chịu, nhưng miệng lại cười rất tươi mà nói rằng:

- Vị công tử này thật khéo biết nói đùa, tài vật là vật ngoài thân. Còn danh dự và mặt mũi của Lý gia đương nhiên là quan trọng hơn mấy thứ đơn bạc này. Chẳng qua là, tại hạ đường sá xa xôi đến chỗ này nên không biết quy cũ, vừa nãy có chút lời qua tiếng lại mà mất hòa khí. Ta không dám nói một tiếng để công tử bỏ qua, nhưng thiết nghĩ công tử cũng không muốn vì chút hiểu lầm mà làm khó dễ người thô lậu như tại hạ đây chứ?

Gã hoàng kim thánh kỵ sĩ trẻ tuổi ánh mắt đảo qua một vòng, rồi lúc này mới thu lại uy thế vào bên trong, miệng có chút ý cười nói:

- Ngươi tự nhận mình là người thô lậu, ta cũng là người thô lậu. Người thô lậu thì nên giải quyết vấn đề theo cách của người thô lậu. Vậy thế này đi, ngươi chỉ cần tiếp được ta ba chiêu, ta sẽ bỏ qua chuyện này cho ngươi!

- Mẹ kiếp, ngươi là...

A Ngu đứng nghe này giờ tức khí trong người bộc phát mà quát lên. A Khờ ngay lập tức kéo hắc về rồi chặn miệng lại.

- Xin công tử đừng để bụng mấy lời vừa rồi! Ta chỉ cần tiếp được ba chiêu của công tử thì xin công tử bỏ qua mọi chuyện, cho ta bảo thành kiến thức một chút. Còn lễ vật ta tặng công tử, xin công tử cứ nhận cho! Tại hạ xin được mạn phép đắc tội!

A Khờ nói xong thì cúi thấp người xuống vái một vái thật sâu. Người đời có câu, đứng dưới mái hiên nhà người ta thì cần phải cúi đầu, thỉnh phật thì phải chấp tay quỳ lạy. Hắc hôm nay cúi đầu không phải là cúi đầu trước người nhà họ Lý, mà hắc là đang cúi đầu trước bản tâm của mình. Sẽ có một ngày, người của Lý gia phải quỳ gối trước mặt của hắc.

Tên hoàng kim kỵ sĩ trẻ tuổi dường như cảm nhận được khí thế của A Khờ mỗi lúc một tăng lên, đến cuối cùng thì cả người hắc dường như phát ra một luồng huyết quang đâm thấu trời xanh. Rồi một tiếng rỗng ngấm ngầm giữ vang vọng cả hư không. Tất cả các thế lực lớn nhỏ trên phiên tinh vực này đều âm thầm hướng về phương hướng rỗng ngấm mà dõi theo. A Khờ vậy mà đột phá vào trung cấp thánh thể, cả người hắc như có một luồng sức mạnh mạnh mẽ phát ra từ trong từng tế bào. Trong đan điền của hắc bắt đầu hình thành một mảng dịch thể có đường kính to cỡ một quả trứng gà. Bên trong dịch thể dường như còn ẩn hiện một cái hồn thể phiêu phù, hư thoát. Hồn thể của long hồn không biết tại sao lại bị nhốt vào trong đan điền của hắc. Nhưng A Khờ lúc này cũng không biết được sự biến đổi đó, ánh mắt hắc đang chăm chú nhìn đến đối thủ trước mặt, rồi chấp tay mỉm cười rất hài lòng:

- Đa tạ công tử đã tạo áp lực cho ta tiến cấp! Sau này ta sẽ gửi thêm cho công tử một phần lễ nữa!

Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ trẻ tuổi mặt mũi có chút nhũn nhếch lại, hắn không nghĩ đến có kẻ đột phá thánh cấp đơn giản như vậy. Trừ phi đây là một cơ duyên xảo hợp trùng khớp, không thì người này quá mức nghịch thiên. Hắn là con cháu của Lý gia, tuyệt không thể để một cái ẩn số như vậy tồn tại ngay trước mũi mình. Mà người này rất có thể là con cháu của một đại gia tộc nào đó ẩn cư, xuất sơn có thể là để lịch lãm hoặc là tự có một mục đích khác. Nếu đã như vậy, một là hôm nay hắn phải tìm cách lôi kéo người này về với phía mình. Hai là, tìm hiểu rõ ràng thân thế của người này rồi khử đi. Vừa nãy trên người người này có phát ra long uy, một nhân loại có long uy tồn tại thì chỉ có thể là một cái tồn tại siêu việt so với tất cả những kẻ đồng cấp khác, hoặc giả người này mang theo để vương chi mệnh trên thân. Vậy người này sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến bố cục của Lý gia đã bố trí suốt cả ngàn năm qua. Một chuyện như vậy, hắn không thể tự quyết định một mình được. Cũng may là trong thành còn có một trưởng lão trong tộc tọa trấn, như vậy chuyện này cứ để trưởng lão quyết là được. Hắn càng nghĩ trong lòng càng thông suốt đi rất nhiều. Nhưng dù hắn có cẩn thận đến thế nào, thì họa ngày hôm nay của Lý gia cũng chỉ là mới bắt đầu. Mà kẻ gây ra họa không phải ai khác, mà chính là hắn.

A Khò sau khi cúi người hành lễ thì lấy ra cây gậy sắt vẫn thường đem theo bên người. Hắn cố ý xoay tít cây gậy trong tay rồi cười lên hà hà, nói:

- Công tử, xin mời được lĩnh giáo!

Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ của Lý gia cũng vung thương trước mặt, lúc này hơi có chút cúi người thi lễ:

- Vậy tại hạ xin mạn phép đắc tội!

Hắn nói xong liền nhảy xuống lưng hoàng kim đại bàng, hai tay huy vũ mũi thương liên tiếp nhắm vào đầu, ngực và bụng của A Khò mà đâm tới. Ba vị trí tạo thành một đường thẳng cách nhau một khoảng, vậy mà khi nhìn đến một thương trong tay hắn giống như là cùng một lúc đâm tới ba chỗ vị trí khác nhau. A Khò ánh mắt vừa léo lên tinh quang, cây gậy sắt trong tay liền xoay vòng tạo thành một hình tròn kín kẽ, không có một khe hở nào để không khí lọt vào.

Keng! Keng! Keng!

Ba tiếng va chạm liên tiếp của binh khí làm bầu không khí đang yên lặng bỗng nhiên như muốn sôi trào lên. Mũi thương trên tay hoàng kim thánh kỵ sĩ của Lý gia một lần nữa đánh ra một chiêu như khi nãy, nhưng mà lần này A Khò cũng không có như lần trước như vậy đâu. Hắn nhảy vọt lên phía trước rồi vung gậy nhắm thẳng vào đầu của tên hoàng kim kỵ sĩ mà đập xuống. Tên hoàng kim kỵ sĩ khoe miệng có chút nhếch lên, mũi thương trong tay hắn liền xoay ngược lên không mà nhắm ba vị trí yếu hại nhất của A Khò đâm vào. Mũi thương giống như một con lốc xoáy ẩn chứa bên trong những tia lôi điện bắn thẳng đến. A Nguru đứng ở ngoài hai mắt mở to mà hô lên:

- Phong lôi thương, tuyệt kỹ của Lý gia!

A Khò thầm mắng tên A Nguru đứng là đại ngốc, một chiêu như vậy ai là không biết tên mà hắn lại gọi to như vậy làm gì. A Khò lúc này đang ở lưng chừng giữa không trung, mà thương pháp của tên này lại rất quái dị. Rõ ràng ba đường thương đâm đến đều là thực chất, không có cái nào là ảnh hình. Như vậy tốc độ ra chiêu của hắn có phải là quá nhanh rồi hay không? A Khò không nghĩ là với thực lực của người này mà có thể xuất ra thương pháp đạt đến tốc độ như thế. Hắn lúc này ánh mắt mới nhìn đến đầu mũi thương, miệng liền ngay lập tức muốn mắng to:

- Con mẹ nó, thì ra trong thương còn có thương! Hèn gì chiêu số xuất ra lại quái dị như vậy!

Ý nghĩ vừa đến, A Khò không chút chần chừ mà xoay ngược đầu gậy hướng phía mũi thương đâm tới.

Choang!

Mượn nhờ lực va chạm của hai món binh khí, A Khò liền xoay người mà lộn ngược lại ra phía sau. Hắn vừa tiếp đất, hai chân đã muốn đứng không vững mà lùi lại phía sau tới mấy bước. Trên người hắn vài chỗ quần áo vẫn còn nẩy sợi lôi điện quán quanh, tê rần. Cũng may tên kia không có ý muốn kích sát hắn, nếu không vừa rồi e là hắn phải ăn thêm một ít khô sở rồi. Nhưng dù sao ý phục trên người hắn cũng bị uy lực của thương pháp chấn cho rách toạc. Vài chỗ da thịt còn bóc lên mùi khét. Chứng nữ thấy hắn chật vật như vậy liền muốn chạy đến hỏi han. Nhưng hắn đã giơ tay ra hiệu cho các nàng đứng ở một bên, miệng thì toe toét cười:

- Ha ha, quả nhiên là lợi hại! Suýt chút nữa ta đã bị nướng chín rồi!

Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ miệng cười mà mặt cứ nhăn tít lại:

- Các hạ mới lợi hại a, thương pháp của ta vậy mà vẫn bị ngươi nhìn ra được chỗ yếu hại rồi a!

- Nhìn ra thì nhìn ra, nhưng vẫn là không có cách phá giải a!

- Được rồi, nếu các hạ đã đỡ được hai chiêu vừa rồi của ta. Vậy bây giờ ta cũng không nương tay nữa. Chiêu cuối cùng này ta sẽ đem ra hết thực lực của mình mà đánh. Chỉ cần các hạ có thể toàn mạng trở ra, ta và người của Lý gia sẽ bỏ qua chuyện gây sự của các hạ, đồng thời sẽ tiếp đãi các hạ như là tân khách trong nhà! Ý các hạ thấy thế nào?

A Khò ngoài miệng thì vui vẻ nhận lời, nhưng trong bụng thì thầm mắng không biết là bao nhiêu đời tổ tông của Lý gia.

- Được, nếu các hạ đã không có gì dị nghị vậy thì xem ta ra chiêu đây!

Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ hai tay nâng cây thương lên cao, mũi thương được một tia linh lực của hắn truyền vào phát ra kim quang vô cùng chói mắt. Rồi

cả người hấn dường như hòa hợp với thương lâm một. Người thương hợp nhất tạo thành một cảnh tượng vô cùng kỳ dị. Cả bầu trời dường như bắt đầu nổi lên giống bão, từng tia, từng tia lôi điện không ngừng chớp giật rồi rơi bỏ xuống. Hình ảnh một con phi ung khổng lồ được tạo thành từ lôi điện vô cánh mà nhắm hướng A Khờ lao đến. Khí thế có thể nói là hủy thiên diệt địa. Đây là lần đầu tiên trong đời, A Khờ có thể cảm nhận được một áp lực lớn đến như vậy.

Lôi ảnh phi ung lao tới, A Khờ không cò cách nào khác mà dốc hết toàn lực đem khí thế bộc phát ra bên ngoài. Một màu huyết tinh từ trong cơ thể hấn nhuộm đỏ bầu trời. Long uy chi khí cuộn quanh thân thể mà huyền hóa thành một con huyết long dữ tợn. Ánh mắt A Khờ đột nhiên chuyển thành một màu đỏ thẫm, bên trong đó ẩn hiện một sự tà ác làm cho chư thần đều phải khiếp sợ!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đánh thương Lý Dật

Huyết long nổi giận gầm rống, A Khờ bay vọt lên không trung vùng hai chưởng vỗ mạnh lên đầu hư ảnh lôi ung. Một vầng sáng tím từ chưởng ấn của A Khờ vừa chạm đến hư ảnh lôi ung liền lan tỏa ra mấy dặm không gian, làm cho cả một tòa Hắc Thạch thành sừng sững mấy ngàn năm như muốn rung chuyển theo.

Uỳnh!

Âm thanh nổ vang trời. Cả hai hư ảnh liền tiêu thất mà biến mất. A Khờ từ trên cao rơi xuống mặt đất.

Ầm!

Một cái hố sâu mấy chục trượng chôn vùi hấn ở trong đó. Bên kia tên hoàng kim thánh kỵ sĩ cũng bị đánh rớt xuống tường thành, ánh mắt kinh hãi nhìn đến cái hố sâu cách đó mấy trăm trượng. Miệng hấn nhả ra một ngụm máu tươi rồi mới ngồi khụy xuống.

- Người này...

- Khụ... khụ...

A Khờ bò ra khỏi hố đất, hai tay chống lấy hai đầu gối mà ho lên sặc sụa. Cả bộ y phục trên người hấn hầu như không còn mấy mảnh. Chỉ còn độc mỗi miếng vải che kín chỗ hiểm trên người hấn. Vết thương thì dày dạt chạy khắp thân thể, máu chảy ra nhuộm đỏ một mảnh huyết sắc vô cùng kinh dị. Nhưng hấn vẫn cố ngửa cổ lên trời cười lớn:

- Ha ha, thật sự là sảng khoái a! Đa tạ, công tử đã hạ thủ lưu tình! Tại hạ lần này thật tâm khâm phục, khẩu phục rồi!

- Không dám, là ta bất tài vô dụng mà thôi!

Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ hơi phát tay, rồi nhảy lên trên lưng con hoàng kim đại bàng mà rời khỏi. Đám binh sĩ giữ thành lúc này mới trở mắt lên mà nhìn con "quái vật" A Khờ đang đứng cười ở trước mặt. Thế mới biết, nhìn người không thể nhìn bề ngoài được.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh A Khờ khoác lên trên người hấn một cái áo khoác bằng da thú, rồi chạm tay vào người hấn mà lảm bảm niệm mấy câu chú ngữ. Vết thương trên người A Khờ bắt đầu từ từ khép lại, nhưng cũng không cách nào hoàn toàn chữa trị dứt điểm được. Dù sao năng lực thực lực còn cách xa thực lực hai người rất nhiều, mà vết thương do cấp bậc thánh tạo thành đâu dễ gì giải trừ như vậy. A Khờ đưa bàn tay chai sần của hấn nắm lấy tay nàng, rồi dịu dàng cười nói:

- Ta không sao, chúng ta mau chóng vào thành thôi! Ta không thể để đại ca và em gái của nàng chịu khổ thêm được nữa. Sau khi vào thành, ta sẽ liên hệ đến đám người Trương Tuấn để tìm cách cứu người!

Tay nàng bị hấn nắm chặt trước nhiều người như vậy, mặt không khỏi có chút đỏ lên. Nhưng nàng biết hấn đang quan tâm đến cảm xúc của mình, nên mới ôn nhu nói:

- Những chuyện đó để sau hấn nói, việc chữa thương cho chàng mới là việc quan trọng trước mắt. Sau này không cần thiết, chàng cũng không cần phải cật lực như vậy làm gì.

Hấn cười tà rồi hôn nhẹ lên má nàng, có ý lớn tiếng nói:

- Nào, mọi người mau vào thành thôi! Ta muốn kiến thức xem thành trì của nhân loại so với chốn thâm sơn cùng cốc của bọn ta lợi hại như thế nào.

Chung nữ bị hấn kéo vào, đám binh sĩ thủ vệ đều tự nhiên đứng dật ra, không có một tên nào dám hó hé nửa lời. Chỉ có tên đầu lĩnh thủ vệ quân là ánh mắt sắc bén nhìn lên bóng lưng A Khờ, miệng có chút ý cười.

Trong phủ thành chủ. Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ vừa mới rời khỏi lưng thú cưỡi nhảy xuống, sắc mặt đã trắng bệch như người chết. Hắn liên tục ho ra máu, ngum máu tươi rồi lập tức lao vào trong phòng mà đóng kín cửa lại. Hắn vội vàng ngồi xuống xếp bằng, lại lấy ra vô số dược hoàn nhét hết vào trong miệng, nhai gống như là đang nhai đậu. Không biết trải qua bao nhiêu lâu, cuối cùng sắc mặt của hắn đã trở nên dễ coi hơn rất nhiều. Hắn lúc này mới đẩy cửa bước ra ngoài. Ánh mắt hắn bỗng nhiên dừng lên trên người một người đàn ông trung niên tầm thước, hai mắt hắn không khỏi cup mí xuống mà chấp tay thi lễ:

- Dật nhi xin ra mắt lục trưởng lão!

Trên khuôn mặt uy nghiêm của lục trưởng lão hiện lên một nét kinh dị hiếm có:

- Là ai đã thương người?

- Dạ, là...

- Hắn là bị một gã thôn dã tên Hạo Nam đánh thương, người này thực lực còn dưới hắn một bậc. Nhưng khí thế thì rất mạnh, trong người còn mang theo long huyết và luyện thể thuật của long tộc. Ngoài ra, trên người tên đó còn có long khí vương giả, là loại long khí có cấp bậc cao nhất của long tộc. Chỉ tiếc, có người không có mắt nhìn người mà đi chọc tới một cái phiền phức lớn cho Lý gia. Hiện giờ còn bị đánh cho chật vật không chịu nổi.

Một thiếu nữ có dáng người thanh mảnh, mặc một bộ váy màu đỏ có họa tiết hoa văn rất nổi bật ngồi bệt trên mái nhà mà thông hai chân xuống vừa đun dưa vừa nói chuyện. Lời nói của nàng làm cho Lý Dật mặt tức thì xám lại, nhưng hắn chỉ dám nghiến răng mà quay mặt đi, cũng không dám lên tiếng phản bác. Lục trưởng lão hai hàng lông mày khẽ nhíu chặt, ánh mắt sâu thẳm không chút gợn sóng nhìn đến hai người. Âm thanh có chút uy nghiêm nhìn lên cô gái đang ngồi trên mái nhà:

- Thiên Hương, chuyện này có phải nha đầu người đã chứng kiến hết thấy nhưng lại không có ra tay can thiệp?

Nàng thấy vẻ mặt của lão liền xua tay chối bay:

- Không có, ta tuyệt đối không có!

- Không có, là người không có nhìn thấy hay là không có can thiệp?

- Ta... ta không nhìn thấy đương nhiên là không có can thiệp vào rồi.

Nàng dường như sợ hai người bọn họ không tin nên cố ý nói thêm vào:

- Tất cả chuyện này là do Lý Hồ, thủ vệ quân báo lại cho ta biết. Ta hoàn toàn không có liên quan gì đến. Sau này có chuyện gì liên quan đến tên kia thì các người đi tìm Lý Hồ mà hỏi, ta không biết gì hết!

Nàng lời nói còn chưa dứt hai chân đã đạp mạnh lên mái nhà, rồi phiêu phù lẩn trốn đi mất. Lục trưởng lão lúc này thâm ý nhìn đến Lý Dật:

- Ngày mai, ta muốn người mời kẻ đó đến phủ thành chủ để gặp ta. Một người như vậy không thể để cho hắn lòng vòng ở bên ngoài mà ảnh hưởng đến kế hoạch cả ngàn năm nay của Lý gia được!

- Dạ, tiểu diệt biết rồi!

Lý Dật không dám chậm trễ mà cúi thấp đầu xuống thi lễ. Đợi đến khi hắn ngẩng đầu lên nhìn thì lục trưởng lão đã không thấy đâu nữa rồi. Cả sống lưng hắn lúc này đã ướt đầm mồ hôi. Hắn có thể xem là người nổi bật trong lớp trẻ của Lý gia, nhưng ở trong mắt của mấy vị trưởng lão thì hắn so ra chỉ là một đứa nhỏ chưa trưởng thành được đưa ra ngoài để rèn luyện. Chuyện lần này nếu như hắn không giải quyết ổn thỏa, rất có thể lúc trở về gia tộc địa vị của hắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ. Hắn không phải thiếu nha đầu Thiên Hương có thân phận đặc biệt, là con gái của tộc trưởng đương nhiệm nên có thể tùy tiện tiện thuận muốn làm gì thì làm. Cũng lắm thì nhường chỉ bị khiển trách, hay là bắt diện bích trong mặt thất chừng vài tháng lại thả ra ngoài. Còn những đệ tử không thuộc dòng chính như hắn, nếu không chứng minh được thực lực cũng như giá trị của mình thì sẽ bị đối xử giống như Lý Hồ vậy. Một thân bản lĩnh như vậy cuối cùng cũng chỉ nhận một cái chức thủ vệ quân thấp hèn, mặt rệp không đáng để ở trong mắt của đám tài tử Lý gia. Hắn, Lý Dật tuyệt đối không thể tầm thường như vậy. Hai tay hắn lúc này nắm chặt, oán khí từ trong đôi mắt tỏa ra ngoài, tạo thành một luồng hắc tuyến như muốn xâm nhập vào trong thân thể hắn. Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp, không biết từ đâu truyền đến trong tai của Lý Dật:

- Dật nhi, người không được phép tức giận! Nếu người tức giận mọi thứ sẽ không thể kiểm soát được. Người không những không đạt được thứ mình muốn, mà ngay cả địa vị của ngày hôm nay sau biết bao nhiêu cố gắng người mới đạt được cũng sẽ bị mất hết. Hãy nghe lời ta, kiềm chế cơn tức giận ở trong lòng của người lại. Như vậy thì tương lai người mới có thể giành được cái ghế tộc trưởng của Lý gia. Đến lúc đó, người có thể tùy ý làm những gì mà người thích. Người có thể đạt được tất cả những thứ mà kẻ khác đã lấy mất của người. Người có hiểu hay không?

Một ông lão râu tóc bạc trắng, chùm lên đầu một cái áo choàng màu đen phủ kín cả người. Lão vừa chống gậy đứng ở sau lưng Lý Dật, vừa đem linh lực của mình truyền vào trong người cho hắn. Lý Dật giống như là từ trong cơn mê mà tỉnh dậy, hắn hoảng sợ đưa tay vuốt lấy mồ hôi trên mặt, rồi cung kính quỳ xuống trước mặt lão nhân thần bí:

- Dật nhi nhớ rồi, lần sau Dật nhi sẽ không bao giờ tái phạm nữa! Xin người hay tha thứ cho Dật nhi!

Lão nhân thần bí hơi gật đầu, rồi lão đưa tay vỗ nhẹ lên đầu hắn như là đang an ủi một đứa trẻ nhỏ vừa mắc phải một lỗi lầm nào đó. Bàn tay già nua của lão có cảm giác như đang rung lên từng chút một. Cuối cùng lão mới rút tay về, khe khẽ thở dài:

- Ngươi và cha ngươi tính tình đều rất giống nhau! Không phải năm đó, vì ta quân giáo không nghiêm làm cha ngươi bị kẻ khác lợi dụng rồi lộ ra sơ hở mà diệt vong. Thì ngày hôm nay, cái vị trí tộc trưởng đó đã không đến phiên tên Lý Thiên Hành đó ngồi lên, mà ngươi cũng không có bị kẻ khác đối xử như một tên thuộc hạ để sai vặt. Ài, tất cả đều là lỗi tại ta cả!

Lão đang lúc thờ dài, đột nhiên hai hàng lông mày có chút nhíu lại. Rồi như vô ảnh vô tung mà tiêu biến đầu mất. Lúc này, Lý Dật ánh mắt cảnh giác nhìn lên hai cái bóng đen đã chạy đi xa. Khóe miệng hần nhếch lên một nụ cười bí ẩn, vô cùng khó hiểu.

- Lý Hồ, ngươi nói cái người chum kín đầu đó là ai? Sao từ lúc rời khỏi Lý gia đến Hắc Thạch thành ta chưa từng thấy qua hắn?

Ngươi lên tiếng hỏi là một thiếu nữ mặc đồ đen đang đứng cạnh một gã đàn ông cũng mặc áo đen trùm đầu. Hai người này không phải là tiểu nha đầu Lý Thiên Hương, con gái của tộc trưởng Lý Thiên Hành và tên thủ vệ quân Lý Hồ thì là ai nữa?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: A Khờ nổi giận

Trong khi hai người Lý Hồ còn đang suy đoán xem người thần bí xuất hiện bên cạnh của Lý Dật là ai, thì A Khờ lại rất thành thoi ngồi cùng chúng nữ ăn uống. Hần sau khi đột phá lên trung cấp thánh thể, đánh bại được một tên hoàng kim thánh kỵ sĩ của một đại gia tộc trong lòng liền rất thoải mái. Dù sao thì đây là lần đầu tiên hắn đánh bại được một người có thực lực cao hơn hắn, nên tâm trạng có hứng khởi một chút cũng là chuyện bình thường.

Hắn ngồi ăn ở một cái bàn lớn, xung quanh có rất nhiều khách nhân nhìn đến. Lúc này, hắn mặc một cái áo khoác bằng da thú, quần một cái quần da trông chẳng khác nào một tên dã nhân, mà vây quanh hắn lại có một đám nữ nhân vô cùng xinh đẹp và kiều diễm. Một cái hình tượng như vậy làm sao không dễ cho người khác chú ý đến. Hắn ngồi khoanh chân lên ghế vừa ôm mỹ nhân vừa uống rượu, miệng cười khà khà nói:

- Sáng khoái, quả nhiên là sáng khoái a!

Tiêu Lăng ngồi ở trong người hắn, miệng cười vui vẻ gấp thức ăn đút vào miệng cho hắn. Xuân Nhi ngồi ở một bên đĩa cứ chọc chọc vào đĩa thức ăn mà không gấp, miệng thì lẩm bầm mắng chửi:

- Hồn dân, vô sỉ! Làm sao trên đời này lại có một người vô sỉ như vậy chứ? Trước mặt bao nhiêu người như vậy mà còn ôm ôm ấp ấp, thật là kinh khủng!

Dù giọng nàng nói rất nhỏ, nhưng ánh mắt nàng không ngừng liếc qua liếc lại. Ai nhìn đến đều thừa biết là nàng đang mắng người, huống hồ là một cái thực lực bậc thánh như A Khờ. Hần cố ý làm lơ mà không nhìn đến nàng, lại kéo theo hai chị em báo nữ vào trong lòng. Rồi rót đầy hai ly rượu đem đưa cho các nàng cùng uống. Báo em đương nhiên là vui vẻ cầm ly rượu uống cạn với hắn. Báo chị thì có chút phản ứng không muốn, nhưng rồi cũng không phản kháng nổi cái ánh mắt của hắn nhìn đến. Nàng đem ly rượu uống cạn, mới lầu bầu nói:

- Người ta còn chưa có chính thức làm nữ nhân của ngươi, ngươi cứ ôm như vậy thì sau này ta làm sao mà gả đi?

Hần nghe nói đến liền trừng mắt lên nhìn:

- Nàng còn dám gả cho người khác sao?

Nàng trừng mắt nhìn lại hắn. Miệng nói cứng:

- Thế nào? Ta muốn gả cho ai thì gả cho người đó, ngươi quản ta làm gì?

- Hừ, nàng là nữ nhân của ta còn ai dám tới lấy hay sao? Ta sẽ đập chết kẻ đó!

- Vậy sao ngươi còn chưa chịu lấy ta?

Ánh mắt hắn gian xảo liếc lên người nàng, rồi phì cười nói:

- Ngươi à, muốn gả đi đến nóng lòng như vậy thì tối nay gả cho ta là được chứ gì?

- Ngươi xem ta là thứ gì? Muốn lấy là lấy hay sao? Ít nhất cũng phải giống như báo em vậy, phải cứu ta một lần ta mới gả cho ngươi!

A Khờ hai mắt tròn tròn nhìn nàng, rồi lấy tay sờ lên trán nàng nói:

- Đầu ngươi không có bị gì đó chứ? Khi không lại đòi ta cứu ngươi?

Nàng nghe hắn nói thì tức giận gạt tay ra, rồi nói:

- Phi phi phi, đầu ngươi mới có vấn đề đó! Nếu ngươi mà không cứu ta thì ta sẽ không bao giờ gả cho ngươi!

Thấy nàng nói chuyện quả quyết như vậy, hắn cảm giác đầu có chút căng trương lên;

- Ngươi nghĩ cũng đừng có nghĩ đi, khi không kêu ta cứu ngươi làm cái gì? Và lại lần trước không phải là ta đã cứu ngươi một lần rồi đó sao?

- Không tính, lần đó là ngươi muốn trả thù hai chị em ta, cái đó không thể tính! Nếu ngươi đã không muốn lấy ta thì sau này đừng có chạm vào người ta!

Nàng đột nhiên dừng dừng nổi giận mà vùng dậy. Hắn nhìn đến góc trệ, không hiểu chuyện gì với chuyện gì. A Nguru đang uống rượu cũng tắc lưỡi nói:

- Đàn bà thật phiền phức!

Hắn vừa dứt lời đã cảm thấy có cái gì đó không đúng. Ánh mắt của báo chị nhìn hắn như đang muốn ăn tươi nuốt sống hắn ngay tại chỗ:

- Ngươi nói cái gì?

Bị một nữ nhân nhìn đến như vậy, hắn có chút xấu hổ mà cúi thấp mặt xuống nhai thức ăn nhồm nhoàm. Hắn đương nhiên là không phải sợ nàng, mà là không dám chọc vào nữ nhân của A Khò. Báo chị trong lòng buồn bực thật muốn tìm một chỗ để phát tiết, nhưng nghĩ đến tên thô lỗ A Nguru này không dễ chọc nên nàng chỉ hừ lạnh mà bỏ đi. A Khò sợ nàng chạy đi ra ngoài lung tung sẽ gây ra chuyện nên vội đứng dậy có ý đuổi theo. Đúng lúc này thì hắn nghe tiếng nàng lớn tiếng mắng chửi ai đó, trong lời nói phần nộ như muốn giết người:

- Ngươi không có mắt hay sao mà đi đụng vào ta? Có muốn bị ăn đánh không hả?

Mọi người trong sảnh đều hiếu kỳ đưa ánh mắt nhìn đến, trong lòng không khỏi quái lạ nhìn tên quái nhân có một cái sẹo dài chạy dài xuống mặt. Người này thực lực mạnh như vậy tại sao phải sợ một nữ nhân ngang ngược như nàng. A Khò nhìn đến hắn liền nhận ra người quen. Hèn gì người này bị báo chị đụng phải, rồi bị nàng lớn tiếng nói chuyện như vậy mà vẫn không có đáp lại. Đó chẳng phải là Trương Tuấn, tên thủ hạ hắn mới thu nhận thì còn là ai. A Khò thấy báo chị muốn rút cây roi quăn ở trước bụng ra đánh người, hắn liền lao nhanh tới nắm chặt lấy:

- Dù rồi, hắn là thuộc hạ của ta, ngươi không phải muốn làm gì thì làm. Mau trở về chỗ ngồi của mình đi!

- Không muốn, ngươi buông tay ra cho ta! Sau này ta không muốn đi theo ngươi nữa! Ngươi là đồ không có lương tâm!

Hắn thấy nàng ngang bướng như vậy thì tức giận đem nàng đẩy ngã xuống đất. Nàng té xuống đất, hai hàng nước mắt rơi xuống là chảy. Hắn vậy mà ở trước mặt nhiều người như vậy muốn đánh nàng. Nàng ủy khuất mà khóc lên rất thương tâm:

- Ngươi là nam nhân xấu xa, vô lương tâm! Ngươi có gan thì đánh chết ta luôn đi!

Hắn thật sự không cố ý đẩy ngã nàng, nhưng thực lực tăng mạnh, hắn còn không kiểm soát được sức mạnh trong cơ thể nên mới lỡ tay thành ra như vậy. Trước mặt nhiều người hắn cũng không muốn để nàng cứ nằm đó mà khóc, nên quay sang ra hiệu cho Trương Tuấn:

- Ngươi đến chỗ của A Nguru ngồi đi, chỗ này để ta giải quyết xong rồi sẽ nói chuyện sau!

- Dạ!

Trương Tuấn cung kính khom người hành lễ rồi đi tới bàn ngồi. Chúng nữ có chút lo lắng nhìn sang chỗ báo chị. Các nàng thấy báo chị quả thật có chút làm quá lên, đã chọc phải nộ khí của hắn. Các nàng sẽ sợ hắn tức giận mà đuổi nàng đi thật, đến lúc đó thì không biết nên khuyên can thế nào. Báo em đứng dậy đi ra, Tiểu Lăng cũng rời bước đi trước. Xà Linh tự biết thân phận của mình nên ngồi im một chỗ, Kim Sí cũng không quản đến mấy chuyện này. A Khò đi đến trước mặt báo chị, hắn hơi có chút nhìn nàng mà giận. Nhưng cuối cùng cũng không nỡ để nàng ngã ra đất mà nằm như vậy. Hắn ngồi bệt xuống đất, rồi kéo nàng vào trong lòng nói:

- Ngoan nào, là lỗi của ta! Sau này nàng muốn thế nào thì ta sẽ đáp ứng thế đó. Không phải chỉ là cứu nàng một lần thôi sao, dù nàng có bị chó cắn ta cũng sẽ cứu nàng. Như vậy thì nàng có tính không?

Nàng lúc này hơi chút dịu lại, đưa tay ra nói:

- Sau này ngươi phải cứu ta ba lần, nếu không thì ta sẽ không gả cho ngươi!

- Ừ ừ, ba lần thì ba lần! Ta cứu là được chứ gì! Nếu ta không cứu được thì nàng muốn gả cho ai thì gả!

- Hừ, không được! Ta chỉ gả cho một mình ngươi thôi, ngươi không thực hiện được thì sau này đừng có đụng vào người ta nữa đâu đó!

Nàng miệng thì nói vậy nhưng tay lại nắm chặt lấy tay hắn, nửa khắc cũng không chịu buông ra. Quả thật vừa rồi hắn tức giận lên dọa nàng sợ chết khiếp. Ai biết được cái người hay cười đùa đùa với các nàng lúc tức giận lại kinh khủng như vậy. May là cuối cùng hắn cũng chịu làm lành, nếu không thì nàng không biết là sẽ thương tâm thế nào.

- Chân ta bị đau rồi, ngươi có thể ôm ta được không?

Nàng giả vờ xuýt xoa rồi kêu lên. Hắn biết tính tình nàng không phải lúc nào cũng nũng nịu hay làm quá lên như vậy. Có lẽ là do nàng lo lắng điều gì ở trong lòng nên mới cư xử khác thường như vậy. Bình thường hắn cũng ít quan tâm đến nàng, nên nhiều lúc cũng không hiểu được hết tâm ý của nàng. Hắn đem nàng bế lên tay, rồi chậm rãi đi trở về bàn ăn. Tiêu Lăng và báo em đi đến im lặng không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn hắn lúc này có chút không giống với bình thường. Các nàng luôn cho rằng, hắn trong lúc tức giận rất có thể đuổi báo chị đi. Các nàng cũng không nghĩ đến hắn như vậy mà cúi người xuống đi xin lỗi nàng. Một người vừa mới vì thuộc hạ của mình mà nổi giận, lại chỉ trong chốc lát có thể bình tĩnh trở lại đi nuông chiều nữ nhân của mình. Hắn một là người rất biết đóng kịch, hai là người rất giỏi thu phát cảm xúc của chính mình. Một người như vậy thật sự không thể nào là người tầm thường được.

Hắn sau khi đặt báo chị ngồi ở bên cạnh mình, rồi đứng dậy cầm ly rượu hương ra đại sảnh nói:

- Các vị, vừa nãy vì chút chuyện nhà mà làm mất nhã hứng của các vị. Tại hạ, Hạo Nam xin được phép dùng ly rượu này để tạ tội. Sau, tại hạ lại xin phép được trả hết toàn bộ số tiệc rượu của ngày hôm nay! Nào, mời!

Tất cả người trong sảnh đa phần đều là gia thuộc của mấy thế lực lớn nhỏ trong thành. Bọn họ thấy hắn hào sảng như vậy cũng liền đứng dậy vui vẻ dâng rượu lên mà uống cạn. Không khí tiệc rượu chẳng mấy chốc mà trở nên náo nhiệt hẳn lên. Báo chị lúc này cứ ngồi im trong lòng hắn, vui sướng mà khúc khích cười. Xuân Nhi hơi bĩu môi nói:

- Đồ không biết xấu hổ!

Nhưng mà báo chị cũng không thêm đề ý đến nàng. Tiệc rượu tàn, A Khờ cùng chúng nữ đều quay trở lại phòng. Trương Tuấn đi theo phía sau nói:

- Đại nhân, thuộc hạ đã tìm ra được tung tích của hai người họ rồi!

Tiêu Lăng vốn dĩ cũng đang quan tâm đến chuyện này, nên vừa nghe đến bước chân liền dừng lại. A Khờ khẽ kéo tay Trương Tuấn lại gần hỏi:

- Tình hình của họ sao rồi?

- Thừa đại nhân, hai người bọn họ được nhốt riêng nên thuộc hạ cũng không rõ lắm. Thuộc hạ nghe nói ngày mai ở chợ nô lệ sẽ đem nhóm người này đi bán ra ngoài. Thuộc hạ cũng dò la ra được là tiểu thư Tiêu Mỹ cũng nằm trong số đó. Còn đại ca Tiêu Hùng thì thuộc hạ không thu được tin tức gì nhiều. Chỉ bước được là người này vẫn còn an toàn.

Tiêu Lăng nghe Trương Tuấn nói xong hai tay nắm chặt lấy tay A Khờ:

- A Khờ, ngày mai ta muốn đến chỗ bán nô lệ. Chàng phải giúp ta cứu muội muội ra ngoài, ta không thể để muội ấy rơi vào tay kẻ khác được!

A Khờ vội nắm lấy tay nàng, rồi vỗ nhẹ lên nói:

- Nàng yên tâm! Ngày mai dù phải trả bất cứ cái giá nào, ta cũng sẽ cứu hai người bọn họ ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chợ buôn nô lệ

A Khờ biết lúc này có nói thế nào thì tâm trạng của Tiêu Lăng cũng không thể bình tĩnh được. Khi hai người vào trong phòng rồi, hắn mới kéo nàng lên giường, nói:

- Vợ tốt của ta, nàng đừng lo lắng nữa! Ngày mai ta nhất định sẽ đem hai người bọn họ cứu ra ngoài. Còn bây giờ thì...

Hắn nói đến đó liền muốn đem y phục của nàng thoát xuống. Nàng hốt hoảng chụp lấy tay của hắn, rồi thấp giọng xuống nói:

- Ở bên ngoài còn có người đây này! Chúng ta nói chuyện một lát có được không? Hôm nay thiếp thấy không được khỏe!

- Thật sao?

Ánh mắt hắn đảo trên người nàng, thấy sắc mặt nàng vẫn bình thường. Hắn mới có ý sờ loạn lên người nàng, rồi khẽ hô lên:

- Thật đúng là có chuyện rồi à? Chỗ này của nàng sao tự dưng lại to lên như vậy chứ?

Nàng bị hắn sờ ngực, lại còn nghe hắn cố tình hồ đồ ăn nói bậy bạ thì miệng nhếch lên cười:

- Chỗ đó của ta không to lên, sau này xem chàng làm sao sờ đến!

- Ấy da, ta thật hồ đồ quá! Chỗ này mà không to lên làm sao mà nuôi con của ta được chứ! Đứng rồi, nó nhất định phải to lên thì mới được.

Hắn nói rồi đưa tay lên sờ nắn, nắn chịu không được nên khẽ "um" lên một tiếng. Hắn nghe tiếng kêu của nàng thì như hổ đói nhảy chồm lên thoát hết y phục của nàng xuống. Nàng còn đang muốn nói gì đó, cái miệng nhỏ bị hắn cắn đến, rồi cái lưỡi trơn tuột của hắn đi vào bên trong làm nàng không cách nào thở được. Hơi thở nam nhân cuộn cuộn phả vào mặt, kèm theo một ít mùi rượu làm nàng cũng trở nên chệnh choáng mà không nhận được. Hai chân nàng kẹp chặt lấy eo hắn, hai tay cũng choàng qua cổ hắn mà ghì xuống. Rồi cái miệng nhỏ của nàng theo đầu lưỡi của hắn mà thở ra từng nhip gấp gáp. Không biết từ lúc nào y phục của cả hai đã không còn ở trên người nữa. A Khờ đang mò mẫm định xông vào vùng cấm địa của nàng, thì nghe có tiếng bước chân người đi ngoài cửa. Rồi giọng nói thành thực của nữ nhân khẽ gọi vào:

- Chủ nhân, người còn thức hay không?

Giọng nói của Kim Sí làm hai cái thân thể đang quấn lấy nhau phải dừng lại. Tiêu Lăng đỏ mặt giấu vào trong lòng ngực hắn, miệng thở ra mùi lan hương cổ ý nồng nực nói:

- Giờ này nàng ta còn đến tìm chàng làm chi đâu?

A Khờ dùng dằng chẳng muốn rời khỏi thân thể mát ngọt của nàng mà hôn nhẹ xuống ngực nàng, rồi cắn nhẹ vào đáy một cái. Cuối cùng hắn mới buồn phiền mà thở ra nói:

- Ta cũng không biết là chuyện gì nữa! Để ta ra ngoài xem như thế nào!

Hắn sợ các nàng ở bên ngoài gặp chuyện gì đó khó xử nên cũng không dám chắn chừ mà thay đồ bước xuống giường:

- Giờ này lại đến tìm ta có việc gì quan trọng hay không?

Kim Sí lúc mới bước đến đã nghe thấy tiếng thở gấp từ trong phòng phát ra. Nàng dù sao cũng là một người từng trải, mấy chuyện như vậy đương nhiên là biết đến tường tận. Nàng có chút khó xử nói:

- Dạ, là tiểu chủ nhân nói muốn đến tìm người, nên ta mới dẫn theo tiểu chủ nhân đứng đợi ở bên ngoài. Nếu chủ nhân không tiện thì nô tỳ sẽ dẫn tiểu chủ nhân về phòng lại vậy!

- Không muốn, không muốn! Ba ba, con sợ! Ba ba, con sợ!

Nghe đứa nhỏ ở ngoài khóc ré lên, A Khờ không khỏi lắc đầu cười khổ. Hắn vội đẩy cửa bước ra ngoài, rồi nhìn đứa nhỏ có ý trách mắng:

- Người sao không ngủ cùng mọi người, lại nửa đêm chạy đến phòng ta khóc lóc cái gì?

Đứa nhỏ mím chặt môi không dám khóc nữa. Nhưng hắn nhìn đến có chút không nỡ, nên đành phải bế nó ôm ở trên tay. Rồi nhéo cái mũi của nó mắng:

- Người ấy à, càng lúc càng không biết nghe lời! Có phải sắp mọc đủ lông đủ cánh rồi nên không còn coi ta là cha người nữa hay không?

Nghe hắn trách mắng nó như vậy, Kim Sí nhin không được mới bước tới nói:

- Không phải vậy đâu thưa chủ nhân, lúc đầu hôm tiểu chủ nhân vẫn còn chơi đùa với A Sân, A Sĩ rất là vui vẻ. Chỉ là lúc giữa đêm không hiểu sao tiểu chủ nhân giật mình tỉnh dậy rồi khóc ré lên. Hình như là tiểu chủ nhân gặp phải ác mộng gì đó nên mới như vậy?

- Thật sao?

A Khờ nghe thế liền quay sang chăm chú nhìn nét mặt vẫn còn đang sợ hãi của nó. Nó nghe hắn hỏi liền ngay lập tức gật đầu liên tục, rồi ôm chặt lấy cổ hắn mà khóc thành tiếng:

- Tiểu Long sợ, Tiểu Long rất sợ! Hu hu...

Hắn làm sao mà đành lòng nhìn nó khóc đến thương tâm như vậy. Hắn vội vỗ nhẹ lên lưng nó rồi an ủi:

- Tiểu Long đừng sợ! Có ta ở đây rồi, dù cho trời có sập xuống ta cũng sẽ bảo vệ an toàn cho con! Con không việc gì phải sợ!

Hắn nói rồi đem nó bế vào trong lòng mà ru nó ngủ. Tiêu Lăng lúc này cũng đã mặc xong quần áo, vừa hay nghe được hết đoạn nói chuyện của hai người nên mới quan tâm nhìn đến Tiểu Long đang nằm tựa trên vai A Khờ đang thiêu thiêu ngủ:

- Nó sao rồi? - Nàng hỏi.

A Khờ nhìn nàng rồi khẽ lắc đầu, nói:

- Không việc gì, chỉ là nằm mơ gặp ác mộng mà thôi! Đêm nay xem chừng là phải để nó ngủ cùng ta với nàng rồi!

Tiêu Lăng hiểu ý hắn cười:

- Để hôm khác ta bù lại cho chàng, còn tối nay như vậy là được rồi!

Nàng nói xong lại sợ hãi nghe đến cái gì đó không nên nghe nên vội đem Tiểu Long bế trên tay rồi đặt xuống giường. Nhìn khuôn mặt non nớt đang nhú lại của nó, nàng không khỏi yêu thương mà hôn nhẹ lên má nó. Nàng đem chăn kéo lên đắp ở trên người của nó, rồi vỗ nhẹ lên người nó mà bắt đầu cất giọng hát ru. Giọng ru im nhẹ của nàng chẳng mấy chốc đã làm cho nó mơ màng mỉm cười mà ngủ thiếp đi. Lúc này hai người mới chú ý đến Kim Sí vẫn còn đứng đợi ở ngoài cửa. A Khờ nhìn nàng hỏi:

- Người còn đứng đó làm chi nữa? Sao không về mà nghỉ ngơi đi?

Kim Sí mặt hơi ửng đỏ, lúng túng nói:

- Chủ nhân, ta...

- Hử? Người lại có chuyện gì nữa sao?

- Không... không có việc gì! Ta... ta đi về phòng đây!

Nàng thấy hai hàng chân mày của hắn nhíu lại liền vội xoay lưng mà bỏ chạy. Hắn nhìn theo bóng lưng của nàng rồi cười thầm trong bụng:

- Người gấp cái gì mà gấp chứ? Chẳng phải cũng đã có hai đứa con rồi hay sao?

Trời vừa sáng, A Khờ dẫn theo một đoàn nữ nhân xinh đẹp đi thẳng đến chợ nô lệ. Cái chợ nô lệ này vốn dĩ là nơi để buôn bán những người ngoại tộc, tù nhân chiến tranh hoặc giả là những kẻ không may mắn bị bắt đến để đem chủ buôn bán lại cho kẻ khác nhằm kiếm lời. Số lượng thương đoàn tham gia vào hoạt động buôn bán nô lệ như thế này vốn dĩ rất đông, và thành phần cũng rất phức tạp. Nhưng ở Hắc Thạch thành này, từ một năm trở lại đây mọi thứ đều đầu nhập vào bên trong sự quản lý của Lý gia. Quan lại, quý tộc hoặc các thương đoàn lớn nhỏ khác của đế quốc muốn kiếm ăn được trên mảnh đất này thì buộc lòng phải hợp tác hoặc là trực thuộc vào Lý gia thì mới tồn tại được. Đó cũng là nguyên nhân tại sao người nhà họ Lý lại lớn mạnh đến như vậy.

A Khờ theo sự chỉ dẫn của Trương Tuấn đi đến một cái hội trường lớn. Nghe nói hôm nay có buổi đấu giá nô lệ nên là hội trường lúc này cũng đã chật cứng người qua lại. Mỗi một người muốn đi vào bên trong phải tốn một khoảng phí vào cửa là một trăm từ linh thạch. Mà vị chi số người đang đi lại ở trong hội trường lúc này phải có đến mấy ngàn. Tính ra chi là phí vào cửa cũng đã kiếm được hơn chục vạn. Chưa tính đến một số khách quý có thân phận đặc biệt được đặc cách ngồi ở trong phòng kín, mỗi một người như vậy không phải là bỏ ra mấy vạn đến mấy chục từ linh thạch mới có được một chỗ ngồi tốt, thì cũng phải hao tốn một số vật phẩm nhất định nào đó. Nhưng người có tiền và có địa vị đương nhiên không thể bởi vì một chút tiền tài này mà suy nghĩ hay đắn đo làm gì. Mà những vị trí khách quý như vậy cũng không phải ai muốn mua cũng được. Vì quyền lợi ở trong đó cũng không phải là nhỏ.

A Khờ đương nhiên là không tranh mua mấy chỗ như vậy. Hắn dẫn theo chúng nữ và đám thuộc hạ lẫn vào bên trong chỗ đám đông đang đứng dưới tầng trệt. Còn hai tầng trên thì hắn chỉ ngó qua mà không có để ý đến. Cái hội trường này tính ra cũng không phải là gia sản của nhà họ Lý, nhưng hơn một năm nay nó đã thành tài sản riêng trong tay của bọn họ. Buổi đấu giá hôm nay chủ yếu là buôn bán một nhóm lớn nô lệ người hầu, là thành phần thấp kém nhất trong đám nô lệ. Những người này không có một đặc quyền cá nhân nào trong xã hội, thậm chí bọn họ còn bị đóng dấu lên trán để chứng minh cho thân phận cũng như là tài sản của chủ nhân mới của mình. Nhóm thứ hai là những dũng sĩ hoặc là hộ vệ có năng lực làm một số nhiệm vụ nguy hiểm hay là đặc thù nào đó. Nhóm này đa phần là các tù nhân chiến tranh, tuy vẫn bị coi là nô lệ nhưng địa vị của bọn họ cũng không thấp, người nào có năng lực tốt thậm chí còn được chủ nhân đề bạt, hay là giải trừ đi khế ước nô lệ trên người. Còn nhóm cuối cùng, cũng là nhóm nô lệ gây nhiều sự chú ý nhất. Nhóm nô lệ này đa phần là con cái quan lại, quý tộc hay con em của một số tù trưởng, tướng lĩnh nào đó. Thậm chí có người từng là vợ của một vị hoàng tử mất nước, thế thiếp của vua hoặc giả là một vị công chúa bị bắt đi. Nói chung nhóm nô lệ này đa phần đều rất ít được đưa ra buôn bán, vì một vài nguyên nhân nào đó mới có người để bọn họ lộ mặt ra ngoài, rồi bán đi. Lợi nhuận từ nhóm nô lệ này mới là thứ làm cho mọi người chú ý đến, mỗi một nô lệ như vậy giá cả đều không dưới vài vạn tinh linh thạch. Trong khi đó nhóm nô lệ thứ hai cao giá nhất cũng chỉ chừng hơn chục vạn là cùng. Còn nhóm nô lệ thứ nhất tuy đông đảo nhưng giá trị lại rất thấp, thậm chí có tên chỉ bán ra được có vài trăm từ linh thạch. Nên thành ra nhóm nô lệ này thường chia thành từng nhóm mà bán đi, như vậy mới thu được nhiều lợi nhuận hơn. Tình cảnh như vậy làm cho A Khờ chẳng chút hứng thú nào cả, việc buôn bán như thế này là thứ mà hắn cảm thấy chán ghét nhất. Nếu không vì cứu người, hắn thật không muốn đi đến chỗ này chút nào.

Mọi người còn chưa kịp ngồi ấm chỗ, Tiêu Lăng đột nhiên kéo lấy tay hắn, rồi chỉ đến một đám nô lệ bị xích lại thành một dãy dài trên một thanh gỗ lớn.

- Là... tam muội!

Nàng hô lên thất thanh rồi hai tay nắm chặt lấy. Nếu không có tay của A Khờ giữ chặt, rất có thể tay nàng đã bị nắm đến chảy máu. A Khờ ánh mắt có chút nhíu lại, hắn nhìn thấy một nữ nô lệ mặc một bộ đồ bằng vải bó màu trắng, ánh mắt vô hồn nhìn về phía đám đông ồn ào trước mặt. Hắn có thể cảm nhận được sự sợ hãi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nữ nô

Leng keng! Leng keng! Leng keng!

Những sợi xích va chạm vào nhau tạo thành những âm thanh chát chúa, khó nghe. Một gã đàn ông lớn tuổi lùn tịt, mập ú nhìn đám nô lệ mà lớn giọng quát:

- Ôn ào cái gì mà ôn ào? Các người mà còn không đứng cho nghiêm túc, ông đây cho người lôi xuống đập chết bây giờ!

Mấy chục nô lệ bị tiếng quát của lão làm cho sợ hãi mà co rúm người lại. Lão lại quay sang trừng mắt với mấy tên thủ vệ to lớn ở phía sau:

- Các người còn đứng ngây ra ở đó làm gì? Mau lôi bọn chúng lên phía trước! Cái đám bản thủ này chẳng đáng mấy miếng linh thạch cho tử tế, chỉ tổ nuôi chúng tốn cơm! Nhanh, nhanh cái tay lên một chút!

Bị lão hỏi mấy tên thủ hạ phía dưới lật đật chạy tới lôi cái cọc gỗ lớn mà kéo theo đám nô lệ tạo thành âm thanh leng keng leng keng rất là lộn xộn. Cái cọc gỗ chưa tới chục thước buộc hơn mười mấy nữ nhân yêu tộc được kéo ra phía trước. Rồi đám thủ vệ dùng bàn tay thô bạo của chúng xé rách hết toàn bộ trang phục của tất cả nữ nô làm cho không khí của đại sảnh trở nên náo nhiệt lạ thường. Những cặp mắt hau háu như sói đói của đám đàn ông không ngừng quét lên thân thể trần truồng của các nàng. Mặc dù tay chân của các nàng cố che đậy đi những bộ phận nhạy cảm lộ ra trước đám đông, nhưng cũng không tránh được ánh mắt điều hâu của bọn họ. Tên chủ buôn còn chưa kịp lên tiếng, A Khò đã không nhịn được mà nhảy lên phía trước quát lớn:

- Các người làm vậy là có ý gì? Đám nữ nhân này tuy không phải là nhân tộc, nhưng họ cũng là đàn bà con gái, các người lột sạch ra hết như vậy thì còn ra cái thể thống gì? Nói giả đi, ta muốn mua hết bọn họ!

Ban đầu nghe A Khò nhảy ra nói chuyện thay cho đám nữ nô cả đại sảnh đều lớn tiếng cười ồ lên. Mặc dù hôm nay hắn đã thay một bộ y phục sạch sẽ và có phần khí chất, nhưng ánh mắt của bọn họ nhìn đến hắn chẳng khác nào nhìn một tên dã nhân đầy lông lá. Chỉ đến khi nghe hắn đòi mua hết đám nữ nô cùng một lượt, không khí mới bắt đầu chùng xuống. Có người nhin không được mà nhảy ra nói:

- Người là người từ đâu đến? Không biết quy củ ở chỗ này là phải đầu gối theo thứ tự từng người hay sao? Người làm vậy là đang coi khinh bọn ta không có linh thạch ư?

Lời nào của hắn đánh động làm cho đám đông nhốn nháo hết cả lên.

Àm!

Nhưng bọn họ còn chưa kịp gây ra âm thanh náo nhiệt nào thì đã thấy có gã nam nhân to lớn nhảy ra một quyền đập chết tên vừa rồi. Nhìn cái xác bẹp dúm dưới đất, ánh mắt ai nấy đều rét lạnh mà lui lại phía sau. Trương A Ngưu hên hoang giờ nắm đám ra ở trước mặt mọi người, rồi dọa:

- Mẹ nó, đại nhân của ta đang nói chuyện ai cho phép người xen vào? Con bà nó, còn ai muốn ra nói chuyện với lão tử nữa không?

Thường ngày nhìn thấy hắn lỗ mãng như vậy A Khò chắc chắn sẽ nổi giận mà mắng hắn, nhưng lúc này hắn lại rất hài lòng gật đầu cười:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Tối nay ta sẽ thưởng cho người mười bình linh tuyền và một con ma trư loại lớn!

A Khò nói xong thì ha ha cười lớn, rồi mới quay sang nhìn gã chủ nô mặt mày đang xanh mét đứng ở một bên:

- Theo giá quy định, mỗi nữ nô này giá cao nhất không quá một ngàn tứ linh thạch. Tổng cộng bên này có mười lăm người, vị chi là một vạn năm ngàn tứ linh thạch. Trong túi này của ta có tổng cộng là ba vạn tứ linh thạch, không biết như vậy có đủ hay là chưa?

Hắn nói xong rồi ném qua cho tên chủ nô một cái túi đựng linh thạch. Lão chủ nô khóe mắt co giật cầm túi linh thạch trên tay, lão khẽ liếc mắt liềm kiểm tra ra số li h thạch này vừa đủ ba vạn. Lão không khỏi mừng thầm trong bụng khi kiểm được món hời như vậy, nhưng ngoài mặt thì vẫn làm ra vẻ khó xử, nói:

- Đại nhân, chuyện này... vốn là quy củ... chúng ta... có phải... hay là...

Lão ngoài miệng vừa nói, ánh mắt vừa nhìn xuống đám khách nhân bên dưới. Thấy ánh mắt của lão nhìn qua bên này, chúng nhân không khỏi chửi thầm trong bụng. A Khò cũng liếc mắt nhìn về phía bọn họ. A Ngưu thì cố ý bẻ tay lên kêu răng rắc. Chúng nhân thấy thế liền vội xua tay bỏ đi, hoặc là lẩn tránh ánh mắt sang chỗ khác. Bọn họ không muốn vì mấy nữ nô có chút ít nhan sắc này mà mang họa vào người. Và lại người ta trả nhiều linh thạch như vậy, bọn họ có muốn tranh cũng không dám tranh. Lão chủ nô lúc này miệng đã cười toe toét khoái chí, không nghĩ đến chỉ vừa mới mở màn đã có một con dê béo như vậy đưa đến cửa. Cái cảm giác này không biết bao lâu rồi hắn mới gặp qua, linh thạch cũng không dễ kiếm như vậy a!

Lão chủ nô còn đang đắc ý cười, thì nghe có người gọi giật lại:

- Ba vạn này ta sẽ trả, không biết như vậy có được hay không?

Lão nghe đến có chút muốn mắng cha chửi mẹ tên vừa mới lên tiếng, nhưng khi lão nhìn đến người vừa hô thì lời nói liền nuốt ngay vào trong bụng. Miệng lão nhanh chóng thể hiện ra một bộ mặt lấy lòng mà cười nói:

- Đại nhân, chỉ là một đám nữ nô bình thường, không cần phiền ngài phải vất vả như vậy! Để tiểu nhân chọn cho ngài vài cái nữ nô có thân phận cao quý hơn về hầu hạ là được!

- Hừ, vậy là ngươi không đồng ý hay sao?

Thấy nét mặt hần sa sầm lại, mặt lão chủ nô tái mét, không cất ra nổi một hột máu, mà lắp bắp thưa:

- Đại nhân, thuộc hạ nào dám có ý đó! Chỉ là...

Lão đang nói đến đó thì không biết phải nói thế nào cho phải. Một cái là người hần không thể chộc, một cái thì là người bụng dạ khó lường. Hần bây giờ đắc tội ai trong hai người cũng coi như xong. A Khờ thấy người đến là tên Lý Dật hôm qua đánh nhau ở ngoài thành, trong lòng có chút không được thoải mái. Dù hần hôm nay có phải vì chuyện này mà đánh nhau một trận cũng quyết không để cho Tiêu Mỹ rơi vào tay kẻ khác được. Hần trực tiếp ra lệnh cho Kim Sí đem y phục khoác lên người mấy nữ nô, rồi nhìn sang Lý Dật, ánh mắt có chút bất thiện nói:

- Công tử có phải chăng là vì chuyện hôm qua mà thấy không vừa mắt tại hạ? Nếu đã như vậy thì tại hạ sẽ ở ngay trước mặt mọi người mà cúi đầu xin được tạ lỗi với công tử!

A Khờ nói là liền làm. Lý Dật thấy vậy thì vội đưa tay ra đỡ, rồi cười lên ha hả nói:

- Ấy chết, đây là công tử hiểu lầm ý ta rồi! Thật tình là ta đến đây chỉ muốn chuộc lại sai lầm của ngày hôm qua mà thôi. Số linh thạch này ta chỉ là muốn trả thay công tử, coi như là tỏ chút lòng thành. Với lại, hôm nay nếu công tử để mắt đến tên nô lệ nào nữa thì cứ trực tiếp nói với ta. Ta nhất định sẽ thay mặt công tử mà dàn xếp cho ổn thỏa. Còn nữa...

Lý Dật nói đến đây thì cố ý hạ thấp giọng xuống, chỉ vừa đủ cho hai người nghe thấy:

- Ta là đang thay mặt thành chủ đại nhân muốn mời công tử đến phủ thành chủ chơi một chuyến, không biết ý công tử thế nào?

A Khờ bị mấy lời của hần làm cho giật mình, vội cuộc mới thâm ý nhìn đến:

- Vẫn là công tử không muốn bỏ qua chuyện ngày hôm qua của ta sao?

Lý Dật lúc này mới ngẩng cổ lên trời cười to:

- Ha ha ha, đó là ý của công tử chứ không phải là của ta! Cái cúi đầu của ngươi vốn với ta không có liên quan gì a! Nhưng dù sao ngươi cũng đã có lời nói ra như vậy, ta cũng coi như là miễn cưỡng chấp nhận vậy!

Lý Dật nói xong liền tiêu sái phát tay áo mà đi, để lại A Khờ ánh mắt chăm chú nhìn đến bóng lưng của hần:

- Người này lòng dạ hẹp hòi, e rằng sau này ta sẽ gặp rất nhiều phiền phức vì hần! Tốt nhất là sau này ngươi đừng có đến tìm ta, nếu không thì ta sẽ tiện tay mà trừ đi ngươi!

A Khờ nói thầm trong bụng rồi liếc mắt nhìn sang đám nữ nô đang được tháo khóa xích ra ngoài. Tiêu Lăng lúc này đang ôm chặt lấy em gái của mình mà khóc lên nức nở. A Khờ không muốn nhìn thấy nàng khóc nên mới đem khăn tay lau đi nước mắt cho nàng, rồi nhìn Tiêu Mỹ nói:

- Sau này có ta ở đây rồi, các nàng không cần phải lo lắng nữa!

Tiêu Mỹ hơi khẽ nhìn sang hần rồi hơi cúi đầu xuống đất mà không nói lời nào. A Khờ lúc này mới quan sát kỹ lưỡng diện mạo của nàng. Khuôn mặt của nàng có tới năm sáu phần hao hao giống Tiêu Lăng, chỉ có điều dáng nàng nhỏ nhắn hơn đôi chút. Chắc có lẽ do nàng còn nhỏ, chưa phát dục hết nên mới có cảm giác như vậy. A Khờ quan sát nàng một lúc, mới phát hiện trên cánh tay phải của nàng có đóng dấu một cái tiêu ký bằng chữ biểu tượng cho thân phận của một nữ nô. Hần quan sát thấy mấy nữ nô kia đều có con dấu tương tự như vậy. Trong lòng hần liền nổi trận lôi đình, nếu đây không phải là sân nhà của Lý gia, hần có lẽ sẽ đem đám chủ nô kia một quyền nện cho nửa sống nửa chết. Rõ ràng mấy con dấu này được khắc sống lên tay của các nàng. Vết máu vẫn còn chưa khô ráo hẳn, thậm chí có mấy nữ nô còn không được khử trùng vết thương mà sinh ra lở loét. Một chuyện như vậy làm sao không khiến hần tức giận. A Ngưu vốn dĩ là người mở xiềng xích cho các nàng, nên hần đều nhìn thấy vết thương trên tay các nàng rất rõ ràng. Hần nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

- Con bà nó, dám khắc dấu lên người đàn bà của đại nhân ta sao? Bọn này thật muốn chết!

A Khờ thấy hần hùng hổ dọa người như vậy liền kéo lại, lắc đầu nói:

- Không cần làm loạn nữa! Chỗ này không phải là nơi chúng ta có thể ở lâu, và lại ngươi có giết chết lão ta, thì sẽ có người khác thế vào. Ngươi càng giết bọn họ lại càng đông. Chỉ trừ phi cái thế giới này hoàn toàn thống nhất lại một thể, chiến tranh không còn xảy ra nữa; thì có lẽ không bao giờ tồn tại một cái chợ nô lệ như thế này!

Những lời hần nói không phải là cố ý nói cho chúng nữ và đám thuộc hạ nghe, mà còn là tự nói cho chính mình nghe. Hần cũng không biết rằng, chính vào cái khoảnh khắc hần nói lên những lời này, ánh mắt của Tiêu Mỹ nhìn hần đến có chút khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Tin tức Tiêu Hùng

Cứu được Tiêu My nhưng tin tức của Tiêu Hùng dò la cũng không có được rõ ràng. A Khờ có hỏi qua tên chủ nô, nhưng hắn cũng chỉ ấp úng nói là mấy hôm trước có một người thần bí đến đem Tiêu Hùng đi ra ngoài. Còn người đó là ai thì lão không nói, vì đó là nguyên tắc trong chuyện làm ăn. Dù hắn có ép hỏi cũng hỏi không ra được cái gì. Tiêu Lăng sau khi gặp lại được em gái của mình, hai người ngồi lại với nhau nói rất nhiều chuyện. Thỉnh thoảng ánh mắt cả hai lại hướng về phía A Khờ đang trầm tư suy nghĩ. Hắn đã hứa là sẽ cứu cho bằng được hai huynh muội bọn họ ra ngoài, nếu vậy thì hắn không thể bỏ cuộc nửa chừng được. A Khờ phát tay ra hiệu cho Trương Tuấn ngồi lại gần, rồi che miệng nói cái gì đó trong tai của hắn. Trương Tuấn vừa nghe vừa gật đầu rất là nghiêm túc. Đợi hắn lui ra rồi Tiêu Lăng mới rướn người lên hỏi:

- Chẳng là đang cho người điều tra về tin tức của đại ca sao?

A Khờ không có nói lời nào, chỉ là gật đầu xong lại trầm tư cầm lên chén trà. Mùi hương của thanh trà phả vào mũi làm cho hắn cảm giác đầu óc có chút thông suốt. Hắn thử uống vào một ngụm trà, cảm giác mát lạnh cùng với vị ngọt của thanh trà làm tinh thần của hắn phần chần lên. Hắn đang muốn nói cái gì đó đột nhiên ánh mắt hướng lên trên mà nhìn. Hắn thấy một thiếu nữ khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi mỹ mạo xinh đẹp, hình thái có chút đáng đáp kiều mỹ, nở nang. Nàng mặc trên người một bộ y phục màu đen, có mũ trùm đầu đang nhìn về phía hắn cười:

- Đây là Bạch Lan Tuyết trà, một trong thập đại danh trà của Nam Việt quốc, không biết đại nhân cảm nhận thấy hương vị của nó thế nào?

Khoảng cách của nàng và hắn ước chừng phải hơn trăm trượng, nhưng âm thanh nàng truyền đến lại chẳng mấy may gây bất kỳ sự chú ý nào. Nếu như ở thế giới trước kia, gặp phải hạng này chuyện kỳ lạ chắc hẳn là hắn sẽ rất giật mình. Nhưng ở thế giới này mấy chuyện như vậy cũng là bình thường. Dù sao đây cũng chỉ là thuật thiên lý truyền âm sơ cấp. Tu sĩ ở đây chỉ cần tu luyện đại cấp bậc tông sư là có thể sử dụng được. A Khờ khẽ nhướn mày lên nhìn nàng. Tuy rằng nàng có thể coi là một cái quốc sắc thiên hương, nhưng hắn cũng không phải là một tên ắt ơ mới trải sự đời. Một nữ nhân vừa xinh đẹp vừa bí ẩn như vậy đột nhiên tìm đến cửa, không phải có chuyện cần người giúp đỡ thì cũng là chuyện lợi ích nào đó. Đương nhiên mấy thứ này cần có điều kiện tiên quyết là hắn có hứng thú hay không đã. Hắn hít nhẹ một hơi hương trà vào trong mũi, rồi nhanh chóng nội thị vào bên trong. Thấy thân thể không có vấn đề gì hắn mới nhấp nhẹ một ngụm trà vào trong miệng, cảm nhận được hương vị thơm mát của nó. Hắn lúc này mới đặt ly trà xuống bàn mà mỉm cười nói:

- Vị cô nương này đến tìm ta chắc không phải chỉ mời suông một chén trà như vậy chứ?

Ánh mắt nàng nhìn hắn cười:

- Đại nhân quả nhiên là người cẩn thận, ta đương nhiên là không có nhiều thời gian chơi đùa mấy thứ vật vãnh đó với người. Ta chỉ muốn bán cho người một cái tin tức, ta đảm bảo cái tin tức này sẽ khiến đại nhân rất hài lòng!

- Tin tức, là tin tức gì?

Hắn ngoài miệng làm như lơ đãng hỏi như thế, nhưng trong lòng đã thầm suy đoán:

- Lẽ nào là tin tức của đại ca Tiêu Hùng? Cái người này làm sao nhanh như vậy lại biết chuyện này? Người này, không thể không phòng được!

Tiêu Lăng quan sát thấy ánh mắt hắn hướng đến một góc trên ở tầng hai đại sảnh. Nàng thấy phía trên đứng một nữ nhân mặc áo choàng đen, vẻ mặt thần bí nhìn mình mỉm cười. Rồi lại quan sát thấy ánh mắt A Khờ suy tư như đang suy nghĩ một điều gì đó thì bất giác có chút đề phòng. Chúng nữ cũng cảm nhận được sự thay đổi này. Chỉ có A Ngu là vẫn khoải chí tu mấy bình linh trẩu đánh ra âm thanh ừm ực. Lúc này giọng nói của thiếu nữ thần bí lại truyền đến lần nữa:

- Thế nào? Công tử không cảm thấy hứng thú với tin tức của ta sao? Vậy thì ta xin phép cáo lui!

Hắn biết là nàng đang cố ý làm khó, nhưng cũng không thể không gấp, nói:

- Chỉ cần là tin tức có liên quan đến thân nhân của ta, giá cả với ta không cần vấn đề. Còn nếu cô nương muốn ta làm một việc gì đó thì ta vẫn có thể xem xét mà đáp ứng được!

- Thật sao?

Bước chân của nàng lúc này mới dừng lại. A Khờ không biết là lúc này ánh mắt nàng đang lóe lên một tia tinh quang vô cùng kỳ dị. Nàng mỉm cười nhìn về phía hắn:

- Ta tin chắc là tin tức này sẽ khiến công tử hài lòng. Chỉ tiếc là hiện tại ta không có việc cần nhờ đến người. Sau này khi nào cần ta sẽ cho người tìm đến công tử, không biết ý công tử thế nào?

Hắn nghe đến đây thì không khỏi nhướn mày lên. Thiếu nữ thần bí thấy vậy liền cười mà giải thích:

- Công tử yên tâm, chuyện ta muốn nhờ đảm bảo sẽ không gây bất kỳ nguy hại nào đến lợi ích của công tử, thậm chí chuyện này còn là trao đổi đôi bên cùng có lợi. Cái tin tức này chẳng qua là ta bán cho công tử một chút ân tình nho nhỏ mà thôi. Không biết như vậy đã đủ chứng minh thành ý của ta hay chưa?

A Khò nhìn đến ánh mắt của nàng, trong một khoảnh khắc đó hắn có cảm giác như nhìn nàng rất quen. Hắn không hiểu, hắn có thể gặp nàng ở đâu được chứ? Trong lúc hắn còn đang thất thần, thiếu nữ thần bí chỉ để lại một câu nói rồi bỏ đi mất:

- Tối nay, hẹn gặp mặt ở ngoài thành tây!

Phía tây của Hắc Thạch thành là một vùng rừng rậm nguyên sinh rộng lớn. Bên trong có rất nhiều ma thú tập trung thành bầy đi lại, nhưng chủ yếu là một vài bầy ma thú cấp thấp. Chỉ thỉnh thoảng có vài con ma thú cấp ba, cấp bốn đi lại quanh đó. Nơi này cũng trở thành một nguồn tư nguyên dồi dào cho tu sĩ bên trong Hắc Thạch thành ra vào săn bắn, thu hoạch tài liệu để làm áo giáp, y phục, luyện kim, chế thuốc... A Khò đương nhiên là không thể không đi đến chỗ đó, nhưng trước khi đi hắn cũng muốn đảm bảo sự an toàn cho chúng nữ, nên chỉ dẫn theo A Ngu đi cùng. Còn hơn trăm tên thuộc hạ và đám nữ nô đều được hắn sắp đặt cẩn thận đầu ra đó. Bên cạnh còn có Tiểu Long thủ vệ, trừ khi trong Hắc Thạch thành này đi ra một tên tu sĩ cấp bậc đại thánh. Nếu không thì sự an nguy của bọn họ cũng không quá lớn.

Hắn dẫn theo A Ngu rời khỏi khách sạn đi ra khỏi thành tây. Chúng nữ nhìn theo bóng lưng của hắn mà âm thầm lo lắng. Tiểu Long không quen cảm giác rời khỏi hắn nên nó cứ đòi theo cho bằng được. Mỗi khi Tiểu Lăng cùng với chúng nữ dụ ngọt thì nó mới chịu nghe lời mà ở lại thủ hộ cho mọi người.

Đi đến cổng thành phía tây, đám thủ vệ quân thấy hắn đêm tối rời khỏi thành thì có ý muốn chặn lại. Nhưng khi đám thủ vệ quân nhìn thấy tướng mạo của hắn thì mới tránh vội qua một bên. Một tên đội trưởng thủ vệ quân cung kính nói:

- Công tử, người đêm hôm ra ngoài thành có việc gì quan trọng hay sao? Có cần ta cho đám thuộc hạ theo cùng hay không?

A Khò nghe nói đến liền vội lấy lễ mà đáp lại:

- Đa tạ chư vị đã có nhã ý như vậy, tại hạ là người thôn dã nào dám làm phiền các vị! Ta chỉ là muốn làm một chút việc riêng, nên chỉ đi một lát rồi sẽ quay lại.

Hắn nói xong lại ra hiệu cho A Ngu đem ra một cái túi nhỏ đựng hơn năm trăm viên từ linh thạch bỏ vào tay tên đội trưởng thủ vệ quân.

- Đây chỉ là chút thành ý, mong chư vị nhận dùm cho!

Tên đội trưởng thủ vệ quân thấy hắn hào phóng như vậy thì cười tít mắt lại:

- Ha ha, công tử thật là khách sáo! Thành chủ đại nhân có dặn qua lệnh cho bọn ta phải chiều cổ cho công tử nhiều một chút. Công tử lại làm thế này ta thật là không dám nhận a!

Hắn ngoài miệng thì nói như thế, nhưng tay thì đã nhanh đem túi linh thạch cất vào trong ngực áo. A Khò ánh mắt nhìn đến chỉ khẽ nhếch miệng cười:

- Vậy thì phải làm phiền các vị đại ca đây về nói lại với thành chủ đại nhân là Hạo Nam xin gửi lời tạ lỗi với ngài ấy! Sau khi ta xong việc ở chỗ này ta sẽ đến phủ thành chủ mà tạ lỗi!

A Khò đi rồi đám binh sĩ thủ thành mới thở ra một hơi. Có tên nghi hoặc hỏi:

- Ta nghe nói người này tính tình thô bạo, một lời không hợp liền đập chết người. Mà tên thủ hạ bên cạnh cũng là người ngang ngược, vừa mới lúc sáng nay đã đánh chết một tên ắt ơ nào đó. Không nghĩ là mấy lời đồn này chỉ là lời đồn nhảm!

Tên đội trưởng thủ vệ liếc mắt nhìn tên thủ vệ quân vừa mới lên tiếng, rồi lật tay ném ra cho hắn mấy viên từ linh thạch, miệng thì mắng:

- Các ngươi thì biết cái gì? Chuyện của các ngươi không phải là đi quan tâm đến mấy thứ như vậy. Người mà ngay cả thành chủ cũng coi trọng thì những thủ vệ quân như chúng ta tốt nhất là đừng có bàn tán lung tung.

Hắn nói xong lại ném thêm mấy viên từ linh thạch nữa chia cho đám thủ vệ quân còn lại. A Khò đương nhiên là không để ý đến mấy chuyện này. Hắn đi ra khỏi thành tây, đi chừng hơn một dặm thì bước chân dừng lại, miệng khẽ cười nói:

- Hai vị đi theo ta lâu như vậy còn chưa chịu xuất hiện hay là sao?

A Ngu đột nhiên nghe hắn nói chuyện thì hốt hoảng đảo mắt nhìn quanh. Hắn nhìn mãi một lúc mới thấy hai cái bóng người từ trên ngọn cây chui ra. Giọng của thiếu nữ cười lên rất là vui vẻ nói với người bên cạnh:

- Thấy chưa, ta nói hắn sẽ phát hiện ra sự xuất hiện của chúng ta mà ngươi không tin. Bây giờ thì ngươi chịu thua rồi chứ!

Người đàn ông đứng bên cạnh dường như cũng coi như đó là một cái thói quen, gãi gãi đầu cười xòa:

- Tiểu thư, lần này cho ta nợ đề hôm khác trả có được không? Ta thật tình trong người không còn linh thạch a!

Nghe gã nói thiếu nữ dường như vô cùng cảnh giác mà nhảy dựng lên:

- Không được, người thiếu nợ của ta nhiều lần rồi, ta có lần nào là đòi được của người đâu! Hôm nay mà không đưa thì ta kêu hán đến tính sổ người đây!

- Ách... tiểu thư! Cái này đùa không vui a! Cái tên đó vốn rất thô lỗ, ta không đánh lại hán a!

Nghe hai người nói chuyện một lúc, A Ngu đứng nhìn không được mà rống to:

- Con bà nó, các người là người nào mà dám theo dõi bọn ta?

A Ngu còn chưa kịp động thủ gã đàn ông bên kia đã kéo áo trùm đầu xuống cười hà hà:

- Là ta, đã lâu không gặp qua a!

- Là người!

A Ngu hai mắt mở to, rồi mắng lớn:

- Con bà nó, lão quý nhà người làm sao lại ở chỗ này? Còn muốn đánh nhau với ta nữa hay là sao?

Thì ra người này chính là tên thống lĩnh thủ vệ quân Lý Hồ mà hôm qua A Ngu đã đánh qua. Còn người đi bên cạnh hán không phải tiểu thư Thiên Hương của Lý gia thì là ai? A Khờ ánh mắt nhìn đến hai người liền cười.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Núi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tin tức Tiêu Hùng (2)

Trong một căn mật thất được ẩn giấu ở trong phủ thành chủ, một người đàn ông trung niên mặc trên người một bộ quần phục được làm bằng một loại vải ma thú thánh cấp đỉnh trên một lớp da ma thú cấp năm khác. Loại áo giáp như vậy không chỉ có thuộc tính phòng ngự cao cấp mà còn thể hiện được địa vị của người mặc. Ở đế quốc người có thể mặc được loại áo giáp như thế này cũng không phải là hiếm, nhưng địa vị của người này phải rất cao.

Lý Mạnh, là thành chủ của Hắc Thạch thành, cũng là trưởng lão thứ sáu của Lý gia. Người này tính tình vốn dĩ đơn bạc, lại có uy nghiêm trong gia tộc nên rất được mọi người tôn trọng và kính nể. Chức vị thành chủ của Hắc Thạch thành này không phải ai cũng có thể đảm đương được. Thứ nhất, nơi này là mạch máu giao thương giữa các chủng tộc qua lại với nhau. Thứ hai, nơi này khá gần với Xà tộc, một trong tứ đại tộc quần của yêu tộc. Thứ ba, nó còn là vùng biên giới phân tranh của ba đại đế quốc gồm Đại Việt quốc, Nam An quốc và Tây Thực quốc. Nói nó là vùng phân tranh, thật ra thì ba đại đế quốc này vốn dĩ là bị phân cách bởi con sông có tên là Cửu Long giang. Con sông lớn này chảy từ mạn bắc, trên đỉnh Hoàng Liên sơn xuôi qua Bạch Hồ tộc, rồi phân chia thành chín nhánh sông nhỏ mà chia cắt mảnh đại lục này thành từng khối khác nhau. Trong đó lớn nhất chính là diện tích chiếm đóng của ba đại đế quốc, do sự trị vì của tam đại thần đế tồn tại suốt mấy vạn năm qua. Kể từ sau khi thần - ma đại chiến kết thúc đến nay cũng đã hơn ba vạn năm. Trong lãnh thổ rộng lớn lên đến mấy chục triệu dặm của mình, tam đại đế quốc còn có các vương quốc lớn nhỏ phụ thuộc vào bên trong, tổng cộng có hơn mười tám nước. Ngoài ra còn có các tộc quần yêu tộc lớn nhỏ khác nhau, phân chia thành từng mảng trên đại lục. Tham vọng thống nhất đại lục của tam đại đế quốc và tứ đại yêu tộc lúc nào cũng tồn tại. Vì vậy người chiếm lĩnh được tòa Hắc Thạch thành, tọa trấn ngay giữa trục đường lưu chuyển của Cửu Long giang mới là người có ưu thế nhất. Bề ngoài tòa Hắc Thạch thành này giống như là đang rơi vào trong tay cổ tộc, Lý gia. Nhưng thực chất Lý gia và thần đế của Đại Việt đế quốc vốn dĩ có một mối liên hệ nào đó. Mà mối liên hệ này ở bên mặt ngoài phô bày ra lại chính là sự xung đột lợi ích với nhau. Còn bên trong đó thì không ai đoán biết được.

Nói như vậy, có thể thấy rằng ngôi vị thành chủ này của Lý Mạnh không phải đơn giản mà có thể ngồi vững chãi được. Không nghĩ đến, ngay lúc này ở bên trong mật thất Lý Mạnh lại mặc chiến giáp mà đứng cung kính ở một bên hầu chuyện một người thanh niên trẻ tuổi. Người thanh niên này mặc trên người một bộ y phục trông có vẻ rất bình thường. Vậy nhưng trên thân của người thanh niên này người ta có thể cảm nhận được một luồng uy áp chi khí của một đế vương chi giả. Người này là ai không ai biết, chỉ có Lý Mạnh và một gã thuộc hạ nhỏ thó trùm kín đầu đứng ở một bên là biết đến rõ ràng. Giọng của người thanh niên phát ra âm hưởng trầm thấp, thể hiện sự lạnh lùng hiểm thấy trên khuôn mặt:

- Đã để tên đó chạy thoát rồi sao?

Lý Mạnh nghe hỏi đến hai tay có chút run lên, vội quỳ xuống đất nói:

- Hoàng...

Lời mới vừa ra khỏi miệng Lý Mạnh liền vội sửa lại:

- Công tử! Là thuộc hạ làm việc không chu toàn. Xin người hãy xử phạt thuộc hạ!

Người thanh niên này chỉ hơi nhú mồm một chút, rồi nhấp một ngụm trà ở trong miệng, cười nói:

- Lý Mạnh a Lý Mạnh! Ngài là người cần trọng, suốt mấy trăm năm nay ngài là người có đóng góp nhiều nhất cho hoàng thất. Ta không biết, chỉ là một tên "hoạt tử nhân" nho nhỏ ngài làm sao lại dễ hấn chạy mất? Không phải là ngài đang có ý đồ gì khác đó chứ?

Lý Mạnh nghe hỏi mà mồ hôi ướt đầm, hai tay run rẩy quỳ sụp xuống lạy:

- Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ không dám! Mong công tử suy xét, Lý Mạnh ta với hoàng thất là một lòng trung thành tuyệt đối. Trên trời có nhật nguyệt, dưới đất có anh linh của tổ tông. Ta xin nguyện đem anh linh tổ tông ra mà thề rằng, Lý Mạnh này nếu có lòng phản trắc xin tổ tông chư vị hiển linh mà về trừng phạt con cháu bất hiếu của người!

- Hừ!

Người thanh niên trẻ tuổi đặt mạnh chén trà xuống bàn, đứng dậy rồi phất tay bỏ đi. Đi đến gần cửa, người thanh niên này mới hơi quay lại nói:

- Ta nhân tiện đây cũng xin báo với Mạnh đại nhân một cái tin mừng. Cha ta, thần đế vừa mới bế quan xong. Người vừa lĩnh ngộ được một chút thiên địa pháp tắc, có thể trong vài năm tới người sẽ một lần nữa đột phá cảnh giới, đặt chân vào con đường tôn cấp. Đến lúc đó, thần đế rất hy vọng Lý gia của các người có thể giúp sức cho ông ấy thống nhất tinh vực, trở thành đại công thần trong thời đại mới.

Nói đến đây người thanh niên trẻ tuổi cũng liền không thấy tung tích đâu nữa. Lý Mạnh lúc này hai mắt sắc lạnh mà nhìn theo bóng lưng của hắn. Tên thủ hạ mặc áo đen đứng bên cạnh cẩn thận lên tiếng hỏi:

- Tình hình này trưởng lão có cần thuộc hạ về báo lại với tộc trưởng hay là không?

Lý Mạnh cố ý phất tay nói:

- Không cần, chuyện mà các đời tộc trưởng của Lý gia ta trù tính hơn mấy vạn năm nay làm sao có thể dễ dàng vì một cái tin tức như vậy mà run sợ được. Hừ, tôn cấp ư? Kể từ sau thần - ma đại chiến còn có kẻ có thể phá bỏ xiềng xích mà đột phá tôn cấp hay sao?

Mấy câu cuối cùng thanh âm của Lý Mạnh rất nhỏ, chỉ vừa đủ một mình hắn nghe thấy nên tên thuộc hạ cũng không có nghe rõ ràng. Lý Mạnh lúc này lại quay sang ra hiệu cho tên thuộc hạ đến gần, rồi ghé sát tai thì thầm mấy lời gì đó. Tên thuộc hạ vô cùng cung kính chấp tay rồi lĩnh mệnh đi ngay. Lý Mạnh thấy hắn đi rồi mới khe khẽ thở dài:

- Lý Báo a, mong là ngươi không có làm ta thất vọng!

Quay trở lại khu rừng ở phía tây thành, A Khò nhận ra hai người đi tới không phải là người mình cần gặp, nên sắc mặt hắn có chút cổ quái nhìn đến.

- Ha ha ha, ta còn tưởng là ai mà cứ lẻo đẻo theo ở phía sau, hóa ra là hai vị đại nhân của Lý gia! Không biết từ khi nào người của Lý gia lại thích làm mấy chuyện lên lút như thế này? Hay đây là phong cách làm việc của người họ Lý các người?

Lý Hồ đứng một bên nghe thế thì đỏ mặt quát:

- To gan, ngươi là ai mà dám ở trước mặt người của Lý gia ngông cuồng như vậy?

- Ai cha cha, cái tên thủ hạ bại tướng này có phải thua ta rồi nên muốn đem con gái đến cầu thân với chủ nhân của ta hay là không?

A Ngu thấy đi bên cạnh Lý Hồ chỉ là một cô gái nhỏ có mấy phần kiều mị đáng yêu nên nhảy ra mở miệng châm chọc. Ai ngờ hắn vừa nói dứt câu cái bóng của nàng đã áp sát tới trước mặt hắn. Rồi mắt nàng mở to ra mà cười:

- Ai ui, đại thúc này làm sao biết cha ta đến đây là để cầu thân? Phải chăng là người đã gặp qua cha ta rồi a?

A Ngu thấy nàng không động, không tỉnh mà ở ngay trước mắt, suýt chút nữa là bị dọa cho chết khiếp. Hắn nhanh chân lùi ra phía sau lưng A Khò mà đứng, miệng không ngừng lảm bảm nói:

- Lẽ nào ta gặp quỷ rồi sao?

A Khò đương nhiên ánh mắt nhìn người không kém như tên Trương A Ngu. Hắn bước tới phía trước mấy bước hơi đánh giá hai người một chút, rồi chấp tay nói:

- Tiểu thư đây không biết xưng hô như thế nào? Ta không biết là tiểu thư tới tìm ta có việc gì?

Thiên Hương ánh mắt đảo qua người hắn, rồi tò mò hỏi:

- Ngươi làm sao biết được là ta tới tìm ngươi mà không phải là hắn?

Nàng vừa nói tay vừa chỉ về phía Lý Hồ. A Khò cười mà không cười nhìn nàng:

- Nếu ta nói ta chỉ đoán mò thôi, tiểu thư có tin hay là không?

Nàng nghe hần hỏi thì ngược lại vui vẻ cười:

- Hi hi, người này thật thú vị nha!

Nàng nói xong lại nhìn hần hỏi:

- Vậy người đón thử xem, ta là ai? Và ta đến tìm người là có việc gì?

A Khờ nhìn nàng mà không có đoán, hần lắc đầu nói:

- Ta không biết, thử ta cần chỉ là tung tích của một người. Tiểu thư đây không phải cũng biết tung tích của người đó hay là sao?

- Hi hi, người đúng là gian xảo nha! Nhược Tử nói với ta về người vậy mà ta còn không tin, bây giờ thì ta tin rồi!

- Nhược Tử? Ta quen biết nàng ta sao?

A Khờ nghi hoặc nhìn nàng, nhưng nàng không có trả lời hần mà chỉ cười cười. Hần cảm thấy cô gái này bề ngoài non nớt, tâm địa có mấy phần trẻ con. Nhưng thực lực của nàng còn muốn cao hơn tên Lý Dật đến mấy lần, một người như vậy quả thực hần không muốn dây vào. Hần nói:

- Nếu hai vị đã không muốn nói lý do đến đây vậy tại hạ xin phép được trở về trước!

Hần quay người có ý kéo theo A Ngu bỏ đi. Cô gái nhỏ liền nhảy lên mà hô:

- Ai ui, người làm sao mà muốn đi liền đi như vậy? Ta thật sự là có tin tức muốn cho người biết nha!

A Khờ nghe nói đến thì xoay người lại hỏi:

- Vậy chẳng hay là tiểu thư có thể cho ta biết ngay bây giờ luôn có được hay là không?

- Không được, không được!

Nàng vừa xua tay vừa lắc đầu. A Khờ cố cười mà hỏi tiếp:

- Vậy không biết là tiểu thư có yêu cầu gì hay không?

- Không có!

Nàng đáp gọn lộn như vậy làm cho hần suy nghĩ chút nữa thì tức đến hộc máu. Mặt mày hần xám xịt, nói:

- Ta nghĩ nếu như tiểu thư đã không muốn nói thì việc gì phải kêu ta trở lại? Hay tiểu thư cho rằng Hạo Nam ta là người nhu nhược để mặc cho người khác sai khiến?

Hần lúc này khí thế trên người đã muốn phát đi ra. Thiên Hương liền nhảy lên hô:

- Đứng nha, đứng nha! Ta đánh không lại người a, là có người muốn hại người nên ta mới đến đây nói cho người biết đây! Người mà người cần tìm đã không còn ở Hắc Thạch thành nữa rồi!

Lúc này A Khờ mới hơi dịu giọng xuống hỏi:

- Không còn ở Hắc Thạch thành nữa vậy thì ở đâu?

- Nam Việt quốc! - Nàng đáp.

- Nam Việt quốc sao? Người đó làm sao lại đi đến Nam Việt quốc?

A Khờ nghe đến đây ý nghĩ trong đầu liền liên tục xoay chuyển. Ánh mắt hần bỗng nhiên sáng lên, rồi thất thanh nói:

- Là nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Hắc ám giáo hội và hoạt tử nhân

A Khò nghĩ thấy mùi âm mưu trong chuyện này, nên tâm tình hắn rất tệ. Hắn sau khi trở về cũng không có nói chuyện gì ra miệng. A Ngưu không có lệnh của hắn đương nhiên là câm như hến. Tiêu Lăng là người ở lâu với hắn nhất, nên nàng biết một khi chuyện mà hắn không muốn nói các nàng có hỏi cũng chỉ là vô ích. Nàng tự mình đem lên cho hắn một ít thức ăn và một bình linh tửu. Rồi nàng tự rót ra hai ly rượu cầm ở trên tay. A Khò biết nàng quan tâm đến hắn, nên hắn cũng không muốn trưng ra cái bộ mặt khó coi với nàng. Hắn kéo nàng vào trong lòng rồi thủ thủ, nói:

- Xin lỗi, là ta không thu được tin tức gì của anh trai nàng. Nàng có trách ta không?

Tiêu Lăng nhìn hắn, rồi lắc đầu cười:

- Chuyện của đại ca và tam muội chàng đã cố hết sức rồi. Nếu như không có cách nào biết được tung tích của đại ca, hay là chúng ta quay trở về U Minh lâm tiếp tục cuộc sống trước đây có được không?

Hắn lắc đầu thờ dài:

- Ta e là chuyện không chỉ đơn giản như vậy. Cuộc sống trước kia của chúng ta khó mà có thể tiếp tục được. Lăng muội, có phải ta đã sai rồi không?

- Sai? Chàng làm sai chuyện gì sao?

Nàng mở đôi con mắt to tròn của mình ra nhìn hắn. Tâm trạng hắn dù không vui, nhưng nhìn ánh mắt của nàng hắn cũng cảm lòng không được mà cúi đầu hôn xuống. Nụ hôn của hắn chạm vào cánh môi của nàng, cùng với hương vị linh tửu truyền đến vị ngọt thanh tao thoát tục. Hắn có cảm giác mỗi lần chỉ cần cắn nhẹ vào cánh môi này mọi thứ cảm giác phiền muộn đều dễ dàng tiêu tan đi. Người thấy hơi thở hắn đang phả vào mặt nàng không nhịn được mà khẽ "um" lên một tiếng. Rồi tiếng quần áo thoát ra, rơi vãi dưới nền đất. Hôm nay Tiểu Long không có ở đây nên hai người cuốn lấy nhau mà quần thảo suốt mấy canh liền. Mãi đến lúc trời hừng sáng, Tiêu Lăng mới mệt mỏi nằm gục trên người hắn. Tay nàng vuốt ve lên lồng ngực hắn, thỏ thẻ nói:

- Chàng có phải là có tâm sự gì ở trong lòng hay không? Nếu là chuyện của đại ca, vậy thì có thể cho thiếp biết được không?

Hắn xoay người nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hơi do dự một chút. Hắn cuối cùng hôn nhẹ lên tay nàng mà nói:

- Nếu ta nói đại ca nàng đã không còn ở Hắc Thạch thành, cũng không còn ở Đại Việt quốc nữa. Vậy nàng có còn muốn đi tìm đại ca của nàng nữa hay là không?

Tiêu Lăng nghe hắn hỏi liền không chút do dự đáp:

- Sau này mọi chuyện đều do chàng tự quyết định. Thiếp chỉ cần được ở bên cạnh chàng là đủ rồi!

Hắn tuy ngoài miệng là hỏi nàng như vậy, nhưng trong lòng đã thầm tính toán rõ ràng. Hắn biết nàng nói ra mấy lời này là vì nàng quan tâm đến hắn không muốn vì chuyện của mình mà làm ảnh hưởng đến hắn. Hắn cũng đâu phải là hạng người ích kỷ gì. Hắn cắn nhẹ vào tai nàng, cười nói:

- Nàng nghĩ là ta không muốn cứu đại ca của nàng ra hay là sao? Nàng tranh thủ nghỉ ngơi một chút đi, sau khi ăn sáng xong chúng ta sẽ lên đường đi đến Nam Việt quốc!

Nàng nghe hắn nói ra cái tên Nam Việt quốc thì thất thố kêu lên:

- Nam Việt quốc?

- Thế nào? Nàng đã đến đó rồi sao?

- Không, không có! - Nàng biết mình hơi thất thố nên vội lắc đầu mà đính chính lại - Là thiếp nghe nói rằng ở Nam Việt quốc có một cái tổ chức hắc ám giáo hội. Người của giáo hội này đều biết sử dụng ma pháp tà ác đem người sống biến thành hoạt tử nhân. Không lẽ... không lẽ... đại ca ta đã...

Nàng nói đến đó bộ mặt vô cùng hoảng hốt. A Khò cũng không biết cái gì là hắc ám giáo hội, cái gì là hoạt tử nhân. Hắn chỉ biết muốn tìm được Tiêu Hùng thì chỉ có thể đi đến Nam Việt quốc để tìm. Mà cái Nam Việt quốc này là một trong ba nước phụ thuộc của Đại Việt đế quốc. Từ Hắc Thạch thành xuôi về hướng đông theo một trong chín nhánh sông của Cửu Long giang là có thể đi đến. Khoảng cách từ Hắc Thạch thành đến Nam Việt quốc phải trải qua chừng hơn mấy chục vạn dặm. Nếu đi bộ bình thường thì phải mất mấy tháng mới có thể đến nơi được. Còn với thực lực của hắn thì khoảng chừng đi hơn mười ngày, nửa tháng là tới. Nói là như vậy, nhưng hắn cũng không thể bỏ mặc chúng nữ ở phía sau mà chạy trước một mình được. Thậm chí bây giờ bên cạnh hắn còn có hơn trăm tên thuộc hạ và mười mấy cái nữ nô. Hắn nếu bỏ lại bọn họ thì không được, mà đem theo thì không biết phải sắp xếp như thế nào. Bây giờ còn nghe Tiêu Lăng nhắc đến cái gì hắc ám giáo hội, hoạt tử nhân. Nỗi lo lắng ở trong lòng của hắn càng lớn. Hắn cảm thấy lúc trước ở một mình cùng với Tiểu Long vẫn là khoảng thời gian thoải mái nhất. Hắn lúc đó quả thật chẳng có chuyện gì để lo lắng cả. Nhưng nếu nói hắn bỏ đám nữ nhân này đi thì hắn lại làm không được.

Thấy nét hoảng sợ trên mặt của nàng, hắn không khỏi vuốt ve mà an ủi nàng:

- Nàng yên tâm đi, chỉ cần đại ca của nàng còn sống, ta nhất định sẽ cứu huynh ấy ra ngoài.

Nàng khẽ "um" một tiếng, rồi cảm nhận được hơi ấm từ trên người hắn nên cố ý chui rúc vào bên trong. Nàng có thể cảm nhận được sự an toàn và tin

tướng tử nam nhân đang nằm ở bên cạnh truyền đến tâm trí của mình. Nàng chớp nhẹ mí mắt rồi bắt đầu mơ màng ngủ. Hắn thấy nàng mới đó mà đã muốn ngủ say thì mở miệng cười. Đối với hắn, nàng mỗi lúc mỗi nhiều thêm một tia mị lực làm hắn không thể nào tách rời ra được. Cảm giác rạo rức từ phía dưới hạ thân truyền đến làm hắn thẫn thờ ngắm chính mình:

- A Khò ơi, A Khò ơi! Ngươi thật là không biết đủ a!

Hắn lẩm nhẩm mấy lời trong miệng rồi xoay người đem nàng đặt xuống một bên, lại cẩn thận kéo chăn đắp kín lên người nàng. Cuối cùng hắn mới hôn nhẹ lên trán nàng mà bước xuống giường mặc lại y phục. Lúc này ngoài cửa có tiếng bước chân đi đến. Giọng nói của Trương Tuấn gọi vào:

- Đại nhân, phía dưới sảnh có một nữ nhân nói đến muốn gặp ngài. Ngài có muốn đi gặp người đó hay là không?

A Khò không biết là ai lại đến tìm hắn sớm như vậy. Mà ở nơi này hắn có quen nữ nhân nào khác nữa hay sao? A Khò hơi nhíu mày hỏi:

- Vậy người đó có nói muốn gặp ta có chuyện gì không? Còn tướng mạo của người đó trông như thế nào?

Trương Tuấn hơi dừng lại suy nghĩ một chút, rồi đáp:

- Thưa đại nhân, cô gái đó toàn thân đều mặc đồ đen che kín người. Trên mặt còn đeo theo cả mạng che, thuộc hạ không cách nào dò xét được diện mạo của cô ta. Với lại cô ta chỉ nói là khi nào gặp mặt đại nhân thì cô ta mới nói rõ mọi chuyện. Còn nếu đại nhân không muốn gặp thì cô ta sẽ đi ngay!

A Khò suy nghĩ một hồi, rồi như nhớ ra được cái gì mới vỗ tay nói:

- Ta biết cô ta là ai rồi, ngươi mau xuống dưới lầu giữ cô ta lại. Ta sẽ xuống ngay lập tức!

- Vâng, thuộc hạ biết rồi!

Trương Tuấn nói xong liền đi. A Khò thì hơi quay sang nhìn Tiêu Lăng đang ngủ trên giường một chút, rồi mới cẩn thận chỉnh lý lại y phục mà bước xuống lầu. Hắn vừa đi khỏi nàng cũng mở mắt ra nhìn theo bóng lưng của hắn cười. Nụ cười của nàng vừa mang theo nét tươi trẻ hạnh phúc, vừa như ẩn chứa một cái bí ẩn tinh quái nào đó. A Khò mà nhìn nàng lúc này không biết là hắn có còn nhận ra một Tiêu Lăng ngây thơ mà dịu dàng như trước kia nữa hay là không?

A Khò đi xuống sảnh. Phía dưới lúc này đã bắt đầu có một vài vị khách đi vào bên trong. Chúng nữ cũng đã thức dậy để đi xuống dưới. A Ngưu thì không biết làm gì mà chạy đi ra ngoài từ sớm. Đám nữ nô vừa trông thấy hắn đi đến thì liền hét hoảng quỳ rạp xuống đất:

- Chúng nô tì tham kiến chủ nhân!

Hắn vốn không quen với mấy chuyện quỳ lạy này nên liền phát tay nói:

- Các ngươi sau này ở trước mặt người khác đừng có hơi chút là dập đầu xuống đất mà quỳ lạy nữa. Các ngươi nếu đã đi theo bên cạnh ta thì các ngươi không còn là nô lệ nữa! Khế ước nô lệ của các ngươi ta đã giải trừ rồi. Đợi sau này ta tìm loại thuốc đặc trị sẽ xóa đi chứng tích nô lệ trên người của các ngươi.

Hắn nói xong thì ánh mắt rơi xuống chỗ Tiêu Mị đang đứng ở một bên cùng với bảo em và Kim Sí. Tiêu Long vẫn còn đang nằm trên tay của nàng mà ngáy khò khò. Không hiểu sao từ lúc gặp nàng, Tiêu Long lại rất thích được nàng ôm. Lúc trước nó cũng rất thích được Tiêu Lăng ôm như thế. Hai chị em thỏ nữ này dường như có một loại năng lực đặc thù nào đó khiến cho nó rất thích thú ở bên cạnh. Đương nhiên chuyện này không ảnh hưởng gì đến A Khò. Thậm chí hắn còn rất hứng thú giao nó cho Tiêu Mị trông chừng. Tiêu Mị cũng nhận thấy ánh mắt của hắn nhìn đến, nên nàng hơi cúi đầu chào. Lúc này hắn mới đi đến tiền sảnh. Trong một góc khuất của tiền sảnh có đặt một cái bàn nhỏ, ngồi ở đó là một nữ nhân mặc đồ đen, đeo mạng che mặt thân bí ngược mắt lên nhìn hắn. May là hắn vẫn có thể nhìn thấy được ánh mắt của nàng. Trương Tuấn đang đứng một bên nhìn hắn đi đến liền đứng dậy cung kính nói:

- Đại nhân, người muốn gặp ngài là vị cô nương này. Thuộc hạ bây giờ xin phép được vào trong để chuẩn bị một chút đồ đạc!

- Ủ, ngươi đi đi! - Hắn nói xong lại gọi giật lại - À, khi nào A Ngưu về thì ngươi kêu hắn đến gặp ta. Ta có việc cần hắn đi làm!

- Dạ, thuộc hạ biết rồi!

Trương Tuấn đi rồi chỉ còn lại nữ nhân áo đen trước mặt. A Khò nhìn đến mấy lượt cũng không cách nào nhận biết được nàng. Không đợi hắn lên tiếng hỏi, nữ nhân áo đen dường như mất kiên nhẫn mà đứng dậy nói:

- Chủ nhân của ta nói muốn giao vật này cho công tử, khi nào công tử rời khỏi Hắc Thạch thành thì hãy mở ra xem. Sau khi đến Nam Việt quốc công tử có thể lấy ra vật này mà đến tìm gặp chủ nhân của ta. Chủ nhân nói, chuyện hôm qua ước hẹn mà không đi đến được là do lỗi của chủ nhân. Để chuộc lỗi, chủ nhân của ta đã đưa đến cho người một phần lễ vật. Chỉ cần công tử rời khỏi Hắc Thạch thành là sẽ có người đem lễ vật đến.

Nói đến đây cô gái áo đen mới đưa qua cho hắn một cái túi thơm. Hắn nhìn thấy vật này ở trên tay nàng vậy mà bất giác có cảm giác rất quen mắt. Khi hắn kịp nhận ra đây là vật gì thì nàng đã không còn ở đây nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Cái túi thơm của Xà Linh

Cầm cái túi thơm trên tay A Khờ cảm giác có chút khác lạ. Đây là chuyện gì xảy ra vậy chứ? Một nữ nhân thần bí tìm đến hắn chỉ để đưa cho hắn một cái túi thơm rồi bất hủ rồi rời khỏi Hắc Thạch thành mới cho phép mở ra. Mà cái túi thơm này lại có hình dáng hoa văn vô cùng tương tự với cái túi thơm lần trước nữ xà tướng đã đưa cho Xà Linh. Chuyện này làm sao lại lòng vòng rắc rối đến như vậy? Hắn phiền muộn đem cái túi thơm cất ở trong người. Lại gọi Xà Linh đến phòng riêng để hỏi chuyện. Xà Linh nghe hắn gọi đến thì có chút hứng khởi trong lòng. Nàng thay một bộ y phục bó sát người để lộ ra những đường cong gợi cảm, rồi đính lên đó mấy hạt minh châu sáng lấp lánh. Nàng thấy như vậy thì trông mình sẽ rất hấp dẫn. Hắn bây giờ càng ngày càng có nhiều nữ nhân bên cạnh, mà địa vị của Tiêu Lăng các nàng căn bản không thể nào tranh được. Hôm nay hắn đột nhiên gọi nàng đến, không phải là lại để ý đến thân thể của nàng thì là chuyện gì? Nàng nghĩ vậy nên cười rất vui vẻ:

- Hi hi, lần này ta phải buộc hắn lại trên người mới được. Nếu không, đến một ngày nào đó hắn lại quên mất sự tồn tại của ta ở bên cạnh cũng nên.

Tiêu Lăng vẫn còn đang nằm ngủ nên A Khờ không có đánh thức nàng dậy. Hắn đi đến một căn phòng khác, rồi ghi nhớ lại mấy thủ thuật tạo ra kết giới cách âm hay đại loại như là ngăn chặn thần thức của tu sĩ khác xâm nhập vào nghe lén. Bình thường mấy thứ này hắn chẳng khi nào dùng đến nên tay chân thao tác có chút chậm. Đến khi Xà Linh đi đến thì hắn vẫn còn đang cố bắt pháp quyết hoàn thành công đoạn cuối cùng. Lúc nàng đi vào trong phòng kết giới mới được hoàn thành đầy đủ. Xà Linh ánh mắt nhìn quanh có chút lạ. Mấy thủ thuật phong ấn, tạo kết giới này nàng ở trong xà tộc nhìn qua đến quen mắt, nên chẳng mấy chốc mà đoán định tình huống trước mắt. "Hắn không phải là muốn ăn ta thật đấy chứ? Làm sao lại còn tạo ra phong ấn kết giới cách âm, ngăn cách thần thức như thế này? Ta... ta còn chưa có sẵn sàng a!" Nàng ý nghĩ là như vậy nhưng động tác cử chỉ thì hoàn toàn trái ngược hẳn. Nàng đi đến bên cạnh hắn đem bình trà trên bàn rót ra một cái chén đầy rồi cố ý cúi thấp người dâng lên cho hắn. Bộ đồ căng tròn với những đường nét tinh mỹ trên thân thể nàng khi cúi thấp xuống khiến nó lộ ra những vùng da thịt trắng mịn ở trước mắt. Vào lúc bình thường A Khờ chắc rằng sẽ phải trở mặt lên mà nhìn đến tí mĩ. Nhưng hắn vừa rồi tạo ra kết giới cách âm và ngăn chặn thần thức có chút hao tổn tâm thần mà mệt mỏi đem chén trà đưa vào miệng uống cạn. Hắn còn nhìn nàng cười ha hả, nói:

- Hôm nay thật tốt ngày nha, người lại tự tay rót trà cho ta nữa a!

Nàng hai mắt chớp chớp lên nhìn hắn, giọng nũng nịu nói:

- Làm như thường ngày người ta chưa từng rót trà qua cho người a?

- Hà hà, là mấy lần đó người phải đóng giả làm người hầu cho ta a. Bây giờ là người tự nguyện nên ta cảm thấy có chút nghi ngờ đây này.

- Hi hi, vậy sau này tiểu nữ sẽ thường xuyên rót trà, hầu hạ người có được hay không?

Nàng vừa nói vừa che miệng cười đẹp đến rung động lòng người. Hắn không phải trên người có sự việc cần giải quyết, chắc có lẽ đã kéo nàng vào trong lòng mà thưởng thức một phen. Suy nghĩ ấy vừa mới nhóm lên, hắn liền rung mình đứng dậy mà lắc đầu liên tục:

- Phi phi phi, người lại nghĩ vớ nghĩ vẩn cái gì trong đầu chứ? Chính vụ mới là quan trọng, không thể chậm trễ thời gian được.

Nàng thấy biểu hiện khác thường của hắn thì ý thức được điều gì, lại càng vui vẻ cười lớn:

- Không phải là người lại đang suy nghĩ cái gì xấu xa với người ta đó chứ?

Nàng cứ câu dẫn như vậy hắn thật muốn nhìn cũng nhìn không được. Hắn đem nàng kéo vào trong lòng, rồi đưa tay đánh lên mông nàng, mắng:

- Người hôm nay có phải là muốn ta ăn đến sạch sẽ luôn mới chịu phải không?

Nàng bị hắn đánh đến chỗ nhạy cảm mặt liền ửng hồng lên, ánh mắt ướt át ngước lên nhìn hắn:

- Thế nào, hôm nay người ta muốn người lại không muốn đáp ứng hay sao?

Hắn nhìn nàng chớp chớp mắt, rồi đưa tay lên véo mũi nàng mà cười:

- Người lại nghĩ cái trò gì để lừa ta nữa phải không?

Hắn nói xong lại đẩy nàng đứng lên, mặt nghiêm túc nói:

- Cái túi thơm lần trước xà nữ kia đưa cho người, người còn có giữ đó hay là không?

Thấy hắn trong nháy mắt sắc mặt biến đổi một cách nhanh chóng, nàng dù thường ngày chơi trò tâm kế cũng cảm thấy có chút theo không kịp. Mãi khi hắn hỏi lại một lần nữa nàng mới lấy cái túi thơm ở trong người ra đưa cho hắn:

- Người nói là cái này sao? Từ lúc ta nhận nó đến giờ còn chưa có mở ra xem lần nào. Ta cũng không biết bên trong đó có cất giấu thứ gì. Chỉ là ta

thấy thứ này cũng chẳng có gì quan trọng. Đây chẳng qua chỉ là một thứ nữ nhân thường dùng để đeo bên mình mà thôi.

A Khò đương nhiên là không nghĩ như vậy, hấn cầm túi thơm trên tay rồi nhìn nàng hỏi:

- Thứ này có thể giao lại cho ta được không?

Nàng không biết là hấn làm sao lại để ý đến vật này. Nàng cho rằng đây chẳng qua là kế nghi binh lần trước nữ tướng quân của xà tộc cố ý ném ra cho nàng. Nên nàng liền nhìn hấn cười:

- Chỉ cần là thứ người cần, người cứ tự tiện lấy đi là được, không cần phải hỏi qua ý kiến của ta.

- Không được, làm như vậy thì ta chẳng khác nào đang xem thường nàng sao? Đây, ta có thứ này tặng nàng. Sau khi kiểm tra qua cái túi thơm này ta sẽ trả lại cho nàng sau.

Hấn nói xong liền lấy ra một cái túi thơm làm bằng một loại da thú, bên ngoài có phủ một lớp lông mịn. Phía trên còn có thêu hình một đôi phượng hoàng bằng chỉ đỏ rất đẹp mắt. Thứ này hấn cũng không biết lấy từ chỗ nào đến. Hấn thấy nó đẹp mắt lại rất có lợi nên tùy tiện đem ra đưa cho nàng. Nàng cầm lấy túi thơm hấn đưa trên tay hai mắt không ngừng tỏa sáng. Đây là một cái túi trữ vật nhỏ, được làm từ da ma thú. Mà loại ma thú này có một mùi hương đặc trưng trên người. Nghe nói rằng nữ nhân ngửi được mùi hương của nó tinh thần sẽ rất sáng khoái, nhan sắc cũng có thể duy trì trẻ đẹp một cách tự nhiên. Đặc biệt là bên trên túi thơm còn có thêu hình hai con chim phượng bằng chỉ đỏ, biểu tượng cho một đôi tình nhân quyến luyến không rời. Suy nghĩ trong đầu nàng không khỏi vì thế mà bay bổng tận chín tầng mây: "Hấn... hấn lẽ nào muốn tỏ tình với ta nên mới cố ý đem thứ này ra đổi hay sao? Người này... thật là... chẳng phải chỉ cần trực tiếp nói ra là được rồi hay sao? Từ khi nào lại thích bày trò lừa gạt người ta như vậy chứ"? Nàng càng nghĩ càng thấy vui vẻ mà cười. Hấn nhìn thấy biểu hiện của nàng thì có chút kỳ. Lúc này mới để ý đến bàn tay của nàng đang cố ý vuốt ve đôi chim phượng thêu bằng chỉ đỏ trong tay mới vỡ lẽ ra. Hấn không khỏi tần hấn mà ngập ngừng nói:

- Ài... cái này... mà thôi đi! Dù sao vật đã tặng rồi ta cũng không thể nào đi lấy lại được. Xà Linh, chuyện ta tặng nàng cái túi thơm này nàng không được phép tiết lộ ra ngoài đâu đấy? Nếu không thì ta sẽ thu hồi nó lại, đem tặng cho người khác đó!

- Thiếp biết rồi, thưa tướng công!

Nàng vui vẻ nhào vào lòng ngực hấn mà xưng hô như vậy. Hấn cũng hết cách, chỉ còn biết vỗ về mà an ủi nàng cho qua chuyện. Sau khi cho nàng lui ra ngoài, hấn mới cẩn thận đem cái túi thơm mở ra. Cái túi thơm này không biết làm bằng vật liệu gì mà rất chắc chắn, hấn tìm cách mở ra mà mở không được. Hình như bên trên đó còn bố trí rất nhiều tầng cấm chế nên nếu dùng sức thì sẽ ngay lập tức phá hủy nó. Mấy chuyện như vậy lại khiến hấn phải động não lên mà để suy nghĩ phương pháp phá giải. Hấn nghĩ đến nửa buổi cũng không cách nào nghĩ ra phương pháp khả thi. Không hiểu sao lúc này hấn lại nhớ long hồn của công chúa long tộc đến vô cùng. Không biết là nàng cảm ứng được suy nghĩ của hấn hay không, mà trong đan điền của hấn long hồn sau bao ngày ngủ mê như có chút ý thức muốn tỉnh lại. Hấn đương nhiên là không để ý đến. Hấn buồn bực bước ra ngoài phòng. Xuân Nhi không biết từ lúc nào ở đằng sau đi đến, nhìn dáng điệu của nàng có chút khác thường, hấn liền mừng rỡ mà kêu lên:

- Bạch Lang, là nàng tỉnh lại rồi phải không?

Xuân Nhi nhu mì nhìn hấn mà gật đầu:

- Vâng, thưa chủ nhân!

Hấn chỉ đợi có thể, liền kéo nàng vào bên trong. Nàng tuy không phải là tiếp xúc trực tiếp với hấn, nhưng hành động đột ngột như vậy không khỏi là nàng đỏ mặt. Hấn đóng vội cửa phòng, rồi kéo nàng ngồi ngay ngắn trên ghế. Nàng còn chưa kịp ý thức được chuyện gì đã thấy hấn đem cái túi thơm ra đặt ở trên tay. Nàng nhìn thấy túi thơm được hấn lấy đưa ra như vậy, mặt càng thêm đỏ. Hấn kỳ quái nhìn nàng, nói:

- Ô, nữ nhân các nàng làm sao mỗi lần thấy ta lấy túi thơm ra mặt liền đỏ như vậy nhỉ? Ta đang nghĩ phương pháp để mở nó ra, mà ta nghĩ rất nhiều cách rồi vẫn không thể nào mở ra được. Nàng xem có cách nào giúp được ta hay là không?

Nàng nghe hấn nói mới biết là từ đầu đến cuối hiểu lầm hành động của hấn. Nàng có chút xấu hổ nói:

- Thì ra đây là rắc rối trong tâm thức của chủ nhân sao?

- Nàng cảm nhận được cả chuyện đó sao?

- Vâng, là ta cảm nhận được sự bất an trong lòng của chủ nhân nên mới mượn nhà thẻ xác của Xuân Nhi mà đi đến đây. Ta còn tưởng là chủ nhân gặp chuyện gì khó giải quyết đây?

Hấn tròn ngược mắt lên nhìn nàng:

- Chuyện đầu đầu như vậy còn không phải là phiền phức hay sao? Bên trong cái túi thơm này có một vật rất quan trọng, nàng mau mau xem có cách nào mở nó ra được hay không? Ta còn phải tranh thủ rời khỏi nơi đây nữa, nếu chậm trễ e là sẽ sinh ra biến.

Nàng thấy hấn gấp gáp như vậy thì cũng không nghĩ nhiều nữa. Nàng đem túi thơm cầm ở trên tay, mắt nhắm lại rồi dùng thần thức thăm dò vào bên trong. Qua liền mấy cái chớp mắt, nàng mới trả lại cái túi thơm cho hấn mà lắc đầu nói:

- Vật này bên trong đã bày rất nhiều tầng cấm chế. Đa phần đều là cổ cấm chế của thần tộc. Nếu như ta có thể khôi phục lại hoàn toàn thực lực ban

đầu, thì ta có thể giúp chủ nhân mở nó ra được. Còn hiện tại thì ta không có phương pháp nào hữu hiệu hết. Trừ phi chủ nhận tìm ra một vị đại thánh cấp trận pháp sư, hoặc là tìm một người có thực lực thần cấp thì may ra có thể giải trừ cấm chế trên đó được.

Nghe nàng nói như vậy, lòng nghi hoặc của hắn lại càng lớn:

- Chuyện này làm sao lại liên quan đến thần tộc của mấy vạn năm về trước? Nàng không có bị nhầm lẫn nào đó chứ?

- Tuyệt đối không!

Nàng quả quyết lắc đầu, rồi nói tiếp:

- Trên này ta có thể cảm nhận được khí tức của thần xà nữ đế. Khí tức trên người ả ta tuyệt đối không làm được!

Hắn nghe nàng khẳng định thì càng giật mình. Chuyện càng lúc càng đi quá xa so với dự tính của hắn. Hắn không biết tại sao mấy chuyện này lại vô ý, hữu ý mà rơi trên người của hắn. Hắn có cảm giác rằng, những chuyện này dường như có một bàn tay nào đó đang cố ý sắp đặt, để rồi hắn phải đứng ra giải quyết hết tất cả. Và câu trả lời cuối cùng mà hắn nhận được chỉ tới khi nào hắn có thể đi đến cuối con đường thì mới có lời giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tập kích

Rời khỏi Hắc Thạch thành, cả một đoàn người nối đuôi nhau mà đi. A Khờ cố ý thuê một cỗ xe lớn do bốn thớt ma thú kéo, cùng với chúng nữ và Tiểu Long ngồi chung một chỗ. Đám nữ nô hầu vừa mới thu về cũng được sắp xếp trên một cỗ xe ma thú khác. Còn đám binh sĩ tùy tùng thì cười hắc hắc đi ở hai bên hộ vệ. A Ngu cười chiến lang đi ở phía trước, hắn xem ra rất thích thú ngồi trên lưng con ma thú này. Nên vừa đi vừa vỗ về nó mà hát ca rất là vui vẻ. Trương Tuấn đi bên cạnh cười nói:

- Đại ca vẫn là rất oai phong a! Để xem chừng đi ra ngoài làm việc vẫn không tốt bằng đi ở bên cạnh đại nhân.

- Hừ, hừ! Để thì biết cái gì? Ta đây thật sự rất khổ sở nha, suốt ngày bị đại nhân sai lên sai xuống. Không có được tốt như đệ, đem mấy huynh đệ đi ra ngoài mà oai phong làm việc.

- Ha ha ha, vậy đại ca có muốn chúng ta đổi chỗ cho nhau hay không?

A Ngu nghe nói thì trợn ngược mắt lên, sau đó lại thở dài mà vỗ vai Trương Tuấn nói:

- Ta nói nhị đệ ngươi thật là làm người rất có tâm nha. Nhưng ta dù sao cũng là đại ca của ngươi, những chuyện khổ cực như hầu hạ đại nhân, làm chân sai vặt cho đại nhân thì cứ để cho ta làm. Còn đệ thì phải cố gắng ra ngoài làm việc mà lập công với đại nhân. Sau này mọi sự của đại ca đều nhờ cả vào đệ a!

Nhìn bộ mặt già vờ sầu thảm của hắn Trương Tuấn không khỏi lắc đầu cười. Nhưng ánh mắt hắn đột nhiên băng lãnh nhìn về phía trước. Hắn đưa tay ra hiệu cho đoàn người dừng lại. A Khờ đang vui vẻ trò chuyện với chúng nữ ở bên trong bị làm cho cụt hứng mà thò đầu ra ngoài hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Ở phía trước có người hay ma thú gì sao?

Trương Tuấn nghe hắn hỏi đến thì vội đáp tay nói:

- Thừa đại nhân, thuộc hạ cảm nhận ở phía trước có một luồng sát khí! Nhưng không rõ là luồng sát khí đó hướng về chúng ta mà đến hay là vì nguyên nhân nào khác!

Trương Tuấn trầm tư nhìn về mảnh rừng già ở phía trước. A Khờ phát tay nói:

- Được rồi, các ngươi ở lại đây hết đi! Ta đến phía trước do thám là được rồi!

Thấy hắn định rời đi, Trương Tuấn vội can ngăn:

- Đại nhân, mấy chuyện này là chuyện của bọn thuộc hạ. Ngài cứ ở lại đây đi, để thuộc hạ dẫn theo mấy anh em đi lên trước dò la là được rồi!

A Khờ nghe hắn nói vậy cũng không có phản đối, mà dặn dò:

- Các ngươi đi cẩn thận! Chỉ cần quan sát một chút rồi trở về, gặp nguy hiểm thì lập tức quay lại ngay. Ta không muốn các ngươi xảy ra chuyện!

- Dạ, thuộc hạ hiểu rồi!

Trương Tuấn thấy hán quan tâm đến bọn họ như vậy thì trong lòng rất khâm phục. Hán cung kính chấp tay rồi dẫn theo một nhóm mười hai người rời đi.

- Phu quân, ở phía trước có mùi huyết tinh và sát khí rất nặng! Hình như là có người đang giao tranh với nhau. Quân số cũng rất đông. Thiếp thấy có người đang hướng chúng ta mà chạy đến. Hình như là nữ nhân bị mất lúc sáng đến khách sạn tìm chàng.

Hán nghe giọng nói của báo em có chút khác lạ thì quay lại nhìn. Hán thấy nơi khoe miệng của nàng còn đang đọng lại vết máu, liền nhíu mày hỏi:

- Nàng bị làm sao vậy?

Báo em nhìn hán cười, rồi lau khô vết máu ở miệng, nói:

- Lúc này thiếp dùng tâm thần của mình để liên hệ với hoàn cảnh xung quanh, không nghĩ đến bên phía đối phương có thuật sĩ biết được phù thuật. Kê đó đã phá vỡ tâm thần của thiếp, may là thiếp rút lui về kịp nên chỉ bị thương nhẹ!

Hán thấy nàng như vậy mới nắm lấy tay nàng nói:

- Lần sau những chuyện như thế này không cần nàng phải mạo hiểm nữa. Lỡ như nàng có chuyện gì thì ta sẽ rất thương tâm, có biết không?

- Dạ, thiếp biết rồi! Lần sau thiếp sẽ cẩn thận hơn!

- Còn có lần sau nữa hay sao?

Hán tròn mắt lên nhìn nàng. Thấy mắt nàng nhìn hán cười, một chút tức giận vừa mới nhen nhóm lên cũng bị cho vùi tắt. Hán biết tính tình nàng rất quật cường, hán muốn nàng làm theo ý hán không phải lúc nào cũng được. Nhưng dù sao ngoài mặt thì hán vẫn hung dữ đem nàng kéo vào trong ngực mình:

- Nàng con ngoan cố như vậy thì coi chừng ta đánh nát móng nàng luôn đấy!

Nàng cười hi hi chẳng sợ hán chút nào. Thậm chí nàng còn ngược mặt lên nhìn hán, thách thức hành động của hán. Nếu như không phải là đang ở trước mặt rất nhiều người, hán có lẽ đã đem cái móng của nàng đánh cho sưng tấy lên mới hả giận được. Nhưng đó chẳng qua chỉ là ý nghĩ hung hăng trong đầu của hán thôi, chứ thật ra hán làm sao mà nỡ đánh nàng như vậy.

Trương Tuấn đi được một lúc thì hấp tấp dẫn theo đội kỵ binh do thám của mình quay về. Trên ngựa của hán còn có mang theo một nữ nhân mặc đồ đen năm gục lên đó.

- Đại nhân, tình hình có vẻ không ổn rồi! Phía trước có quân đội của đế quốc đuổi theo. Bọn họ là hoàng kim hổ kỵ, là đội hộ vệ hoàng gia trực thuộc Hổ kỵ quân đoàn của đế quốc. Đám người này bọn thuộc hạ đối phó không nổi. Thống lĩnh của bọn họ là một đại thánh kỵ sĩ cấp bảy, chúng ta phải mau chóng chuyển hướng mà đi thôi!

A Khò ánh mắt nhìn đến nữ nhân nằm ở trên lưng ngựa của Trương Tuấn. Ánh mắt hán không khỏi nhíu chặt:

- Phía trước là chuyện gì xảy ra? Tại sao nữ nhân này lại bị người của hoàng tộc truy sát?

- Cái này...

Trương Tuấn nghe hỏi đến thì mới nhớ ra là còn mang theo một cái phiền phức trở về. Hán ánh mắt không khỏi xấu hổ nói:

- Đại nhân, nữ nhân này không biết tại sao lại nhảy lên ngựa của thuộc hạ. Nữ nhân này còn nói là muốn gặp mặt đại nhân, nên thuộc hạ mới mạo hiểm đem nàng ta trở về gặp đại nhân!

A Khò nhảy khỏi xe ngựa, đi đến bên cạnh nữ nhân mặc áo đen. Nữ nhân mặc áo đen khí tức trên người rất là suy yếu, nàng ta đợi cho hán tới gần mới gắng gượng đưa tay ra chụp lấy tay hán, miệng thều thào nói:

- Cứu... cứu... công chúa... Tin tức... tin tức... của... của người đó... chỉ có... chỉ có...

Nàng nói chưa hết câu đã nằm gục trong tay hán. Hán không khỏi phải đưa tay lên người nàng để kiểm tra. Hán thấy kinh mạch của nàng đã bị thương tổn rất nặng. Linh lực trong cơ thể cũng phiêu dạt, bất định. Nếu như ngay lúc này không cứu chữa kịp thời nàng ắt hẳn sẽ chết. Hán vội quán chú một ít linh lực vào bên trong cơ thể nàng. Rồi bế nàng đem vào bên trong xe ngựa. Tiểu Lăng thấy trên tay hán ôm lấy một nữ nhân mặc áo đen, trên người còn có rất nhiều vết máu chưa khô hán. Nàng ngay lập tức hiểu được ý hán, đem nữ nhân này đặt xuống cẩn thận rồi bắt đầu niệm chú ngữ để chữa thương.

A Khò quay ra khỏi xe, Trương Tuấn liền đi tới nói:

- Đại nhân, chúng ta đã bị bao vây rồi!

A Khò đưa mắt nhìn đến hoàn cảnh xung quanh. Một đám người mặc kim giáp sáng loáng, cười trên lưng hổ sư thú cấp năm tay cầm vũ khí mà bọc đoàn người A Khò ở bên trong. Đứng đầu đội hình bao vây là một người đàn ông tầm thước, đáng người uy mãnh. Trên tay người này vậy mà cầm một cây bút lớn, đầu ngọn bút có ẩn chứa một lưỡi thương vô cùng sắc bén. Đi bên cạnh người này là một nam, một nữ trẻ tuổi. Trên người bọn họ mặc trang

phục ma pháp sư trùm kín đầu. Trên ngực áo của một nam một nữ này là hình tiêu ký bằng hỏa giao thoa vô cùng bắt mắt. Bọn họ là ma pháp sư song hệ bằng hỏa ma pháp, thánh cấp. Chỉ có điều, hình tiêu ký bằng hỏa giao thoa trên ngực áo của nam thanh niên thì trong suốt, tinh mỹ. Nhưng hình tiêu ký trên ngực áo của nữ ma pháp sư lại có màu sắc âm u, cổ quái. Nữ nhân này hóa ra là một hắc ám song hệ ma pháp sư. Vậy người làm bị thương bảo em rất có thể là nàng ta. A Khò ánh mắt nhìn đến nàng lúc này lại nhiều thêm một tia chán ghét. Nữ nhân này cũng không biết mình đã bị nam nhân đứng đối diện cho vào danh sách đen của hắn.

- Vị bằng hữu này, các ngươi vừa rồi có thấy một nữ nhân mặc đồ đen chạy về hướng này hay không?

Âm thanh hào sảng của người đàn ông thống lĩnh làm cho A Khò ánh mắt chú ý đến. Hắn nhìn ông ta rồi nhún nhún vai nói:

- Không biết vị đại nhân muốn tìm ai? Ta thì chỉ thấy qua có một nữ nhân mặc áo đen đang ở bên cạnh ngài thôi. Còn nữ nhân áo đen nào khác ta chưa từng thấy qua a!

- Hồn xược! Trước mặt thống lĩnh đại nhân mà một tên thường nhân như ngươi cũng dám ăn nói hồ đồ như vậy hay sao?

Người lên tiếng là nam thanh niên ma pháp sư. Còn thiếu nữ ma pháp sư thì ngược lại không có chút biểu hiện khác thường nào. Người đàn ông thống lĩnh đưa ánh mắt nhìn sang tên thanh niên ma pháp sư. Ánh mắt uy nghiêm của ông ta dọa cho gã không dám nhìn đến mà thụt lùi lại. Ông ta lúc này lại quay sang nhìn A Khò cười:

- Đứa nhỏ này quen thói kêu ngạo nên chẳng để ai vào mắt, quả thật đã làm cho vị bằng hữu này chê cười rồi!

A Khò thấy ông ta nói cười tự nhiên, trong lòng âm thầm bội phục. Hắn hơi chấp tay nói:

- Vị đại nhân này thật là khéo đùa! Ta chẳng qua là một tu sĩ qua lại bình thường ở chốn rừng hoang dã lĩnh này, làm gì có gang mà chê cười mấy vị đại nhân được chứ.

Hắn nói đến đó lại có ý hỏi tiếp:

- Mà chẳng hay là người đại nhân muốn tìm hình dáng ra sao? Tại hạ khi nãy cũng có thấy qua mấy người chạy về hướng này. Nhưng mà quả thật không thấy qua ai mặc đồ đen. Có hay chăng là người ta đã đổi ý phục rồi đây?

Người đàn ông thống lĩnh bỗng thu lại nụ cười trên mặt. Đôi mắt sắc lạnh của ông ta nhìn lên cỗ xe ma thú ở phía sau lưng A Khò:

- Không biết bên trong có ai bị thương, sao lại dùng đến ma pháp trị thương thuật lợi hại như vậy?

A Khò hình mũi cười:

- Đại nhân thật khéo khen! Là nữ nhân của ta đang trị thương cho một tì nữ vừa mới bị dã thú tấn công. Vết thương hơi có chút không bình thường, nên phải đem vào trong xe để chữa trị cho tiện!

- Ô, không nghĩ đến ở chỗ này mà các ngươi cũng bị dã thú tấn công. Chuyện này thật là lạ a!

Ánh mắt của ông ta cứ nhìn chăm chăm đến cỗ xe ma thú. A Khò đầu óc xoay chuyển, rồi đột nhiên nghe phía bên trong rừng cây có người la lên thất thanh:

- Các ngươi xem, có một nữ nhân áo đen vừa mới chạy đi hướng đó! Mau, mau đuổi theo bắt à lại giao nộp cho quan binh!

Tiếng la hét ầm ĩ làm sự chú ý của mọi người dời đi khỏi cỗ xe ma thú. Người thống lĩnh liền đưa mắt ra hiệu cho một đội hồ sư kỵ theo hướng la hét mà đuổi theo. Ông ta cũng có ý chán chờ muốn rời đi. A Khò trong lòng đang thấp thỏm lo lắng, đột nhiên nữ ma pháp sư lên tiếng nói:

- Thống lĩnh đại nhân, ta thấy người trong xe bị thương rất nặng. Vị phu nhân của công tử kia dường như đã kiệt sức, không thể cứu chữa được nữa. Ta xin phép thống lĩnh đại nhân cho ta đi vào bên trong cứu người. Viên thông lĩnh ánh mắt sáng lên, liền khen phải nói:

- Đúng rồi, cứu người là việc quan trọng! Ngươi mau mau đi giúp bọn họ đi!

A Khò lúc này trong lòng nhảy lên. Nếu như hắn ngăn không cho nàng ta vào bên trong e là không được. Mà để nàng ta đi vào thì lại càng không thể. Hắn suy nghĩ đến như thế nào cũng không thể phá giải tình thế hiện tại. Hắn chỉ còn có cách là thờ dài mà tùy theo số mệnh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Song tu đại pháp

A Khò nhường mày có ý muốn ngăn cản nữ ma pháp sư đi vào bên trong. Tên ma pháp sư trẻ tuổi còn lại mới đắc ý nói:

- Ngươi có tật giật mình như vậy có phải là đang che giấu chuyện gì hay không?

A Khò làm ra vẻ mặt khó xử nói:

- Ta thật là không có giấu giếm chuyện gì a! Bên trong chỉ là một cái ti nữ bị thương, ta chỉ sợ là lại làm phiền đến các vị hao tổn tâm sức mà thôi!

Hắn càng nói như thế tên ma pháp sư trẻ tuổi càng hung hăng lên:

- Ta nói bên trong nhất định là người mà chúng ta đang tìm. Nếu ngươi còn ngăn trở thì đừng trách ta tự tiện xông vào!

- Ngươi là một cái nam nhân chui vào trong xe của đám nữ nhân nhà ta làm gì? Ngươi không phải là có ý đồ gì với bọn họ đó chứ?

- Hừ, ta mà phải để mắt đến đám nữ nhân thấp hèn đó hay là sao? Nực cười!

- Vậy nếu bên trong không có người mà các ngươi cần tìm thì ngươi nói như thế nào?

A Khò cố ý ngăn trở làm cho nghi vấn trong lòng hắn càng lớn. Hắn đồng dục mà vỗ ngực nói:

- Được, nếu bên trong không có người mà ta cần tìm thì ta sẽ ở ngay trước mặt mọi người mà dập đầu ba cái để tạ tội. Còn nếu để ta phát hiện ra việc sai trái của các ngươi, thì lúc đó ngươi đừng có trách chúng ta ra tay độc ác!

A Khò hơi do dự đáp:

- Chuyện này ảnh hưởng đến danh dự của nữ nhân ta, ta không thể đáp ứng được!

- Hừ, ngươi nói nhiều như vậy để làm gì? Là có ý kéo dài thời gian để cho ả ta chạy trốn hay sao? Mau tránh ra!

Tên ma pháp sư trẻ tuổi hung hăng đẩy A Khò sang một bên rồi xông thẳng vào bên trong xe. Hắn lúc này cũng không để ý thấy khóe miệng của A Khò nhếch lên cười.

- Aaaaaa...

Giọng hét thất thanh của nữ nhân cùng với khuôn mặt hoảng hốt của tên ma pháp sư trẻ tuổi làm ánh mắt của mọi người kinh ngạc mà nhìn đến. Tiếng nấc chửi từ trong xe vọng ra bên ngoài:

- Dâm tặc bi ỏi, hạ lưu vô sỉ! Ngươi làm dơ bản danh tiết của ta rồi, ta không muốn sống nữa, không muốn sống nữa!

Tiếng khóc rống của báo nữ làm cho mặt mũi tên ma pháp sư trẻ tuổi trở nên đỏ bừng:

- Ta... ta không có cố ý... ta... ta còn chưa có thấy gì a!

Bây giờ hắn có giải thích thì chẳng ai mà tin được. A Khò hai mắt đỏ hoe nhìn đến đoàn hồ kỵ binh vây ở xung quanh:

- Danh dự của ti nữ này, các người tính bù đắp như thế nào đây?

- Chuyện này...

Lần này đến phiên thống lĩnh hồ kỵ binh cảm thấy khó xử. Ông ta liếc mắt nhìn qua nữ ma pháp sư đứng ở một bên. Nàng ta khe khẽ lắc đầu, làm cho ông ta càng thêm buồn bực nhìn tên ma pháp sư trẻ tuổi mắng:

- Hồ đồ, ngươi còn không mau đi tới dập đầu tạ lỗi với vị bằng hữu này cho ta!

- Ta... ta...

Tên ma pháp sư trẻ tuổi cuống cuống không biết nói như thế nào cho phải. Hắn thật tình là chỉ vừa mới vén màn chui vào, còn chưa kiểm tra được gì đã nghe tiếng nữ nhân la hét. Hắn hoảng quá mới nhảy vội ra ngoài, không những không tìm hiểu được gì còn bị mang tiếng oan là háo sắc. Nhưng hắn đã ở ngay trước mặt mọi người nói ra rõ ràng như vậy rồi, không thể nào không để ý đến mặt mũi mà lại chui vô kiểm tra. Hắn bước tới trước cửa xe, buồn bực chấp tay nói:

- Lúc này là lỗi của ta, xin các người bỏ qua cho. Ta có chút đồ vật coi như là chuộc lỗi cho danh dự củ ti nữ kia.

Hắn nói xong thì ném ra một cái túi đựng vật phẩm. A Khò nhìn cũng không thèm nhìn mà ném nó lại cho A Ngu đang đứng ở một bên cầm lấy. A Khò liếc mắt nhìn tên ma pháp sư trẻ tuổi, rồi chấp tay nói với viên thống lĩnh:

- Đại nhân, việc đã đến nước này rồi, không biết là ý của người như thế nào? Ta có thể đưa người của ta đi được hay là chưa?

Viên thống lĩnh hồ kỵ mặt mũi cười hiền hòa, nói:

- Thật ngại quá! Đã làm phiền đến chư vị bằng hữu đi đường, ta xin phép thay mặt thuộc hạ của mình mà tạ lỗi với các vị vậy!

Ông ta chấp tay cười, A Khò cũng nhếch mép mà chấp tay cười đáp lại. Đoàn người của A Khò đi rồi, viên thống lĩnh mới gọi tên ma pháp sư trẻ tuổi đến trước mặt hỏi:

- Khi này có thấy cái gì khả nghi hay là không?

Tên ma pháp sư trẻ tuổi xấu hổ lắc đầu nói:

- Ta... ta chưa kịp nhìn thấy cái gì thì đã...

- Hừ, vô dụng!

Ông ta lại quay sang nữ ma pháp sư bên cạnh hỏi:

- Còn ngươi thì điều tra được gì rồi?

Nữ ma pháp sư lắc đầu nói:

- Khí tức của người đó có lưu lại ở trên xe, nhưng khi này ta lại không phát hiện được tung tích của ả. Có cảm giác như là ả vừa mới biến mất ngay tức thì vậy?

- Chuyện này không phải là rất lạ hay sao? Nữ nhân áo đen đó rõ ràng chạy về hướng này. Rồi ả ta cứ như thế mà vô ảnh vô tung biến mất. Chuyện như vậy người nói làm sao mà giải thích được đây?

Nàng trầm ngâm không có trả lời câu hỏi của thống lĩnh. Cả hai người đều trầm mặc mà suy nghĩ. Một lát sau, đội hồ kỵ đuổi theo lúc này quay trở về. Tên đội trưởng chạy đến báo:

- Thưa thống lĩnh đại nhân, người vừa này chúng ta tìm thấy chỉ là một nữ nô binh thường, không có chút pháp thuật nào. Thuộc hạ sau khi kiểm tra qua người ả mà không thấy được thứ cần tìm nên đã thả ả ta đi rồi!

- Thả đi rồi sao?

- Vâng, thuộc hạ còn cố ý để cho hai tên thủ hạ theo ở phía sau theo dõi. Chỉ cần ả ta có liên quan đến nữ nhân kia, bọn họ lập tức sẽ về báo cáo lại ngay!

- Không đúng!

Viên thống lĩnh đột nhiên hai mắt mở to, rồi thất thanh hô lên:

- Nguy rồi, chúng ta trúng kế rồi! Mau, người mau triệu hồi hai tên thủ hạ đó trở về ngay! Những người còn lại ngay lập tức đuổi theo hai chiếc xe khi này cho ta!

Lệnh vừa ra, cả một đoàn kỵ binh hơn mấy trăm người lập tức thay đổi phương hướng mà đuổi theo. Khi bọn họ chạy được hơn trăm dặm thì phát hiện hai cỗ xe ma thú đang dừng lại ở đằng trước. Khi đội hồ kỵ đi tới nơi thì đã thấy hai cái xác hoàng kim hồ kỵ binh cùng với chiến thú nằm chết trên mặt đất. Một gã hoàng kim hồ kỵ binh được lệnh đi đến kiểm tra hai cái xác, rồi quay lại báo:

- Thưa thống lĩnh đại nhân, bọn họ xương cốt trên người đều bị đánh gãy, xem chừng là bị người ta một quyền mà đánh chết. Túi đồ cùng với phù hiệu trên người cũng bị lấy đi. Mà điều đặc biệt là, bọn họ hồn thể một chút cũng không có lưu lại, chết đến không thể chết được nữa!

- Linh hồn thể bị hấp thu sao? Chẳng nhẽ là ma pháp tà ác gây ra?

Tên ma pháp sư trẻ tuổi thất thố kêu lên. Viên thống lĩnh liếc mắt nhìn đến làm hấn rút cổ lại mà cúi gập mặt xuống. Nữ ma pháp sư tay bấm pháp quyết, miệng không ngừng lầm nhảm chú ngữ khó hiểu. Hai mắt nàng nhắm nghiền lại, rồi đột nhiên mở ra, nói:

- Không phải do người của hắc ám hệ làm, linh hồn của bọn họ là trực tiếp bị kẻ khác rút ra. Đây là một loại cổ thuật chỉ được ghi chú lại trong sách cổ. Với lại loại cổ thuật này xuất phát từ yêu tộc, là cổ thuật dùng để luyện hóa hồn thể, nuôi dưỡng linh hồn. Đáng lý ra nó phải thất truyền rồi mới đúng!

Nghe nữ ma pháp sư khẳng định viên thống lĩnh hồ kỵ binh càng thêm âm trầm:

- Người trẻ tuổi kia không phải chỉ đơn giản như vẻ ngoài của hắn. Ta e rằng những người đi bên cạnh hắn cũng không tầm thường chút nào. Ngươi có chú ý đến đám thủ hạ cười hắc kỵ binh của hắn hay không?

- Là hắc kỵ doanh binh đoàn, tàn quân của đại tướng Trịnh Giang.

Nữ ma pháp sư chậm rãi đáp lời, viên thống lĩnh rất hài lòng gật đầu, rồi quay sang thiếu niên ma pháp sư nói:

- Quốc Trọng, người sau này cần phải học hỏi Việt Nữ nhiều một chút. Tính tình của người làm việc quá vội vàng mà không quan sát được tình hình cụ thể, chuyện như vậy rất dễ dẫn đến sai lầm nghiêm trọng. Người hiểu ý ta nói hay không?

Tên ma pháp sư trẻ tuổi hơi cúi đầu đáp:

- Vâng, con nhớ rõ rồi thưa đại nhân!

- Ừm, nhớ rõ là tốt!

Ông ta gật đầu, rồi lớn giọng hô:

- Nghe lệnh của ta, tất cả mọi người quay trở về! Chuyện ngày hôm nay do ta chịu trách nhiệm, các người không được phép của ta không ai được nói lung tung ra bên ngoài. Rõ chưa?

- Rõ, thưa đại nhân! - Hôn trăm miệng cùng đồng thanh hô, rồi hàng ngũ chỉnh tề mà rời đi.

Lại nói, sau khi thoát được sự dò xét của đám hồ kỵ binh A Khờ dẫn theo mọi người nhắm hướng đông mà chạy. Trương Tuấn cũng tránh né được vòng kiểm soát của đám hồ kỵ chạy thoát trở ra. Nhưng khi mọi người hội họp thì hắn phát hiện có người bám đuôi phía sau. Cũng may là A Khờ nhanh trí nhảy ra ngoài chặn đường đánh chết hai tên hồ kỵ binh cùng với chiến thú của chúng. Trong lúc giết người hắn cũng không để ý đến hồn thể của bọn họ bị hút vào trong đan điền, nuôi dưỡng long hồn còn đang mê mang ngủ say.

A Khờ lúc này mới quyết định bỏ lại hai cỗ xe, bắt buộc Tiểu Long hóa thành long hình, Kim Sí cũng quay trở về bản thể mà chờ theo chúng nữ chạy trốn. Còn Trương Tuấn thì dẫn theo thuộc hạ lẫn vào trong rừng, theo hướng đông mà tản mác đi ra. Thứ nhất là để bảo đảm sự an toàn của nhóm người A Khờ, Trương Tuấn cho thủ hạ của mình chia ra chạy theo các ngõ ngách để đánh lạc hướng. Thứ hai là hắn không muốn níu kéo tốc độ của đám người A Khờ bị chậm lại. Với lại hắn cũng bàn qua với A Khờ là trong thời gian tới sẽ cố gắng liên lạc với một số đầu lĩnh khác của hắc kỵ doanh để tụ họp lại về một chỗ. Qua sự việc vừa rồi, A Khờ cũng ý thức được thực lực những người bên cạnh hắn thật sự không đủ dùng. Một mình hắn thì lại không thể chống đỡ được hết mọi chuyện. Nếu như vừa rồi hắn cũng có một đội quân tương tự như vậy, thì đã không bị bắt ép đến đường cùng mà lần trốn.

Trương Tuấn đi rồi, giờ bên cạnh hắn ngoài A Sân, A Si, Tiểu Long và tên thuộc hạ Trương A Ngưu ra thì lại nhiều ra một đám nữ nhân. Mười bốn nữ nô tuy không xinh đẹp, xuất sắc như đám nữ nhân bên cạnh hắn. Nhưng dù sao các nàng được ăn mặc chỉnh chu lên thì nhìn cũng rất bắt mắt. Hắn có thử hỏi qua tàn hồn của Bạch Lang xem tổ chất của mấy nữ nô này xem cơ thể đào tạo được gì không. Nhưng nàng lại nhìn hắn rồi nói:

- Bọn họ đều rất thích hợp tu luyện song tu đại pháp. Lấy tính khí của nam nhân làm vật dẫn để hấp thụ linh lực đem vào trong cơ thể. Sau đó lại đem một phần linh lực đó lưu giữ lại, và phần linh lực dư thừa thì đem trả ngược về lại cho nam nhân. Cái này xem ra là loại tu luyện rất thích hợp với chủ nhân nha. Trong người chủ nhân có long huyết nên có thể lấy đó làm vật bồi bổ. Chỉ cần chủ nhân hằng đêm chăm chỉ làm việc một chút, chỉ khoảng vài năm, thậm chí là vài tháng thì mấy cái nữ nô này đều có thể tu luyện đến thánh cấp. Mười bốn cái thánh cấp thủ hạ bên cạnh, lúc đó thì chủ nhân không phải ra ngoài làm việc vất vả rồi.

Hắn mặc dù không biết cái gì là song tu đại pháp, nhưng nhìn dáng điệu cùng cử chỉ của nàng hắn làm sao không hiểu thâm ý ở trong đó. Hắn tròn mắt lên nhìn nàng:

- Nàng hôm nay dám đem ta ra làm trò đùa sao?

- Không có, là ta nói thật đó!

- Là thật?

Nàng gật đầu đáp:

- Đương nhiên là thật!

Nàng nói đến đó đột nhiên cảm giác có chút khác lạ, khuôn mặt cũng trở nên đỏ lên:

- Chủ nhân, người làm gì vậy? Mau buông ta ra!

Hắn nhìn nàng cười hi hi, nói:

- Không phải là nàng nói cái gì song tu đại pháp rất lợi hại sao? Bây giờ ta thử nghiệm trên người của nàng trước xem thế nào!

- Không muốn, chủ nhân tha cho ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Đắm lầy chết chóc

Ánh mắt A Khờ dừng lại trên người "Bạch Lang" làm cho nàng sợ hãi muốn tránh đi. Dù sao đây cũng là thân thể của Xuân Nhi, nàng không thể tùy tiện để cho hắn chiếm tiện nghi được.

Kim Sí đang chờ mọi người bay về phía trước, đột nhiên lúc này nàng mới bay chậm lại rồi lên tiếng nhắc nhở:

- Chủ nhân, phía trước có một cái đầm lầy rất lớn. Bên dưới có rất nhiều tử khí và xác ma thú. Phía trên lại có mây mù che khuất, nếu cứ tiếp tục bay lên như thế này thì rất dễ bị lạc đường. Chúng ta nên làm như thế nào bây giờ?

A khờ nghe thế thì giật mình, rồi kỳ quái hỏi:

- Chẳng phải đi về hướng này là đến Nam Việt quốc hay sao? Thế nào lại có một cái đầm lầy chắn ngang?

- Cái này...

Kim Sí vốn dĩ cũng là lần đầu đi đến, nàng cũng không biết giải thích với hắn như thế nào cho phải. Bạch Lang đang bị hắn ôm trong lòng cũng nhân cơ hội này chạy thoát ra ngoài, nói:

- Cái đầm lầy này là từ sau khi thần - ma đại chiến mà có, nó là nấm mồ chôn khổng lồ của hai tộc thần ma. Tử khí ở nơi này cũng rất độc, nó dễ khiến con người hoặc là ma thú hít phải trở nên thần trí mơ hồ, điên loạn. Ta thấy chúng ta vẫn là nên đi vòng qua chỗ này thì tốt hơn.

- Đi vòng, chúng ta phải đi vòng như thế nào đây? - Hắn đưa hai tay ra nhìn nàng.

Nàng giật thót lùi lại, nói:

- Hiện tại muốn đến Nam Việt quốc chúng ta có thể đi theo hai hướng. Một là đi ngược lên mạn bắc, đi qua nhánh sông của Cửu Long giang rồi xuôi theo đường thủy mà đến. Đoạn đường này khoảng chừng năm vạn dặm, cứ theo lộ trình này mà đi thì khoảng chín, mười ngày nữa là chúng ta sẽ tới nơi.

A Khờ nghe thấy lộ trình kéo dài nhiều ra mấy ngày thì ngay lập tức hỏi:

- Vậy còn con đường thứ hai thì sao?

- Con đường thứ hai thì phải quay ngược trở lại mà xuôi về hướng tây nam, cũng theo lộ tuyến đường thủy của một nhánh sông Cửu Long giang khác đi qua bên kia Nam An quốc, rồi theo đó mà qua một tòa thành của họ mà quay ngược trở lại Nam Việt quốc. Nhưng con đường này có đi được hay không thì ta không rõ. Mấy năm nay ở thánh điện ta có nghe nói ba đại đế quốc đang có tranh chấp, việc đi lại giữa các đế quốc cũng rất hạn chế.

Nàng nói xong thì nhìn đến phản ứng của hắn, thấy hắn trừng mắt lên nhìn thì hơi chột dạ né sang một bên.

- Nàng nói hay nhỉ? Một cái thì phải đi đường vòng xa thêm mấy ngày đường, một cái thì có đi mà không có đường qua. Nàng nói như vậy chẳng khác nào bắt bọn ta phải trực tiếp xông qua cái đầm lầy hôi thối này hay sao?

Grao... gao...

Gru... gru...

Hống... hống...

Hắn đang nói thì đột nhiên nghe tiếng ma thú hống lên, liền quay sang chứng nữ hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

Kim Sí gấp gáp trả lời hắn:

- A Sân... A Si.. Hai đứa nó đột nhiên tâm thần bất ổn, dường như hai đứa gặp phải chuyện gì đó nên rất sợ hãi. Chủ nhân... chủ nhân... ta... ta... phải làm thế nào bây giờ?

A Khờ nhìn thấy hai đứa con của Kim Sí đang đi cùng với Tiểu Long ở đằng trước đột nhiên tách ra, rồi lăn lộn trên không trung mà kêu gào. Hắn biết là hai đứa nó đã bị khí độc nhập thể, nếu không kịp thời ngăn bọn chúng lại, rất có thể chúng sẽ gặp nguy hiểm mà bỏ mạng. Hắn dứt khoát nhảy ra khỏi lưng Kim Sí, rồi hô lớn:

- Tất cả mọi người mau bế khí lại, hạn chế không hít thêm khí độc vào người. Tiểu Long, mau quay trở về cho ta!

Tiểu Long nhìn thấy hai người bạn của nó đang chơi đùa vui vẻ thì đột nhiên nổi điên. Nó hốt hoảng chẳng biết phải xoay sở như thế nào, vừa hay nghe thấy tiếng A Khờ gọi đến. Nó liền ngay lập tức bay sang chỗ hắn, rồi biến trở về hình hài trẻ con, giơ lên búp tay măng non của nó chỉ về phía A Sân, A

Si:

- Ba ba, con sợ!

Hắn ôm nó vào trong ngực, rồi vỗ về an ủi nó:

- Con ngoan đừng sợ! Có ba ba ở đây rồi, con không cần lo lắng nữa.

Nó ngoan ngoãn gật đầu rồi rúc vào trong người hắn. A Khờ nhanh chóng chạy đến chỗ A Sân, A Si. Miệng hắn phát ra linh lực mà kêu to:

- A Sân, A Si! Hai đứa mau tỉnh lại cho ta!

Linh lực cuộn cuộn từ trong vòm họng thông qua thanh quản mà phát tán ra ngoài. Âm thanh của hắn làm cho cảnh vật xung quanh bị chấn động. Vô số bầy thú ăn xác thối thi nhau mà chạy trốn, tiếng đập cánh của bầy dơi yêu, kèn kèn tạo thành những luồng sóng âm đối kháng với sóng âm của hắn, đồng thời cũng làm giảm đi áp lực từ âm thanh mà hắn phát ra. Nhưng có vài con ma thú vì linh lực không đủ nên trực tiếp bị âm thanh chấn vỡ thành huyết tương, hoặc là mất đi linh lực mà rơi từ trên độ cao mấy nghìn trượng xuống đất vỡ đầu chết.

A Sân, A Si thì trực tiếp bị âm thanh của hắn chấn cho tê rần. Suýt chút nữa là hai cái thân hình khổng lồ của bọn chúng bị chấn cho té ngã xuống đất. Sau khi tỉnh táo lại, A Sân, A Si đem hai cái đầu to lớn của chúng học theo Tiểu Long cạ cạ vào người của A Khờ để bày tỏ sự biết ơn. Hắn có thể cảm nhận được sự sợ hãi thật sự trong mắt của chúng. Một cổ bất an trong lòng làm hắn gấp gáp. Chỉ có điều, sâu trong nỗi bất an đó là một tia hưng phấn khó hiểu từ bên trong đan điền của hắn phát tán ra bên ngoài. Hắn rất muốn thử nội thị vào bên trong để dò xét qua đan điền của mình một chút. Nhưng mà, tiếng rống vừa rồi của hắn dường như đã làm thức tỉnh một loài sinh vật đáng sợ nào đó đã ngủ say trong cái đầm lầy này.

Ré... ré... ré...

Phành phạch! Phành phạch!

Tiếng âm thanh kêu ré như là mũi gai nhọn đâm vào tâm thức của mọi người. Cả đàn ma thú xơ xác mà chạy trốn trời chết. Bầu trời đang tràn ngập sương mù dường như lóe lên một tia ánh sáng màu đỏ. Một tiếng vỗ cánh của một sinh vật khổng lồ nào đó làm cho không khí ở nơi đây trở nên dao động khác thường. Rồi những tiếng lách cách từ sự va chạm của xương cốt mỗi lúc một tới gần. Chùm ánh sáng đỏ mỗi lúc mỗi to dần lên. A Khờ từ xa nhìn đến có thể cảm nhận được mùi tử khí nồng nặc từ đó dần phát đến. Hắn không chút chần chừ mà nói:

- Kim Sí, Bạch Lang! Hai người thay ta bảo hộ Tiểu Long và mọi người đi lên hướng bắc chạy đến Nam Việt quốc trước. Chỗ này các ngươi không thể ở lại lâu được.

Rồi hắn quay sang lệnh cho Trương A Ngưu:

- A Ngưu, ngươi quay trở về tìm Trương Tuấn, nói là ta lệnh cho hắn trong thời gian sớm nhất phải đi đến Nam Việt quốc, bảo vệ người nhà của ta. Đi, tất cả các ngươi đi mau đi!

- Ba ba!

- Phu quân!

- Đại nhân!

Tiểu Long, Tiểu Lăng, A Ngưu và chúng nữ đều hô lên. A Khờ đưa mắt nhìn mọi người, rồi nghiêm nghị nói:

- Đi mau, các ngươi muốn ở lại vướng tay vướng chân của ta hay sao?

Tiếng đập cánh mỗi lúc một gần, hơi thở nồng nặc mùi tử vong càng lúc càng đậm. Hắn không thể không quát lên:

- Đi, đi ngay cho ta!

Kim Sí hơi do dự một chút rồi không dám làm trái lệnh hắn mà vỗ cánh theo hướng bắc chạy đi. Tiểu Long bị Bạch Lang ôm chặt trong người không cách nào chạy thoát ra được. A Khờ thấy mọi người đã đi khỏi mới bí mật truyền âm cho Bạch Lang dặn dò:

- Bạch Lang, nàng giúp ta bảo hộ Tiểu Long và mọi người! Về phía Nam Việt quốc, có nữ nhân đó đi bên cạnh các nàng có thể yên tâm mà ở lại đó một thời gian. Nàng yên tâm, ta chắc chắn sẽ thoát khỏi chỗ này để tìm các nàng. Bảo trọng!

Tiểu Lăng ánh mắt lúc này đột nhiên nhìn sang Bạch Lang mà hỏi:

- Phu quân của ta vừa nói chuyện gì với tỷ tỷ?

Bạch Lang sững sờ nhìn đến nàng:

- Muội... muội làm sao mà biết?

- Có những chuyện người không cần phải biết, chỉ cần hiểu rằng chàng rất quan trọng với ta là được rồi!

Nàng nói đến đây ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo ác liệt. Bàn tay mềm mại của nàng sờ lên đầu của Tiểu Long. Hai mắt của nó lúc này đã đỏ hoe vì khóc lóc. Nàng khẽ nói nhỏ vào tai nó cái gì đó làm cho ánh mắt của nó sáng lên rồi vui mừng gật đầu lia lịa. Chỉ thấy nàng phất tay nhẹ một cái rồi từ trên lưng Kim Sí biến mất không thấy đâu nữa. Bạch Lang thâm thẳm thở dài một hơi:

- Nữ nhân này, lòng dạ thật sâu!

Nhưng mà Bạch Lang cũng không biết, trên lưng Kim Sí lúc này không chỉ có một mình Tiểu Lăng rồi đi. Mà một trong hai chị em báo nữ cũng biến mất từ lúc nào không thấy. Trong khi đó, A Khờ phải đối đầu với một thứ sinh vật kỳ dị mà từ trước đến giờ hắn chưa từng gặp qua lần nào. Một khối thi thể thối rữa của một con thần lân bay không lồ. Nói đúng hơn đây là một giống rồng khác với giống rồng ở Long đảo. Đầu của nó là đầu rồng không có sừng. Cánh như cánh dơi, cái đuôi thon dài và đầy gai nhọn. Trên thân thể thối rữa của nó vẫn còn sót lại một ít lân giáp lấp lánh màu xanh đen. Cả cái thân hình khổng lồ của nó dường như muốn che khuất cả nửa bầu trời trước mặt. Mấy miếng thịt thối rữa của nó có vài miếng vì vận động mạnh mà rơi xuống đất, những giống giòi bọ từ trong đó chui ra lúc nhúc. A Khờ nhìn đến cảnh tượng trước mặt mà cứ ngỡ như vừa xuống một tầng nào đó của địa ngục.

- Nhân loại bé nhỏ, là người vừa mới đánh thức bốn vương tinh dậy sâu mấy mấy trăm năm ngủ say sao?

Cái miệng hầu như trống rỗng của nó phả ra mùi vị rất khó chịu. A Khờ liền như phải nín thở để nói chuyện với nó:

- Ta không biết là vừa rồi quấy phá giấc ngủ của đại vương, nếu vì vậy mà có điều đắc tội thì xin phép đại vương tha thứ cho!

- Ha ha ha! Đắc tội... tha thứ...

Cái xác thối như thể vừa nghe thấy một chuyện khôi hài nào đó nên cười rất sáng khoái. Nó lại nhìn hắn rồi nói tiếp:

- Nhân loại nhỏ bé, người là thứ rất thú vị! Để cảm ơn người đã đánh thức giấc ngủ mấy trăm năm của bốn vương, bốn vương sẽ cho người một lần cơ hội để chọn lựa.

Trong hốc mắt trống rỗng đang phát ra lân quang của nó, đột nhiên hiện lên một tia lửa đỏ làm cho giọng nói của nó cũng trở nên lười biếng hẳn:

- Ta cho người hai lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất là tự sát mà chết, thứ hai là để ta trực tiếp rút ra linh hồn của người mà nuốt vào. Người thực lực đã đạt đến thánh cấp, coi như mùi vị linh hồn cũng không tệ lắm! Nếu người tự sát, ta có thể đảm bảo linh hồn của người được hóa kiếp mà đầu thai lại một lần nữa. Người hãy quyết định nhanh đi, đừng làm tổn hao thời gian của ta!

A Khờ không nghĩ đến lý lẽ của giống sinh vật này lại kỳ quái đến như vậy. Hắn nhìn cái xác thối rữa mà cười:

- Nếu như ta không lựa chọn cả hai thì thế nào đây này?

Nó nhìn hắn mà không chút bất ngờ gì, lại lười biếng nói:

- Ừm, cũng không tệ lắm! Mấy kẻ kia trước khi chết đều nói giống hệt người!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Tử vong sinh vật

Cái miệng hôi thối của nó khạc ra một đoàn tử diễm màu đỏ sẫm. Mùi vị tử khí nồng nặc làm A Khờ không dám trực tiếp đối kháng mà nhảy sang một bên để tránh né. Rồi cái móng vuốt bằng xương đen sì của nó chụp xuống, A Khờ mới nhanh chân mà ngã lăn xuống đất tránh kịp thời. Lúc này hắn đã rơi vào bên trong vùng đầm lầy, những cái xác ma thú thối rữa bốc mùi tử khí vô cùng khó chịu. Hắn không dám thở mạnh vì sợ hít phải khí độc vào người.

Ré... ré...

Cái xác thối ngửa cổ lên trời mà gầm rú. Tiếng gầm của nó làm cho cái đầm lầy bên dưới nhúc nhích, dao động. Vô số những con côn trùng nhỏ như bọ nước ào ào tủa ra như thác lũ. A Khờ nhìn đám độc trùng bay đi mà cảm giác da đầu như muốn tê dại. Cái nơi đầm lầy này quả nhiên không phải là nơi dành cho sinh vật sống tồn tại.

Một đoàn tử diễm từ miệng cái xác thối lại tiếp tục phun đến. Một đám lớn độc trùng bị ngọn lửa nuốt lấy rồi tan biến như chưa từng tồn tại. A Khờ cảm giác hơi nóng và mùi vị tử vong phả đến trước mặt. Cả thân thể và linh hồn hắn không phải đã trải qua mấy lần tội luyện mà thành, e rằng chỉ với hơi nóng và mùi tử khí của nó cũng làm hắn kiệt quệ mà không cách chống trả.

A Khò vận khởi hết toàn bộ linh lực, bộc phát sức mạnh của long huyết ở trong người mà gầm lên một tiếng. Tiếng gầm của hắn so với tiếng kêu re re của cái xác thối phải uy lực gấp mấy lần. Linh hồn của cái xác thối bị chấn động mạnh, buộc nó phải lùi lại phía sau một chút. Đoàn tử diễm đang công kích đến cũng run rẩy mà giảm bớt uy lực. A Khò đem cây gậy sắt bỏ mạnh đến.

Àm!

Âm thanh chấn động của vụ va chạm làm cho mặt nước vốn yên tĩnh bị khuấy cho sôi lên sùng sục. A Khò mượn cái khí thế vừa lấy lại được mà nhảy lên trên cao tung ra một trăm lẻ tám đường côn ảnh. Đây là món tuyệt kỹ "vô ảnh côn" hắn mới tu luyện được. Một trăm lẻ tám đường côn ảnh này thực chất là một trăm lẻ tám côn được hắn sử dụng tốc độ cực hạn mà đánh ra. Một giây đi qua, một giây tới. Cứ liên miên bất tuyệt như vậy mà tạo thành một cái bóng ảnh rất đẹp mắt. Với thực lực hiện tại, một trăm lẻ tám giây đã là giới hạn của hắn.

Nhận thấy sự biến ảo trong côn pháp của A Khò, cái xác thối re lên một tiếng, rồi lập tức vỗ cánh lao tới. Cái xác thối muốn dùng thân hình khổng lồ của nó để đối kháng với côn pháp của A Khò. Những tiếng kêu lách cách của xương cốt bị đánh gãy, nhưng chẳng cản trở được tốc độ lao đến của nó. Cái đuôi đầy xương gai của nó vô ảnh vô tung từ phía sau quét tới. A Khò bất ngờ không kịp phòng bị nên bị đánh trúng mà văng ra xa đến mấy chục trượng.

Àm! Âm! Âm!

Mấy cây đại thụ liên tiếp bị chấn gãy. Tốc độ rơi xuống của hắn lúc này mới giảm xuống. Hắn cảm giác như xương cốt của mình bị đánh cho vỡ vụn gần hết. Hắn lồm cồm đứng dậy, ánh mắt nhìn trước ngực hắn lên một đường roi dài bảy nhây máu thịt. Nơi chỗ vết thương máu đen chảy ra cũng đang bốc lên mùi hôi rất khó chịu. Cái đuôi đầy gai nhọn của cái xác thối vậy mà có chứa độc khí vô cùng đáng sợ. Cũng may là trong người hắn có long huyết, chỉ cần vận khởi một chút là có thể ngăn chặn được chất độc tiếp tục xâm nhập vào bên trong. Nhưng tình hình này cũng không thể kéo dài được lâu. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn e rằng còn chưa bị nó đánh chết đã bị mấy thứ độc khí xung quanh làm cho kiệt sức mà chết.

A Khò lần này không còn đường lui nữa. Hắn liều mạng đi sâu vào bên trong để chạy trốn. Cái xác thối re lên một tiếng rồi cười gằn, giọng cười lạnh lạnh của nó làm cho hắn cảm thấy đỉnh tai nhức óc, khó chịu vô cùng:

- Ha ha, nhân loại bé nhỏ! Ngươi hôm nay phải làm thức ăn cho ta rồi. Linh hồn thánh cấp, ha ha ha, đã lâu rồi ta không có được thưởng thức một món ăn ngon như vậy. Ha ha ha, chạy đi, ngươi cứ chạy đi. Ha ha ha!

Tiếng cười điên loạn của nó không ngăn cản được bước chân kiên định của hắn. Trong lòng hắn chỉ có một cái ý niệm duy nhất, chạy, nhất định phải kéo nó chạy càng xa nơi này càng tốt.

Vùng đầm lầy phía trước mặt ban đầu chỉ là những cái xác thối nằm lại trên mặt đất, càng đi vào sâu bên trong mùi tử khí càng giảm bớt. Nhưng những sinh vật kỳ dị như cái thây ma đi lại kiếm ăn mỗi lúc một nhiều. Thậm chí hắn còn thỉnh thoảng nhìn thấy vài cái hồn thể bay lượn xung quanh hút tử khí và linh hồn yếu kém khác làm thức ăn. Những sinh vật này ban đầu thực lực cũng rất thấp, nhưng càng vào sâu bên trong thực lực của chúng càng cao. Mà số lượng của chúng lại không có giảm bớt, thậm chí còn muốn đông đảo hơn rất nhiều. Cái đầm lầy khổng lồ này dường như là nguồn nuôi dưỡng để cho những sinh vật này tồn tại. Và bức tường tử khí vô hình bên ngoài chính là bình chương ngăn chặn các sinh vật ngoại lai khác đi vào bên trong, cũng ngăn cách luôn chúng chạy thoát ra ngoài. A Khò không hiểu, một nơi như thế này làm sao có thể tồn tại ở trong lãnh thổ của một đế quốc?

Hắn không hiểu điều đó bởi vì hắn cũng là một sự tồn tại khác biệt của thế giới này. Vạn vật sinh ra, dù đó là một sinh linh nhỏ bé như một tế bào, hay nó là thứ tà ác gây hại cho thế gian. Đã là thứ được tạo ra trong thế giới này, thì chúng đều có lý do tồn tại của riêng mình.

Ánh mắt đỏ thẫm như ngọn lửa ma trơi của những sinh vật quỷ dị bắt đầu chú ý đến động tĩnh từ bên phía A Khò gây ra. Ban đầu đám sinh vật từ vọng này nhìn thấy sự xuất hiện của hắn thì đều tỏ ra lo lắng và sợ hãi vì một thứ giống loài khác biệt. Nhưng khi ngửi được mùi vị máu tươi trên người hắn chúng dường như hoan hỉ mà muốn lao tới.

Ré... ré...

Tiếng ré giận dữ của cái xác rỗng làm cho bầy thú trở nên cảnh giác mà lui lại phía sau. Một con quái vật xương trắng to lớn đi ra từ giữa bầy sinh vật từ vọng. Con quái vật này khi sống của lẽ là một con thần thú Bạch Tượng. Thân thể khổng lồ của nó dường như chỉ cần chạm nhẹ một cái cũng đủ làm cho một ngọn núi nhỏ bị san thành bình địa. Nó đưa ánh mắt thách thức nhìn lên cái xác rỗng to lớn ở trên bầu trời. Hai cái sinh vật này vốn dĩ đều là thần thú, sự uy nghiêm của chúng dù chết đi cũng gây kinh hãi cho các sinh vật khác. Cảm nhận được uy áp thần cấp tỏa ra từ hai con thần thú này, A Khò chỉ còn có cách là cố gắng mà gượng ép chống đỡ. Hắn lúc này mới biết, thực lực cấp thần là mạnh mẽ đến thế nào. Cũng may lần trước thu phục được tàn hồn của Bạch Lang là do nàng hao tổn quá nhiều năng lượng. Thời gian gần đây tuy nàng được hắn trợ giúp thì thực lực vẫn không hồi phục được mấy phần. Hắn trong lòng âm thầm làm ra một cái quyết định, nếu như hôm nay hắn trốn thoát được ra ngoài, hắn nhất định phải phụ trợ cho Bạch Lang hồi sinh lại. Một cái tồn tại thần cấp bên cạnh phụ trợ, nhất định hắn không thể phung phí được.

Trong lúc hắn còn đang lơ đãng suy nghĩ lung tung, hai cỗ xác thối thần cấp đã xông vào giao chiến ác liệt. Cuộc chiến thần cấp khuấy đảo cả bầu không khí vốn âm u, tĩnh mịch của nơi này. Mặt nước của đầm lầy bị đánh cho nát tan, vài chỗ còn lộ ra cả lớp bùn sinh bên dưới. A Khò đứng ngay giữa trung tâm cuộc chiến nên áp lực lại càng kinh khủng. Hắn bị hai luồng uy áp đè nén như muốn ép hắn thành thịt vụn. Đúng lúc này, từ giữa vùng đầm lầy mặt nước bắt đầu ầm ầm chuyển động.

Ồm... ồ...

Tiếng gầm gừ của một con quái vật nước khổng lồ làm cho trận chiến của hai con thần thú tạm thời phải ngưng lại. Cái đầu to lớn với những lớp da sần sùi, kèm theo ánh mắt màu lửa đỏ của nó nhìn chằm chằm đến. Mọi sinh vật ở gần đầm nước đều sợ hãi chạy trốn đi chỗ khác. A Khò có thể cảm nhận được hơi thở của sự sống từ con quái vật khổng lồ này. Hắn càng nghĩ càng không cách nào hiểu thấu. Làm sao trong vùng đất chết này lại có sinh vật

sống tồn tại được chứ? Chuyện này... làm sao có thể đây?

A Khò bần thần đứng giật lui lại phía sau. Đột nhiên hắn cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Àm!

Cái đuôi to lớn của con quái vật khổng lồ đập xuống. Hắn bị sức ép của uy áp thần cấp làm cho chôn chân chặt lại một chỗ. Rồi đột nhiên có bàn tay của ai đó kéo mạnh hắn ra khỏi chỗ này. Hắn nhờ thế mà may mắn trốn thoát được một kiếp. Một luồng gió nhẹ thổi đến làm cho sống lưng của hắn lạnh toát. Hai con thần thú thấy con mồi của mình vất vả sẵn được lại có kẻ muốn cướp đi, chúng ngay lập tức hợp lực lại mà công kích tới. Con cá sấu khổng lồ từ dưới mặt nước nhảy bổ lên, dường như nó muốn nuốt chửng cả hai con quái vật thần cấp vào trong bụng. Tiếng gầm gừ của ba con quái vật làm cho vùng đầm lầy rộng lớn trở nên kịch liệt rung động. A Khò có cảm tưởng như là trời đất quay cuồng, bầu trời cũng muốn đổ sụp xuống.

Trận chiến của ba con quái vật khổng lồ đã thật sự biến nơi đầm lầy này thành một mảnh hỗn loạn, chết chóc. Vô số sinh vật lớn nhỏ vì cuộc tranh chấp này mà bị tiêu tan, hủy diệt. A Khò có lẽ là người may mắn nhất khi chạy thoát khỏi cuộc vây giết này. Hắn cảm nhận được hơi ẩm từ lòng bàn tay của mình truyền đến. Rồi mùi thơm của cơ thể nữ nhân làm hắn có cảm giác vô cùng quen thuộc. Báo nữ không biết từ lúc nào mà từ dưới nước chui lên đứng ở trước mặt hắn. Còn bàn tay hắn đang nắm là của Tiêu Lăng, nàng đang cố gắng truyền linh lực của mình vào trong cơ thể hắn. Độc khí trong người hắn tuy rằng đã được ngăn chặn không cho lan vào bên trong thể nội, nhưng nơi vết thương bên ngoài đã bắt đầu thâm đen lại, linh lực cũng theo vết thương mà thoát ra ngoài. Hắn nhìn hai nữ trước mắt mà không biết là nên vui hay nên buồn. Hắn nói:

- Hai nàng làm sao lại có mặt ở đây? Chẳng phải là ta đã dặn dò các nàng rời đi rồi hay sao?

Báo nữ không nói, Tiêu Lăng cũng không trả lời. Một người thì đang giúp hắn trị thương, còn một người thì đang quan sát xung quanh. Hắn cũng không nghĩ ra, hai người các nàng làm sao có thể xâm nhập vào nơi đây một cách dễ dàng như vậy. Thậm chí sự xuất hiện của các nàng ở bên cạnh mà hắn cũng không hề hay biết. Hắn buông lỏng thân người, rồi thăm thăm thử dãi:

- Có phải các nàng xem thường người phu quân này lắm đúng không?

Tiêu Lăng nhìn thấy vết thương trên người hắn vẫn không có chút tiến triển nào, lại nghe hắn nói mấy lời như thế thì nước mắt rơi xuống:

- Là ta cảm nhận được chàng gặp nguy hiểm nên mới quay lại. Từ lúc chàng cứu ta, mạng sống của ta chính là của chàng. Nếu chàng gặp phải chuyện gì thì ta sống tiếp trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa!

Nàng đau lòng mà không kiềm được nước mắt, linh lực từ tay nàng càng mãnh liệt truyền vào trong cơ thể hắn. Hắn hốt hoảng muốn gạt tay nàng ra, nhưng ngay lúc này báo em cũng quay sang nhìn hắn nói:

- Từ ngày chúng ta làm vợ chồng đến nay, toàn là chàng bảo vệ bọn ta. Bây giờ là lúc ta bảo hộ lại cho chàng, dù có chết ta cũng không để cho chàng xảy ra bất kỳ chuyện gì đâu.

Nàng nói xong liền ôm lấy hắn và Tiêu Lăng nháp nhô lên mấy cái rồi ẩn vào trong khung cảnh xung quanh mà biến mất. Khi nàng xuất hiện một lần nữa thì đã đi đến một nơi hoàn toàn khác biệt so với khi này. Hắn ngạc nhiên nhìn nàng, hỏi:

- Đây là nơi nào?

Ánh mắt nàng u buồn nhìn rừng cây ở phía trước mặt. Loáng thoáng trong rừng cây là vài ngọn đuốc đang được đốt cháy, ẩn hiện dưới ánh sáng yếu ớt của chúng là những ngôi nhà hình tròn nằm san sát nhau. Lúc này nàng mới chậm rãi nói:

- Nơi này chính là Báo tộc!

Nàng trực tiếp ôm lấy hắn, kéo theo Tiêu Lăng đi vào bên trong. Hắn có thể cảm nhận được sâu thẳm bên trong tâm hồn của nàng là một sự đau buồn vô tận. Và cuối cùng, hắn mệt mỏi rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Thần cách

Một tháng cứ thế lặng lẽ trôi qua, A Khò vẫn nằm im lìm ngủ say không một chút dấu hiệu tỉnh lại. Tiêu Lăng đã ở bên cạnh hắn suốt một tháng nay. Nàng hầu như chưa từng rời khỏi hắn quá nửa bước chân. Trong khoảng thời gian này, nàng ngoài việc hấp thụ linh khí trong mặt điện, rồi đem chúng truyền vào trong cơ thể cho A Khò. Hầu hết thời gian còn lại nàng đều ngồi im lặng quan sát khuôn mặt không một chút huyết sắc nào của hắn. Nếu như không nghe thấy nhịp thở cùng tiếng tim đập rất có thể nàng đã xem hắn như người chết. Vết thương bên ngoài của hắn nàng có thể trị khỏi hắn, nhưng từ khi xâm nhập bên trong thể nội của hắn nàng lại không có cách nào khu trừ ra được.

Báo em từ ngoài điện đi vào, hôm nay phục trang trên người nàng khác hẳn so với ngày thường. Trên đầu nàng là một cái vương miện được làm từ một

loại tinh thiết, dát thêm kim loại màu vàng sáng lấp lánh. Chính giữa vương miện là con mắt thứ ba của báo thần. Nó không những là biểu tượng cho quyền uy của người đứng đầu báo tộc, mà nó còn là nơi tạo nguồn sức mạnh cho người kế thừa vương miện này.

Y phục trên người nàng thì được làm từ tơ của loài nhện cấp tám. Loài nhện này khi nhả tơ, sợi tơ của nó có màu vàng óng như sợi vàng, thêu thành trang phục thì vô cùng bắt mắt. Bộ y phục này cũng được thiết kế khá là phóng khoáng, nó bó chặt thân thể của nàng để tôn lên những đường nét gợi cảm trên thân hình của một nữ nhân hoàn mỹ. Nàng lúc này hầu như chỉ cần đứng im cũng không có bất kỳ một ai có thể thương tổn đến nàng một chút mảy may nào. Bởi vì y phục nàng mặc chính là một cái thần cấp chiến giáp, chỉ là được thiết kế tinh tế hơn mà thôi.

Tiêu Lăng nhìn đến nàng rồi có chút thờ dãi, nói:

- Ngươi đã làm ra quyết định rồi sao?

- Vì chàng, chút hy sinh này thì có đáng sợ gì?

Nàng nói xong thì đi đến bên cạnh hắn, khẽ cúi người rồi đưa tay sờ lên khuôn mặt tái nhợt của hắn. Giọng nàng như lưu luyến, mà đau thương nói:

- Lăng tỷ, tỷ có thể để ta ở một mình với chàng đêm nay được không?

Trong giọng nói của nàng có chút run rẩy khác thường. Tiêu Lăng đứng im lặng một hồi lâu, rồi chậm rãi bước đi ra ngoài. Nàng trước khi rời khỏi mặt điện thì quay đầu lại nói:

- Ngươi có muốn làm gì thì làm nhanh đi, đợi khi chàng tỉnh dậy thì ta nghĩ chàng chắc chắn sẽ không đồng ý với quyết định của ngươi đâu.

Nàng nói xong cũng không đợi câu trả lời của báo em, mà xoay người đi ngay. Cánh cửa mặt điện chậm rãi đóng lại, báo em ngồi thần thờ ôm lấy cánh tay của A Khờ. Ngoài hơi ấm từ trên người hắn truyền đến, một chút sinh khí trên người của hắn nàng cũng không cảm nhận được. Nước mắt nàng rơi xuống bàn tay của hắn, rồi nàng đem y phục trên người hết thấy cởi ra. Trong tay nàng lúc này cầm một viên đá màu đen tỏa ra ánh sáng vàng nhạt. Vật này ẩn chứa một nguồn sức mạnh vô cùng khổng lồ.

Tồn tại trong thế giới này, ma thú thì có ma hạch và nội đan, con người thì có đan điền. Nhưng tựu chung lại, chỉ cần là đạt đến thần cấp thì dù người là ma thú hay là nhân loại, yêu tộc đều sẽ tạo thành một viên thần cách. Viên thần cách này chính là nơi tụ hội toàn bộ sức mạnh của một sinh vật cấp thần. Bản thân mỗi vị thần đều có một năng lực thuộc tính riêng biệt, nhưng có thể đưa chúng lên đến cực hạn của sự cảm ngộ không phải là điều dễ dàng. Đó cũng là điều minh chứng tại sao tồn tại hàng trăm, hàng ngàn vị thần nhưng chỉ có vài người là có thể đặt chân vào cấp đế. Mà viên đá màu đen trên tay của báo em chính là một viên thần cách cao cấp. Nàng đem thân thể trần truồng của mình cùng với viên thần cách cầm trên tay rồi chui lên giường của A Khờ. Nàng cố gắng đem y phục của hắn cùng thoát ra, rồi dùng miệng ngậm lấy viên thần cách mà truyền vào trong người của hắn. Linh lực bên trong thần cách không lộ đến mức nàng phải vận dụng con mắt thứ ba của báo thần mà trấn áp nó xuống. Cuối cùng viên thần cách cũng đi vào bên trong cơ thể của A Khờ. Sức mạnh của thần cách dường như đang khiến cơ thể của hắn bị thiêu đốt dữ dội. Nàng đau xót nhìn về mặt nhăn nhó của hắn, rồi nhẹ nhàng đem cả thân thể của mình ôm chặt lấy hắn.

A Khờ trong lúc mê mang ngủ, hắn cảm nhận những luồng khí đen đang cố nuốt lấy sinh mệnh lực của hắn. Nếu như không có nguồn năng lượng dồi dào hàng ngày nạp vào bên trong cơ thể, hắn có lẽ đã bị đám khí đen này hút cho khô héo. Đột nhiên lúc này hắn cảm thấy có một luồng năng lượng khổng lồ nào đó đang chảy vào trong của thể của hắn. Nguồn năng lượng này vừa mới tiến vào bên trong đã lao tới nuốt sạch đám khí đen. Bọn này dường như cũng có linh tính, chúng sợ hãi mà chui vào trong các ngõ ngách trong cơ thể của hắn mà chạy trốn. Luồng năng lượng kia ngay lập tức đuổi theo mà truy bắt. Cơ thể hắn vốn dĩ đang rất suy yếu, nay đột nhiên bị hai cái năng lượng một đen một trắng đuổi nhau đánh giết làm cho hắn có khổ mà không thể nói. Cuối cùng thì đám khí đen cũng bị nuốt đến gần hết, chỉ còn vài tia nhanh nhẹn chui vào bên trong đan điền của hắn mà trốn. Luồng khí trắng nhìn đến vị trí đan điền của hắn, rồi như thỏa mãn mà nhẹ nhàng cười gian ác. A Khờ lúc này muốn phát hoảng. Đùa gì chứ, hai cái năng lượng này mà chui vào bên trong đan điền của hắn đánh phá, lỡ như sơ ý một chút dẫn đến đan điền bị phá vỡ. Nhệ thị tu vi của hắn bị rút xuống một mảng lớn, nặng thì bị phế bỏ luôn. Ở cái thế giới này, hắn không có thực lực thì làm sao mà bảo vệ chính mình, rồi còn bảo hộ đám thân nhân và thuộc hạ của hắn nữa. Không thể, hắn thà chết cũng không thể để chúng làm loạn được.

A Khờ liều mạng vận khởi một chút năng lượng còn sót lại trong cơ thể. Hắn muốn đem huyết mạch bên trong cơ thể của mình mà thiêu đốt, chỉ có cách đó thì hắn mới ngăn chặn được hai kẻ quấy rối này không đi quấy phá nữa. Nào ngờ, hắn còn chưa kịp làm ra chuyện gì thì đã thấy nguồn năng lượng đen bị hút vào bên trong đan điền, mà luồng năng lượng màu trắng cũng chui tọt vào theo. A Khờ lúc này mới nhớ đến bên trong đan điền của hắn còn có một cái lớn mật, to gan long hồn. Nàng ta đang làm cái gì chứ? Từ khí cũng ăn, năng lượng thần cấp cũng muốn nuốt.

A Khờ lúc này đã muốn rồi lên một đoàn. Hắn thật không nghĩ đến lúc này long hồn lại theo bản năng mà thu lấy hai cái năng lượng trong người hắn. Hai luồng năng lượng này vừa đi vào bên trong đan điền đã bị cuốn đi mất. Luồng năng lượng đen dù sao cũng chỉ còn sót lại có mấy sợi, thoáng cái đã bị long hồn hút cho cạn sạch. Chỉ có luồng năng lượng màu trắng là dồi dào, bị long hồn hút đến thất tình bát đảo. Mà A Khờ thì chỉ biết gồng mình lên chịu đựng. Đan điền của hắn bị nguồn năng lượng khổng lồ màu trắng ào ào kéo đi vào. Hắn có cảm tưởng như nó sắp bị vỡ tung ra thành nhiều mảnh. Nhiệt lực từ nguồn năng lượng phát ra làm hắn đau đớn đến không chịu nổi. May là lúc này dưới hạ thể của hắn đột nhiên có một dòng suối tinh thuần nào đó rưới vào bên trong làm dịu đi cơn đau bỏng rát mà hắn đang phải gánh chịu. Cảm giác ấm áp mà mềm mại này làm hắn không khỏi sung sướng mà kêu lên hoan hỉ trong lòng.

Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng nguồn năng lượng màu trắng cũng trở nên suy yếu đi. Mà lúc này, long hồn cũng không có tiếp tục hấp thu năng lượng nữa. Những luồng khí trắng còn sót lại tất thấy đều bị A Khờ thu vào trong đan điền, rồi chúng theo đan điền mà tản mát ra các đường kinh mạch. Nhờ thế mà sinh khí trên người hắn bắt đầu khôi phục lại. Thậm chí hắn còn có cảm giác như là tu vi của bản thân dường như cũng tiến một bước rất dài. Đan điền của hắn không còn mỏng manh như trước kia nữa, mà nó đã bắt đầu kết tinh lại, tạo ra một lớp giáp phòng ngự ở bên ngoài vô cùng kiên cố. Dù bây giờ hắn có bị hai luồng năng lượng như khi này công kích cũng có thể trực tiếp thu lấy mà không hề hấn gì. Chỉ có một điều làm hắn rất khó chịu

chính là, cái long hồn rõ ràng đã nuốt rất nhiều năng lượng vậy mà vẫn chưa chịu tỉnh lại. Có khi nào là nàng ta cố tình nằm lì trong đó mà không chịu ra hay không? A Khờ nghĩ đến cái khả năng đó thì liền muốn kiểm chứng. Chỉ là lúc này hắn cảm giác bên dưới hạ thân có chút khác thường, hắn hình như bị cái gì đó hút vào bên trong, rồi không chịu được mà phún xuất ra bên ngoài. Khi hắn mở mắt ra nhìn đến thì thấy báo em đang nằm đè lên trên người hắn. Trên người nàng không có mặc quần áo, hơi thở thì có chút gấp. Hắn nhìn không được mà đem nàng ôm xuống. Cảm nhận được hơi thở nam nhân trên người hắn, báo em cũng không do dự mà đáp trả lại sự ham muốn của hắn. Đợi đến khi cả hai mệt là nằm vật ra giường, nàng lúc này mới ôm lấy cổ hắn mà nói:

- Chàng tỉnh lại rồi, thật tốt!

Hắn đưa tay nhéo lên cái mũi của nàng, mắng yêu:

- Trong lúc ta hôn mê nàng lại dám cưỡng gian ta sao?

Nàng bị hắn nói đến đỏ mặt, vội úp vào trong lồng ngực hắn, rồi thủ thủ nói:

- Là người ta sợ chàng gặp chuyện nên mới đem thuần âm chi khí trên người truyền qua cho chàng, chàng còn trách người ta nữa a!

Hắn thấy nàng giãi, mới cười nói:

- Thì ta đã trả công cho nàng rồi còn gì?

Hắn nói đến đây lại muốn đem nàng kềm đến. Báo em lúc này vội lấy tay đẩy người hắn ra, nói:

- Hôm nay như vậy là đủ rồi, Lăng tỷ còn đang đợi ở bên ngoài kia. Để em ra ngoài gọi tỷ ấy vào, rồi báo tin chàng tỉnh lại cho tỷ ấy nha!

Hắn nghe nhắc đến Tiêu Lăng liền đề xuống dục hòa trong người, lại ngó quanh hỏi:

- Mà chúng ta đang ở đâu đây?

Nàng nghe hắn hỏi đột nhiên lại im lặng mà không có trả lời. Đến cuối cùng mới đứng dậy mặc lại y phục, rồi nói:

- Để em ra ngoài gọi Lăng tỷ đi vào!

Nàng nói xong liền đi, A Khờ đứng bật dậy mà kéo tay nàng:

- Nói đi, nàng có phải là đang giấu ta chuyện gì hay không?

Nàng bị hắn nắm đến có chút đau, lại kêu lên:

- Chàng làm em đau!

Hắn hơi giật mình, vội thu tay lại nói:

- Chẳng phải ta không có vận khởi linh lực sao, làm sao lại...

Hắn nghĩ đến luồng năng lượng màu trắng, lại nhớ đến những thay đổi của đan điền liền ngộ ra:

- Là nàng đã đem năng lượng đó rót vào trong người của ta có phải không?

Nàng nghe hắn hỏi liền biết là chuyện này không thể giấu giếm được nữa, mới thở dài nói:

- Được rồi, để em gọi Lăng tỷ đi vào rồi chúng ta nói chuyện. Chàng muốn biết cái gì em sẽ nói cho chàng biết.

Hắn nhìn thấy bóng lưng cô đơn của nàng bước ra khỏi phòng, đột nhiên trái tim cảm giác đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đại lễ đăng cơ

Cánh cửa mật điện lại một lần nữa được mở ra, nhưng lúc này người đứng bên ngoài chỉ còn một mình Tiêu Lăng, báo em đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Hắn hốt hoảng nắm lấy tay Tiêu Lăng mà hỏi:

- Nàng ấy đâu rồi?

Tiêu Lăng ánh mắt nhìn lên bàn tay đang nắm chặt của hắn, trong lòng nàng bắt đầu trở nên chua xót. Nàng có thể không quan tâm đến bên cạnh hắn có bao nhiêu người đàn bà. Nhưng dù nàng có bao dung đến mấy, khi mà chính nàng đang chứng kiến người đàn ông mà mình yêu thương quan tâm, lo lắng cho một người đàn bà khác. Mà người đó ở trong lòng hắn còn có một vị trí không nhỏ. Nàng chẳng lẽ lại không chua xót hay sao?

Hắn thấy nàng khóc còn tưởng là vì mình nắm tay đến quá chặt. Hắn vội vàng buông tay nàng ra, rồi riu rít xin lỗi:

- Ta không cố ý, ta có làm nàng đau lắm không?

Hắn vừa quan tâm hỏi, vừa kê miệng lên thổi vào tay của nàng. Nàng nhìn hắn một hồi lâu mà không nói lời nào. Mãi đến khi hắn ngừng thổi nàng mới nói:

- Nếu như sau này ta không thể ở bên chàng được nữa, chàng có thể vì thiếp mà lo lắng, vì thiếp mà nhớ thương hay không?

Nàng đột nhiên hỏi như vậy làm hắn bối rối không biết phải trả lời ra sao. Tay hắn lại nắm lấy tay nàng, nói:

- Nàng nói chuyện gì vậy? Tại sao sau này nàng phải rời khỏi ta? Dù nàng có muốn, ta cũng không để nàng chạy khỏi tay ta đâu!

- Thật không?

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn mà hỏi. Ánh mắt của hắn nhìn đến nàng, rồi cười:

- Đương nhiên là thật rồi, nàng không tin ta sao?

Khóe miệng nàng lúc này nhếch lên một nụ cười tinh xảo:

- Hi hi, là ta lừa chàng đó! Cả đời này của ta sẽ không để chàng chạy trốn một mình đâu!

Nàng nói rồi nhào vào lồng ngực hắn mà ôm chặt. Hắn không khỏi vuốt ve mái tóc của nàng cười:

- Từ khi nào nàng lại như trẻ con vậy? Có phải là lâu ngày không được ta ôm nên nhớ rồi phải không?

- Hi hi, đúng rồi đó! Ta muốn chàng ôm ta thật chặt như thế này, chàng có chịu không?

Hắn vui vẻ gõ nhẹ lên đầu nàng:

- Đương nhiên là chịu rồi! Ôm nàng ta có cảm giác rất mềm a! Ồ, mà ngực nàng bữa nay hình như có chút lớn nha! Có phải là nàng ăn thứ gì không nên ăn rồi hay không?

- Chàng đừng có đón bậy, tất cả là tại chàng đó!

- Ồ, thật sao? Vậy mà ta còn không biết đấy! Hay là nàng nói lại thử xem, ta làm sao có thể làm ngực nàng lớn lên được chứ?

- Xấu hổ lắm! Ta không nói cho chàng biết đâu!

Nàng càng rúc sâu vào ngực hắn, hắn càng vui thích mà bế nàng đi lên giường. Trong ánh mắt mê hoặc của nàng hắn chỉ cảm thấy một nỗi thèm khác dự vọng không cách nào kiềm chế được. Chỉ có nàng là nhìn hắn mà nước mắt lại rơi xuống:

- Xin lỗi phu quân! Ta làm tất cả những chuyện này đều là vì chàng mà thôi, nàng ta không thể vì chàng mà phản bội lại lời thề của thần. Ta chỉ có thể giúp chàng quên đi nàng ta mà thôi!

Nàng nói xong liền chìm đắm vào trong mê mộng của dự vọng. Mấy lời nàng nói hắn đương nhiên là không hề nghe thấy. Trong ánh mắt của hắn lúc này chỉ có một ngọn lửa tình thiêu đốt không cách nào tan biến được. Hắn dùng thân thể của nàng để thỏa mãn cơn khát tình trong người, còn nàng thì nghev hóp với hắn hòa thành một thể. Đến khi hắn u mê tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm trên lưng một con phi điều ma thú mà bay đi. Tiêu Lăng vẫn còn đang nằm trong lòng ngực hắn mà ngủ. Hắn cảm giác đầu óc có chút đau nhức, hình như là hắn vừa quên mất một chuyện quan trọng nào đó.

- Đúng rồi, báo em, nàng ta đi đâu rồi? Sao không đi cùng ta chứ?

Hắn nhớ ra rồi vỗ mạnh lên trán. Nhưng những thứ hắn nhớ được điều rất mơ hồ. Hắn nhớ là mình bị đánh thương, được Tiêu Lăng và báo em cứu thoát. Sau đó thì hắn nhận được một luồng năng lượng thần bí rồi tỉnh lại. Cuối cùng là hắn đã cùng với báo em lăn lộn qua hết một đêm, sau đó là ngủ chung với Tiêu Lăng. Còn tại sao hắn lúc này lại cười phi điều ma thú cùng với Tiêu Lăng, mà báo em cũng không thấy đâu thì lại không biết chút nào.

Tiêu Lăng vốn dĩ đã tỉnh ngủ từ lâu, nhưng nàng thấy hắn loay hoay suy nghĩ trong lòng lại sợ hắn hỏi đến thì không biết phải trả lời như thế nào nên nàng vẫn không chịu thức dậy. Nếu nàng nói ra sự thật là lừa gạt mà đưa hắn đem đi, không cho hắn gặp lại báo em. Nàng biết là hắn sẽ không trách nàng, nhưng hắn rất có thể vì vậy mà làm chuyện gì đó mà nàng không thể ngăn được. Hắn lúc này quả thật có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng, nhưng nhìn đến nàng đang mệt mỏi ngủ ngon như vậy thì không nỡ đánh thức. Hắn đành phải chờ đợi một hồi, rồi ngồi xếp bằng để tĩnh tọa.

Trong một tòa cung điện được làm bằng đá, trên chiếc ngai vàng phủ bằng da thú báo em ngồi cô độc một mình mà nhìn về phía phương trời xa xôi. Nàng dường như nghe được tiếng thở dài của ai đó mà nước mắt cứ thế chảy xuống thành hàng. Tay nàng khẽ sờ lên bụng rồi tự lẩm nhẩm một mình:

- Đi rồi, cuối cùng chàng cũng đi rồi! Không biết là bao lâu nữa ta mới có thể gặp lại được chàng đây? Ta thật sự rất nhớ chàng, phu quân của ta!
- Bệ hạ, đã tới giờ làm lễ rồi! Xin người mau mau đi đến thánh điện, mấy vị đại nhân đang đợi ở đấy!

Một ti nữ báo tộc cẩn thận đi đến gần nàng nhắc nhở. Nàng khẽ thở dài một tiếng, rồi vội quay mặt để lau đi nước mắt. Đến khi nàng rời khỏi đã là buổi chiều tối. Thánh điện thật ra chỉ là một cái tế đàn được làm bằng một loại thần thạch, loại thần thạch này là một khối lớn hình lục giác trôi nổi giữa không trung. Bên trên khối thần thạch được đặt rất nhiều phù trận, xung quanh là sáu vị tế tự đứng ra sáu góc của tế đàn. Rồi tiếng lẩm râm, lẩm nhẩm của bọn họ đồng thanh được gọi ra khi thấy nàng đi đến. Một lão nhân tóc bạc, tay cầm quả chuông cung kính đặt tay trước ngực lẩm nhẩm với nàng:

- Tham kiến nữ hoàng bệ hạ! Xin người hãy đi lên tế đàn để nhận lễ chúc phúc của thần!

Báo em chỉ khẽ gật đầu rồi bước đi lên, cái nghi lễ này đối với nàng mà nói chỉ là một cái thủ tục mà thôi. Khi bàn chân trái của nàng chạm lên trên tế đàn, những tiếng râm rang của sáu thầy tế càng thêm nhanh chóng. Đến khi bàn chân thứ hai của nàng bước hẳn vào trong thì nghi lễ cũng chính thức hoàn thành. Một luồng ánh sáng màu xanh biết từ trên trời theo một khe hở không gian nào đó rơi thẳng xuống tế đàn, đem thân hình nhỏ bé của nàng nuốt chửng vào bên trong. Những thầy tế và các tộc nhân đứng trong thánh điện, hay là những người đang ở bên ngoài quan sát thấy đều vội vàng cung kính quỳ rạp xuống đất, rồi thành tâm hô lớn:

- Cung nghênh nữ hoàng bệ hạ trở về! Cung nghênh nữ hoàng bệ hạ trở về!

Báo em ánh mắt bị luồng ánh sáng màu xanh biết che khuất, mọi vật xung quanh nàng đều không hề cảm nhận được. Đột nhiên trước mắt nàng trở nên tối sầm lại, cảnh vật xung quanh không còn là nơi tộc nhân nàng đang hành lễ. Mà thứ nàng thấy là một tòa cung điện thật lớn, nơi đó có đặt mười tám bức tượng thần. Nằm ngay ngắn, ở ngay phía trên cùng của mười tám bức tượng thần là một cái long ý hình rồng. Trên cái long ý chỉ có một cái đồ án hình bát quái, bên trên đồ án là một tòa tháp mười tám tầng. Ánh mắt nàng vừa nhìn đến tòa tháp thì một tầng nào đó của tòa tháp đột nhiên phát sáng. Luồng ánh sáng từ bên trong tòa tháp bay thẳng về phía nàng, rồi chui vào giữa trán của nàng đi vào bên trong. Nàng hốt hoảng phát hiện ra rằng bản thân nàng không có bất kỳ một sự chống cự nào với luồng ánh sáng thần bí đó. Đến khi trong đầu nàng xuất hiện vô số những hình ảnh, dữ liệu và một nguồn năng lượng mạnh mẽ xuôi theo các đường kinh mạch của nàng mà cải tạo cơ thể cho nàng. Không những kinh mạch, cốt cách đều rèn giũa một lần, đến cả hình dáng bên ngoài của nàng cũng bạo phát thay đổi. Những đường cong mượt mà trên thân thể nàng càng thêm sắc nét. Ánh mắt nàng càng lúc càng trở nên thâm thúy hơn trước. Một giọng nữ nhân truyền vào trong đầu của nàng:

- Chúc mừng người, truyền nhân của ta! Đã ba vạn năm nay rồi, cuối cùng thần cách của ta đã có người kế thừa. Chỉ đáng tiếc là năng lượng của nó dường như bị kẻ nào đó hấp thu gần hết!

Giọng nữ nhân nói đến đây có chút nghiêm lại, nhưng rồi đột nhiên giọng nói đó cười lên khắc khắc:

- Thú vị, thật là thú vị a! Vậy mà trong người người lại đang tồn tại một tia sinh mệnh của long đế! Ha ha ha, chúng ta cuối cùng cũng có hy vọng được phục sinh rồi! Mau, người mau nói cho ta biết! Là vị long đế nào đã để ý đến người?

Nàng nghe đến có chút phát hoảng. Nàng làm sao lại mang thai của vị long đế nào được chứ? Đột nhiên nàng nghĩ đến hần, rồi khóe miệng nhếch lên cười một cách si ngốc. Ta nàng vừa sờ lên bụng, vừa vô thức trả lời:

- Không phải, phu quân của ta không phải là long đế! Nhưng trong người của phu quân lại có huyết mạch của long đế!

Giọng nữ nhân càng trở nên gấp gáp:

- Như vậy là như thế nào? Hần không phải là long đế, lại có huyết mạch của long đế. Hần ta lẽ nào là truyền nhân của long đế? Không đúng, ta cảm thấy một tia sinh mệnh này rất quen thuộc a!

Giọng nữ nhân nói đến đây rồi lại cười to:

- Ha ha ha, đúng rồi! Là hần, là cái con rồng bại hoại đó! Ta nhất định là không nhận nhầm đâu, chỉ có huyết thống của tên bại hoại đó mới có mùi vị như thế này. Ha ha ha, quả nhiên là hần a! Quả nhiên là hần a!

Giọng nói đó cười lớn một tiếng rồi tiêu biến mất. Tế đàn lúc này cũng yên tĩnh trở lại. Báo em thì lại thấy mình đứng yên lặng trên tế đàn, phía bên dưới là thân dân của nàng đang tôn kính hướng về phía nàng mà quỳ lạy. Nàng nghiêng lại nhếch lên cười, bàn tay của nàng xoa lấy cái bụng phẳng lì của mình. Giọng nói của nàng truyền đi bốn phương tám hướng, vọng cả ra bên ngoài mấy trăm vạn dặm hoang sơ:

- Kể từ hôm nay, Khắc Lâu Ba Đặc Lạp ta chính là người cai trị của vương quốc báo tộc. Là nữ hoàng đời thứ hai mươi sáu của vương quốc. Hãy gửi đi thông điệp của ta cho toàn thể vương quốc này rằng, Ba Đặc Lạp ta sẽ có một ngày đem toàn bộ tộc nhân của mình rời khỏi Vong Thần cốc, trở về thế giới xinh đẹp bên ngoài!

- Hoan hô! Hoan hô!

- Nữ hoàng muôn năm! Nữ hoàng muôn năm!

Tiếng hò reo của cả vương quốc làm rung chuyển Vong Thần cốc. Miệng nàng cười, rồi tự nói với chính mình:

- Tin tưởng ta, đến một ngày nào đó ta sẽ đem toàn bộ tộc nhân của mình đến dưới trướng của chàng. Khi đó ta sẽ nói cho chàng biết là chúng ta đã có một hài nhi. Một hài nhi mập mạp và khỏe mạnh. Ta hy vọng lúc đó chàng sẽ yêu thích nó!

Nàng lại đặt tay lên bụng mà mỉm cười. A Khò không biết là mình lại có một đứa con như vậy. Nhưng dù có biết hẳn cũng không thể nào vui nổi, vì phiên phục lại tìm đến hẳn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Triệu hồi vong linh ma pháp sư

Tiêu Lăng đang giả vờ ngủ lúc này cũng phải bắt đầu dỗi mà đứng dậy nhìn đám người ở trước mặt. Nàng vốn là được báo em dùng một cái truyền tống trận ở trong mật điện bí mật truyền tống đi ra bên ngoài. Nào ngờ đoạn đường đi còn chưa được bao xa thì phía trước đã có một đám nam nhân cười phi thú kỳ dị chặn ở trước mặt. Đám phi thú này sở dĩ gọi chúng là kỳ dị, bởi vì thân hình của chúng đều giống như đám xác chết của vùng đầm lầy tử vong. Nhưng mà đám người cười chúng lại đều là người sống. Bọn họ mặc phục trang màu đen, che kín hết phần đầu. Ngay cả khuôn mặt cũng đeo thêm mặt nạ mà che khuất đi, chỉ chừa lại hai con mắt đỏ như hai đốm lửa nhìn đến hai người. Tiêu Lăng sợ hãi nép ở bên người A Khò, miệng lắp bắp nói:

- Vong linh ma pháp sư!

Đối với A Khò mà nói, mấy thứ vong linh ma pháp sư này không có gì quái lạ. Trong ký ức truyền thừa của Huyết Long hẳn đã có nghe nhắc qua. Chỉ là, đám người này vốn dĩ sau thần - ma đại chiến đã bị xóa sổ hầu như là tuyệt tích trên đại lục này, vậy mà bọn họ lại xuất hiện ở chỗ này?

- Các ngươi là ai? Tại sao lại xâm phạm vào bên trong lãnh thổ của chúng ta?

Một giọng nói ồm ồm như u hồn của một người nào đó trong số đám vong linh ma pháp sư này nói vọng ra. Rồi một giọng nói của nữ nhân khác chen vào:

- Những kẻ xâm nhập vào lãnh thổ của chúng ta, tất cả đều phải chết! Các ngươi mau ra tay đi!

Đám vong linh ma pháp sư này dường như là nghe theo lệnh của nữ nhân vừa lên tiếng, nên đồng loạt hô lên:

- Vâng, thưa đội trưởng!

A Khò còn đang tính toán xem phải nói chuyện với bọn họ như thế nào cho phải, không nghĩ đến vừa mới mở miệng ra là bị đánh giết. Hắn tức giận rống to:

- Chết tiệt! Các ngươi thật cho là ta không dám đánh các ngươi hay sao?

Hắn ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng quan trọng là bên cạnh hắn vẫn còn Tiêu Lăng. Nàng dù sao thực lực còn chưa đạt tới thánh cấp, mà đám vong linh ma pháp sư này có thể triệu hồi ra thú cưỡi thánh cấp, thực lực đương nhiên là không yếu. Một mình đối mặt với hơn mười hai tên vong linh ma pháp sư thánh cấp, bên cạnh còn có một nữ nhân không rõ thực lực. Hắn lại còn phải bảo hộ cho Tiêu Lăng. Lúc này đây hẳn quả thật là rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Nào biết, Tiêu Lăng từ bên cạnh hắn đột nhiên phi thân ra ngoài. Cả thân hình của nàng phiêu phù giữa không trung, một luồng năng lượng thuần khiết từ trong thể nội của nàng tuôn ra bên ngoài, bao bọc lấy khoảng không hơn mười trượng xung quanh. Hễ là công kích ma pháp của đám vong linh ma pháp sư đụng vào đều bị tan biến một cách vô hình. Nữ nhân thần bí đứng ở bên ngoài lược trận, lúc này không khỏi buột miệng hô lên:

- Cao cấp tinh hóa thuật, ngươi làm sao biết được thuật này?

- Hừ, ngươi không xứng để hỏi ta!

Tiêu Lăng lạnh tanh hừ lên một tiếng, rồi cả thân hình như hóa thành trăm vạn ánh sáng, xuyên qua từng lớp từng lớp phòng ngự của đám vong linh ma pháp sư. Nữ nhân thần bí liền vội vàng hô lên:

- Các ngươi mau lui ra, các ngươi chưa đạt đến thánh cấp, chưa phải là đối thủ của ả ta đâu!

Nữ nhân thần bí nói xong cũng không chần chừ đứng ở bên ngoài, nàng ta huy vũ hai bàn tay lại với nhau rồi lăm lăm trong miệng những thứ ngôn ngữ vô cùng khác lạ. Đến cả A Khò từng được long hồn và huyết long truyền thụ cho kiến thức cũng nghe không hiểu được. Cuối cùng, nữ nhân thần bí chấp hai tay lại với nhau, rồi hô lớn:

- Long thần, hiện!

Nữ nhân thần bí vừa dứt lời, từ dưới lòng đất không biết lúc nào lại chui lên một bộ xương trắng hình rồng, có cánh. Trên đỉnh đầu của nó còn lưu lại dấu

vết của một cái lân giác vô cùng sắc nhọn. A Khò lúc này muốn nhảy vào trợ chiến cho Tiêu Lăng. Mặc dù hắn không biết tại sao nàng lại đột nhiên có sức mạnh như vậy, nhưng hắn là nam nhân, hắn không thể để cho nữ nhân của mình gặp nguy hiểm được. A Khò vừa mới di chuyển, ngay lập tức mười hai tên vong linh ma pháp sư cùng với thú cưỡi của chúng vây quanh hắn lại. Hắn nghiêng rằng cảm hận trong lòng:

- Con bà nó, các ngươi thật muốn cắn ta?

Hắn quyền quơ, chân đá mà nện xuống tên vong linh ma pháp sư ở gần nhất.

Răng... rắc...

Tiếng xương cốt gãy vỡ cùng với tiếng la hét thảm thiết của tên vong linh ma pháp sư làm cho nữ nhân thần bí chú ý đến. Nàng ta lúc này mới biết thực lực của hai người còn muốn mạnh hơn nhóm người của nàng. Nàng không khỏi thất thanh mà la lên:

- Không được, hắn thực lực đã gần đạt đến đại thánh cấp! Các ngươi mau lui về thành báo cho thành chủ biết tình hình để người đưa quân đến chi viện! Đi mau!

Lệnh của nàng vừa ra, mấy tên vong linh ma pháp sư liền thi nhau ném quyền trục ma pháp mà chạy trốn. A Khò nhìn thấy hình dáng cổ xưa của chúng, lại nghĩ đến một thứ mà trong ký ức mơ hồ của Huyết Long lưu lại, miệng hắn không khỏi chửi đổng lên:

- Con bà nó, là truyền tông quyền trục, các ngươi thật muốn chạy trốn hay sao? Mau ăn của ta một gậy!

A Khò lúc này tay cầm lấy gậy sắt, đánh ra một ngàn không trăm tám mươi đường gậy, tạo thành những cái bóng còn ảnh rọi trời. Đám vong linh ma pháp sư kinh hãi mà hô lên:

- Đây là cái gì chiêu thức!

A Khò nhìn vẻ sợ hãi của chúng thì héch mồm lên cười:

- Là vô ảnh còn mà ta mới sáng chế ra đó, các ngươi ném thử xem mùi vị của nó như thế nào!

- A... aaaa... cứu mạng a...

Lời hắn vừa dứt, tiếng la hét thảm thiết của đám vong linh ma pháp sư la lên không ngừng nghỉ. Nhưng nét cười trên mặt hắn liền phải thu lại, vì lúc này đã có một tên vong linh ma pháp sư may mắn chui vào bên trong quyền trục mà chạy thoát. Hắn đánh ra mấy quyền cũng chỉ đánh trúng vào khoảng không ở trước mặt. Nữ nhân thần bí thấy tên thuộc hạ đã chạy thoát gánh nặng trong lòng cũng giảm đi hơn phân nửa. Ánh mắt A Khò lúc này cũng quét qua phía nàng, hắn tức giận la lên:

- Vợ tốt, để cho ta đến trừng trị à một phen, ta mà không đánh à cho hả giận thì không hết được cơn tức này!

Tiêu Lăng liếc mắt nhìn hắn, rồi nhún mày nói:

- Chuyện của nữ nhân để cho nữ nhân bọn ta giải quyết, chàng chỉ cần ngồi ở ngoài lược trận là được rồi!

Nàng nói xong cũng không để cho hắn có cơ hội xông vào, liền trực tiếp đem quả cầu ma pháp ngưng tụ nơi tay mà ném xuống. Nữ nhân thần bí ánh mắt nhìn đến hai người có chút tức giận trong lòng:

- Các ngươi nghĩ rằng ta sợ các ngươi hay là sao? Hừ, long thần, lên cho ta!

Bộ xương rồng vừa mới được nàng triệu hồi ngay lập tức nhận mệnh mà xông qua chỗ của Tiêu Lăng. Quả cầu ma pháp của nàng chạm đến thân thể của nó liền ngay một mẩu xương sườn cũng không thể phá vỡ được. Tiêu Lăng khuôn mặt không khỏi nhăn lại:

- Bán thân cấp sao? Vong linh ma pháp sư quả nhiên là lợi hại, có thể triệu hồi được cả những vong linh cao hơn mình một đại đẳng cấp. Ngươi có lẽ là người xuất sắc nhất của vong linh tộc?

- Hừ, các ngươi xem chừng cũng không phải là hạng người vô danh, ngay cả những chuyện của mấy vạn năm trước đều biết rất rõ ràng. Đúng vậy, ta là một trong mười vị thiên tài của vong linh tộc, ta xếp hàng thứ mười. Trên ta còn có rất nhiều người giỏi hơn!

Nữ nhân thần bí thần nhiên thừa nhận thật sự làm cho Tiêu Lăng có chút bất ngờ.

- Hừ, ngươi nghĩ chỉ mình ngươi mới có thể triệu hồi được thôi hay sao?

Tiêu Lăng miệng nói tay bấm pháp quyết, một luồng năng lượng tinh thuần cuộn cuộn từ trên người nàng bộc phát ra ngoài. Miệng nàng hô lớn:

- Nguyệt thần, xin ngươi hãy ban cho con sức mạnh của ngươi!

A Khò lúc này mắt tròn mắt dẹt mà nhìn hai nữ nhân trước mặt. Hắn có thể nhìn ra bí thuật mà Tiêu Lăng sử dụng có phần tương tự với Thần Long phụ thể thuật do long hồn truyền thụ cho hắn. Nhưng khác biệt của hai loại bí pháp này cũng không phải là nhỏ. Thần Long phụ thể thuật sẽ khiến cho người phụ thể suy yếu trong một thời gian ngắn, lúc phụ thể cũng sẽ trở nên cuồng tính hơn rất nhiều. Còn thứ bí thuật mà Tiêu Lăng sử dụng giống như là lời

chúc phúc của thần, tuy nó không hoàn toàn nhận được sức mạnh của thần, nhưng thực lực cũng nhờ đó mà tăng lên một mảng lớn. Với lại cái bí thuật mà nàng sử dụng cũng không có quá nhiều hạn chế, cùng với di chứng để lại.

- Nguyệt thần! Người là truyền nhân của Nguyệt thần! - Nữ vong linh ma pháp sư thấy Tiêu Lăng thi triển bí thuật thì thất thố kêu lên.

Tiêu Lăng ánh mắt nhìn nàng có chút ý cười:

- Đúng vậy, là ta may mắn nhận được truyền thừa của Nguyệt thần. Hôm nay, ta thay mặt Nguyệt thần trừ đi đám vong linh pháp sư tà ác các ngươi, thanh tẩy sự dơ bẩn của thế giới này!

- Hừ, ngươi cũng xứng sao?

Nữ vong linh ma pháp sư tuy ban đầu có chút sợ hãi, nhưng khi thấy sự khinh bỉ của Tiêu Lăng, tâm trí nàng liền trở nên bình tĩnh và kiên định hơn rất nhiều. Nàng ta nhảy lên lưng của vong linh long thần, tay cầm một sợi dây xích dài, vung ra đánh lên người Tiêu Lăng. Tiêu Lăng ánh mắt như điện chớp, nàng lóe lên mấy cái rồi biến mất, rơi vào phía sau lưng của nữ vong linh ma pháp sư. Cái đuôi rồng như có linh tính mà đánh quật lên người nàng, tay nàng tạo thành một khối ánh sáng màu trắng ngà đập đến.

Ầm!

Tiếng nổ lớn làm chấn động thân hình của nàng, hất văng nàng bay ra ngoài mấy chục trượng. Cái đuôi rồng cũng bị nứt rạn một đoạn xương dài. Vong linh long thần giận dữ gầm lên những tiếng âm thanh như lôi đình. Nữ vong linh ma pháp sư nhân cơ hội này mà ném sợi dây xích trên tay đi ra với ý định bắt lấy Tiêu Lăng. A Khờ nhìn thấy tình thế không ổn liền nhảy xông vào. Đúng lúc này một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống chộp lấy. Hắn hốt hoảng phát hiện ra bản thân như bị trúng định thân thuật, không cách nào mà nhúc nhích được. Hắn bất giác thấy mình rơi vào trong khoảng không tối mịt, rồi bất lực mà vùng vẫy trong tuyệt vọng. Hắn muốn hét lên thật lớn để thoát khỏi trời buộc vô hình. Nhưng âm thanh từ trong cuốn họng của hắn cũng bị tắt nghẽn mà không phát ra được thành tiếng. Hắn cứ như vậy mà bị kẻ khác bắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: A Khờ bị bắt

A Khờ bị bắt, Tiêu Lăng hốt hoảng nhận ra chính nàng cũng bị sợi xích màu đen trên tay nữ nhân thần bí trói buộc. Giọng nói lạnh tanh của một nam nhân vang lên ong ong trong đầu:

- Trở về thành!

Đó là những gì cuối cùng mà ý thức của nàng có thể lưu lại được. Khi nàng mở mắt ra, cảnh vật xung quanh chỉ là một mảnh tối đen như mực. Thậm chí đến những ngón tay nàng cũng không cách nào quan sát thấy. Nàng thử đem linh lực trong người ra vận khởi, nhưng mọi cố gắng của nàng chỉ là vô ích. Linh lực trong cơ thể nàng bị thứ gì đó cho giam cầm lại. Chúng chỉ có thể tụ ở bên trong đan điền, mà không cách nào thoát ra bên ngoài. Nàng bất lực tìm kiếm cho mình một tia hy vọng, nhưng bóng tối lại làm cho nàng cảm thấy sợ hãi. Nàng ước gì ngay lúc này có hân ở bên cạnh, chỉ cần có hân nàng sẽ không sợ hãi bất kỳ điều gì.

Nhưng lúc này, hân cũng đang bị người ta bắt giam trong một cái lồng sắt lớn. Xung quanh lồng sắt được bố trí rất nhiều đồ án hình thù ma quái và dữ tợn. Một đám vong linh ma pháp sư thay nhau mà canh chừng hân không một phút giây lơ là.

A Khờ hai mắt nhắm nghiền, trong ý thức của hân chỉ mơ hồ nhìn đến một bàn tay khổng lồ ập đến, rồi mọi thứ liền cứ như vậy không nhớ rõ ràng. Hân không biết là có phải do vận khí của mình dạo này rất kém hay không, mà từ khi xuống núi đến giờ hân toàn gặp những chuyện phiền phức vào người. Lần này thì hay rồi, hân bị người ta bắt đem đi, đến cả hình dáng của người ta như thế nào hân cũng không biết.

Mắt hân mở lớn nhìn cái lồng giam trước mặt, xung quanh là đám vong linh ma pháp sư cứ lom lom ánh mắt hung dữ nhìn hân. Hân khinh bỉ nhìn bọn họ mà nhếch mép cười. Nụ cười của hân vô tình rơi vào trong mắt của một tên vong linh ma pháp sư ở gần đó. Tên vong linh ma pháp sư này liền tức giận mà quát lên:

- Tên khốn kiếp, ngươi cười cái gì mà cười? Có tin là ta móc mắt chó của ngươi ra đem cho sùng vật của ta ăn hay không?

Cái thanh âm này hình như hân đã nghe đâu đó rồi. Suy nghĩ một lúc, hân liền phá lên cười:

- Ha ha ha, ta còn tưởng là ai! Hóa ra là cái tên thủ hạ bại tướng suýt chút nữa bị ta đánh gãy răng. Thế nào, ngươi tức giận sao? Vậy có gan thì lại đây mà đánh ta đi, ta bảo đảm là ngươi sẽ có đi mà không có về đâu đó!

Bị A Khờ chọc tức, gã vong linh ma pháp sư không những không tức giận, mà còn mở miệng cười:

- Ha ha ha, ngươi tưởng là ngươi có thể dọa được ta hay sao? Trên người ngươi đã bị thành chủ đại nhân gieo xuống cấm chế, linh lực trên người đã bị

phong ấn lại. Người nghĩ rằng một cái tu sĩ không có linh lực thì có thể uy hiếp được ta sao?

- Thật không?

A Khờ lại nhếch mép lên cười, làm cho tên vong linh ma pháp sư trong ý thức có chút sợ hãi. Hắn vội vã lắc đầu, trấn tĩnh nói:

- Không đúng, người là đang cố phô trương thanh thế mà thôi! Ta không tin là một cái người không có linh lực lại có thể làm gì được ta!

Hắn nghĩ vậy nên liền quả quyết tiến lại gần. A Khờ trong lòng thầm tính toán rồi cười khẩy. Nào ngờ lúc này lại có tiếng nữ nhân quát lớn:

- Làm cái gì? Mau lui xuống cho ta! Chưa có lệnh của ta ai cho phép các người tiến lại gần hắn?

Tên vong linh ma pháp sư bị gọi đến liền giật mình, hắn ngơ ngác nhìn thấy khoảng cách của mình và cái lồng giam chỉ vừa đúng một bước chân. Hắn không hiểu tại sao vừa rồi mình lại xúc động mà lỗ mãng như vậy. Hắn sợ hãi lui về sau mấy bước liên tục. Nữ nhân thân bí lúc này đã xuất hiện sau lưng hắn. Ánh mắt của nàng nhìn đến A Khờ đang bị giam trong lồng sắt:

- Người vừa rồi lại giờ trò gì? Có tin hay không là ta đem ả ra hành hạ cho đến chết?

A Khờ giật mình, hai tay hắn nắm chặt song sắt, hàm răng nghiến chặt:

- Nếu các người dám làm tổn thương đến nàng, dù phải trả bất cứ giá nào ta cũng sẽ hủy diệt vong linh tộc các người!

Hai con người màu đen của hắn đột nhiên chuyển thành màu đỏ sẫm như hai ngọn lửa trời, dọa cho nàng chết khiếp mà lui lại. Đám vong linh ma pháp sư lại càng không dám đến gần. Nữ vong linh ma pháp sư lúc này thanh âm có chút dịu lại:

- Là ta nhận lệnh của thành chủ đại nhân đến đưa người đi đến gặp ngài. Người tốt nhất là ngoan ngoãn mà đi theo ta, đừng có giờ trò ở phía sau lưng. Tính khí của thành chủ đại nhân không phải dễ nói chuyện như bọn ta đâu!

- Người lo lắng cho ta?

Nhìn nụ cười hèn mọn của hắn, nàng quả thật muốn cho hắn ăn ngay một cước. Nàng tức giận mắng:

- Người nghĩ cũng đừng có nghĩ! Hừ, tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, nếu không thì đừng có trách ta!

Hắn chọc nàng giận thì vui vẻ phá lên cười:

- Ha ha ha, ta càng lúc càng nhìn người rất thuận mắt a! Ha ha ha!

- Hừ!

Nàng ném cho hắn một cái ánh mắt thù hận, rồi phát tay cho đám thủ hạ đi vào bên trong lồng hắn ra ngoài. Tiếng xích sắt va chạm tạo ra những tiếng âm thanh leng keng rất là vui tai. Hắn không nghĩ đến mỗi ngày nào còn oai phong coi khinh thiên hạ, giờ lại bị lôi kéo như một con vật nuôi rề tiền.

- Thế nào, cảm thấy rất bất mãn hay sao?

Nàng nhìn vẻ mặt nhăn nhó của hắn không hiểu sao lại có chút ý cười. Mà đám thuộc hạ nghe giọng điệu của nàng có chút cổ quái liền cảm thấy khó hiểu trong lòng. A Khờ thì lấy lại tinh thần, đem mấy sợi xích sắt vỗ vỗ vào nhau tạo thành những tiếng âm thanh. Rồi hắn vui vẻ cười:

- Ta thấy những thứ này tuy có hơi vương vãi một chút, nhưng âm thanh của chúng nghe cũng rất vui nhộn. Thế nào, người có muốn nghe thử không? Nhân tiện đây ta giúp người giải khây một chút!

- Hừ, đồ điên!

Nàng thấy nói cũng không lại được hắn nên dứt khoát lệnh cho đám thuộc hạ đưa hắn đi đến phủ thành chủ. A Khờ ngoài mặt tươi cười vui vẻ, nhưng trong lòng của hắn thì lại buồn bực không thôi. Hắn hiện tại có rất nhiều việc để làm, vậy mà lại bị đám người không quen không biết này bắt đến đây. Đã vậy tung tích của Tiêu Lăng cũng không biết ở chỗ nào. Nếu mà nàng có chuyện gì hắn e là mình sẽ nổi điên mất thôi. Hắn hận, hận chính mình thực lực quá kém cỏi, đến cả nữ nhân bên cạnh mà hắn cũng không thể bảo vệ được. Vậy thì hắn có thứ gì mà đi kêu gào với thiên hạ, còn cái gì là có ta thì các người không cần phải sợ. Hắn càng nghĩ hận thù trong lòng càng lớn. Bất giác hắn đánh rùng mình một cái. Hắn có cảm giác như là vừa có một con mắt của ai đó nhìn thấu vào bên trong suy nghĩ của hắn. Cái con mắt đó chỉ vừa chớp lên là liền biến mất, hắn không thể xác định là có phải mình gặp ảo giác hay không. Trong lúc hắn còn đang mải mê suy nghĩ, nữ vong linh ma pháp sư lớn tiếng thúc giục:

- Người còn đứng ngây ra đó làm cái gì? Không mau mau đi vào đi!

A Khờ choàng tỉnh. Ánh mắt hắn nhìn đến một tòa nhà cổ được làm hoàn toàn bằng kim loại màu đen. Phong cách cổ kính cùng sự trầm lắng của nó làm cho người ta khi tiến đến gần cảm giác vô cùng lạnh lẽo. Cái lạnh lẽo này không phải bởi vì hàn khí xung quanh ảnh hưởng đến, mà là cái lạnh lẽo của một tâm hồn cô độc và tàn nhẫn. Hắn ngira cổ hít sâu một hơi, hai chân không nhanh không chậm tiến vào bên trong. Mấy tên vong linh ma pháp sư, và cả nữ vong linh ma pháp sư đều không dám tiến thêm bước nào. Bọn họ dường như rất kiêng kỵ khi đến gần nơi này. A Khờ lúc này đâu còn hơi sức để quan tâm đến mấy chuyện như vậy. Lúc hắn vừa bước qua khỏi cánh cửa sắt, cánh cửa liền ngay lập tức đóng lại. Rồi mọi thứ như tối sầm lại, hắn phải

cố gắng mở to mắt quan sát một hồi mới làm quen được hoàn cảnh xung quanh. Hắn theo một lối hành lang nhỏ đi thẳng vào bên trong một cái sảnh lớn. Căn phòng tương đối rộng rãi nhưng lại chẳng thấy có thứ gì được sắp đặt ở xung quanh, chỉ có một cái ghế sắt đặt ngay chính giữa vị trí trung tâm. Bên trên cũng không có bất kỳ ai ngồi lên. Nhưng hắn vẫn cảm thấy có ai đó đang đưa mắt nhìn về phía mình. Hắn loay hoay nhìn xung quanh một lúc. Nào ngờ vừa mới ngoảnh mặt đi đã có tiếng người trầm thấp gọi đến:

- Người đang tìm ta sao?

Cái thanh âm này hắn còn nhớ rất rõ, chính là cái thanh âm mà lúc bàn tay đỏ bắt hắn tới đây nói ra. Lẽ nào vị thành chủ muốn gặp hắn chính là cái kẻ đã bắt hắn tới đây? Nhưng mà hắn ta làm sao lại phiền phức như vậy làm gì? Chẳng phải chỉ cần trực tiếp đem hắn đến hỏi là được rồi hay sao?

Dường như cảm nhận được sự suy nghĩ của hắn, thanh âm vừa gần vừa xa lại vang lên lần nữa:

- Có phải người có rất nhiều nghi hoặc muốn hỏi ta lắm, đúng không?

A Khò lúc này mới hay cái ghế sắt đặt giữa sảnh lớn tự lúc nào đã có một người đàn ông ngồi ngay ngắn phía trên. Người đàn ông này cũng là một cái kiểu trang phục màu đen trùm kín đầu, đeo trên người chiếc mặt nạ bằng sắt chứa hai lỗ hốc mắt ra ngoài. A Khò nhìn ông ta không đáp, ông ta lại nhàn nhạp nhìn hắn hỏi:

- Thế nào, người không muốn trả lời câu hỏi của ta hay sao?

A Khò bị ánh mắt của ông ta nhìn đến suýt chút nữa là tự quỵ xuống đất. Cổ khí thế này quả nhiên là làm lòng hắn càng thêm rối loạn: "Người này, thực lực thật sự quá cường đại".

Vừa rồi là ông ta cố tình thả ra uy áp để chèn ép hắn, nào ngờ hắn chỉ thoáng giật mình một chút mà không có sợ hãi quỵ xuống. Ông ta lại có cảm giác hơi có hứng thú nhìn đến. A Khò liền làm ra vẻ vô sự mà thần nhiên nói:

- Ta chỉ có một cái thắc mắc duy nhất ở trong lòng, là một đại nhân vật như ngài lại tìm đến ta như vậy để làm gì? Lẽ nào ta có thứ gì đó đáng tiền cho ngài chú ý đến hay sao?

Hắn cố ý nhấn mạnh từ ngữ của mình, rồi thử quan sát phản ứng của ông ta. Chỉ đáng tiếc là ông ta đã đeo mặt nạ, nên hắn không cách nào nhìn thấu được. Lại là cái kiểu thanh âm nhàn nhạp đó phát ra từ bên trong lớp mặt nạ kim loại:

- Vậy thì người thử đoán xem sao? Nếu người đoán đúng ta có thể bỏ qua chuyện người giết chết mười mấy tộc nhân của ta. Còn nếu đoán sai thì...

Ánh mắt ông ta lại nhìn đến làm cho A Khò cảm giác lạnh lạnh sống lưng.

- Thôi bỏ đi, dù sao ta cũng đâu không lại ngại. Ngài có chuyện gì muốn ta ra sức thì cứ nói đi, ta làm được thì ta nhất định sẽ làm. Còn nếu ta không làm được thì ta cũng sẽ cố gắng mà làm!

A Khò tỏ ra thành thật nói chuyện làm cho người đàn ông đeo mặt nạ sắt rất hài lòng gật đầu:

- Vậy thì tốt, ta cũng không vòng vo nữa. Người nói cho ta là làm cách nào mà người và nữ nhân của người có thể đi đến được chỗ này?

A Khò nghe hỏi thì hơi chút ngớ người, chính hắn thật ra cũng không biết là tại sao mình đến được nơi này. Mà người biết được thì chỉ có một mình Tiêu Lăng. Hắn đương nhiên là không ngốc đến mức nói chuyện này ra miệng. Hắn hắc hắc cười tà:

- Ha ha ha, ta còn tưởng là ngài muốn ta làm chuyện gì khó khăn, chứ chuyện này với ta mà nói thì thật quá đơn giản.

- Thật sao?

Trong một thoáng chốc này hắn có thể nhìn thấy ánh nạt hưng phấn của gã đàn ông trước mặt. Một tia hy vọng chợt lóe lên trong đầu của A Khò: "Lần này ta không hổ chết người, ta thề ta không lấy tên A Khò".

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thập muội, Cữu muội

A Khò vừa cười vừa nói:

- Đương nhiên, đương nhiên! Chỉ cần ngài chuẩn bị cho ta một số vật dụng cần thiết, ta nhất định sẽ giúp ngài mở một con đường đi xuyên qua cái nơi này. Nhưng ngài nhất định phải cho ta đi gặp nữ nhân của ta, thì ta lúc đó mới có thể an tâm làm việc được!

Người đàn ông đeo mặt nạ sắt điềm tĩnh nhìn hắn, rồi gật đầu nói:

- Được, chỉ cần ngươi không giờ trò gì sau lưng ta, ta nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho hai người các ngươi.

Lời của ông ta vừa dứt cánh cửa sắt lại một lần nữa mở ra. A Khò giật mình quay lại thì đã không thấy người đầu, hắn chỉ có thể cảm nhận được một tia sinh khí còn lưu lại phía trên. A Khò hơi lắc đầu rồi hướng phía bên ngoài đi ra. Nữ vong linh ma pháp sư vừa thấy hắn liền lên tiếng nhắc nhở:

- Thành chủ đại nhân có lệnh, kể từ giờ phút này ngươi có quyền tự do đi lại trong phạm vi giám sát của ta. Nữ nhân mà ngươi muốn gặp tối nay sẽ được ta tự tay đưa đến. Còn bây giờ ngươi có yêu cầu gì thì có thể trực tiếp nói với ta!

- Thật sao?

Ánh mắt hắn sáng lên. Nữ vong linh ma pháp sư có chút đề phòng mà giữ chặt sợi xích sắt trong tay:

- Ngươi muốn làm gì?

- Há?

Bị nàng hỏi đến hắn không khỏi ngớ người ra nhìn:

- Ta muốn làm gì? Ta đương nhiên là muốn đi ngủ rồi! Ngươi xem, tay chân ta bị xích lại như vậy thật là bất tiện a! Dù sao nơi này các ngươi nhiều người như vậy, linh lực của ta cũng đã bị cảm chế rồi. Không lẽ các ngươi còn sợ ta chạy trốn mất hay sao?

Nữ vong linh ma pháp sư ánh mắt đảo qua người hắn một vòng, rồi nàng mới phát tay đem đám xích sắt trên người hắn giải khai xuống. Xích sắt được giải, hắn cảm thấy cả người nhẹ nhõm và thoải mái hơn rất nhiều. Hắn nhìn nàng cười cười:

- Bây giờ ta muốn đi tắm, chắc là không có vấn đề gì chứ?

Nghe yêu cầu của hắn nàng chán ghét phát phát tay nói:

- Tùy ngươi, ta sẽ cho thủ hạ sắp đặt cho ngươi một chỗ để nghỉ ngơi. Nếu không còn việc gì nữa thì ngươi mau mau đi trở về đi. Ta còn có chút chuyện phải đi làm.

Nàng nói đến đó thì quay đầu gọi người. Tên vong linh ma pháp sư đứng ở gần nhất liền tiến đến trước mặt nàng, cung kính đặt tay ở trước ngực, nói:

- Đội trưởng có việc gì cần tiểu nhân đi làm không ạ?

- Ngươi thu xếp cho hắn một phòng để nghỉ ngơi trước đi, nhớ, dẫn đội của ngươi đi theo phía sau để giám sát hắn. Tuyệt đối không được để hắn chạy trốn, ta sau khi xong việc sẽ quay lại canh chừng hắn!

- Dạ, vâng! Thuộc hạ sẽ đi làm ngay!

A Khò bị đám thuộc hạ của nàng dẫn đi, nàng mới thở ra một hơi:

- Hờ, cuối cùng cũng được yên ổn một thời gian! Cái tên này thật là phiền phức. Nhưng không biết thế giới bên ngoài sẽ như thế nào nhỉ?

Nàng miễn mang suy nghĩ một hồi lâu, rồi tắc lưỡi thở dài:

- Ài, kệ đi! Dù sao thời gian cũng không còn nhiều, ta phải tranh thủ làm một số việc mới được.

Nàng nói xong lại bỏ đi một mình. Nơi nàng đến là một căn mật thất tối om om, không một ánh đèn. Nàng phát tay lấy ra một viên minh châu hình tròn. Viên minh châu bị nàng ném về phía trước, rồi nàng lần theo ánh sáng của nó mà đi đến một cái tầng hầm được làm bằng tinh thiết. Đứng trước cửa tầng hầm là một nữ nhân nhỏ thó cũng mặc phục trang màu đen giống nàng. Nữ nhân này vừa trông thấy nàng đi đến liền hô lên:

- Thập muội, ngươi tới thật đúng lúc quá! Ta có chuyện muốn đi ra ngoài, ngươi ở đây canh chừng dùm ta được không?

- Cừu tỷ, ngươi có việc gì thì cứ đi làm đi! Ta nhận được lệnh của đại nhân sẽ đem người bên trong đó đi ra ngoài một lát. Sau khi tỷ xong việc thì cứ đến tìm ta, ta sẽ đưa người về lại cho tỷ!

- Hay quá! Hay quá! Vậy ta đi trước đây! Muội cứ tự tiện mà làm việc đi nhé!

Nàng ta nói xong liền đi, Thập muội có chút bất đắc dĩ thở dài:

- Ài, Cừu tỷ vẫn là chứng nào tật nấy, lại lười nhát trốn ra ngoài để đi chơi rồi a!

Tiêu Lăng nhìn thấy một cái bóng người tiến dần về phía mình, trong lòng nàng âm thầm vang lên tiếng cảnh giác. Nhưng cuối cùng nàng chỉ cười khẩy mà tự nói với chính mình:

- Ngươi bây giờ một chút linh lực cũng không có, người ta đến giết ngươi thì ngươi lấy gì mà chống đỡ đây!

Thập muội vốn dĩ vừa đi vào, lại nghe mấy lời lảm nhảm của nàng thì chợt cười, nói:

- Không phải lần trước ngươi rất hung hăng, rất can quấy hay sao? Thế nào, giờ ngươi đã thấy sợ rồi phải không?

Tiêu Lăng nghe thấy cái bóng người nói chuyện với mình thì nàng ngẩng đầu lên cười khẩy:

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra là ngươi! Ngươi đến đây là để giết ta hay là đến vũ nhục ta?

- Vậy thì ngươi thử đoán xem, kết cục của ngươi sẽ như thế nào?

Tiêu Lăng ánh mắt lơ mơ chẳng thể nhìn rõ, nàng lại thăm thăm thờ dài một hơi:

- Trước khi chết, ta muốn biết tin tức của chàng có được hay không?

- Kỳ lạ, ngươi không sợ chết lại muốn gặp hắn để làm cái gì?

Thập muội từ trước đến giờ lớn lên ở Từ Vong cốc, nàng chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Chuyện tình cảm nam nữ nàng cũng không hiểu. Nàng chỉ biết là muốn tồn tại ở đây thì nàng cần phải có thực lực, không có thực lực thì nàng sẽ bị kẻ khác chà đạp và khinh ghét. Cho nên ngoài việc tu luyện để tăng cường thực lực của chính mình ra, nàng hầu như chưa từng tiếp xúc nhiều với bất kỳ ai, kể cả là những huynh muội cùng nàng lớn lên từ nhỏ. Thấy nàng nghi hoặc hỏi đến, Tiêu Lăng nhàn nhạt đáp:

- Khi nào người bắt đầu yêu một ai đó, ngươi sẽ hiểu được cảm giác của ta thôi!

- Yêu, yêu là cái gì?

Thập muội nghe nàng nói lại càng hồ đồ hỏi đến.

- Yêu mà ngươi cũng không biết sao?

Tiêu Lăng chính lúc này cũng bắt đầu nghi ngờ hỏi lại. Thập muội mới thành thật đáp:

- Ta từ nhỏ đến lớn ngoài việc tu luyện ra thì ta chẳng quan tâm đến chuyện gì khác. Ta chẳng biết là từ "yêu" mà ngươi nói có ý nghĩa như thế nào. Chẳng lẽ khi người ta "yêu" nhau thì sẽ không sợ chết nữa hay sao?

- Đương nhiên, nếu ngươi thật sự yêu một ai đó, ngươi sẽ cảm thấy ngươi rất cần người đó. Ngươi chỉ muốn ở bên cạnh người đó, dù có chết ngươi cũng sẽ không sợ!

Thập muội chữ hiểu chữ không, lắc đầu nói:

- Cái thứ "tình yêu" mà ngươi nói thật phiền phức! Ngay cả tính mạng mà cũng không cần, vậy yêu để làm gì? Đúng là ngu ngốc!

Tiêu Lăng bị nàng mắng như vậy chỉ cười nhạt, nói:

- Ngươi không hiểu vì ngươi chưa yêu ai bao giờ, đến lúc yêu rồi thì ta hy vọng là ngươi sẽ nhớ đến những lời mà ngươi đã nói với ta hôm nay!

- Ngươi yên tâm, ta cả đời này chỉ yêu thích việc tu luyện, những chuyện khác ta sẽ không quan tâm đến.

- Vậy nói đi, ngươi đến đây là để giết ta vẫn là hành hạ ta?

Nghe Tiêu Lăng hỏi Thập muội cũng không dong dài, đáp:

- Là có người muốn gặp ngươi!

- Ai?

Tiêu Lăng vô ý thức hỏi lại, đến khi lời ra khỏi miệng nàng mới vui vẻ cười:

- Là chàng sao?

Nhìn vẻ mặt rạng rỡ của nàng, không hiểu sao trong lòng Thập muội rất khó chịu. Nàng lớn tiếng hừ lạnh, rồi nói:

- Ta giúp ngươi cởi bỏ xiềng xích bên ngoài, ngươi theo ta đi đến chỗ của hắn. Ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, đừng có tìm cách mà bày trò với ta. Ta có thể bắt ngươi được thì cũng có năng lực khiến ngươi sống không bằng chết!

Giọng nói gay gắt của Thập muội cũng không làm cho Tiêu Lăng sợ. Nàng nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Ngươi yên tâm, chỉ cần được gặp chàng, chuyện gì ta cũng có thể đáp ứng ngươi!

- Tốt, vậy chúng ta đi!

Trong lúc Thập muội dẫn theo Tiêu Lăng rời khỏi mật thất, A Khờ đã được đám vong linh ma pháp sư chuẩn bị cho một bồn nước ấm. Bên trong được bỏ vào rất nhiều loại kỳ trân dị thảo. A Khờ không nghĩ đến một đồng lớn được thảo này ở đây lại không đáng tiền đến như vậy. Mấy loại thảo được mà hần bắt đám vong linh ma pháp sư đem đến đều thuộc vào loại quý hiếm ở bên ngoài. Giá trị của chúng ít nhất cũng phải là mấy trăm vạn từ linh thạch. Với số lượng lớn linh thạch như vậy mà hần chỉ dùng để tắm rửa, không biết chuyện này mà đồn ra ngoài hần có làm tức chết mấy người hay là không?

- Yêu cầu của ngươi ta đã đáp ứng, ta có thể lui ra được rồi chứ?

Tên vong linh ma pháp sư có vẻ khó chịu muốn lui ra ngoài, nào ngờ A Khờ lại nhếch mép lên cười:

- Thế nào? Đây là thái độ mà ngươi đối đãi với khách quý của thành chủ đại nhân hay sao?

Tên vong linh ma pháp sư mỗi lần nghe hần nhắc đến thành chủ đại nhân liền bị hù sợ:

- Ngươi... ngươi còn muốn ta phải làm thế nào thì ngươi mới hài lòng được chứ? Ta... ta... ta làm chuyện gì có lỗi với ngươi hay sao mà ngươi cứ bắt ép ta hoài vậy?

- Hừ... hừ... ngươi còn nói là không có nữa sao? Hừ... không phải tại ngươi thì...

Nếu như không phải e ngại tai mắt ở bên ngoài, A Khờ thật muốn một cước đạp chết tên vong linh ma pháp sư trước mặt. Lần trước không phải là hần chạy thoát về báo cho thành chủ đến bắt người, A Khờ cũng không phải khổ sở như vậy. Hần liếc mắt nhìn tên vong linh ma pháp sư một cái, rồi phát phát tay nói:

- Thôi được rồi, ngươi đi đi. Tốt nhất là sau này ngươi đừng có để ta nhìn thấy ngươi nữa, nếu không thì...

A Khờ nói đến đó rồi không nói nữa, tên vong linh ma pháp sư vội gật đầu lia lịa nói:

- Dạ, dạ! Ta sau này sẽ không đến làm phiền ngài nữa!

Hần nói xong liền nhanh chân chạy mất. Đợi đến khi chạy thật xa, bảo đảm rằng không còn ai ở gần kề, hần mới lớn tiếng chửi mắng:

- Mẹ nó, nếu như không phải có lệnh của đại nhân, ngươi nghĩ ta sợ ngươi chắc!

- Ngươi là đang mắng ai đấy?

Đột nhiên có người ở bên cạnh hỏi đến làm cho hần nhảy dựng lên mà vô ý tránh lui. Đến khi ánh mắt hần nhìn đến một nữ nhân nhỏ thó mặc đồ đen đứng bên cạnh mới vuốt ngực, nói nhỏ trong miệng:

- May quá, suýt chút nữa là ta đã bị hù chết rồi!

- Thế nào, ta hỏi sao ngươi không trả lời ta?

Hần cảm nhận được ánh mắt bất thiện của nàng nhìn đến, vội xua tay nói:

- Không dám, không dám! Là thuộc hạ bị đại nhân dọa sợ nên mới như vậy, xin đại nhân bỏ qua cho!

- Hừ, bộ dáng của ta lẽ nào đáng sợ lắm hay sao?

Hần biết mình gặp phải sát tinh, nên vội vàng đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Là thế này, tiểu nhân vừa rồi bị người ta ức hiếp, nên trong lòng vẫn còn rất sợ hãi. Đại nhân là người đại lượng, xin ngài đừng có trách phạt tiểu nhân!

Thiếu nữ đưa tay sờ cằm rồi nói:

- Ngươi chẳng phải là thuộc hạ của Thập muội sao? Là kẻ nào lại dám ức hiếp thuộc hạ của nàng? Có phải là mấy tên lão tam, lão tứ gây chuyện hay không?

- Dạ, không phải! Thuộc hạ là bị một tên ngoại lai ức hiếp, đại nhân phải làm chủ cho ta chuyện này mới được!

Nghe nhắc đến ngoại nhân, ánh mắt của nàng đột nhiên sáng lên:

- Ngoại nhân, có phải là cái tên đi cùng với nữ nhân kia không?

- Dạ, dạ! Đúng hần rồi, ạ!

Nàng liền lập tức vỗ tay ra điều khí khái nói:

- Hay lắm, vậy người mau dẫn ta đến đó trị tội hần! Chỉ là một tên ngoại lai mà cũng dám bắt nạt người của vong linh tộc chúng ta hay sao? Đi!

- Dạ, dạ!

Tên vong linh ma pháp sư khép nép dẫn theo nàng đi ở phía sau. Ánh mắt hần lúc này sáng quắt, miệng nở ra một nụ cười vô cùng tà ác. A Khò không biết là mình cứ như vậy bị người ta tính toán lên đầu. Phiền phức này, hần phải giải như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lừa gạt thiếu nữ

Người nói xem, người đó có thể đưa chúng ta ra ngoài được không?

- Không biết thế giới bên ngoài sẽ như thế nào nhỉ?

Mấy tên vong linh ma pháp sư đi lại tuần tra bên ngoài rồi tán gẫu với nhau. Tên vong linh ma pháp sư vừa lúc dẫn theo Cửu muội đi đến, tần hần nói:

- Các người nói năng lung tung cái gì đó? Có phải là ngứa miệng ngứa mồm hết rồi không?

Đám vong linh ma pháp sư đang đi tuần nghe thế thì giật mình quay lại. Khi bọn họ trông thấy hần đi cùng với Cửu muội thì liền ngay lập tức đi ra xa. Cửu muội dường như nhìn đến quen mắt, liền hừ lạnh nói:

- Một đám nhát gan! Đi, mau dẫn ta vào bên trong xem tên kia có phải là ba đầu sáu tay hay không, hần dám cả gan đánh cả người của vong linh tộc chúng ta hay sao? Thật là đáng giận!

Nhìn bộ dạng hùng hùng hổ hổ của nàng đi tới, mấy tên vong linh ma pháp sư đang canh chừng ở bên ngoài phòng của A Khò hai mắt không khỏi nhìn nhau. Cả bọn đều âm thầm ném ánh mắt tức giận nhìn về phía tên vong linh ma pháp sư đi cùng nàng:

- Cửu đại nhân, không biết là ngài có chuyện gì mà lại đến chỗ này? Chẳng hay là bọn tiểu nhân có thể giúp gì cho ngài được hay không?

Một tên vong linh ma pháp sư lớn tuổi nhất đứng ra nói chuyện. Cửu muội vừa nhìn thấy hần liền gạt sang một bên, nói:

- Không cần phiền phức như vậy! Cứ để ta trực tiếp đi vào bên trong là được rồi! Các người có thể lui ra đi!

- Chuyện này...

- Hử?

Thấy tên vong linh ma pháp sư áp úng đứng chắn ngang cửa không cho tiến vào, Cửu muội liền ngay lập tức trợn mắt nhìn hần:

- Các người như thế này là ý gì?

Mấy tên vong linh ma pháp sư nhìn thấy ánh mắt của nàng thì cả người run lên. Tên vong linh ma pháp sư lớn tuổi nhất, tay chân túa đầy mồ hôi cố giữ bình tĩnh mà nói chuyện:

- Cửu đại nhân, bên trong là người mà thành chủ đại nhân dặn dò đặc biệt chiếu cố đến. Chúng thuộc hạ e rằng lần này phải đắc tội với đại nhân rồi, xin người hãy lượng thứ mà bỏ qua cho!

Nàng nghe nhắc đến thành chủ đại nhân cũng có chút chần chừ, tên vong linh ma pháp sư đi cùng liền sốt ruột lên tiếng nhắc nhở:

- Cửu đại nhân chẳng qua chỉ là vào bên trong xem mặt hần một chút, không lẽ chuyện này cũng khó khăn như vậy sao?

Nghe hần mở lời, nàng liền nhượng theo đó mà hờn hờ nói lên:

- Đúng, đúng! Ta chỉ là hiếu kỳ muốn nhìn mặt hần một chút, các người cũng không cần lo lắng làm gì! Ta tự có chừng mực của mình!

Đám vong linh ma pháp sư cảm hận nhìn tên vong linh ma pháp sư đi cùng nàng. Bọn họ trong lòng đều cùng mắng cha chửi mẹ của hần. Cửu muội cũng không cho bọn họ nhiều lời, nàng đẩy bọn họ dạt ra rồi trực tiếp đập cửa đi vào. A Khò đang ở trong bồn tắm huyết sáo, đột nhiên nghe có tiếng người cãi nhau bên ngoài, mà cánh cửa phòng tắm cũng bị người ta đập đổ. Hần còn cho rằng có kẻ đến tìm mình phiền phức, nhưng khi nhìn thấy kẻ đến là một thiếu nữ mặc đồ đen thì hai mắt không khỏi xoay tròn:

- Người là ai, tại sao lại xông vào phòng của ta?

Cửu muội nhìn thấy hắc nữ thân trần ngâm dưới nước, ánh mắt hiếu kỳ nhìn qua, rồi hếch hàm nói:

- Ta nghe nói người là người từ bên ngoài đi vào Tử Vong cốc?

A Khò nghe nàng hỏi, hắc cũng không biết nơi này được gọi là Tử Vong cốc, nên hàm hồ gật đầu nói:

- Đương nhiên rồi, nếu ta không phải từ ngoài đi vào, người nghĩ là ta từ dưới đất mà chui lên chắc?

Nàng bĩu môi, lắc đầu nói:

- Nhìn người không giống từ dưới đất chui lên cho lắm! Vậy thì người chắc chắn là người từ bên ngoài vào rồi!

Nàng nghĩ đến đây liền hờn hờ hỏi:

- Vậy người nói cho ta biết, thế giới bên ngoài có gì vui hay không?

Hắc nhìn thấy nàng hứng thú như vậy liền nhếch mép lên cười gian xảo:

- Thế nào, người rất muốn biết sao?

Nàng liền gật đầu đáp:

- Đúng, đúng! Người kể cho ta nghe đi!

Hắc lại nhìn nàng, giả vờ nói:

- Ài, nhưng mà ở đây có nhiều người như vậy, ta nói chuyện này ra lỡ như có người truyền ra ngoài, lại nói là ta nói láo thì như thế nào?

- Không đâu, không đâu! Bọn chúng đều là cấp dưới của ta, tên nào dám hó hé ra ngoài liền sẽ biết tay ta!

Nàng vừa xua tay nói, vừa đưa ánh mắt cay độc nhìn đám vong linh ma pháp sư ở đằng sau. Tên vong linh ma pháp sư dẫn nàng đi đến, trong lòng lúc này đã loạn thành một đoàn. "Không đúng a, ta kêu ả đến đây là để trị hắc, sao ả không ra tay mà lại nói nhiều với hắc như vậy làm gì? Kỳ quái, thật sự là kỳ quái a!"

Lúc này âm thanh của hắc có ý kéo dài ra:

- Ài, ta có thể tin người nhưng không thể tin đám thuộc hạ của người a!

Nàng sốt ruột nhảy đồng lên:

- Hừ, người nói nhiều như vậy để làm gì? Đám này chỉ cần ta...

Nàng nói đến đây ánh mắt lại đảo qua đám thuộc hạ một lần nữa. Nhìn vẻ mặt bất thiện của nàng cả đám đều thấy lạnh da đầu. Nàng nhẹ răng ra hậm hực:

- Hừ, hừ! Đám này thì dễ giải quyết thôi! Chờ ta xử lý xong bọn chúng, ta sẽ quay lại xử lý người sau. Xem người có còn nhiều lời với ta nữa hay là không? Hừ, hừ!

Nàng nói xong thì hai tay hai chân vung lên đám đá, miệng thì hét lớn:

- Cút, cút hết cho ta!

Ầm! Ầm! Ầm!

Mấy tên vong linh ma pháp sư đều bị nàng đá bay ra ngoài, kể cả tên vong linh ma pháp sư đi cùng cũng không ngoại lệ. Xong xuôi hết thấy, nàng mới phỉu phỉu tay nhếch miệng cười khẩy:

- Kha kha kha, cuối cùng cũng xong rồi! Giờ thì đến phiên người!

A Khò hai mắt tròn tròn nhìn nàng, hắc tự nhiên cảm giác nước tắm trở nên lạnh cóng.

- Thế nào, người bây giờ có nói hay là không nói?

Hắc chần chừ, ấp úng trong miệng:

- Nhưng mà, thành chủ...

- Hừ, người cứ mở miệng ra là thành chủ, thành chủ! Người tính lấy thành chủ đại nhân ra dọa ta sao? Hừ, đã vậy thì ta bắt người đi ra ngoài, xem ông ta có tìm thấy người hay là không?

Nàng nói xong liền tóm lấy tay hắn mà lôi đi ra. Hắn lúc này mới kinh hãi hét toáng lên:

- Cô nương, ta còn không có mặc quần áo!

Nàng thản nhiên nhìn hắn:

- Chẳng phải ta với người đều giống nhau hay sao? Ai uôi, sao...

Nàng đột nhiên hai mắt hiếu kỳ nhìn xuống giữa hai chân của hắn, hắn hốt hoảng đưa tay che lại chỗ "đó", giọng không khỏi quát lên:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Người chưa từng thấy qua cái đó của đàn ông bao giờ hay sao?

- Chưa! - Nàng thản nhiên trả lời.

Hai mắt hắn mở to đến độ muốn rách toạt ra ngoài:

- Người...

Hắn chán nản rồi lắc đầu quay đi chỗ khác. Nàng lại tiếp tục hỏi tới:

- Mà người thật là kỳ lạ nha! Chỗ đó của người làm sao lại mọc một cái đuôi?

- Đuôi, đuôi cái... mọi người chứ đuôi! - Hắn bực bội quát lên thành tiếng - Người có muốn biết nó là thứ gì hay không, hả?

Nàng hai mắt chớp chớp lên cười:

- Nó không phải đuôi, chứ là thứ gì?

Nhìn nụ cười của nàng hắn có cảm giác lạnh lạnh sống lưng, không tự chủ được mà đưa tay che đi chỗ kín.

- Người không phải là biết mà còn cố hỏi đấy chứ?

Nàng lúc này mới trợn mắt lên nhìn hắn:

- Hừ, Thập mọi nói quả nhiên là không có sai! Đám đàn ông các người đều không phải là người tốt! Lúc này người có ý nghĩ gì xấu xa với ta phải không? Ta thấy người đang nói chuyện với ta mà mắt cứ trợn tròn, mặt còn đỏ lên, như vậy thì người nhất định là người xấu!

Hắn ban đầu còn tưởng là nàng cố ý giả vờ, nghe nàng nói xong mới biết nàng đúng thật là còn không phân biệt được khác biệt nam nữ. Ánh mắt hắn lại lóe lên. Nàng ngay lập tức chỉ tay về phía hắn, hô lớn:

- Đấy, đấy! Ánh mắt của người như vậy chính là đang muốn làm người xấu! Hừ, hừ! Ta hôm nay phải trừng phạt người mới được, không thể để người ra ngoài hại người.

Hắn lúc này đúng là giờ khóc dở cười, không biết là ai dạy nàng ta cách phân biệt người tốt người xấu mà tinh quái đến như vậy. Hắn vội vàng với tay lấy quần áo mặc vào trong người, rồi hô lớn:

- Người mà động đến ta, ta sẽ không dẫn người đi ra ngoài đâu đấy!

- Đi ra ngoài, người có thể đưa ta đi ra ngoài hay sao?

Nàng hai mắt không khỏi mở lớn ra nhìn hắn. Hắn hơi xấu hổ gật đầu:

- Đương nhiên rồi, chỉ có điều là ta không rành địa hình ở đây cho lắm! Người có thể đem đến cho ta một cái bản đồ hay không? Một cái bản đồ càng chi tiết các tốt! Chi cần có được bản đồ là ta có thể xác định được phương hướng mà dẫn người đi ra ngoài dạo chơi một vòng.

Mấy lời thật thật giả giả của hắn quả nhiên làm nàng rất là vui vẻ mà tin ngay. Nàng từ trong người lấy ra một tấm bản đồ bằng da thú. Bên trong bản đồ hoàn toàn được nàng dùng ý niệm lưu giữ lại. Hắn cũng dùng ý niệm xâm nhập vào bên trong bản đồ, quả nhiên tấm bản đồ này được nàng làm rất chi tiết và tỉ mỉ. Hắn phải buột miệng mà tấm tắc khen lên:

- Người quả nhiên là có năng lực làm việc nha! Những chi tiết như vậy mà người cũng lưu lại trên này, xem ra thường ngày người đi lại cũng không ít a!

Nàng nhìn hắn đắc ý cười:

- Đương nhiên rồi, ta là nhờ thứ này mới chạy đi chạy lại trong Tử Vong cốc mà không bị ai quấy rầy đến.

Nàng nói đến đây mặt không khỏi nghiêm lại:

- Người nói đi, như vậy thì người đã có thể đưa ta ra ngoài được hay chưa?

A Khò lưu nhớ bản đồ vào trong ký ức, rồi ném tấm da dê lại cho nàng, cười:

- Hi hi, đương nhiên là được rồi! Chỉ cần người không quấy phá thì ta sẽ đưa người ra ngoài.

Nàng cũng nhìn hần cười hi hi:

- Đương nhiên, đương nhiên! Ta chắc chắn sẽ rất ngoan, bảo đảm sẽ rất nghe lời người nha!

Hai người nhìn nhau rồi mỉm cười. Cả hần và nàng trong đầu đều xoay chuyển mấy cái ý nghĩ xấu xa. A Khò đương nhiên là không có ý định đưa nàng ra ngoài, mà nàng thì đang nghĩ cách sau khi thoát ra ngoài sẽ tìm biện pháp nào để xử lý hần. Một cái gian xảo người, một cái tà ác thiếu nữ. Cuối cùng thì ai sẽ rơi vào tay ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Toán tính

Hai người rời đi không bao lâu, Thập muội dẫn theo Tiêu Lăng đi đến. Nàng còn chưa đi tới cửa bước chân đã dừng lại. Đám thuộc hạ nhìn thấy nàng thì bốn mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn cánh cửa phòng tắm của A Khò đã không cánh mà bay. Mắt nàng đảo qua bọn họ, giọng nói tức giận:

- Là ai làm?

Tên vong linh ma pháp sư lớn tuổi nhất tay chân run rẩy đứng ra cung kính nói chuyện:

- Dạ, là... là Cửu đại nhân làm!

- Cửu tỷ?

Nàng nghi hoặc nhìn lão:

- Không có lí nào tỷ ấy lại đột nhiên đến đây gây chuyện như vậy? Có phải là có ai đó đem chuyện không nên nói, nói ra cho tỷ ấy nghe rồi hay không?

Một đám sợ hãi đưa mắt nhìn, rồi không ai nói ai mà ánh mắt tự hướng về phía tên vong linh ma pháp sư đã đem Cửu Thị đến đây. Vừa nhìn thấy hần, Thập muội hai tay nắm chặt lại:

- Mười hai, người có biết là người đã làm chuyện tốt gì hay không?

Tên vong linh ma pháp sư được gọi số báo danh của mình liền quỳ rạp xuống đất mà dập đầu lạy:

- Thuộc hạ biết tội rồi, thuộc hạ biết tội rồi! Xin đại nhân tha mạng, xin đại nhân tha mạng!

Nàng ánh mắt lạnh tanh, bàn tay chụp lên đầu hần, miệng gằn lên từng chữ:

- Nói, bọn họ đã đi khỏi đây bao lâu rồi?

- Vừa... vừa mới... rồi khỏi đây...

- Hừ!

Tay nàng bóp mạnh, đầu của tên vong linh ma pháp sư vỡ tung thành từng mảnh nhỏ. Giọng nàng giống như tiếng thép nguội vang lên từng chữ một:

- Tất cả tản ra, đi tìm bọn họ về đây cho ta!

Nàng nói xong hai tay siết chặt nhìn Tiêu Lăng:

- Người nên cầu phúc cho hần đi là vừa!

Tiêu Lăng nghe nàng nói vậy thì linh cảm có chuyện không hay. Nàng muốn mở miệng lên tiếng nói gì đó, nhưng Thập muội đã đem xích sắt trên tay trói chặt nàng lại, rồi lúi lỏm đi theo.

Cả hai người đều không biết, A Khò lúc này đang rầu rĩ ngồi dưới một góc cây to, miệng thì không ngừng lải nhải:

- Bà cô của ta ơi, ngươi làm gì ở bên đó mà lâu như vậy? Ta không có thời gian để chơi đùa với ngươi a!

Hắn nói xong cũng không có nghe thấy tiếng nàng trả lời, lại bực tức quát lên:

- Đây, ngươi mà còn không chịu chui ra, coi chừng ta xông qua bên đó đấy!

Lúc này tiếng nàng găt gỏng kêu lên:

- Ngươi vội cái gì mà vội chứ? Ta còn chưa có thay đồ xong, ngươi muốn nhìn trộm thân thể của ta nên có ý xấu phải không?

- Phi, phi, phi! Ngươi nghĩ ngươi là ai chứ? Cái đồ lép kẹp như ngươi mà ta cũng phải bận mắt đi nhòm ngó hay sao? Thật là khinh người quá đáng!

- Ngươi...

- Thế nào, có phải là...

- Ai uôi, ngươi làm sao lại đứng ở trước mặt ta làm gì?

Hắn còn đang đắc ý cười, đột nhiên thấy khuôn mặt của nàng dán sát đến thì vội nhảy lùi lại phía sau. Nàng đưa tay chống hông, hai mắt mở to lên lườm hắn:

- Ngươi vừa rồi là nói ai lép kẹp hả?

- Ta... ài... ta nói ngươi thì đã như thế nào chứ? Đó không phải là sự thật hay sao?

- Ngươi...

- Ngươi cái gì mà ngươi ngươi, mau dẫn ta đến chỗ đó xem thế nào đi! Ta không có thời gian mà chơi đùa với ngươi đâu!

Nàng hậm hực dậm chân mấy cái, mới nín thở nói:

- Ta cảm thấy ngươi rất đáng nghi, ngươi có thật là biết đường thông ra bên ngoài hay không đó?

- Đây, ngươi dùng ánh mắt đó nhìn ta là thế nào? Nếu ngươi không tin ta thì cứ việc tự đi kiểm tra thông đạo chui ra bên ngoài đi! Ta không biết có phải là do ngươi ngốc ở trong này quá lâu nên đầu óc bị hỏng rồi hay không, suốt ngày chỉ biết nghi ngờ người khác! Hừ, có tin là ta không dẫn ngươi ra ngoài luôn không?

Hắn sợ nàng sinh nghi nên cố ý ưỡng ngực ra mà dọa. Nàng nghe thế có chút chột dạ, giọng hơi dịu xuống:

- Được rồi, vậy thì ngươi đi theo ta! Nhưng mà ngươi phải nhớ giữ lời đấy, đừng có mà lừa gạt ta, nếu không thì...

- Đi đi, ngươi làm sao lải nhải, nói nhiều như vậy chứ? Ngươi không biết như vậy sẽ rất mau già hay sao?

Hắn làm bộ phát tay ra điều chán nản. Nàng đành phải ném ánh mắt khinh khinh nhìn hắn, rồi sai bước đi về phía trước. Hai người đi bộ theo hướng một con sông nhỏ, men theo một lối đường rừng mà đi. Hắn nhắm tính ở trong bụng: "Tình thế hiện tại hay là ta vẫn nghĩ cách kéo dài thời gian một chút! Ài, cũng tại cái nữ nhân này mà ta quên mất việc gấp mặt Lăng nhi. Thật là... không biết nàng có bị ả ta làm khó dễ không nữa? Mấy nữ nhân của vong linh tộc thật là phiền phức, ta phải làm thế nào mới cắt đuôi ả được đây? Nếu như để cho ả phát hiện ra ta cũng không biết cách rời khỏi Từ Vong cốc. E rằng cả ta và Lăng nhi đều gặp nguy hiểm. Ta phải nghĩ cách khử ả mới được! Ài, nhưng mà trong người của ta linh lực đã không thể lấy ra sử dụng, với thực lực hiện tại ta làm sao đánh lại ả đây? Đánh không lại thì làm sao giết người được chứ?"

Hắn suy nghĩ trong lòng như vậy, Cửu Thị cũng có suy nghĩ riêng ở trong lòng của mình: "Cái tên ngốc manh này, ngươi mà không dẫn được ta ra ngoài, ta nhất định sẽ cắt cái "đuôi" của ngươi đem cho Thập muội nghiền cứu. Hừ, ngươi tưởng ta là người dễ lừa gạt lắm sao? Ta phải cho ngươi biết thế nào là sự lợi hại của Cửu đại nhân. Mà thành chủ đại nhân đúng thật là một cái người ngốc, Thập muội cũng ngốc chẳng kém. Chỉ có Cửu đại nhân ta là thật thông minh, ta lừa hắn đi ra ngoài rồi bắt ép hắn nói ra chỗ thông đạo đi ra bên ngoài. Nếu hắn còn không chịu nói thì ta sẽ dày vò, tra khảo hắn. Đến khi nào hắn chịu nói ra thì thôi. Ta quả nhiên là rất thông minh a!" Nàng mỉm cười một mình, cũng không để ý đến ánh mắt chán ghét của hắn nhìn đến, nói:

- Ngươi có bị bệnh hay không? Làm sao lại cười một mình như vậy chứ? Thật đúng là một cái đồ điên!

- Ngươi nói ai điên?

Nàng bị hắn mắng những suy nghĩ trong đầu cũng tiêu tán đâu mất hết. Nàng tức giận muốn cắn lên người hắn một miếng.

- Hừ, ngươi không có bệnh thì làm gì làm nhảm trong miệng rồi lại cười một mình? Có phải là đang có ý định xấu, muốn dùng thủ đoạn để bắt ép ta nói

ra thông đạo xuyên qua bên ngoài đúng không?

Nàng bị hấn nói trúng tim đen, vô ý đưa tay che miệng, rồi lắc đầu nói:

- Không có, ta làm gì phải làm như vậy? Chẳng phải ngươi nói là sẽ dẫn ta đi ra ngoài rồi hay sao?

Nàng miệng nói, trong đầu thì nghĩ: "Tên khốn kiếp này làm sao có thể nhìn thấu suy nghĩ của ta được chứ?" Nàng đương nhiên là không biết hấn chỉ là đang đoán mò. Lời hấn nói ra lại vô tình dọa cho nàng sợ. Hấn cảm thấy tâm tư nữ nhân này quá đơn giản, hấn lừa gạt một cô nương như vậy có phải là quá tà ác hay không? Hấn lắc đầu loại bỏ ngay cái suy nghĩ ấy đi. Hấn mỉm cười nhìn nàng:

- Ta nói, ngươi có phải thường ngày đều rất thích trốn ra ngoài đi chơi hay không? Ta thấy cái Tử Vong cốc này có gì thú vị đâu chứ, thế giới bên ngoài mới thật sự là nơi thú vị a!

- Bên ngoài thật sự rất thú vị sao?

Nàng hiểu kỳ đưa ánh mắt lên nhìn hấn. Hấn càng đắc ý vỗ ngực, nói:

- Đương nhiên rồi! Ngươi không biết chứ, bên ngoài không những non xanh nước biếc, biển rộng mây trời. Phong cảnh xinh đẹp hữu tình, còn có rất nhiều trò chơi và món ăn ngon. Ngươi còn có thể hóa trang dọa người, cỡi ma thú phiêu phù không trung bay lượn, đàn sáo, hát ca, nhảy múa. Thú vị, có rất nhiều thứ thú vị nha!

- Nhiều thứ mới lạ như vậy sao?

Nàng nói đến đây bỗng nhiên ánh mắt nghi ngờ nhìn hấn:

- Nếu bên ngoài vui như vậy, ngươi chạy vào trong Tử Vong cốc để làm gì?

Hấn nghe nàng hỏi thật sự rất muốn mắng nàng một câu, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ bất đắc dĩ nói:

- Ài, ta ở bên ngoài có rất nhiều kẻ thù. Ta là bị kẻ thù đuổi bắt nên mới chạy lạc vào trong này, nếu không ngươi nghĩ ta lại chạy đến chỗ nhảm chán này để làm gì?

- À, thì ra là vậy! Thế mà ta còn tưởng..

Nàng đang miên mang suy nghĩ điều gì đó nên chỉ nói nửa chừng thì không nói nữa. A Khò không biết là nên vui hay nên buồn khi đi với "tiểu yêu tinh" tính khí thất thường này nữa. Hấn lúc này mới có thời gian quan sát y phục trên người của nàng. Không biết là từ khi nào nàng đã thay đổi một bộ quần áo màu đen khác mặc lên người, bộ quần áo này nàng mặc có chút thoải mái hơn bộ đồ màu đen bó sát người lúc trước. Tấm mặt nạ trên mặt cũng bị nàng gỡ bỏ đi xuống, nàng chỉ che mặt bằng một tấm lụa mỏng và đội nón lá. Hai bên hông của nàng thì giắt theo hai con dao nhỏ. Hai con dao này được làm từ một loại vật liệu màu đen, hấn có thể cảm nhận được sự chắc chắn cũng như độ sắc bén của nó. Bên ngoài lớp vỏ còn được khảm nạm rất nhiều viên đá màu xanh lục chạy dọc xung quanh. Linh khí dồi dào từ phía bên trong những viên đá nhỏ màu xanh tuôn ra ngoài làm cho hấn có chút giật mình. Hấn kỳ lạ không hiểu loại đá này có tên gọi là gì, làm sao chúng lại có thể chứa được năng lượng mà không phải là linh thạch. Trong lúc hấn còn đang suy đoán tên của mấy viên đá, thì nghe tiếng của nàng nói chuyện:

- Đến nơi rồi!

- Đến nơi rồi sao?

Ánh mắt A Khò vừa nhìn đến khung cảnh trước mặt, hai hàng chân mày không khỏi nhíu lại:

- Ngươi nói nơi mà ngươi muốn đem ta đến là đây sao?

- Đúng vậy! - Nàng gật đầu đáp - Có vấn đề gì sao?

- Vấn đề? Ngươi còn hỏi vấn đề gì? Ngươi khi không dẫn ta đến chỗ người chết để làm gì?

Hấn đương nhiên là phải kêu gào lên rồi. Nơi đây so với Tử Vong đầm lầy còn muốn kinh khủng hơn không biết là bao nhiêu lần. Mùi tử khí nồng đậm cùng với vô số thi thể, hài cốt nằm ngổn ngang trên khắp mọi nơi. Hấn có thể thấy đây là một cái chiến trường cổ xưa, bên trong xác chết đều không còn mấy nguyên vẹn. Vũ khí, giáp sắt, pháp khí, quyền trượng thì rơi vãi đầy đất. Hấn vừa mới thoát khỏi nơi chết chóc đó chưa được bao lâu, nay bị nàng dẫn đến một nơi tương tự như vậy tâm trạng không khỏi tức giận vô cùng. Nàng không biết nguyên nhân, nên khinh khỉnh cười nhạo hấn:

- Ngươi đúng là cái đồ nhát gan, nơi này ta đi vào mấy lần có sao đâu? Hai con dao găm ta đeo trên người là tìm được bên trong đó.

Hấn kinh ngạc ngược mắt lên nhìn nàng:

- Lẽ nào nơi này có rất nhiều người hay lui tới hay sao?

Nàng lắc đầu, đắc ý cười:

- Không, nơi này là cấm địa của Tử Vong cốc, chỉ có ta hay lên lút chui vào bên trong tìm đồ vật. Còn những người khác không ai dám bén mảng đến đây đâu!

Hắn đến lúc này thì không biết phải nói gì hơn ngoài việc cười trừ

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Vượt sông

Ánh mắt A Khò lạnh lùng nhìn đồng xương trắng trước mặt. Đối với hắn mà nói mùi vị của tử khí luôn làm hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, mặc dù chúng hiện tại không gây cho hắn bất kỳ trở ngại gì. Hắn lờ mờ mắt nhìn nàng:

- Ngươi đưa ta đến đây rốt cuộc là có ý gì? Không phải là bắt ta đến để nhặt đồ của đám người chết này đây chứ?

- Thông minh, xem như lần này ngươi đã đoán trúng rồi đó!

Nàng vỗ tay vui mừng cười. Mặt hắn không khỏi méo xệch lại:

- Chuyện này ta thấy chẳng có gì thú vị! Ngươi muốn đi thì tự đi một mình đi, ta có việc cần phải trở về rồi!

Hắn nói xong liền muốn quay lưng bỏ đi. Nàng gấp gấp kéo lấy tay hắn, nói:

- Ngươi vội cái gì chứ, ta còn chưa nói xong mà! Bên trong ta phát hiện có một nơi rất đặc biệt, ta nghĩ nó là thông đạo để mở ra lối đi bên ngoài. Nhưng ta thử rất nhiều lần rồi, không có cách nào có thể mở ra được con đường bí mật đó. Nếu ngươi là người từ bên ngoài đi đến, vậy ta nghĩ chắc có lẽ ngươi sẽ biết cách mở nó ra.

Hắn nhìn thấy tay nàng nắm chặt lấy tay mình, không cách nào gỡ thoát ra được. Trong lòng không khỏi mắng thầm: "Cái nữ nhân này làm sao lực lượng lớn như vậy? Hừ, nếu mà ta có thể sử dụng linh lực thì xem ta đối phó ngươi như thế nào? Mà nữ nhân này nói đến một nơi nào đó nằm sâu ở bên trong bãi chiến trường này, có khi nào nó thật sự là lối ra bên ngoài hay không? Nếu thật như vậy thì đúng là trời cũng giúp ta rồi!" Hắn nghĩ đến đó mặt có chút dịu lại:

- Nếu ngươi đã nói như vậy thì ta cũng muốn thử xem thế nào! Nhưng mà ta có mấy lời nói trước. Trước khi ta có thể an toàn rời khỏi đây, ngươi tốt nhất là đừng có ý nghĩ gì ở sau lưng của ta? Nếu không thì ta dù có bỏ mạng cũng quyết chôn vùi ngươi vĩnh viễn ở trong Tử Vong cốc, suốt đời không thấy được ánh mặt trời của thế giới bên ngoài!

- Ngươi yên tâm! Ta không phải là hạng vô sỉ giống như ngươi, ngươi không cần phải lo lắng!

Nàng tự tay vỗ ngực đảm bảo với hắn. Hắn mở to mắt lên nhìn nàng. Nàng có chút giận, bĩu môi mắng:

- Ngươi nhìn cái gì? Còn không mau đi vào bên trong!

Hắn thân nhiên đưa mắt nhìn xuống tay nói:

- Tay ta bị ngươi nắm đến như vậy, thử hỏi ta phải đi như thế nào?

- Cái này...

Nàng bất giác chú ý đến tay mình vẫn đang ở trong tay của hắn, miệng ấp úng có chút đỏ mặt xấu hổ, nói:

- Làm gì ghê gớm như vậy chứ, chỉ là nắm tay của ngươi một chút thì có sao đâu? Cả người của ngươi ta còn thấy đến rõ ràng nữa là!

Mấy chữ cuối cùng nàng cố ý nói đến rất nhỏ, nhưng A Khò dù sao linh lực chỉ bị phong ấn, thực lực vốn không thấp hơn nàng nên nghe được rất rõ ràng. Nàng không nhắc thì hắn cũng quên mất, bây giờ nghe nhắc lại thì hắn không khỏi hậm hực trừng mắt nhìn nàng:

- Hừ, nữ nhân không biết xấu hổ! Ngươi liệu chừng có ngày sẽ bị ta lột sạch, rồi ta sẽ treo ngươi lên cành cây ba ngày ba đêm cho ngươi biết thế nào là lễ độ!

- Hừ, ngươi dám sao?

Nàng hung hăng hinh mũi lên nhìn, bất giác gặp phải ánh mắt lấp lờ ánh đỏ của hắn:

- Ngươi nghĩ ta dám hay không?

Nàng bị ánh mắt của hắn dọa sợ, vội lùi lại phía sau mấy bước. Rồi nước nở khóc rống lên:

- Hu hu, người dám ăn hiếp ta!

Hắn thừa biết là nàng đang giả vờ khóc lóc trước mặt, nên cũng chẳng thèm để ý mà đi thẳng một mạch vào trong. Nàng thấy hắn đi rồi cũng không dám ở lại một mình, vội vã chạy theo gọi lên:

- Người là đồ không có lương tâm! Mau đứng lại đó, chờ ta đi cùng!

Vượt qua mấy ngọn núi xương trắng, A Khò thấy trước mặt có một mảng rừng cây chạy dọc theo một con sông lớn. Hắn dừng lại nhìn về phía Cửu Thị đi ở đằng sau cách chừng hơn chục bước chân. Nàng thấy hắn dừng lại mới lớn tiếng hỏi:

- Sao thế, người dừng lại để làm gì?

A Khò chỉ tay về phía con sông lớn, miệng hơi nhếch lên:

- Con sông lớn như vậy người nói ta phải đi qua như thế nào đây?

- Bay qua, đương nhiên là bay qua rồi!

Nàng lớn tiếng hô lên. Hắn thật không biết là nàng hồ đồ thật hay cố ý hồ đồ để làm khó hắn. Mặt có chút không vui, nói:

- Linh lực của ta đã bị giam cầm, người nói ta phải bay qua bên kia thì bay như thế nào đây?

Nàng lúc này mới nhớ ra chuyện này, vội trán cười lên hi hi:

- Ta quên mất chuyện này!

Nàng nói xong liền vỗ vỗ ngực, nói:

- Nhưng không sao, có ta ở đây rồi người không cần phải lo lắng! Lên đi, trèo lên lưng để ta cõng người qua sông!

Hắn tròn mắt lên nhìn nàng:

- Ta không phải là tiểu hài tử, người cõng ta làm gì chứ?

- Không sao, không sao! Lúc nhỏ ta vẫn thường hay cõng Thập muội trên lưng như vậy mà! Người lớn như vậy rồi lẽ nào lại sợ ta cõng té hay sao?

Nàng lại vỗ ngực đảm bảo, hắn không khỏi lung tung suy nghĩ: "Người cứ vỗ như vậy hèn chi không lớn lên nổi là đúng rồi! Ài, nữ nhân này lẽ nào không biết cái gì là nam nữ thụ thụ bất tương thân hay sao? Hay là nàng ta nam cải nữ trang nhỉ?" Hắn suy nghĩ lung tung một hồi rồi lắc đầu cười:

- Người ta là nữ nhân còn không ngại, ta một cái nam nhân thì ngại cái gì kia chứ? Dù sao cứ coi cô ta không phải là nữ nhân thì được rồi!

Hắn nghĩ vậy nên sáng khoái gật đầu:

- Được rồi, lên thì lên! Nhưng mà ta nói trước, là người yêu cầu cõng ta qua sông đấy nha, ta không có trách nhiệm đền bù gì sau này đâu đấy!

Nàng nhìn sắc mặt kỳ quái của hắn thì khẽ nhủ mảy:

- Đây, người không phải là đang có suy nghĩ gì xấu xa ở trên người ta đấy chứ? Ta cảm giác ánh mắt của người rất tà ác và vô sỉ!

- Người...

Hắn ghen hòng không biết phải mắng nàng hay là phải khâm phục ánh mắt nhìn người của nàng đây. Hắn bắt lực xua tay nói:

- Ta không nói với người nữa, càng nói người lại càng nghĩ ta xấu xa!

Nàng bắt mắt bữu môi:

- Hừ, người vốn dĩ là rất xấu xa còn gì?

Nàng nói xong cũng không nói thêm gì nữa mà xoay lưng lại về phía của hắn. Hắn nhìn bóng lưng của nàng rồi chặc chặc cười:

- Nhìn đi nhìn lại ta vẫn thấy lưng của người so với ngực vẫn còn muốn oai phong hơn nhiều a!

Nghe mấy lời vô sỉ của hắn, nàng bắt giác đỏ mặt muốn cắn người. Nhưng cuối cùng cũng đè nén được lửa giận mà hắng giọng nói:

- Ngươi còn nói lung tung nữa thì ta sẽ ném ngươi xuống sông cho quái thú ăn thịt đấy!

- Ngươi dọa ta được sao?

Hắn nói xong nhảy luôn trên lưng nàng mà kỵ. Nàng bất giác bị hắn đè lên lưng, suýt chút nữa là bị ngã nhào mà cảm mặt xuống đất. Nàng vừa thẹn, vừa giận mắng:

- Ngươi nhảy lên lưng ta mà không thể báo trước một tiếng hay sao?

Hắn làm như không nghe thấy tiếng phàn nàn của nàng, đưa tay lên vỗ lấy vai nàng:

- Ngươi còn đứng đó làm gì nữa, mau công ta đi qua sông đi chứ!

- Ngươi... ngươi còn sờ lung tung thì đừng trách ta trở mặt đấy!

Về mặt vô sỉ của hắn nghe nàng tức giận thì càng hơn hờ cười:

- Ngươi sợ cái gì chứ? Dù sao ta cũng bị ngươi nhìn thấy qua một lần, ta sờ lại ngươi một chút cũng là đương nhiên.

- Ngươi... ta...

Nàng rút cuộc nhìn không được mà nhảy mạnh một cái. Hắn bị sốc này thì suýt chút nữa ngã lăn ra đất, may mà tay hắn chụp nhanh lên hai vật gì đó nên mới trụ lại được. Lúc này giọng nàng đã điên cuồng gào thét:

- Buông ra, buông ra! Ngươi mau buông ra cho ta!

Hắn bị nàng xoay người muốn hất xuống, hai tay càng giữ chặt mà không chịu buông:

- Ngươi bị điên cái gì kia chứ? Chỉ là ta...

Hắn nói đến đây hai tay cảm giác có chút không ổn, hình như vật hắn chụp phải là thứ mà hắn không nên chụp trúng mới đúng. Nhưng mà lúc này thả tay ra ngoài thì chắc chắn hắn sẽ bị té ngã xuống sông. Nước sông rất sâu, bên dưới lại có rất nhiều ma thú lợi hại. Hắn hiện tại không thể sử dụng linh lực, chỉ thuần túy dùng đến cường lực của cơ thể thì hắn cảm chừng qua không quá một canh giờ là sẽ bị chìm chết. Hắn trong đầu thầm mắng: "Chẳng phải là nơi đó vốn dĩ rất bằng phẳng hay sao? Bây giờ tự dưng lại căng tròn lên như vậy làm cái gì? Ta lẽ nào lại thành một tên háo sắc vô sỉ thật rồi sao? Ồi, cái hình tượng của ta sao càng lúc càng trở nên tệ hại như vậy chứ!"

Cũng may đoạn đường qua sông không quá xa, nên khi hắn còn chưa suy nghĩ xong đã thấy mình đứng bên kia bờ sông. Hắn đang nghĩ xem mình nên giải thích như thế nào với nàng cho phải, nào ngờ thứ mà hắn nhìn thấy là một ánh mắt cay độc nhìn đến chăm chăm. Cửu Thị lúc này ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Nàng lớn đến chừng này tuổi rồi cũng chưa bị qua tên nam nhân nào chạm vào thân thể của nàng, huống hồ là bị người khác chụp trúng như vậy. Đã thế hắn còn vô sỉ bóp mạnh làm nàng đau đến muốn chết. Hắn vô sỉ như vậy, thử hỏi nàng sao không thể không hận hắn cho được. Nếu không vì nghĩ đến thể diện tươi đẹp bên ngoài, nàng thật muốn đánh hắn chết ngay tại chỗ. Không thể giết hắn, nàng cũng phải cho hắn một bài học mới hả giận được. Bàn chân bé nhỏ của nàng nhắm ngay đũng quần của hắn mà đá. Hắn kinh hãi hô lên:

- Nay, ngươi mà đã trúng chỗ đó thì ta chết chắc đó! Chẳng phải chỉ là nắm chỗ không nên nắm một chút thôi sao, ngươi làm sao lại không nói lý lẽ như vậy?

Hắn không nói nàng còn đỡ giận, hắn nói ra lời nào cũng toàn là lời vô sỉ, nàng làm sao mà kiềm chế được cơn giận dữ trong lòng:

- Ta đá chết ngươi! Ta đá chết ngươi!

Àm! Âm! Âm!

Hắn không có linh lực trong người, chỉ dùng cường độ thân thể mà đối kháng với sức mạnh của nàng thì dù hắn có làm bằng sắt đá cũng muốn rã rời không ngóc đầu dậy nổi. Nhìn hắn nằm bất động trên mặt đất, một mảng cây cối xung quanh cũng bị san phẳng. Nàng có chút lo lắng sợ là ra tay quá nặng mà giết chết hắn. Nàng ổn định lại thân hình, rồi cẩn thận đi đến cạnh hắn. Tay nàng còn chưa chạm đến người hắn, đã nghe tiếng hắn thều thào kêu lên:

- Ngươi có cần phải mạnh tay như vậy hay không? Lẽ nào ngươi muốn giết người hay sao?

Nghe thấy tiếng hắn thị nộ khí trong người của nàng lại bùng lên. May mà lúc này nàng đã bình tĩnh lại ít nhiều nên chỉ hừ lạnh, nói:

- Nếu ngươi lần sau mà còn không biết an phận thì đừng trách ta mạnh tay! Hừ!

Nàng quăng cho hắn một tiếng hừ lạnh rồi bỏ đi. Hắn bất đắc dĩ phải cố kéo cái thân người đang muốn đập nát của mình đứng dậy. Miệng hắn vẫn không ngừng lầm bầm:

- Tiểu ác ma, ngươi dám ra tay với ta nặng như vậy, lần sau ta nhất định sẽ chơi chết ngươi! Cũng may là ta tránh kịp chỗ yếu hại, nếu không thì ta đã bị ngươi phế rồi! Tiểu ác ma, ngươi cũng thật là quá độc ác đi!

Hắn hậm hực nhìn ngắm phía dưới đũng quần, trong lòng vừa nghĩ đến thì đã cảm thấy lạnh lạnh sống lưng. Hắn lắc đầu nhìn theo bóng lưng của nàng ở phía trước, hơi chần chờ một chút lại khấp khiễng đi theo. Khoảng cách chừng hơn chục trượng, hắn đi qua khoảng hơn một canh giờ rồi nhưng không cách nào bắt kịp được bước chân của nàng. Hắn kỳ quái phát hiện ra, khoảng cách này dù hắn có đi nhanh hay chậm vẫn không cách nào thay đổi được. Hắn cuối cùng giật mình đứng sững lại, hóa ra từ này đến giờ hắn đã rơi vào bên trong ảo cảnh. Hắn không biết từ lúc nào mình đã rơi vào cái bẫy của kẻ khác. Hắn miên mang suy nghĩ là kẻ nào tính kế trên người hắn. Nhưng càng nghĩ hắn càng hoang mang nhận ra kẻ này chắc chắn là hắn chưa từng quen biết. Ai, là ai muốn giam cầm hắn ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Long ảnh

"Đây là cái gì ảo ảnh?" A Khờ miên mang suy nghĩ trong đầu. Hắn cảm giác cái ảo ảnh này thật giả không cách nào phân biệt được. Dù hắn có nhắm mắt lại, không để ý đến nó thì nó vẫn hiện hữu trong đầu. Đây là tâm ảnh, từ tâm mà sinh từ tâm mà diệt. Nhưng sau một lúc hắn mở mắt ra lần nữa, khung cảnh trước mặt vẫn vậy, chỉ có khác là Cửu Thị thì đã biến mất không thấy tăm hơi đâu. Hắn thấy ảo cảnh này không phải đơn giản mà phá như vậy. Hắn bắt đầu đứng lên và tiếp tục đi về phía trước.

Nửa canh giờ...

Một canh giờ...

Hai canh giờ...

Ba canh giờ trôi qua mà khung cảnh xung quanh vẫn không chút nào thay đổi. Hắn lần này biết chắc là mình bị vây ở một cái ảo cảnh vô cùng lợi hại. So với ảo trận của nữ nhân phiền phức ở quán trọ thần bí, xem chừng là không có cùng đẳng cấp. Ảo trận mà cô cô của Xuân Nhi thi triển là dùng trận bàn mà thành. Còn ảo cảnh trước mặt thì dựa vào thần lực và tự nhiên mà diễn hóa đi ra. Một cái là vật chết, còn một cái là vật sống, sinh sinh biến hóa. Hắn quả thật là đau đầu, vô cùng đau đầu. Xuống núi gặp cướp, vào thành bị chặn cửa. Xem ra lần xuất sơn này quá bất lợi! Hắn thầm tự nhủ trong lòng: "Lần sau đi ra ngoài ta phải tự bói cho mình một quẻ mới được!"

Phản nản một câu, A Khờ cũng không có tiếp tục đi nữa. Hắn hiện tại linh lực trên thân không có dùng được, chỉ dựa vào một mình sức mạnh của thân thể thì không phải là cách lâu dài. Hiện tại hắn rất muốn mắng chết Cửu Thị mới thôi, không phải tại à hắn đầu phải luân lạc đến mức này. Hắn bắt đầu đi ngồi xuống xếp bằng rồi nhập định.

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua mà không phân biệt ngày tháng, hắn rốt cuộc cũng không biết là mình đã ngồi ở đây được bao lâu rồi. Khi hắn mở mắt ra khung cảnh xung quanh quả nhiên biến hóa khác thường. Con sông phía trước, rừng cây phía sau cứ thế vô ảnh vô tung mà biến mất. Hắn thấy mình đang ngồi trong một cái không gian vô cùng kỳ dị, xung quanh là những cây cột đá và bậc thềm lạnh lẽo bị bụi thời gian bao trùm lên hết thảy. Hắn thấy đặt trên những cây cột đá đó là những cái quan tài không biết được làm từ vật liệu gì. Nhìn chúng rất cổ xưa nhưng thời gian vẫn không làm phai nhạt màu sắc của chúng. Hắn bắt giác rung mình một cái. Vì hắn thấy cách đó không xa, ngay bên dưới những bậc thang đi lên cây cột đá to lớn đặt ở nơi chính diện đang nằm một nữ nhân có dáng người nhỏ thó. Nhìn thấy y phục trên người nàng vẫn nguyên vẹn, khí tức mặc dù hơi suy yếu nhưng không có vấn đề gì nghiêm trọng thì hắn thở ra một hơi. Nàng mặc dù không phải đối tốt với hắn nhưng dù sao trong lòng hắn vẫn rất thích nàng. Đường nhiên là hắn không phải yêu thích như theo kiểu yêu thích Tiêu Lăng một loại. Hắn thật ra trong lòng rất muốn có được một tiểu muội muội giống như nàng. Trong mắt hắn, nàng là một đứa nhỏ vừa hoạt bát, khá ái lại vừa rất thú vị. Hắn điêm nhiên đi đến rồi cúi người xuống muốn đem nàng bế đi ra ngoài, vì hắn cảm giác nơi này cho dù thật sự có bảo bối hắn cũng không muốn ở lại thêm bất kỳ một giây phút nào. Nơi này cho hắn cảm giác bất an rất lớn. Huống hồ trong người hắn lúc này linh lực lại không có dùng được, mà nàng thì hôn mê không biết bao giờ mới tỉnh lại. Hắn vừa quay lưng đi liền nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang vọng ở trong tai:

- Nhân loại, ngươi muốn đem tiểu nha đầu đó đi đâu? Các ngươi đã đến đây rồi thì đừng nghĩ đến chuyện đi ra nữa!

Một luồng lực lượng khổng lồ như thái sơn áp đỉnh đè xuống. A Khờ dù cường độ thân thể có rắn chắc đến mấy cũng muốn chịu đựng không nổi. Mấy tiếng xương cốt kêu lên "lắc rắc", một luồng ý nghĩ chạy qua trong đầu hắn: "Lần này ta xong rồi!" Nhưng đúng lúc hắn tưởng rằng mình phải chết, đột nhiên uy áp trên người giảm đi. Mặc dù thân thể hắn không cách nào nhúc nhích được, nhưng như vậy cũng đủ khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều lần. Một tiếng kinh ngạc kêu lên:

- Ô, sao trên người của ngươi có mùi vị tinh huyết quen thuộc với ta như vậy?

A Khờ nghe giọng nói lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt hắn đột nhiên như muốn tỏa sáng. Một cái hư ảnh rồng vàng tỏa ra kỳ quang bao phủ cả tòa mộ thất rộng lớn. Hắn có thể xác định được âm thanh mà hắn vừa mới nghe thấy là phát ra từ cái hư ảnh này. Cái hư ảnh vừa nhìn thấy hắn ngược mắt nhìn đến, hai mắt nó liền lộ ra hung quang:

- Nhân loại, trên người ngươi làm sao lại có tinh huyết của long tộc?

A Khờ có thể nghe được lời uy hiếp cùng với khí thế bá đạo từ cái long ảnh truyền đến. Hắn nhìn long ảnh trên cao cũng không lấy làm sợ hãi:

- Là một vị bằng hữu để lại cho ta!

Àm!

A Khờ đột nhiên bị khí thể của cái long ảnh chấn cho văng ra ngoài, miệng không ngừng nôn ra máu:

- Nói láo, tinh huyết của long tộc chúng ta quý giá như vậy làm sao có thể nói cho là cho?

Nghe tiếng giận dữ của nó, kèm theo vết thương trên người. A Khờ quả thật muốn mắng to một tiếng: "Mụ nội ngươi, ta nói láo ngươi khi nào?" Nhưng hẳn biệt là thực lực của cái long ảnh này quá mãnh mẽ, trong mắt nó sự tồn tại của hắn có lẽ so với một con kiến còn có chút bé nhỏ. Hắn điềm tĩnh lau đi vết máu trên miệng, ánh mắt bình thản nhìn long ảnh rồi cười:

- Nếu tiền bối không tin thì có thể kiểm tra, ta quả thật là không có gạt ngươi!

Thấy hắn điềm tĩnh như vậy, trên mặt biểu hiện cũng không phải là giả dối, long ảnh ánh mắt có chút dịu lại. Nhưng giọng nói của nó thì vẫn gay gắt như cũ:

- Nhân loại, ngươi tốt nhất là đừng có lừa gạt ta!

Tiếng nói của long ảnh vừa dứt, A Khờ có cảm giác như cả thân thể của mình bị ai đó lột hết một cách sạch sẽ, rồi một đôi mắt tinh anh nhìn thẳng vào trên từng thớ thịt của hắn. Thậm chí đến nội thể bên trong cũng không bỏ sót đến một chi tiết. Hắn nghĩ đến trong đầu: "Không phải là lão long vương này muốn "ăn" ta đó chứ?" Hắn tự thấy rằng mình lên một cái. Cũng may là long ảnh dù lợi hại đến vậy cũng không đọc được suy nghĩ của hắn. Nếu không có lẽ sẽ một tát vô chét hắn, hoặc là thổ huyết mà chét ngay tại chỗ. Một cái tồn tại chí cao vô thượng như nó trong mắt hắn lại vô sỉ như vậy hay sao?

Long ảnh kiểm tra một hồi ánh mắt có chút ngậy đại nhìn chăm chăm về phía đan điền của hắn. Rồi một cái móng vuốt vô ảnh vô tung chạm vào người hắn. Hắn có cảm giác như trời đất muốn sụp đổ: "Xong rồi, lần này ta tiêu rồi!" Nhưng hắn chờ đợi mãi mà cũng không thấy có chuyện gì xảy ra với mình. Hắn còn cảm giác cảm ché, xiềng xích trong người dường như vừa bị ai đó nhẹ nhàng phá vỡ ra. Linh lực lại từ bên trong đan điền mà tràn qua khắp kỳ kinh bát mạch, từng thớ thịt trên người hắn cũng được linh lực tưới nhuận. Vết thương trên người hắn vậy mà lặng lẽ liền lại. Hắn lúc này cảm thấy tinh khí thần trong người đều rất sáng khoái.

- Quả nhiên là có linh lực trong người vẫn tốt hơn nhiều a!

Hắn cảm thán thốt lên một câu. Hắn đang muốn quay lại cảm tạ long ảnh, nhưng nhìn thấy một mảng trước mắt hắn không khỏi bị dọa cho chết ngất:

- Đây, ngươi định làm gì nàng?

Hắn thấy long hồn đang ngủ yên trong đan điền của mình đột nhiên bị long ảnh lôi ra trước mặt. Ánh mắt nó nhìn đến nàng có chút cổ quái. Hắn có thể cảm nhận được trong đó chứa rất nhiều tình cảm hỗn tạp, có tức giận, đau thương giằng xé. Có nhớ nhung, thương cảm mà thờ dài. Hắn không biết tiếp theo sẽ xảy ra cái chuyện gì nữa, nhưng dù sao hắn cũng không thể để cho long hồn bị bất cứ tổn thương gì. Dù hắn không biết rốt cuộc nàng là mẹ của Tiểu Long hay là một người thân nào đó của nó, nhưng như thế cũng đủ để hắn phải bảo đảm an toàn cho nàng. Huống hồ lần hôn mê này là do nàng liều mạng cứu hắn mới như vậy. Hắn tuyệt đối không thể để nàng xảy ra chuyện được. Linh lực vừa mới khôi phục liền bị hắn vận khởi đến cực hạn, hắn quyết định là dù chết cũng phải liều mạng với cái long ảnh này mới được. Thế nhưng linh lực vừa vận khởi xong, ánh mắt của long ảnh vừa nhìn đến, một cỗ uy áp vô hình mà không lồ đè xuống. Linh lực trong người hắn cứ thế mà nhẹ nhàng tiêu tán đi. Hắn vô lực thờ dài một hơi:

- Ài, vẫn là thực lực không đủ dùng a!

Thấy hắn vô lực ngồi xuống, long ảnh khước miệng có chút mở ra nói chuyện:

- Ngươi và cái long hồn này có quan hệ như thế nào? Có phải tinh huyết trong người của ngươi là lấy từ chỗ nàng hay không?

A Khờ không biết nó có phải là kẻ thù mà long hồn từng nhắc đến hay không, nên ngẩng đầu cười khẩy:

- Là ta cướp được từ trên tay của nàng đó!

Long ảnh vừa nghe hắn trả lời thì bật tiếng cười lớn:

- Ngươi mà cũng có bản lĩnh đó hay sao?

Nhìn ánh mắt khinh bỉ đó của nó, hắn dù da mặt có dày hơn nữa cũng thấy xấu hổ mà đỏ mặt. Hắn cố lấy lại vẻ thong dong như cũ, lớn tiếng nói:

- Hừ thực lực thì có liên quan gì đến chuyện này? Ta lừa gạt đến không được hay sao?

Nhìn hắn khí phách hiên ngang như vậy long ảnh hài lòng gật đầu, nói:

- Không tệ, xem ra giọt tinh huyết mà mẫu thân nó lưu lại dùng trên người ngươi cũng không tình là uống phí!

A Khò lúc này tâm thần rất là căng thẳng, trong đầu hắn xoay chuyển không biết bao nhiêu là cái ý nghĩ. Nên hắn cũng không để ý đến mấy lời của nó nói. Long ảnh lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Lúc đứa nhỏ này chạy trốn khỏi tộc ta còn nhớ là nó có mang theo một quả trứng nữa. Quả trứng đó người có từng thấy qua hay không?

A Khò nghe nhắc đến quả trứng, tâm phòng bị càng dày thêm không biết bao nhiêu lớp. Hắn tính toán xem ra lần này có phải bỏ mạng cũng quyết không để lộ bí mật này ra ngoài. Một kẻ thù lợi hại như vậy, lúc này Tiểu Long làm sao mà đối phó được. Còn đám nữ nhân của hắn đi bên cạnh nó cũng sẽ gặp phải tai ương. Hắn không mở miệng nói chuyện, long ảnh cũng không có bắt ép, như cố tình thờ dài mà nhìn long hồn nhớ lại một hồi ký ức xa xưa nào đó:

- Mấy nghìn năm trôi qua, cuối cùng gặp lại chỉ là một cái hồn thể suy tàn. Ài, nhân sinh khôn lường, đại đạo khó phân.

Ánh mắt ưu thương của nó đột nhiên biến đổi thành ác nghiệt, hung tàn:

- Tại ta năm xưa quá nhân từ nên mới bị kẻ khác tính toán, thế từ bỏ mình, con cái phân li. Mỗi hận này ta không thể báo thì sống thêm nữa cũng có ích gì?

Àm! Âm! Âm!

Tiếng găm giữ của long ảnh làm cho toàn bộ không gian xung quanh trở nên chao đảo. Ngay cả bầu trời trên Tử Vong cốc cũng đổi sắc không ngừng. Một hắc y nhân đang ngồi tĩnh tọa trên ghế bị sự biến đổi này làm cho chấn kinh mà mở to hai mắt nhìn lên khoảng trời xa xăm:

- Ai, là ai xâm nhập vào cấm địa, chọc giận cái ác ma đó chứ?

Thân ảnh của hắc y nhân biến mất, bầu trời cũng trong xanh trở lại. A Khò ở bên trong lãng mộ, suýt chút nữa bị tiếng gầm thét của long ảnh chấn cho thổ huyết. May nhờ trong người hắn lĩnh lực đã khôi phục gần đạt đến trạng thái hoàn hảo nên cũng bình an qua một hồi. Sau tiếng thét gầm, long ảnh dường như cũng bình tĩnh trở lại. Cái móng vuốt trên thân người của nó khẽ ngoắc về phía A Khò:

- Nhân loại, ta thấy nhân duyên của ngươi với long tộc cũng không tệ. Nếu đã có duyên, vậy thì ta sẽ tặng cho ngươi một thứ này! Nhưng sau ngày hôm nay, ngươi nhất định phải làm cho ta một chuyện, đó chính là giết chết tên tặc tử kia, báo thù cho những người thân của ta.

Long ảnh cũng không để cho A Khò kịp lên tiếng phản đối. Cả thân hình hắn bị nó kéo đến trước mặt, rồi một luồng lực lượng không lồ từ trên người nó quán chú theo đỉnh đầu mà đi vào bên trong cơ thể A Khò. Hắn hai mắt mở to như nằm mộng vậy. Chuyện này là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Trừng phạt Cửu Thị

Hắc y nhân từ trong Vong Linh thành lao thẳng đến cấm địa, A Khò nếu mà nhìn thấy người này hẳn nhất định sẽ nhận ra. Vì đây không phải là Vong Linh thành thành chủ thì có thể là ai.

Phía bên ngoài mộ địa lúc này cũng đang tập trung rất nhiều vong linh ma pháp sư. Thập muội dẫn theo Tiêu Lăng bắt đầu đưa người xâm nhập vào bên trong. Chỉ có điều nơi này là cấm địa Tử Vong cốc nên mọi người tiến vào bên trong lại rất thận trọng.

Cũng đương lúc này trời đột nhiên gầm lên giận dữ, rồi lực hút vô hình kéo theo cả đám người lao tuột vào trong. Hốt hoảng, kinh hoàng và la hét. Ngay cả Thập muội là một trong mười đại thủ lĩnh của Vong Linh thành cũng gặp đến độ hô lên:

- Lui, tất cả mau lui ra ngoài, nhanh!

Nhưng mệnh lệnh của nàng đưa ra đã quá chậm trễ, toàn bộ vong linh ma pháp sư đi theo đều bị cuốn vào bên trong. Nàng và Tiêu Lăng chỉ cố chống cự được một chút cũng liền bị lực hút khủng bố đó cuốn vào. Tất cả mọi thứ mà nàng nhìn thấy chỉ là một cái vòng xoáy sâu hun hút không thấy đáy, rồi mọi thứ cứ như thế mà tối sầm lại.

A Khò hai mắt mở to, long ảnh lúc này đã tiêu biến đi đâu mất. Trong đầu hắn bây giờ đã hình thành một cái tiểu thiên thể giới. Nguồn thông tin khổng lồ được truyền thừa lại làm hắn khiếp sợ không thôi. Thì ra cái long ảnh này chính là Long Vương đại đế, Long Ngạo Thiên. Vào ba vạn năm trước trong thần - ma đại chiến, Long Ngạo Thiên chính là một trong mười đại chiến thần mạnh nhất Thiên giới. Sức mạnh của ông ta cũng đứng trên mười người, chỉ dưới một người được gọi là Đại Tôn giả, có điều thông tin về người này không hiểu sao rất nhạt nhòa, hắn không cách nào ghi nhớ được.

Trong thần - ma đại chiến diễn ra năm đó, vị Đại Tôn giả đó dường như đã biến mất khỏi Thiên giới ngay trước khi ma tộc xâm lấn. Sau đó, chính Long Ngạo Thiên cũng bị kẻ khác âm toán mà trọng thương nặng. Cuối cùng ma tộc đại khai sát giới, vô số cao thủ của Thiên giới gồm nhân - yêu hai tộc ngã xuống. Và năm mộ địa này cũng chính là nơi diễn ra trận chiến ác liệt nhất của thần - ma đại chiến. Nếu như năm đó đến thời khắc quyết định cuối cùng ma tộc không đột nhiên rút lui khỏi Thiên giới, chắc có lẽ bây giờ Thiên giới đã là nhà của ma tộc, mà nhân - yêu hai tộc đã có thể trở thành nô lệ của

chúng.

Ma tộc là một giống loài ngoại lai đến từ ma giới, thân hình quỷ dị có nhiều đầu và tay. Sức mạnh của chúng phụ thuộc vào số lượng đầu và tay trên người. Theo trí nhớ mà Long Ngạo Thiên lưu lại, mười hai tên đại thống lĩnh của ma tộc xâm lấn Thiên giới đều có ba đầu và mười hai cánh tay. Một mình Long Ngạo Thiên cũng chỉ có thể đối phó được ba tên đại thống lĩnh như thế. Nếu như không có thương tích trong người, ông ta làm sao dễ dàng bị ngã xuống như vậy.

Sau khi ma tộc lui quân, Long Ngạo Thiên mới phát hiện ra sự thật đằng sau đó là một cái đại âm mưu. Ma tộc xâm lấn lần này chính là nhận được sự tiếp tay của ba đại cổ tộc và một người trong long tộc, tên là Long Thiên Hận, là một tộc nhân trong hoàng tộc của long tộc. Kẻ này thực lực không thua kém gì Long Ngạo Thiên, nhưng hấn ân mình quá kỹ. Và lại năm đó Long Ngạo Thiên cũng là một kẻ cao ngạo, ngoài vị Đại Tôn giả kia ra, trong Thiên giới ông ta chưa từng để ai vào mắt. Thậm chí là chín người trong thập đại chiến thần cũng bị ông ta coi thường. Chính vì thế mà năm đó ông ta đã bị bán đứng. Vị Đại Tôn giả kia thì bị kẻ khác độc hại, buộc lòng rời khỏi Thiên giới, tu vi cũng bị giám sát rất nhiều. Còn lại một mình, Long Ngạo Thiên bị người ta tính kế, cuối cùng bỏ mình chết thảm, nơi này chỉ là lưu lại một đám thần niệm mà thôi.

Sau khi nhận được truyền thừa của Long Ngạo Thiên, A Khờ cũng biết được đẳng cấp tu luyện của ba vạn năm trước được phân chia phức tạp hơn bây giờ rất nhiều. Nếu như nói cấp bậc hiện tại của hấn đã là thánh cấp cao giai, nhưng ở ba vạn năm trước hấn chỉ có thể được xưng là nguy thánh. Vì một vị thánh thật sự thì bắt buộc phải lĩnh ngộ ra được lĩnh vực của riêng mình, mà bước vào lĩnh vực lĩnh vực thì có thể coi như đã đạt đến giai vị chuẩn thánh. Sau khi lĩnh ngộ lĩnh vực hoàn chỉnh mới có thể xưng là thánh. Một khi tu sĩ lĩnh ngộ được lĩnh vực, bước vào thánh vị cũng chính là thoát khỏi phạm trù của phạm thân, tức là tiến gần thêm đến việc hóa thân, địa vị cao cao tại thượng, có thể trường tồn với thời gian. Bây giờ A Khờ nhận được sự truyền thừa của Long Đế, mở ra tiểu thiên thới giới bên trong cơ thể, coi ra hấn đã có thể bắt đầu ngưng tụ ra được thần cách, gần đến hóa thân thêm một bước không xa.

- Không nghĩ đến, ta sau khi bị bắt đến nơi đây lại nhận được kỳ ngộ như vậy.

Hấn ánh mắt lúc này đã không còn cái vẻ cả lơ phát phơ như trước, mà nó bắt đầu trở nên trong suốt và thâm sâu đến khó dò. Nhìn thấy long hồn còn đang lơ lửng giữa không trung, hấn chỉ có thể thờ dài rồi thu năng về lại trong tiểu thiên thể giới mới hình thành của mình để nuôi dưỡng. Hấn bây giờ đã có thể lý giải tại sao trước đây năng hay quấy nhiễu hấn đến như vậy. Hóa ra năm xưa năng là con gái của Long Ngạo Tinh trưởng tử của Long Ngạo Thiên. Sau khi Long Ngạo Thiên bị trúng kế mà bỏ mình, cả nhà Long Ngạo Tinh cũng bị trục xuất ra khỏi long tộc. Sau đó lại bị người ta truy sát suốt mấy ngàn năm. Đến cuối cùng, Long Ngạo Tinh bị người ta giết, vợ con thì chia cách. Long hồn vì bảo vệ đứa em trai còn chưa chui ra khỏi vỏ mà táng thân trong dung nham suốt hơn vạn năm.

- Năng thật là ngốc!

Hấn thờ dài một hơi rồi thu xếp lại tâm tình. Hiện tại hấn đã biết được phương pháp rời khỏi Tử Vong cốc. Chỉ cần tìm lại Tiểu Lăng và cứu năng đi ra là hấn sẽ rời đi. Có điều, giờ nhìn lại Cửu Thị vẫn còn nằm hôn mê dưới đất, đầu hấn không khỏi lóe lên một cái ý nghĩ xấu xa.

- Khả khả, lúc trước ngươi còn dám khi dễ ta, để xem ta phải trừng phạt ngươi như thế nào cho phải đây!

Hấn cười tà đi đến gần, Cửu Thị đang hôn mê cũng cảm giác lạnh lạnh sống lưng. Sâu trong tiềm thức thiếu nữ, năng có thể nhìn thấy một đôi mắt tà ác nhìn mình như là muốn ăn tươi nuốt sống đến một mẫu xương cũng không còn. Năng rung mình tỉnh dậy, trước mắt năng là một cỗ quan tài, cảnh vật xung quanh cũng muốn đảo ngược lại. Hóa ra năng bây giờ đang bị người ta treo ngược lên cao, một giọng nam nhân lười biếng nói với năng:

- Cuối cùng thì ngươi cũng đã tỉnh!

Năng giật mình xoay người lại mới thấy khuôn mặt ti tiện của hấn nhìn mình. Năng thử sức muốn vùng thoát khỏi những sợi dây trói buộc, hấn thấy thế thì cười tà:

- Hề hề, thứ ta dùng là đẳng long thực vật, ngươi càng gãy giữa thì nó sẽ càng siết chặt. Linh lực trên người ngươi cũng đã bị ta cầm cố, trên người ngươi còn có ấn ký của ta rồi. Chỉ cần ta khởi động một chút là ngươi muốn chết không được, muốn sống cũng chẳng xong. Nếu muốn được ta thả ra thì phải xem thử ngươi có biết nghe lời hay là không mà thôi.

- Ngươi... ngươi mau thả ta xuống... nếu ngươi còn là nam nhân thì hãy thả ta xuống mà đánh nhau một trận. Ngươi lợi dụng lúc ta hôn mê để bắt bớ thì có hay ho gì, có bản lĩnh thì hãy thả ta xuống đi!

Năng cật lực đem hết tâm can ra dụ dỗ hấn, chỉ đáng tiếc hấn vốn là cái người mặt rất dày. Chỉ cần người không phạm hấn hấn sẽ không phạm người. Nhưng mà người đã chọc hấn giận thì hấn sẽ không bởi vì mấy cái sĩ diện hão mà buông tha cho. Hấn sờ cằm rồi nhìn năng cười cười:

- Ngươi muốn ta thả ra cũng dễ thôi, chỉ cần ngươi gọi ta một tiếng chủ nhân thì ta có thể suy xét lại.

- Chủ... chủ nhân!

Năng không chút do dự mà gọi. Hấn cảm giác vẫn thấy kỳ kỳ. Năng tuy là một trong thập đại thủ lĩnh của Vong Linh thành nhưng đáng vẻ và khuôn mặt lại hoàn toàn trái ngược với tính cách quái dị thể hiện ra ngoài. Trông năng nhỏ nhắn, xinh xắn mà đáng yêu như một nữ hài ngoan ngoãn, hiền lành. Nhưng hấn nhanh chóng loại bỏ cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Hấn đã chứng kiến qua việc năng đánh người không chớp mắt. Chỉ cần bây giờ hấn thả năng ra ngoài, năng chắc chắn sẽ gây phiền phức với hấn. Mặc dù thực lực lúc này tăng mạnh, nhưng hấn cũng không muốn như thế mà chủ quan.

- Ài, ta còn chưa có nói xong đây, ngươi làm sao gọi nhanh như vậy chứ!

Nhìn về mặt ti tiện của hấn, nàng không khỏi nghiêng rắng nghiêng lợi mắg:

- Vô sĩ, ngươi là một tên vô sĩ!

Hấn cười:

- Hi hi, ta vốn dĩ làm người rất vô sĩ nha! Ngươi có muốn biết ta vô sĩ như thế nào hay không?

Hấn tà ác nhìn nàng, làm nàng sợ đến muốn khóc thành tiếng:

- Ngươi... ngươi muốn làm gì ta... ta... ta... ta còn chưa có trưởng thành nha...

Hấn trợn mắt nhìn nàng:

- Ngươi gấp cái gì? Ta còn không thèm để ý đến loại ngực phẳng như ngươi. Ta chỉ muốn thử xem, một thiếu nữ thịt trắng da mịn như ngươi liệu rằng có thể chịu được mấy roi của ta. Ta nghĩ chắc là ngươi sẽ không thấy đau đâu nhỉ?

- Ngươi... ngươi đừng có đánh ta! Ta rất sợ đau!

Nàng thế mà khóc thật, hấn tức giận liền mắg:

- Ngươi khóc cái gì? Chẳng phải thường ngày ngươi rất thích đánh người hay sao?

- Nhưng... nhưng người ta sợ đau a!

Hấn không biết từ lúc nào trong tay đã cầm đến một đoạn roi da. Hấn cố tình vun lên, đánh vào không khí tạo thành thanh âm "vùn vụt". Nàng cảm thấy da thịt rét lạnh:

- Ngươi... ngươi đánh thật sao?

- Thế nào, giờ thì biết sợ rồi sao?

Hấn híp mắt nhìn nàng. Nàng gấp đến độ muốn gãy thoát mà chạy trốn ra ngoài. Đáng tiếc, nàng càng gãy thì sợi dây trói trên người càng thêm siết chặt. Đến cuối cùng, khi roi da trên tay hấn đánh vụt tới bầu trời dường như muốn đổ sập tới. Mấy chục tên vong linh pháp sư từ trên trời rơi xuống. Trong đó, Thập muội và Tiểu Lăng cũng bị cuốn theo. Hấn thu hồi roi da, hai mắt trợn trừng:

- Ta muốn đánh người cũng đánh không được hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Vong Linh thành chủ

Cửu Thị thấy hấn thu hồi lại roi da, ánh mắt nhìn đến Thập muội và mấy chục tên vong linh ma pháp sư mỉm cười:

- Ha ha ha, cứu binh của ta tới rồi! Ngươi chờ đấy, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu. Ngươi dám bắt ta kêu là chủ nhân, còn dám dùng roi đánh ta. Ta nhất định sẽ cắt cái "đuôi" của ngươi đem về làm đồ chơi. Hừ hừ, ngươi chuẩn bị chờ chết đi!

Hấn thấy nàng nhìn chằm chằm xuống dưới khó quần của mình, không khỏi đen tối suy nghĩ: "Tiểu nha đầu này không phải có sở thích sưu tầm đồ vật của nam nhân đó chứ?" Hấn lại quét mắt nhìn qua đáy quần của mấy chục tên vong linh ma pháp sư bị triệu hồi đến. "Không biết có tên nào bị tiểu nha đầu này cắt cái đó ra làm đồ chơi không đây? Ta thấy bọn họ sợ nàng như vậy ắt hẳn là có liên quan đến chuyện này. Tiểu nha đầu này thật quá biến thái, ta nhất định phải đề phòng nàng mới được!"

Đám vong linh ma pháp sư sau khi bị hô đen cuốn vào bên trong, tưởng rằng mạng nhỏ đã bị ô hô ai tai hết rồi, nay thấy không gian bên trong là một ngôi làng mộ, lại có người còn sống thì đưa mắt qua nhìn. Có điều, cảnh tượng trước mắt quả thật là khiến bọn chúng bị dọa sợ chết khiếp. Vị đại nhân khét tiếng chuyên đánh người ở Vong Linh thành vậy mà bị người ta treo ngược lên cao. Mà cái người làm chuyện này lại là tên ngoại nhân bị thành chủ đại nhân bắt về, chẳng phải là hấn đã bị phong ấn linh lực hết rồi hay sao? Cả đám nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu. Cửu Thị lần đầu nhìn thấy ánh mắt đó của bọn chúng, mặt không khỏi đỏ lên vì giận:

- Cái đám này, các ngươi còn đứng đó nhìn cái gì nữa? Không mau lại đây bắt tên ngoại tộc này lại cho bản đại nhân trừng trị!

Nàng vẫn cho rằng linh lực của A Khờ vẫn bị giam cầm, chẳng qua là do lúc nàng ngắt xiù nên hấn mới chiếm được tiện nghi, chỉ cần đám thuộc hạ này đồng loạt lao lên là bắt hấn dễ như bỡn. Chỉ có điều, đời không phải là mơ. Mọi suy nghĩ của nàng trong chốc lát đều sụp đổ hết. A Khờ tay không liên

tiếp đập ngã mấy tên vong linh ma pháp sư xuống đất. Hiện tại hấn thực lực tăng mạnh, cũng chỉ mượn đám người này để tập luyện tay chân chứ không muốn tuyệt sát. Chưa đến mấy hơi thở, hơn năm mươi tên vong linh ma pháp sư đều nằm dưới đất không dám nhúc nhích đứng dậy. Bọn chúng làm sao không nhận ra là hấn đang kiếm người luyện tay, tên nào vừa mới ngồi đầu đứng lên liền bị hấn đập cho nằm bẹp xuống. Đừng nói là Cửu Thị đang mở to mắt ra mà nhìn, đến cả Tiêu Lăng và Thập muội cũng nhìn đến hồ đồ. Riêng Tiêu Lăng thì trong lòng vui sướng đến cực độ, sau nhiều ngày như vậy rốt cuộc nàng cũng gặp được hấn. Bây giờ thấy hấn thân thể không bị tổn hao, thực lực lại còn đột nhiên tăng mạnh. Như thế thì nàng có thể yên tâm mà ở bên cạnh hấn, không sợ đám người Vong Linh thành ức hiếp nữa.

- Người... người đã phá giải phong ấn của đại nhân! - Cửu Thị không tin vào mắt mình mà buột miệng nói lên.

Hấn khinh thường nhìn nàng:

- Hừ, một cái phong ấn nhỏ nhoi của một tên bán thần mà cũng muốn phong ấn được ta hay sao? Mơ tưởng!

Thấy hấn khinh bỉ thành chủ đại nhân như vậy, nàng quả thật rất muốn mắng chết hấn. Chỉ có điều nghĩ lại hoàn cảnh hiện tại của mình, xem chừng là phải nhịn nhục mới được. Thập muội sau khi quan sát thấy cục diện bên mình không ổn, lại lo lắng hấn làm tổn hại đến Cửu Thị, nên mới vội lên tiếng nhắc nhở:

- Hạo Nam công tử, phu nhân của ngài đang ở trong tay ta, tốt nhất là ngài đừng có làm ra chuyện gì bất lợi với tỷ tỷ của ta. Nếu không thì...

- Nếu không thì sao?

Đột nhiên thấy hấn khí thế bạo phát mà nhìn đến chằm chằm, nàng kinh hãi kéo theo Tiêu Lăng lùi về phía sau mấy bước. Đến khi lưng nàng chạm phải cây cột mới dừng lại được.

- Xin công tử chớ hiểu nhầm, ta chỉ muốn trao đổi người với ngài mà thôi. Chỉ cần ngài thả tỷ tỷ của ta ra, ta bảo đảm phu nhân của ngài sẽ an toàn tuyệt đối!

- Không cần phải nhiều lời như vậy! Kẻ này để ta thu phục, người mau đem nữ nhân của hấn trở về canh giữ cho ta!

Đúng lúc này bầu trời lại cuộn lên một hồi phong vân, rồi một hắc y nhân từ trên trời uy vũ phủ xuống. Bàn tay của hắc y nhân như một ngọn núi khổng lồ chụp xuống đầu A Khờ. A Khờ liếc mắt nhìn bàn tay khổng lồ trên đầu, khí thế trên người cũng bạo tăng thêm một lần nữa. Không khí xung quanh tầng tầng lớp lớp bắt đầu hình thành một vòng kết giới. Hắc y nhân vừa nhìn thấy một mảng như vậy liền kinh hô lên:

- Không thể nào, thực lực của người làm sao lại tăng mạnh như vậy?

- Lẽ nào! - Hắc y nhân như nhớ ra một điều gì đó, ánh mắt không khỏi đảo quanh một vòng mà nhìn. Hấn cũng không hề biết thứ làm hấn kinh hãi nhất trong đời vĩnh viễn đã không còn tồn tại nữa rồi.

A Khờ dĩ nhiên là biết hấn đang tìm thứ gì, nhưng hấn cũng lười giải thích. Đám vong linh ma pháp sư này vốn dĩ là tội nhân bị Long Ngạo Thiên bắt nhốt mà giam cầm ở Tử Vong cốc này suốt ba vạn năm qua. Những người này hiện tại đã không biết là con cháu đời thứ mấy của bọn họ rồi. Đáng tiếc, nếu như là ba vạn năm trước cho dù thực lực A Khờ có tăng mạnh như bây giờ cũng không dám mạo phạm đến đám người Vong Linh tộc. Tổ tiên của những vong linh ma pháp sư này năm xưa thực lực có thể nói là thông thiên. Lão tổ của bọn họ chính là một trong mười đại chiến thần dưới trướng của vị Đại Tôn giả kia. Chỉ có điều năm xưa vì phản bội lại người đó, rồi đánh thương Long Ngạo Thiên nên con cháu của bọn họ mới đời đời bị nhốt ở Tử Vong cốc này. Hiện tại thực lực của đám con cháu Vong Linh tộc đã sa sút đến trầm trọng, nguyên nhân cụ thể ra sao A Khờ cũng chỉ thoáng thoáng suy đoán được một hai. Do ký ức truyền thừa của Long Ngạo Thiên quá nhiều, mà chuyện này cũng bị phai nhạt đến mơ hồ. Hấn đoán được cũng là dựa vào kiến thức được truyền thừa mà suy luận ra, rất có thể là do huyết mạch và lượng tài nguyên bị thiếu hụt ở Tử Vong cốc nên bọn họ mới suy bại như vậy. Hiện tại người mạnh nhất Vong Linh tộc chính là thành chủ Vong Linh thành Võ Đại Nguyên. Đáng tiếc, dù hấn có cố gắng thế nào thì suốt gần ngàn năm nay hấn vẫn không có phương pháp lĩnh ngộ pháp tắc mà hóa thân thành công được. Chuyện này vốn dĩ cũng là làm hấn buồn khổ không ít. Hiện tại A Khờ chính là niềm hy vọng duy nhất có thể giúp hấn thực hiện giấc mộng thành thần của mình. Chỉ cần hóa thân, hấn chính là bất tử.

A Khờ thừa hiểu tâm tư của hấn. Nếu là trước kia A Khờ có thể sợ tên thành chủ Vong Linh thành này một hai. Nhưng mà hiện hấn cũng không vừa mắt với tên thành chủ này. Cái loại con cháu của đám tội nhân phản đồ, hấn làm sao có thể dung tha được. Lĩnh vực được mở ra, A Khờ cảm thấy sức mạnh của mình tăng lên không biết là bao nhiêu lần. Dù cho Võ Đại Nguyên có năng lực triệu hồi ra tử vong sinh vật thần cấp hấn cũng không sợ. Trong mắt của A Khờ lúc này, mọi cử động của Võ Đại Nguyên đều rất rõ ràng. Thậm chí hấn còn cảm thấy tên này di chuyển quá mức chậm chạp. Một quyền đập xuống, cả thân hình Võ Đại Nguyên bị bắn ra xa đến trăm trượng. Hấn đến lúc này cũng không có nhìn rõ tại sao tên thanh niên trước mặt lại đánh tới nhanh đến như vậy. Đám người ở ngoài căn bản là không biết được chuyện gì đang diễn ra bên trong. Bọn họ chỉ thấy vị thành chủ của mình tự nhiên đứng im để cho người ta đánh. Không phải là đại nhân có sợ thích bị ngược đãi đó chứ. Không biết tên nào suy nghĩ lung tung như thế, Võ Đại Nguyên mà biết được chuyện này chắc hấn phải thổ huyết ba ngày ba đêm mà chết mất.

Quyền lại thêm quyền, cước lại thêm cước. Võ Đại Nguyên cứ như thế liên tục mà chịu đòn. Hấn muốn phản kháng, hấn muốn đánh trả. Thế nhưng động tác của hấn còn chưa được kịp hoàn thành, quyền cước của A Khờ đã lao đến tới tấp.

- Đây là thứ gì lĩnh vực?

Hấn suy yếu nhìn A Khờ muốn nghe được đám án cho mình. A Khờ chỉ cười khẩy nói:

- Người muốn biết sao? Nhưng ta lại không thích nói ra đấy!

Quyền cước như mưa, công kích như vũ bão. Rốt cuộc hắn cũng nhịn không được mà rống lên:

- A aaaaaaaa... đi ra cho ta!

Lúc này bầu trời đột nhiên tối sầm, từ trên không trung bắt đầu hình thành một cái vòng xoáy màu đen. Cái vòng xoáy này đương nhiên không phải là cái vòng xoáy lúc trước hút đám thuộc hạ của hắn đi vào. Mà nó chính là cánh cửa địa ngục nối với Vong Linh thế giới. Nhìn vào vòng xoáy âm u phía trên, A Khờ da đầu có chút tê dại. Hắn cảm nhận được khí tức của sinh vật này vô cùng bá đạo, chỉ là hơi thở của nó phả ra từ bên trong thông đạo cũng làm cho người ta cảm giác sợ hãi. Mấy hơi thở trôi qua, sinh vật từ trong cánh cửa địa ngục gầm thét như muốn phá rách không gian mà đi ra. Nhưng hình như còn thiếu thứ gì đó nên làm nó mắc kẹt lại phía bên trong mà không chui ra được. Thành chủ Vong Linh thành hai mắt ác liệt nhìn vào bên trong vòng xoáy không gian. Đột nhiên ông ta dứt khoát đem một cánh tay của mình chặt xuống, rồi hóa thành huyết vụ mà lao thẳng vào bên trong. A Khờ ngây dại nhìn ra một màn trước mắt, hắn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt vào trong. Cả đời hắn đây là lần đầu tiên nhìn thấy một kẻ tàn nhẫn với bản thân như vậy. Mặc dù hắn biết, với đẳng cấp bản thân như Vong Linh thành chủ, chỉ cần không có ngã xuống, cơ thể ông ta hoàn toàn có thể khôi phục lại như thường. Nhưng A Khờ không cho là mình sẽ có lúc phải tự đoạn chân tay như vậy. Mùi máu tàn nồng đậm tràn vào vòng xoáy không gian, tiếng gầm rú của con quái vật càng thêm dữ tợn. Uy áp của nó cũng càng lúc càng khủng bố. A Khờ lúc này ở bên trong lĩnh vực cũng bắt đầu sốt ruột. Hắn đương nhiên là rất muốn phá bỏ quá trình triệu hồi của Vong Linh thành chủ, nhưng cánh cửa không gian này quá mức khủng bố, hắn không dám chắc khi mình tiến lại gần bên trong có bị nó nghiền ép mà tan nát hay không. Đúng lúc này, một cái móng vuốt như muốn che kín không gian trước mắt mà vỗ xuống. Màn sáng lĩnh vực của A Khờ như bị nó đè ép xuống một mảng lớn. Hắn vội vàng đem linh lực trong có thể vận chuyển một vòng. Cuối cùng vòng sáng lĩnh vực của hắn cũng bình tĩnh trở lại. Một cái móng vuốt tiếp theo lại thò ra, nhưng lần này nó không có vỗ xuống bên dưới, mà kèm theo đó là một giọng gầm rú đầy uy lực. Bắt đầu cái thân thể khổng lồ của con quái vật có cánh, vậy rỗng, đầu cá sấu hiện lộ ra trước mặt mọi người. Chỉ là, thân thể của nó cũng không có hoàn toàn nguyên vẹn, chỉ đơn thuần là một bộ xương rỗng không hoàn chỉnh mà thôi. Cả người nó không hề có chút linh lực nào, mùi tử khí lại vô cùng nồng đậm, nhưng uy áp mà nó tỏa ra thì khủng bố đến một mực đám vong linh ma pháp sư không thể chịu nổi mà liên tục thổ huyết lui ra ngoài lãng mộ. A Khờ vừa nhìn thấy thứ này xuất hiện, hai mắt hắn không khỏi tròn tròn lên mà kêu:

- Lại là ngươi?

Con quái vật nghe tiếng kêu hô của hắn liền ngay lập tức ngoái đầu lại nhìn chăm chú. Ánh mắt nó lóe lên một tia sáng kì dị, vì nó cũng nhận ra tên nhân loại nhỏ bé ở phía dưới.

Grao... grao...

Nó rống lên giận dữ mà lao thẳng vào bên trong lĩnh vực của hắn. Vong Linh thành chủ đang khôi phục lại cánh tay vừa đoạn, hai mắt ngốc trệ nhìn đến diễn biến trước mắt. Đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy vật được triệu hồi còn chưa nhận lệnh đã tự ý tấn công kẻ địch. Phải chăng những sinh vật cường đại đều luôn có những hành động kỳ quái như vậy. Vì dù sao đây cũng là lần đầu tiên ông ta dùng đến thuật hiến tế để triệu hồi một vong linh thần cấp. Nhìn đến cảnh này, người duy nhất cảm thấy bình thường chắc có lẽ là một mình Tiểu Lăng đứng bên ngoài. Nàng đương nhiên nhận ra con quái vật này.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.